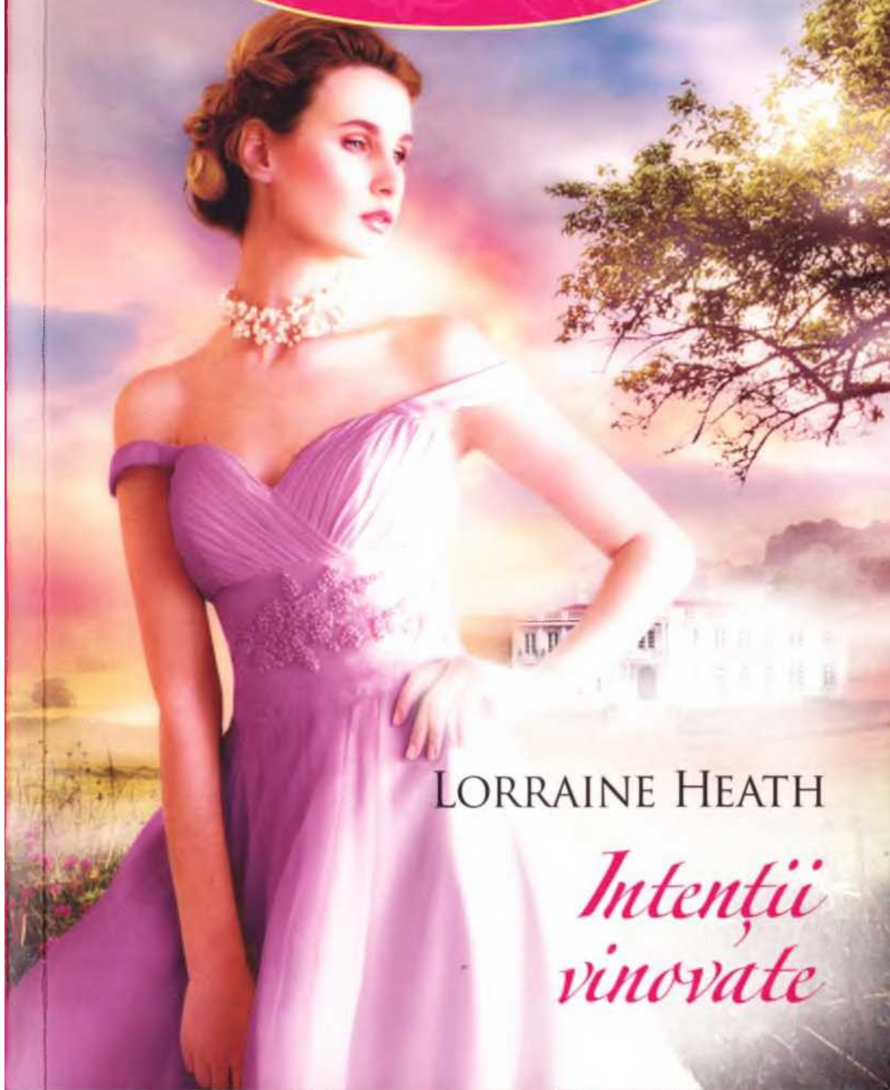
Colecția

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH
INTENŢII VINOVATE

***Lord of Wicked intentions by* Lorraine Heath**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Anca Brandaş, Manuela Bulat /Graal Soft

Această carte îi este dedicată lui Kandy T., în numele lui Sharon R. Firea ta generoasă, zâmbetele şi minunatul dar al prieteniei tale mi-au îmbogăţit viaţa. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai fost mereu alături.

Prolog

Yorkshire
Iarna anului 1854

Lord Rafe Easton aştepta neclintit. Cocoţat pe un bolovan în mijlocul ruinelor abaţiei, părea imun în faţa disconfortului provocat de duritatea pietrei. Viforul rece ca gheaţa şuiera în jurul lui, zăpada cădea blând din văzduh, dar el nu schiţa vreo mişcare. Nu lăsa să se strecoare amintirea unor vremuri mai fericite. Nu *ardea de nerăbdare* la gândul întoarcerii fraţilor săi. Refuza să o facă. Pur şi simplu, aştepta ca aceştia să sosească.

Chiar în acea noapte, cu zece ani în urmă, ei îl părăsiseră. Ca şi cum ar fi fost o lepădătură. De parcă nu ar fi fost fraţi, de parcă nu le curgea acelaşi sânge prin vene. Îl părăsiseră cu promisiunea de a se reîntâlni aici în exact această noapte, pentru a-şi împlini răzbunarea împotriva unchiului care căutase să le facă rău, cel care jinduia după ducatul de Keswick. Cel care plănuise să îi ucidă.

De-a lungul anilor, Rafe avusese nenumărate ocazii să se descotorosească de ticălos. Urmărise din umbră cum Lord David îşi vedea de viaţă şi se bucura de fructele uneltirilor sale nechibzuite. Ştia că ar trebui să simtă furie nemărginită faţă de acel nemernic, însă cei care îi aţâţau mânia erau fraţii săi.

Mai ales Tristan, care îl numise ţânc. Apoi Sebastian, care nu făcuse nimic să îl asigure că totul avea să fie bine.

Rafe abia dacă avea zece ani atunci. Era peste măsură de înspăimântat. Ei erau cu patru ani mai în vârstă şi, gemeni blestemaţi, îşi cunoşteau gândurile, temerile şi ambiţiile unul altuia. De când îl abandonaseră la azilul de săraci şi plecaseră împreună, nu mai auzise vreo veste de la niciunul din ei. Da, plânsese, se smiorcăise, îi implorase…

Îi era ruşine acum să se gândească la felul în care se purtase în acea noapte groaznică. De atunci, îşi zăgăzuise lacrimile, îşi zăgăzuise emoţiile, îşi zăgăzuise inima, până ce ajunsese să nu mai simtă nimic.

Întâmpina cu drag amorţeala care i se strecura prin trup până ce acesta-i ajungea la fel de amorţit ca sufletul, nu se deranja să îşi întindă degetele înmănuşate către micul foc, ale cărui limbi dansau frenetic. Nici măcar nu voia să ia în calcul faptul că fraţii săi încă nu ajunseseră pentru că muriseră. Trebuiau să vadă cât de bine se descurcase. Nu avusese nevoie de ei. În toţi anii care trecuseră, nu avusese nevoie de ajutorul lor ca să supravieţuiască. Cu siguranţă, nu avea nevoie de ei acum.

La azilul de săraci, mâncarea era puţină şi pedepsele din belşug, mai ales pentru un băiat nu prea agil. Ce e drept, era puţin rotofei pe vremea aceea. Iubea dulciurile. Chiar şi acum erau plăcerea lui ascunsă, dar nu se desfăta adesea. Niciodată nu avea să mai fie lent în acţiunile sale. Destui oameni aflaseră pe propria piele cât de rapid – şi de mortal – era.

În cele din urmă, reuşise să scape de la azilul de săraci şi să ajungă în Londra. Trăise pe străzi, căutând prin gunoaie şi şterpelind ce apuca, până ce se înhăitase cu un individ care cunoştea toate tainele întunecate ale Londrei. Acum, toate îi aparţineau lui Rafe.

Când soarele se ivi în zare, focul se prefăcuse de mult în cenuşă, iar frigul i se cuibărise în oase. Într-un final, îşi urni trupul şi se îndreptă către molozul împrăştiat, până ce ajunse la rămăşiţele unei ferestre.

„Nu au să vină”.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Nu voia să recunoască micul sâmbure de dezamăgire care ameninţa să se transforme în furie şi-n mâhnire, şi ceva ce se asemăna cu singurătatea. Ei nu mai însemnau nimic pentru el. Nu avea să le îngăduie să însemne ceva.

Spera din toată inima că se chinuiau în flăcările iadului.

Cu o expresie de stoicism pe chip, se răsuci şi se îndepărtă de fereastră, cu faldurile mantiei fâlfâindu-i în jurul gambelor. Îşi trase cu putere pe mâini splendidele mănuşi de piele, deşi îi stăteau deja numai bine.

— Aşteaptă aici până apar.

— Pentru cât timp, domnule? întrebă omul său din colţul în care stătuse de pază întreaga noapte.

Chiar aşa, oare cât de mult? Cât de mult timp era îndeajuns de mult?

— Până apar, repetă el.

— Şi dacă nu apar?

Nici măcar nu voia să se gândească la aşa ceva. Refuza să ia în calcul posibilitatea ca ei să fie, într-adevăr, morţi. Că îl lăsaseră cu desăvârşire singur. Că i-ar refuza satisfacţia supremă de a le spune că nu a avut nevoie de ei. Că nu însemnau nimic pentru el, ba chiar mai puţin decât nimic. Că erau lepădături, aşa cum fusese şi el odinioară pentru ei.

— Vor veni.

Se îndreptă cu paşi mari spre calul său şi încălecă dintr-o singură mişcare, cu uşurinţa adusă de practica îndelungă. Îşi îmboldi bidiviul la galop, iar ritmul constant al copitelor acestuia făceau să îi răsune în suflet cuvintele: „Eşti singur. Eşti singur. Întotdeauna ai să fii singur. Meriţi să fii singur. De aceea te-au abandonat”.

Capitolul 1

Londra
Aprilie 1859

„Te rog nu pleca, nu mă părăsi”.

Evelyn Chambers abia de gândi acele cuvinte, dar nu le zise cu voce tare. Ar fi fost cel mai crud lucru pe care îl putea face. De ceva vreme tatăl său fusese năpădit de

dureri cumplite, veştejindu-se încet până când nu mai rămase decât o umbră palidă din impetuozitatea contelui de Wortham, pe care îl iubea atât de mult.

Stătea pe un scaun lângă patul lui, ţinându-i mâna veştejită care era mult prea slăbită să o poată strânge pe-a ei. Aşa că îi strânse ea mâna, încercând să-i transmită prin atingere ceea ce nu avea curajul să-i rostească: „E-n regulă, nu mai trebuie să te chinuieşti”.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să se descurce de îndată ce o părăsea. Îşi reprimă înspăimântătoarea revelaţie. Voia să-i uşureze cât mai mult trecerea spre nefiinţă, dar adevărul era că nu ştia cum avea să poată supravieţui fără el. Însă avea să îşi înfrunte viitorul nesigur cu toată dârzenia de care era în stare. Momentan, singura ei preocupare era să-i aducă alinare.

De câteva ore nu făcuse altceva decât să o cerceteze cu privirea. Era târziu în noapte, iar zarva oraşului se potolise. Doar cel mai vechi servitor stătea de veghe în faţa uşii, aşteptând porunci. O lampă care ardea pe o măsuţă la marginea patului îi lumină chipul palid, scoţând în evidenţă ochii adânciţi în orbite. Clipind încet, îşi întoarse puţin capul, concentrându-şi atenţia undeva lângă piciorul patului.

— Geoffrey? rosti în şoaptă, aspru şi disonant de parcă făcuse un efort suprem să unească silabele.

— Da, tată.

Fiul său stătea proptit de piciorul patului, cu mâinile încrucişate peste piept, fără a lăsa să se citească vreo emoţie pe faţa sa izbitor de frumoasă. La fel de bine putea să fie una dintre păpuşile de porţelan pe care contele i le dăruise lui Evelyn când era mică.

— Promite-mi… că vei avea… grijă ca ea să nu ducă lipsă de nimic.

— Îţi dau cuvântul de onoare că va avea tot ce merită.

Dintr-un anume motiv pe care nu îl putea înţelege, tinerei îi trecu un fior pe şira spinării. Geoffrey Litton, în prezent vicontele Litton, nu se purtase niciodată urât cu ea,

dar, pe de altă parte, nici bine. În cea mai mare parte a timpului, o ignorase. Întotdeauna i se păruse trist că se cunoşteau atât de puţin, mai ales acum, când urma să se aibă doar unul pe celălalt drept familie.

Contele încuviinţă, apoi îi zâmbi vlăguit, fără ca în ochi să îi mai scânteieze bucuria şi mândria care apăreau în mod obişnuit atunci când o privea. Ochii îi păreau incredibil de obosiţi.

— Eşti la fel de frumoasă… ca mama ta.

Ochii fetei se umplură de lacrimi, care ameninţau să i se reverse pe obraji.

— O vei vedea în curând. Te aşteaptă, ştii asta, nu?

— Faptul că o voi revedea… e singurul lucru care îmi oferă cât de cât alinare la gândul că te părăsesc pe tine.

Bătrânul zâmbi împăcat, iar privirea îi rătăci spre baldachinul de deasupra patului. Ochii lui violeţi, de o culoare pe care şi ea o moştenise, păreau aţintiţi undeva departe.

— Ah, cum mă făcea să râd. Acesta e secretul iubirii, Evelyn. Râsul. Ţine minte asta.

Cu acele cuvinte, părea că îşi recăpătase vlaga, iar ea se gândi că poate medicul greşise, că tatăl ei nu avea să se stingă în acea noapte. Totuşi, nu putea risca să piardă ocazia de a-i spune cât de mult însemna pentru ea. Cât de mult îl preţuise dintotdeauna. El ar fi putut foarte bine să îi ignore existenţa. În schimb, o răsfăţase ca pe o prinţesă.

— Am să-mi amintesc fiecare vorbă pe care-ai spus-o vreodată, fiecare ocazie când mi-ai zâmbit, fiecare moment când am râs împreună, totul despre tine. Te iubesc atât de mult, tati.

Bătrânul îşi întoarse privirea istovită din nou spre ea.

— Întotdeauna ai fost lumina vieţii mele.

— Aşa cum tu ai fost a mea.

Apoi lumina pieri. O clipă fusese acolo, şi în următoarea dispăruse.

— Tată?

Ea îşi lipi buzele de mâna lui, dând frâu liber lacrimilor

pe care şi le înfrânase până atunci ca să nu-l supere. Îşi simţea pieptul greu, de parcă avea un bolovan pe el.

— Evelyn, mergi în odăile tale.

Ea tresări şi se întoarse să se uite la Geoffrey, care stătea nemişcat. Părea neafectat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca şi cum moartea nu venise cu doar câteva clipe în urmă, de parcă viaţa lor nu avea să se schimbe pentru totdeauna. Ceasul de pe şemineu ticăia în continuare. Cineva ar fi trebuit să-l oprească. Toate ceasurile ar fi trebuit oprite. O casă în doliu nu avea ceasuri care ticăiau. Dintr-odată, iraţional, simţea nevoia ca toate nenorocitele de ceasuri să-şi înceteze ticăitul infernal.

— Mergi în odăile tale, repetă el cu voce impasibilă. Şi aşteaptă acolo până vin după tine.

— Mă gândeam să ajut cu pregătirile. Să-l spălăm, să-l îmbrăcăm în cele mai bune haine, să-l pieptănăm, să-i redăm în moarte demnitatea pe care boala i-a furat-o în ultimele zile ale vieţii.

— Servitorii vor face asta.

— Atunci, cel puţin aş vrea încă un mo…

— Nu.

— Geoffrey…

— E Wortham acum, şi vei face ce îţi poruncesc. Du-te în dormitorul tău de bunăvoie, altfel te târăsc eu până acolo.

Voia să-l întrebe de ce era aşa rău cu ea, ce făcuse să-i stârnească atâta antipatie în acel moment devastator, dar ştia răspunsul. Se născuse.

Se uită lung spre tatăl său, la cât de palid, de plăpând şi de fragil devenise. Mâna îi atârna moale în a ei. Îi dădu drumul, se ridică şi-i studie chipul neînsufleţit. Nu mai semăna cu ceea ce fusese odată. Spera doar ca mama ei să îl recunoască acolo sus.

— Evelyn, îmi pui răbdarea la încercare.

Cu un mic gest de răzvrătire, îşi întârzie plecarea, hotărâtă să aibă acele ultime clipe pe care le dorea atât de mult. Îşi trecu degetele prin părul lui alb ca zăpada, apoi se

aplecă să-i dea un sărut pe fruntea răvăşită de riduri.

— Adio, tată. Să ai pace.

„Mă îndoiesc că eu voi avea, acum că tu nu mai eşti. Pentru mine ai fost pilonul de rezistenţă, şi dintr-odată mă simt de parcă totul se scufundă, de parcă plutesc în derivă”.

Fără să-şi privească fratele vitreg, părăsi camera cu paşi înceţi. Nu se simţise niciodată atât de tristă, de singură.

*

Trecuse o săptămână. Descoperi destul de repede că nu îi era posibil să-şi părăsească dormitorul. Fratele ei încuiase uşa.

Evelyn nu plânse, nu ţipă şi nu lovi uşa din lemn masiv cu mâinile şi cu picioarele, aşa cum ar fi vrut. Îşi păstrase demnitatea. Stătea pur şi simplu şi aştepta, uitându-se pe fereastră spre glorioasa grădină care tocmai înflorea. Nu trebuia să fie împodobită cu steaguri funerare? Părea o lipsă de respect să fie în continuare atât de viu colorată, dar ajunse la concluzia că asta doar demonstra că viaţa merge înainte. Lacrimile se opresc, inimile se vindecă. Viaţa nu are să mai fie niciodată aşa cum a fost, dar asta nu înseamnă că nu va fi frumoasă.

Geoffrey făgăduise că avea să fie tratată cum se cuvenea. Drept urmare, nu era din cale-afară de îngrijorată, căci promisiunile nu se încălcau, mai ales cele făcute pe patul de moarte. Deşi nu părea să o aibă câtuşi de puţin la inimă, avea să-i asigure viitorul.

Spera totuşi că n-avea de gând să o ţină ostatică pentru tot restul vieţii. Poate pur şi simplu nu dorea ca ea să îl vadă jelind. Era un bărbat foarte mândru şi rezervat. Asemenea mamei sale, nu-şi destăinuia niciodată sentimentele.

Hazel, camerista, îi aducea de mâncare, dar se zgârcea la vorbă. De la ea află că defunctul conte fusese

înmormântat. Evelyn ar fi vrut ca fiul contelui să îi fi dat voie să îl vadă pentru ultima oară. Cu ce ar fi deranjat?

Dar îi iertă nepăsarea, ştiind cât de dificil trebuie să-i fi fost să-şi îngroape tatăl, să preia mantia de conte şi să se trezească responsabil de bunăstarea ei şi de a proprietăţilor familiei. Pe deasupra, indiferenţa lui îi fusese prielnică, întrucât Evelyn se văzuse nevoită, pentru a se consola, să se bizuie pe amintirile cu tatăl său de pe vremea când acesta era în viaţă, nu să se-agaţe de imaginea trupului său neînsufleţit în sicriu. Avea să-l păstreze mereu viu şi vioi în suflet, ca pe vremea când o sălta în aer, râdea din toată inima ori îi ţinea mânuţa în mâna lui zdravănă. Sau când îngenunchease lângă ea după moartea mamei şi o încredinţase că totul avea să fie bine. În acea clipă îl iubise mai mult decât îşi închipuia că era posibil să iubeşti pe cineva.

În a şaptea zi de prizonierat, pe la începutul după-amiezii, auzi cheia răsucindu-se în uşă. Era prea curând pentru ceai. Evelyn se ridică din fotoliul de catifea roz de la fereastră tocmai când uşa se deschise, iar Geoffrey păşi semeţ înăuntrul camerei garnisite cu panglici rozalii şi cu dantelă.

Spre deosebire de ea, Geoffrey nu părea să fi slăbit deloc în perioada de doliu. Ochii săi cenuşii nu erau umbriţi de durere. Părul blond era pieptănat peste cap cu precizie. Haina neagră, vesta şi pantalonii erau călcaţi temeinic. Cămaşa albă şi eşarfa străluceau de curăţenie. Doar banderola neagră indica faptul că avusese un deces în familie.

Nu semăna mai deloc cu tatăl lor. Era leit mamei sale. O femeie rece care întotdeauna o privise pe Evelyn de parcă ar fi vrut s-o facă nevăzută. Când se întâmpla să se afle în preajma ei, Evelyn îşi dorise adesea exact asta: să dispară.

— Diseară vor veni câţiva prieteni pe-aici, o anunţă el şi se repezi la şifonier, deschise uşile şi începu să scotocească printre rochii de parcă i-ar fi aparţinut lui. Mă

aştept de la tine să te întreţii cu ei.

— Suntem în doliu, îi reaminti ea, revoltată de faptul că Geoffrey se purta de parcă nu avusese loc niciun deces în casă.

Contele luă o rochie elegantă de mătase mov şi o cercetă cu atenţie. Evelyn ar fi vrut să i-o smulgă din mână. Cum de îndrăznea să intre în dormitorul ei şi să-i cotrobăie prin haine? Chiar dacă acum el era contele.

— Asta ar trebui să fie numai bună. O aruncă nonşalant pe pat şi se îndreptă spre uşă. Să fii gata la nouă.

Indignată de cruzimea lui, Evelyn scoase pieptul înainte şi rosti cât de apăsat era în stare:

— Geoffrey, n-am de gând să primesc oaspeţi.

Contele încremeni locului, dar nu se întoarse către ea, ci rămase cu privirea aţintită către coridor.

— Ţi-am mai spus, acum sunt contele de Wortham. Să nu mai faci greşeala asta.

— Nu înţeleg de ce te porţi atât de…

— Cum?

Geoffrey se răsuci pe călcâie, cu fălcile încleştate şi cu ochii întunecaţi de furie.

Evelyn se abţinu cu greu să nu facă un pas înapoi, să nu se arate înfricoşată.

— Eşti bastarda lui. Te-a adus în casa noastră, chiar sub nasul mamei mele, şi a lăsat să se vadă fără pic de jenă că n-o iubeşte pe ea, ci pe alta. Crezi că a murit atât de tânără din cauza bolii? Nicidecum. A murit de inimă rea. Iar tu îmi aminteşti mereu de suferinţa ei. De suferinţa mea. Nici pe mine nu m-a iubit. Niciodată nu mi-a spus că mă iubeşte. În schimb, pe tine te ţinea numai cu alinturi.

Înduioşată de durerea lui, Evelyn făcu un pas spre el, apoi înţelese din privirea lui că atingerea ei n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Drept urmare, rosti cu toată empatia de care era în stare:

— Îmi pare nespus de rău pentru toată suferinţa pe care ai îndurat-o din cauza nechibzuinţei lui.

— Mă lipsesc de scuzele tale şi de compasiunea ta. I-

am promis că voi avea grijă de tine. Primul pas e să-ţi fac cunoştinţă cu nişte nobili. Diseară. Aşa că fă-te prezentabilă. Fermecătoare. Flirtează. Arată-le că eşti o femeie puternică, chiar şi atunci când jeleşti. Convinge-i că vei fi o soţie pe cinste.

— Vrei să mă măriţi deja, cu toate că ţin doliu? Nu se cuvine.

— Îmi vorbeşti despre cuviinţă? Crede-mă, draga mea, în ochii lumii nu eşti deloc cuviincioasă. Dar îţi vor trece necuviinţa cu vederea. Hai, fii fată cuminte şi fă ce îţi spun. Dacă nu pentru mine, măcar pentru tatăl nostru. Dacă ne vede de-acolo de sus, va fi bucuros să ştie că nu vei duce lipsă de nimic.

Acestea fiind spuse, Geoffrey ieşi ţanţoş din odaie şi trânti uşa în urma lui. Evelyn se cufundă în fotoliu când auzi cheia răsucindu-se. O durere surdă îi ardea pieptul, iar lacrimile îi inundară gâtlejul, gata s-o înăbuşe. Dusese o viaţă atât de fericită, mereu alintată şi răsfăţată. Ştia că nu toţi bastarzii aveau norocul să fie trataţi cu grija şi cu afecţiunea de care avusese ea parte.

Nu putea să-l învinovăţească pe Geoffrey – îi era încă greu să îi spună Wortham, căci numele îi aparţinea tatălui ei – pentru că voia să scape de povara de a-i purta ei de grijă. Curând, şi el urma să îşi caute o nevastă. Era firesc să vrea mai întâi să o vadă pe fiica tatălui său pe mâini bune şi la casa ei. Ceva îi spunea că, după plecarea ei, drumurile lor aveau să se intersecteze mai rar – sau niciodată.

Oricum, Geoffrey avea dreptate. Nu era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Nu ieşise în societate, nu luase parte la sezon şi în mod cert nu fusese prezentată reginei. Nu participase la niciun bal, cu toate că visase adesea la clipa în care avea să atragă atenţia unui lord chipeş. Dar lipsa vieţii sociale nu o întristase niciodată, pentru că tatăl ei reuşise mereu s-o facă să-şi uite obârşia.

Acum Geoffrey purta pe propriii umeri povara locului ei inexistent în societate. De bine, de rău, nu era dispus s-o dea oricărui mojic – te miri ce negustor, meseriaş sau chiar

slujitor –, ci urmărea să-i găsească un soţ din înalta societate. Încerca să-i asigure ceea ce tatăl ei nu reuşise niciodată: un loc în societate.

Cât despre faptul că începuse demersurile atât de iute… ei bine, trebuia să-i fie recunoscătoare măcar pentru faptul că-şi dădea interesul. Evelyn nu se vedea în stare să flirteze în seara asta, dar putea să fie fermecătoare. În amintirea răposatului ei tată şi a dragostei ce i-o purtase, era pregătită să-l ajute pe Geoffrey să-i găsească un soţ potrivit.

Capitolul 2

Invitaţia venise din cauza unei datorii. Faţă de el. Toţi îi erau îndatoraţi, în timp ce el nu datora nimic nimănui. Nici prietenia, nici loialitatea, nici bunăvoinţa. Şi cu siguranţă nu banii câştigaţi din greu.

Dar contele de Wortham, un om de prea puţină *valoare,* reflectă Rafe Easton cu dispreţ, îi datora mulţi bani, fapt pentru care îi fusese permis accesul în magnifica bibliotecă a contelui. Se întrebă în treacăt cât timp urma să treacă până ce biblioteca avea să fie golită de toate posesiunile de mare preţ ale fostului proprietar. Îi lăsase puţine lucruri fiului său drept moştenire, dar acesta reuşise să piardă şi acel puţin la jocurile de noroc din clubul lui Rafe.

Contele voia să i se extindă creditul, deci în noaptea aceasta trebuia să se poarte prietenos cu proprietarul clubului Rakehell.

Gustând un scotch de calitate, pe care contele abia dacă şi-l permitea, Rafe şedea tolănit, cu un aer impertinent, într-un fotoliu din apropierea şemineului în timp ce ceilalţi lorzi se învârteau prin încăpere, chicoteau, sporovăiau şi beau mult prea multă tărie. Rafe le simţea nerăbdarea şi speranţele, care pluteau în încăpere ca un

nor dens.

Tânărul conte avea o soră, deşi el nu o recunoştea ca atare. Nu, mai bine zis, ea era fiica tatălui său, născută din flori. Însă, când tatăl său era pe patul de moarte, îşi dăduse cuvântul de onoare că urma să aibă grijă de ea, ceea ce era de fapt scopul adunării din acea seară.

Voia să găsească pe cineva dispus să o ia în grija sa.

Wortham se jura că era virgină, ceea ce îi făcuse pe unii dintre lorzi să saliveze, iar pe alţii să trimită scuzele de rigoare că nu puteau participa. Într-un fel sau altul, lui Rafe nu îi păsa nici cât negru sub unghie. Nu se deranja să îşi caute amante. Asemenea femei aveau tendinţa să se agaţe, să dorească podoabe, să facă un bărbat să creadă că era fericit, doar ca mai apoi să se plictisească de patul în care dormeau şi să caute un altul.

Rafe nu făcea nimic care să aibă măcar un iz de trăinicie, pentru că orice lucru care părea să ducă spre veşnicie putea să fie luat, putea să-l părăsească, *avea* să-l părăsească. Nici măcar afacerea lui cu jocuri de noroc nu era ceva cu care să se mândrească. Era un simplu mod de a-şi umple buzunarele. Dacă i-ar fi luată, ar putea să îşi vadă în continuare de viaţă fără să se uite în urmă, fără să-l încerce vreun regret. Nu avea nimic în viaţă care să însemne ceva pentru el, niciun lucru a cărui pierdere să îl doară câtuşi de puţin. Emoţiile îi erau mereu în perfect echilibru, iar lui îi plăcea să fie aşa. Fiecare decizie pe care o lua era bazată pe calcule făcute la rece.

Se afla acolo în acea seară ca să vadă cum aceşti lorzi aveau să se facă de râs concurând pentru atenţia doamnei, să le măsoare slăbiciunile şi să descopere moduri de a le exploata.

Auzise că şi fraţii săi fuseseră invitaţi. O risipă de cerneală şi hârtie. Amândoi erau căsătoriţi şi atât de devotaţi soţiilor lor, încât nu îl vedea pe niciunul din ei capabil să calce strâmb măcar cu un centimetru. Dar, la urma urmei, ce ştia cu adevărat despre fraţii lui?

Reveniseră în sfârşit în Anglia, cu doi ani mai târziu

decât promiseseră. Tristan cu câteva luni mai devreme decât Sebastian. Omul lui Rafe îi aştepta, şi îi condusese până în iadul jocurilor de noroc. Rafe abia dacă îi întâmpinase cu altceva decât un pahar de whisky. Le asigurase locuri de dormit şi hrană până când reuşiseră să dobândească titlul de duce pentru Sebastian. De atunci îi văzuse foarte rar. Dar fusese alegerea lui. Ei îl tot invitaseră să li se alăture: la cină, pentru vizite în provincie şi cu ocazia Crăciunului. Îi refuzase. Se putea lipsi de dezordinea pe care i-ar fi adus-o în viaţă. Îi plăceau lucrurile exact aşa cum erau. Era propriul său om, răspunzător faţă de nimeni în afară de el însuşi.

De undeva de pe un coridor, un ceasornic începu să bată ora nouă. Conversaţiile amuţiră. Lorzii încremeniră, cu privirile aţintite către uşă. Sorbind din scotch, Rafe urmărea cu ochii mijiţi cum uşa se deschidea. Întrezări o manşetă mov, iar apoi… Aproape că se înecă din cauza lichidului auriu în efortul de a nu schiţa nicio reacţie. Dintr-odată, înţelese de ce Adam a căzut atât de repede în păcat când s-a găsit faţă în faţă cu ispita reprezentată de Eva. Sora lui Wortham era cea mai splendidă creatură pe care Rafe o văzuse vreodată. Părul ei, de o nuanţă care rivaliza cu soarele în strălucire, era prins în sus pentru a dezvălui un gât graţios ce cobora spre umerii de alabastru care implorau ca buzele unui bărbat să îşi găsească adăpost acolo. Nu era nici scundă, nici înaltă, ci mai degrabă de înălţime medie. Rafe nu îşi dădea prea bine seama unde i-ar fi ajuns cu capul de ar fi fost să o cuprindă în braţe. Poate la umeri. Nu era din cale afară de voluptuoasă, însă avea o eleganţă reţinută care captiva privirea şi lăsa impresia unei ape line, dar care putea foarte bine să înece un bărbat ce s-ar aventura să îi exploreze adâncurile.

Ceea ce el nu avea de gând. Se mulţumea să admire suprafaţa, îi spunea tot ce avea nevoie – tot ce dorea – să ştie.

Tânăra îşi plimba timid privirea prin încăpere; părea confuză, cu un zâmbet nesigur, până când, în cele din

urmă, Wortham traversă sala şi se opri lângă ea, însă fără să arate ca şi cum ar fi fost împreună. Cu greu doi oameni puteau să pară mai diferiţi. Wortham era ţeapăn ca un cadavru, pe când ea era calmă, însă emana o anume blândeţe. Era genul de femeie pe care să o atingi, să o ţii în braţe, să o alinţi. Rafe aproape că se cutremură la acest gând.

— Domnilor, v-o prezint pe domnişoara Evelyn Chambers.

Fata îşi coborî graţios trupul într-o plecăciune desăvârşită.

— Milorzi.

Rafe se aşteptase ca vocea ei să fie dulce, asemenea zâmbetului, dar în schimb era adâncă, răsunătoare, ca un cântec al decadenţei şi al vicleniei. Îşi închipui vocea aceea într-un timbru mai scăzut, şoptindu-i despre plăceri indecente, ondulându-i-se în jurul urechii, călătorindu-i prin sânge. Îşi imagină un râset adânc, gutural şi ochi arzători, pierduţi în patimă.

— Cunoaşte-i pe domni, îi ordonă Wortham.

Din nou, tânăra se arătă confuză, dar apoi îşi îndreptă umerii splendizi şi începu să-şi facă drum de la un bărbat la altul, ca un fluture ce încearcă să îşi dea seama pe ce petală să se aşeze, ce petală ar fi de ajuns de rezistentă încât să o susţină aşa cum era ea obişnuită.

Rafe îi întrezărea câte o expresie în timp ce ea se întreţinea cu grupul de bărbaţi. Un zâmbet timid aici, unul mai îndrăzneţ acolo. Sprâncene uşor încruntate când un domn îşi odihnea mâna pe umărul sau pe braţul ei. Fluturat din gene în timp ce înainta fără să jignească. Nu era prea sigur că ea înţelegea cu adevărat regulile jocului pe care îl juca. Oare putea să fie atât de inocentă?

Mama ei fusese amanta contelui. Cu siguranţă ştia care fusese rolul mamei sale în viaţa contelui: să îi încălzească patul, să îi ofere plăcere, să îl menţină satisfăcut.

Uneori părea să debordeze de încredere, să ştie exact

ce făcea. Alteori, părea chiar uluită de conversaţiile avute. Totuşi, era ca şi cum verifica o listă, vorbind cu fiecare bărbat pentru câteva clipe, înainte să îşi vadă de drum. Fără a se mai întoarce la un bărbat odată ce făcea cunoştinţă cu el.

„Vino la mine”, se gândi Rafe. „Vino la mine”. Apoi alungă gândurile nestăpânite. Ce îi păsa lui dacă ea nu îl observase? Era obişnuit să trăiască în umbră, fără a fi văzut. Adâncurile frivolităţii ofereau protecţie egală cu cea a celei mai puternice armuri. Nimeni nu îl deranja acolo decât dacă el dorea să fie deranjat. Nu o dorea pe ea, însă nu putea să nege că se întreba cum ar fi să-i atingă pielea cu buricele degetelor. Moale. Mătăsoasă. Caldă. Trecuse atâta vreme de când simţise acea căldură. Nici măcar focul lângă care şedea acum nu putea să îi topească inima îngheţată. Aşa îi plăcea lui, aşa prefera să fie. Nimic nu îl atingea, nimic nu îl deranja. Nimic nu conta.

„Ea contează”.

Nu, nu conta. Era doar bastarda unui conte, pe cale să devină podoaba cuiva. Cu siguranţă, o podoabă fermecătoare. Una foarte frumoasă. Însă avea să i se dea aceeaşi importanţă ca unei opere de artă: să fie admirată, să fie atinsă, să aducă plăcere când plăcerea era căutată.

Tânăra aruncă o privire împrejur, părând pierdută în încăperea care ar fi trebuit să-i fie atât de familiară. Apoi privirea ei căzu asupra lui, ceea ce îl făcu să se crispeze într-atât încât, pentru o fracţiune de secundă, se simţi ameţit. Ar trebui să se uite în altă parte, să îi spună prin asta că nu însemna nimic pentru el, că nu avea nici cel mai vag interes faţă de ea, şi totuşi era incapabil să facă altceva decât să o urmărească cu privirea în timp ce ea se îndrepta ezitant spre el.

Într-un final, iat-o înaintea lui, cu micuţele mâini înmănuşate strânse în faţa trupului. Acum, că se afla atât de aproape de el, îi observă ochii de un albastru atât de frumos. Nu, erau mai mult decât albaştri. Erau violeţi. Rafe nu mai văzuse aşa ceva. Îşi închipuia cum ardeau cu

pasiune mocnită, întunecându-se, privindu-l uimiţi în timp ce el îi destăinuia plăceri pe care ea nu le mai încercase. O sarcină simplă dacă era adevărat că ea nu cunoscuse vreodată atingerea unui bărbat. Dar, la fel cum nu avea nevoie de amante, nu avea nevoie nici de fecioare. Rafe îşi pierduse inocenţa de multă vreme. Inocenţa nu trezea niciun interes în el. Era o slăbiciune uşor de exploatat, o cale facilă de a ajunge la ruină. Nu prezenta niciun interes.

Ea nu prezenta niciun interes.

Îşi repetă cuvintele în minte în încercarea de a se convinge pe sine de adevărul lor. Dar, când ochii li se întâlniră, Rafe îşi dădu seama că ea nu era doar inocentă, ci şi foarte, foarte periculoasă. Un gând prostesc. Ar fi putut să o distrugă cu o privire, cu un cuvânt, cu un râset sarcastic. Dar, distrugând-o, fărâma de suflet care mai rămăsese în el avea să se ofilească şi să moară. Era o conştientizare tulburătoare, care nu îi plăcea câtuşi de puţin.

Se uită la gâtul delicat al fetei, care tocmai înghiţise în sec, la pieptul ei care se umflă când inspiră profund, de parcă îşi făcea curaj.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, spuse ea în cele din urmă.

— Nu.

— Vă pot întreba cum vă numiţi? Ceilalţi domni au fost îndeajuns de amabili încât să se prezinte.

— Dar eu nu sunt amabil.

Două cute mici apărură între sprâncenele ei.

— De ce aţi spune asemenea lucru?

— Pentru că eu, cel puţin, *sunt* sincer.

— Dar cu siguranţă aveţi un nume. Este cumva secret? Furaţi copiii din paturile lor? Vă cheamă cumva Rumpelstiltskin[1]? Mi-ar fi greu să vă văd ca pe un Făt-Frumos.

Basme. Fusese crescută cu basme şi părea să nu îşi

---

1 Personaj dintr-un basm popular german (n.tr.)

dea seama că se plimba într-o vizuină de căpcăuni.

— Haideţi. Nu poate fi un nume atât de groaznic. Aş vrea să vă numesc cumva.

Se gândi să sugereze Beelzebub, ceva care să o răscolească, să o facă să fugă cât acolo, dar, pentru un motiv pe care nu putea să îl înţeleagă, spuse pur şi simplu:

— Rafe.

— Rafe, repetă ea cu glasul său grav, şi un dor aprig îl străpunse aproape dureros. Acesta vă este titlul?

— Nu.

— Aveţi titlu nobiliar?

Poate că nu era atât de inocentă precum presupusese el. Voia să se asigure că avea să fie bine întreţinută, intenţiona să ştie cu certitudine pe al cui pat îl va încălzi. La urma urmei, nu putea să îi reproşeze asta. Căuta un bărbat pe care să-l satisfacă, unul care la rândul lui să îi servească drept protector. Avea dreptul să fie scrupuloasă.

— Nu, răspunse el într-un final.

— Văd că sunteţi un om care vorbeşte puţin.

Fata îşi muşcă uşor buza inferioară, care se umflă şi se făcu de un roşu mai întunecat. Rafe se întrebă de câte ori fusese sărutată. Lăsase vreodată un bărbat să îşi lipească buzele de ale ei? Oare un bărbat îi atinsese vreodată pielea, îşi trecuse degetele peste pomeţii ei proeminenţi, îi împresurase gâtul cu mâna aspră, să o aducă mai aproape de el.

— Ce lucruri vă interesează?

— Nimic ce v-ar distra.

— Poate aţi fi surprins.

— Mă îndoiesc. Mă pricep destul de bine să desluşesc firea oamenilor.

— Şi destul de repede, după cum se pare. Am impresia că nu aveţi o părere prea bună despre mine.

Rafe îşi plimbă privirea peste ea, admirându-i curbele. Nu putea să nege că era o femeie atrăgătoare, dar una care ar fi avut nevoie de oarece… blândeţe şi grijă, lucruri pe care el nu le avea de oferit.

— Încă nu m-am hotărât.

— Din păcate, mi-e teamă că eu da. Nu cred că ne-am potrivi. Sper că nu vă simţiţi jignit.

— Ar trebui să-mi pese de ce crezi ca să fiu jignit. Nu-mi pasă.

Fata deschise gura pentru a-i răspunde…

— Evelyn, ai terminat, gata, rosti Wortham în timp ce o apucă de braţ şi începu să o tragă cu forţa spre uşă.

Aproape împiedicându-se în micii ei conduri de satin, părea să încerce să se desprindă de conte. Întoarse privirea peste umărul dezgolit către Rafe, de parcă ar fi fost hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, dar nu se putea opune forţei lui Wortham. Amândoi trecură de uşă şi se făcură nevăzuţi. Wortham se întoarse abia după câteva minute. Rafe era surprins că domnişoara Chambers nu dăduse buzna după el. Fără îndoială că fratele ei o convinsese să nu revină, ca nu cumva să descurajeze vreun lord care ar fi fost interesat de ea.

— Bine, domnilor, începu Wortham, frecându-şi palmele. Doreşte cineva să liciteze pentru ea?

Deci aşa avea de gând să abordeze situaţia, reflectă Rafe. Rămase pe gânduri. Nu ştia de ce modul în care acţiona Wortham îl făcea să se înfioare. Fata aceea nu însemna nimic pentru el. Ar fi fost interesant de văzut cât valora ea pentru ceilalţi lorzi. Mai ales dacă Rafe ar fi găsit un mod de a se folosi de această informaţie.

— Auzi, Wortham, rosti dispreţuitor Lord Ekroth, îţi dau cinci sute de lire pe ea, dar nu înainte să o examinez ca să mă asigur că e virgină, aşa cum pretinzi tu.

Un cor de râsete aspre însoţi propunerea deşănţată. Rafe bănuia că aceia care râdeau cel mai tare se străduiau să acopere faptul că nu se simţeau tocmai în largul lor cu direcţia în care o lua această seară.

— Cum să nu, fiecare dintre voi poate să o examineze, răspunse Wortham fără urmă de ezitare, de parcă ar fi vândut o iapă. Apoi am să aştept şi alte licitaţii.

— Excelent. Atunci am să merg eu primul, bine?

Ekroth şi Wortham se îndreptară spre uşă. Rafe îşi imagină degetele grase, ca nişte cârnăciori, ale lui Ekroth plimbându-se pe coapsele mătăsoase ale fetei, sfâşiindu-i lenjeria intimă, îndesându-se în…

— O iau eu.

Lui Rafe abia îi venea să creadă ce cuvinte îi ieşiseră pe gură, cu o asemenea autoritate, încât Ekroth şi Wortham înţepeniră locului, iar ceilalţi lorzi se uitau la el cu gura căscată de uimire. Evident, vorbise mai autoritar decât ar fi dorit, dar acum nu mai conta. Provocarea fusese rostită, iar el niciodată nu se dezicea de afirmaţiile făcute. Se ridică şi trase de vestonul său de brocart negru, care dintr-odată i se părea mult prea strâmt.

— Dacă vreunul din voi se atinge de ea, am să-i separ partea cu care a atins-o de restul trupului. Wortham ne-a asigurat că e pură. Nu vreau s-o murdăriţi cu mâinile voastre asudate sau cu orice altceva. M-am făcut înţeles?

— Dar ai venit aici doar să priveşti, să te convingi… Wortham îşi înghiţi vorbele şi se apropie de Rafe, coborându-şi glasul: Să te convingi de faptul că pot să-mi acopăr datoriile.

— Şi de când îţi împărtăşesc eu planurile mele?

— Atunci ai să-mi plăteşti cele cinci sute de lire pe care Ekroth era dispus să le dea?

— Am să-ţi permit să răsufli în continuare. Să zicem că ne-am reglat conturile, de acord?

— Dar condiţiile întâlnirii acesteia erau ca ea să aparţină celui care licitează cel mai mult.

— Cât de mult îţi preţuieşti viaţa? Crezi că cineva de-aici poate veni cu o ofertă mai bună? Mă gândeam eu că nu, adăugă Rafe după un moment de pauză.

Dădu pe gât ce îi mai rămăsese din whisky şi se îndreptă spre birou, făcându-i pe lorzii aflaţi în drumul său să sară ca arşi la o parte. Dacă simţul umorului nu ar fi fost un lucru atât de străin pentru el, măcar ar fi chicotit la reacţia lor. Găsi o bucată de hârtie, îmbibă peniţa într-o călimară şi scrijeli adresa reşedinţei sale. Aşeză un registru

pe un colţ al hârtiei, ca să o ţină în loc, apoi se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

— Adresa mea. Vreau să fie adusă acolo mâine la ora patru. O seară bună, domnilor. Ca întotdeauna, a fost o plăcere să mă aflu într-o companie atât de distinsă.

Era deja în trăsura lui, călătorind pe străzile Londrei, când îşi dădu seama de ceea ce făcuse de fapt.

— Dumnezeule mare, murmură el, deşi nu era nimeni care să-l audă.

Ce naiba fusese în mintea lui? Evident, nimic.

Aruncă o privire pe fereastră la noaptea cufundată în ceaţă. Nu o luase pe fata aceea fiindcă era abandonată, pentru nu era. Urma să fie dată în grija cuiva. Nu ar fi ştiut cum e să fii înfometat, nu ar fi fost bătută, nu ar fi trebuit să lucreze până îi sângerau unghiile şi să o doară şalele atât de rău încât să se teamă că nu avea să se mai poată îndrepta de spate. Ar fi zăcut îmbrăcată în mătăsuri, pe un pat sau pe o canapea, aşteptând ca un bărbat să îi depărteze coapsele. Ar fi mâncat ciocolată şi şi-ar fi împlinit buzele. Şi-ar fi trecut limba peste acele buze şi şi-ar fi privit galeş binefăcătorul printre genele coborâte.

Iar binefăcătorul era chiar el. Fir-ar.

Ar fi trebuit să-l lase pe Ekroth să o aibă. N-avea degetele chiar atât de grăsune. Ar putea să-l întâlnească de dimineaţă, să se târguiască, să-l lase să o ia. Dar atunci ar lăsa impresia că era un om care nu ştie ce vrea.

Aşa că nu mai putea scăpa de ea. Cel puţin nu pentru o vreme. Poate că nu avea să fie atât de rău. Ea nu fusese cu vreun bărbat până atunci. Putea să o înveţe să îl satisfacă în felul în care avea el nevoie.

Cum nu avea alte experienţe, nu ştia că i-ar fi putut fi mai bine, deci nu avea cum să fie dezamăgită.

Posibilităţile începeau să îi surâdă. Nu trebuia să îi pese de ea. Nu avea de gând să îi pese de ea.

Dar putea foarte bine să se folosească de ea.

Capitolul 3

Evelyn nu fusese niciodată iute la mânie. Dar Geoffrey îi testa răbdarea dincolo de orice măsură. În ciuda protestelor, o târâse în sus pe scări şi o închisese în dormitorul ei din nou. Voia să-i zică acelui Rafe că era tare insolent. De ce ar spune ceva atât de groaznic? De ce ar încerca în mod intenţionat să o facă să se simtă ca un nimic?

Stând la geam, privea spre grădină întrebându-se dacă invitaţii erau încă acolo. Se gândise să-şi rupă în bucăţi cearşafurile şi să-şi facă o frânghie ca să poată coborî pe fereastră. Ar da buzna în bibliotecă, l-ar confrunta pe Rafe şi… ce anume i-ar spune?

Că era, în mod surprinzător, cel mai onest om de acolo?

Asta era de fapt. Ceilalţi domni se comportaseră atât de… straniu. Desigur, cum nu mai fusese de faţă la nicio situaţie oficială – sau neoficială, la drept vorbind – în care nişte lorzi căutau să impresioneze o domnişoară, nu ştia precis cum ar trebui să se comporte aceştia, dar se aşteptase să flirteze mai mult cu ea, să fie mai măgulitori, să încerce să poarte o conversaţie mai intelectuală cu ea. În schimb, părea că se aşteptau de la ea să le facă complimente, să îi măgulească, să-i facă să se simtă bine în pielea lor.

Toţi cu excepţia lui Rafe. Era de parcă el nici nu voia să se obosească cu ea. Poate că nu venise ca să îşi caute o nevastă. Cu siguranţă nu făcuse niciun efort ca să o abordeze. Poate era pur şi simplu un prieten de-al lui Geoffrey şi luase parte pentru alt motiv.

Dar, dacă era aşa, de ce simţise cum o urmărea din priviri din momentul în care ea intrase în cameră? O stingherise faptul că se ştia privită de el în timp ce făcea rând pe rând cunoştinţă cu bărbaţii din încăpere. Oare o judeca, o cântărea drept potenţială soţie sau era doar

intrigat de ea?

Nu-şi dădea seama. În schimb, ştia că era cel mai chipeş diavol pe care pusese ochii vreodată. Părul negru ca miezul nopţii era neelegant de lung, dar îi încadra faţa şi îi scotea în evidenţă ochii de un albastru-deschis. Aceştia îi aduceau aminte de un lac îngheţat pe care îl traversase când era mică. Apa, de obicei atât de albastră în timpul verii, îi păruse atunci decolorată, căci o privea printr-un scut de gheaţă. Se înfiorase stând pe malul îngheţat, întocmai precum se simţise mai devreme în acea seară, în faţa lui Rafe.

Nu-i remarcase nici urmă de blândeţe pe chip sau de căldură în felul său de a fi. Era aproape fericită că nu îi fusese pe plac. Nu dorea ca el să-i trimită flori, să îi citească poezii sau să meargă cu el la plimbări în parc.

Dar, dacă era să fie sinceră cu sine, nu era sigură că ar fi vrut asemenea atenţii de la niciunul dintre domnii pe care îi cunoscuse în acea seară. O făcuseră să se simtă ca o iapă de rasă pe care se gândeau să o cumpere, nu ca o femeie pe care ar fi intenţionat să o curteze de atunci încolo, până în faţa altarului.

Cine ştie, poate aşa începea ritualul de a curta. Se simţea absolut needucată în acea privinţă. Nu fusese la şcoala pregătitoare pentru fete, primind educaţie acasă. Singurii ei prieteni fuseseră tatăl său şi câteva din servitoarele mai tinere. Nu ştia prea multe despre lumea din afara zidurilor casei. Ştia doar că tatăl său făcuse mari eforturi să o protejeze de ea, chiar şi în timp ce o pregătea pentru aceasta cu tot felul de lecţii de etichetă. Înţelese totul în teorie şi aproape nimic în practică. Nu voia să îşi învinovăţească tatăl, dar ar fi preferat să îi fi aranjat viitorul înainte să moară.

Bănuia că Geoffrey ar fi fost dispus să o vadă măritată cu primul care i-ar fi cerut mâna, nu să se întrebe care din ei ar fi făcut-o mai fericită.

Dar, la urma urmei, fericirea era relativă. Ar fi făcut-o foarte fericită să scape din acea cameră, chiar dacă asta

presupunea a se căsători cu un necunoscut.

Oftă şi îşi puse cotul în tocul geamului, apoi, cu obrazul sprijinit în palmă, căută să-şi reamintească feţele celorlalţi domni, dar fiecare se preschimba în cineva cu părul negru precum cărbunele şi ochi albaştri, reci ca gheaţa.

Târziu, în după-amiaza următoare, după ce fusese eliberată din minunata ei temniţă, Evelyn nu-şi amintea să fi călătorit vreodată cu trăsura în compania lui Geoffrey. Era ciudat să-l vadă aşezat în faţa ei, cu privirea pierdută spre norii ce întunecau văzduhul. Fără îndoială, spre înserat urma să plouă. Aerul era umed şi apăsător, aşteptând parcă să-şi verse povara. Nu ştia încotro se îndreptau, cu toate că împrejurimile îi erau cunoscute, căci nu se îndepărtaseră mult de conac.

Când intrase la ea în cameră să-i ceară să se pregătească de drum, fusese cât pe ce să-i spună să se ducă naibii. O lăsase să se consume toată noaptea, întrebându-se dacă vreunul dintre invitaţi dăduse vreun semn de interes. Însă dorea cu atâta ardoare să scape din casa aceea, încât evita să îl enerveze dezvăluindu-i cât de mult o afectase lipsa lui de respect pentru sentimentele ei. Îşi trăsese pe ea o rochie simplă de zi, un paltonaş şi o pălărie asortată, toate negre. Se simţea ca un preş pe care Geoffrey putea să-şi şteargă ghetele murdare, ura faptul că se arăta aşa docilă în faţa lui, dar nu avea alte opţiuni.

Nu avea absolut niciun ban. Se gândi să vândă bijuteriile pe care le primise de la tatăl său, dar nu ştia ce valoare aveau sau cât de mult ar fi ţinut-o banii luaţi pe ele. Începea să realizeze că tatăl său, Dumnezeu să-l ierte, îi făcuse o defavoare prin faptul că nu o pregătise corespunzător pentru viaţă, preferând să o lase la mila lui Geoffrey, care nu se dovedise deloc milos.

Neştiind cum să aducă vorba despre seara trecută, îşi drese acum glasul şi rosti:

— Prietenii tăi s-au simţit bine azi-noapte?

Geoffrey o privi cu maxilarul încleştat, mijind ochii

cenuşii. Evelyn se întrebă cât de înspăimântător putea să pară tuturor trecătorilor care l-ar fi întrezărit la fereastra trăsurii.

— Da.

Da? Doar atât? Ar fi vrut să se întindă spre el, să-l pişte de nas şi să-i ceară să îi răspundă mai în detaliu. Strânse din mâini, nervoasă.

— S-a arătat cineva anume interesat de mine?

— Rafe Easton. Suntem în drum spre reşedinţa lui chiar acum.

Deci numele său de familie era Easton? Nu că ar fi însemnat ceva pentru ea. Dar de ce fusese atât de secretos?

— Ah, el?

În acel moment, Geoffrey o privi. Oare i se păru sau chiar citi o urmă de regret în privirea lui?

— Atunci, e un prieten bun? întrebă ea.

— Nu-mi e prieten. Are o afacere de jocuri de noroc. Îi sunt dator.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea. Un mariaj cu un deţinător al unei case de jocuri de noroc ar fi mult mai rău decât căsătoria cu un comerciant. În fapt, ar fi de-a dreptul scandalos. Era surprinsă că fusese acceptat în cadrul unui eveniment social precum cel de seara trecută.

— A menţionat că nu are titlu nobiliar.

— Este al treilea fiu al unui duce, deşi rareori o recunoaşte.

— Deci e un lord, murmură ea.

Presupunea că astfel i se explica prezenţa în seara precedentă.

— Nu-i place ca lumea să i se adreseze aşa. Probabil ar trebui să i te adresezi cu domnul Easton. Cel puţin până îţi spune el altceva.

Tot nu avea niciun sens. Nici dacă ar fi fost într-un sicriu nu ar fi putut să arate mai puţin interes pentru persoana ei decât seara trecută. Deci de ce ar fi vrut să

petreacă mai mult timp cu ea?

— E puţin cam devreme să luăm cina. Urmează să facem o plimbare prin parc? Adică, va începe în mod oficial să mă curteze de acum încolo?

Geoffrey făcu ochii mari, clipi nedumerit, apoi căscă ochii din nou, de parcă nu putea să înţeleagă sensul cuvintelor pe care ea tocmai le rostise. Îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Mă îndoiesc că are de gând să te curteze.

— Atunci nu înţeleg de ce mergem să-i facem o vizită.

— Vei… avea grijă de lucruri, pentru el.

„Ce schimbare de subiect ciudată”, se gândi ea, apoi îşi dădu seama la ce se referea…

— Vrei să spui că am fost angajată să mă ocup de gospodăria lui?

— Nu sunt sigur ce vor presupune îndatoririle tale, dar vei avea grijă de nevoile lui.

De ce nu se uita la ea? De ce îi evita privirea? De ce era aşa misterios cu privire la rolul pe care ea urma să îl îndeplinească? Îi era jenă că îi găsise un loc de muncă şi nu un soţ… că propria lui poziţie în înalta societate nu îi permisese să facă mai multe pentru ea? Nu dorea să îl vadă simţindu-se vinovat că nu reuşise să onoreze promisiunea făcută tatălui lor, dar situaţia de faţă era destul de stranie.

Trăsura intră pe o alee cu pavaj de piatră. Evelyn se lăsă pradă curiozităţii şi scoase capul pe fereastră. În faţa ei se înălţa o reşedinţă grandioasă, chiar mai mare ca a lui Geoffrey. Nu putu să nu se simtă impresionată.

— Trebuie să fie incredibil de înstărit ca să trăiască în asemenea loc.

— Da, ruşinos de bogat.

Glasul îi era încărcat de resentimente, de furie. Geoffrey spusese mai înainte că îi datora bani. Oare trebuia să lucreze pentru Rafe Easton ca să plătească datoriile fratelui său? Desigur, asemenea aranjament putea fi doar temporar, până când ar fi cerut-o cineva în căsătorie.

— Cât timp voi lucra aici?

— Atât cât te va vrea.

Trăsura se opri. Un servitor se apropie şi deschise uşa. Geoffrey sări afară de parcă îi luase scaunul foc. Servitorul o ajută să coboare.

— Geoffrey, nu sunt sigură că înţeleg.

— Totul va fi explicat. Acum, haide!

Şi apoi se grăbi să urce treptele albe.

Pentru o clipă, Evelyn se gândi să se întoarcă în trăsură, dar, dacă urma să fie plătită pentru serviciile sale, şi-ar putea asigura mijloacele de-a se întreţine singură până când avea să îşi găsească un soţ. Dacă tot se afla aici, nu era mare pagubă ca măcar să afle termenii aranjamentului. Ridicându-şi uşor fusta, urcă scările. Ambele capete ale scărilor erau străjuite de garguie hidoase de piatră. Păreau a se potrivi cu caracterul proprietarului. Bazându-se pe limitata interacţiune avută cu el, nu şi-l putea închipui cu heruvimi dansându-i prin preajmă.

De îndată ce ajunse la capătul treptelor, unde o aştepta Geoffrey, un majordom deschise uşa, iar ea păşi înăuntru, conştientă că Geoffrey o urma. Interiorul era şi mai impresionant, cu frescă pe tavan, picturi rafinate şi sculpturi peste tot. Dar nimic personal. Niciun portret. Toate tablourile erau cu peisaje, furtuni pe mări şi păduri întunecate. Totul era aranjat perfect, prea impecabil, de parcă totul era de faţadă.

— Domnişoara Evelyn Chambers a venit să-l vadă pe domnul Rafe Easton, spuse Geoffrey. Este aşteptată.

— Da, milord, am fost anunţat, dar, din păcate, stăpânul nu este acasă. În orice caz, am primit instrucţiuni să am grijă de confortul domnişoarei Chambers până la sosirea lui. Domnişoară, mă urmaţi spre salon?

Făcuse doar câţiva paşi, când îşi dădu seama că Geoffrey nu o însoţea. Se întoarse spre el şi îl întrebă:

— Geoffrey, tu nu vii?

— Nu.

— Mă laşi aici?

— Da.

— Dar te vei întoarce să mă iei?

— Easton îţi va explica tot.

Acestea fiind spuse, îşi aşeză pălăria pe cap, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşa din faţă.

Când Evelyn dădu să-l urmeze ca să-l întrebe de ce se comporta atât de ciudat, majordomul îi atinse uşor braţul.

— Totul va fi bine, domniţă.

Nu era chiar bătrân, trecut de treizeci de ani, presupunea ea. Avea părul negru şi ochi căprui, binevoitori. Îmbrăcămintea îi era, ca tot ceea ce îi înconjura, impecabilă.

— Mă tem că Geoffrey mi-a spus prea puţine detalii. Am înţeles că mă voi ocupa cu administrarea conacului.

— Nu am nici cel mai mic dubiu că toţi servitorii vor ţine seamă de dorinţele dumneavoastră.

— Care e numele tău?

— Sunt cunoscut drept Laurence. Se înclină uşor şi îi oferi mâna. Permiteţi-mi să vă conduc în salon.

Evelyn încuviinţă scurt şi îi păşi pe urme, cam la jumătate de metru în spate.

— Câţi servitori sunt?

— Douăzeci şi cinci.

Intrară într-o încăpere vişinie cu lambriuri întunecate. Se părea că lui Rafe Easton nu îi plăceau culorile voioase. Într-un colţ îndepărtat, pe un piedestal, se odihnea un glob uriaş. În şemineu ardea un foc mocnit. Cuprinsă pe neaşteptate de frig, se duse la el şi-şi întinse palmele înmănuşate spre mica flacără ce dansa în voie.

— Pot să vă iau mantia? întrebă Laurence.

Evelyn îşi freca mâinile încălzite de sus în jos pe braţe.

— Nu, încă nu, mulţumesc.

— Voi pune să vi se aducă ceai şi biscuiţi.

— Mulţumesc, rosti Evelyn, apoi se răsuci, dorindu-şi să nu se simtă atât de neliniştită.

— Când se va întoarce domnul Easton acasă?

— Îmi pare rău domniţă, dar nu aş putea spune când.

Cu acestea spuse, o lăsă singură. Pentru motive pe care nu şi le putea explica, Evelyn îşi dorea să fi rămas închisă în camera ei. Dintr-odată, părea o alternativă mult mai sigură, mai liniştitoare.

*

Lord Tristan Easton stătea în pragul uşii care ducea în biroul fratelui său din tripou. Nu îşi aducea aminte să fi văzut vreodată uşa aceea închisă. La masă, fratele său îşi verifica atent registrele, cu creştetul său negru plecat, în deplină concentrare, aşa cum fusese şi prima oară când Tristan îl revăzuse, după doisprezece ani lungi de separare. Gigantul care lucra pentru Rafe şi îl aşteptase la ruinele abaţiei îl adusese pe Tristan chiar acolo, la aceeaşi uşă.

Strângând de pachetul mare pe care îl ţinea, Tristan îşi întoarse privirea către peretele unde Rafe îşi ţinea globurile. Îi spusese odinioară lui Tristan că le colecţiona pentru că îi dădeau speranţa că undeva există un loc mai bun decât cel în care se afla el. Tristan se întristă văzând că fratele său mai dobândise unul. După ce Rafe îl ajutase să îndrepte o greşeală pe care o făcuse faţă de Anne înainte ca aceasta să îi devină soţie – pe vremea în care nu avea nici cea mai mică aşteptare ca ea să-i fie nevastă –, se gândise că erau pe cale de a închide prăpastia care îi separa. Dar se părea că speranţa lui era la fel de zadarnică precum a lui Rafe.

— Am auzit că ţi-ai luat o amantă.

Rafe îşi ridică brusc capul, cu ochii – de acelaşi albastru de cristal că ai lui Tristan – tăioşi şi fără urmă de zâmbet pe chip.

— Nu te-am mai văzut de câteva luni şi aşa mă saluţi?

Tristan era cât pe ce să-i spună că i-a întors favoarea. După ce nu îl văzuse pe Tristan de doisprezece ani, prima reacţie a lui Rafe fusese să ia un pahar, să toarne whisky în el şi să îl împingă la marginea biroului. Chipul nu îi trădase

nicio emoţie, îşi privise fratele cu ochi mai calmi decât marea înaintea furtunii. Nu se arătase surprins, nu se ridicase de pe scaun şi nu-l îmbrăţişase. Primele lui cuvinte? „Văd că Sebastian încă nu a ajuns”.

— Credeam că ai aflat până acum că îmi place să trec direct la subiect, spuse Tristan, aruncându-i fratelui său un zâmbet zeflemitor care cu siguranţă avea să-l irite. Deci, cine e?

Rafe luă două pahare şi o sticlă de whisky. Începu să toarne în timp ce Tristan înaintă şi luă un scaun, apoi împinse paharul plin spre el.

— Nu văd de ce te-ar preocupa pe tine.

Tristan ridică paharul, adulmecă şi luă o mică înghiţitură. Fratele său avea un gust excelent când venea vorba despre whisky.

— Arată bine?

Rafe îl privi cu ochii mijiţi.

— Te gândeşti să o iei tu când termin cu ea?

Tristan izbucni în râs.

— Doamne fereşte! Anne aproape că mă omoară cu patima ei. Nu cred că aş reuşi să satisfac prea bine o altă femeie, răspunse el luând încă o înghiţitură. Oricum, Anne înseamnă totul pentru mine. Când ai tot ce ţi-ai dorit, nu ai nevoie – şi nici nu vrei – mai mult de atât.

— Ai vorbit ca un neghiob amorezat.

— Tu nu crezi în dragoste?

Lăsându-se pe spate în scaun, Rafe luă o înghiţitură mare.

„N-are de gând să răspundă”, îşi spuse Tristan. De altfel, nici nu se aşteptase la asta. Ştia că Rafe încă nu-i iertase nici pe el, nici pe Sebastian pentru că îl lăsaseră în urmă. Nu avuseseră încotro. Separarea fusese cea mai bună şansă ca unul dintre ei să supravieţuiască până la maturitate, pentru a revendica ducatul.

— Nu că ţi-aş lua-o în nume de rău. Nici eu nu am crezut până să apară Anne în viaţa mea.

— Mai bine pleci înainte să începi să îndrugi poezii. Mi

se întoarce stomacul pe dos.

Pe Tristan îl supăra faptul că Rafe devenea tot mai dificil şi mai retras, cel puţin faţă de el şi de Sebastian. Nu acceptase nicio invitaţie din partea lor, dar Tristan nu era încă dispus să renunţe la el.

— Ştii, începu Tristan, dornic să schimbe subiectul, când cineva intră într-o încăpere cu o cutie mare în braţe, majoritatea oamenilor ar întreba ce are acolo.

Rafe aruncă o privire spre cutie.

— Ar trebui să-mi pese ca să întreb. Nu-mi pasă. E cutia ta.

— De fapt, nu e, rosti Tristan şi puse cutia în mijlocul biroului. E a ta. De fapt, nu cutia în sine, dar ce se află înăuntru. Deşi din partea mea poţi să ţii şi cutia.

Nu înţelegea de ce continua prosteşte cu vorbăria. Nu era ca şi cum ar fi fost îngrijorat de ce părere avea Rafe de cadoul său. Înfruntase marea, furtuni, piraţi şi rechini. Nu avea de ce să îşi facă griji. Totuşi, privi cu interes cum Rafe se uită pieziş la cutie, de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să-l atace dintr-o clipă în alta.

— Cum adică e a mea?

Tristan se întrebă încă o dată, aşa cum făcuse de atâtea ori, ce fel de viaţă dusese fratele său din noaptea când scăpaseră de Pembrook. Niciunul din ei nu vorbea despre anii petrecuţi de când fuseseră despărţiţi. Sebastian îşi lăsase jumătate din faţă pe un câmp de luptă uitat de Dumnezeu, din Crimeea. Tristan purta pe spate urmele unui bici. Bănuise, dintotdeauna, că şi Rafe avea cicatricile lui, care erau mult mai adânci decât o urmă pe piele şi fără îndoială mult mai greu de vindecat.

— E un cadou.

— De ce?

— Fără un motiv anume.

Ştia că ar fi trebuit să spună „Pentru că eşti fratele meu şi te iubesc”, dar cuvintele erau la fel de greu de rostit pe cât presupunea el că i-ar fi fost lui Rafe să le audă.

Rafe îşi puse paharul la o parte şi trase cadoul spre el.

Scoase capacul cutiei şi o înclină cu atenţie spre el… Ridică privirea uimită spre Tristan, care se foi, puţin stânjenit.

— Ştiu că nu e perfect. L-am sculptat în cei doi ani când am fost plecat pe mare, după ce şi-a recuperat Sebastian titlul.

Rafe se ridică încet, băgă mâinile în cutie şi scoase un glob sculptat în lemn, ataşat de un suport, în aşa fel încât putea să întoarcă Pământul pe toate părţile.

— Deşi nu sunt aşa îndemânatic cu pensula, m-am gândit să pictez porţiunile terestre cu verde şi oceanele albastre…

— Îmi place aşa cum e.

Rafe urmărea cu degetele liniile râurilor şi formele de relief, studiindu-le de parcă aveau o mare importanţă.

— Deci? Adică îţi place? întrebă Tristan.

Rafe încuviinţă.

— Nu ştiam că te pricepi să sculptezi.

„Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, frate, şi bănuiesc că sunt chiar mai multe cele pe care eu nu le ştiu despre tine”.

— Omul se plictiseşte pe un vas. Nu ca într-un tripou.

— Crede-mă, devine plictisitor să te uiţi la registre tot timpul.

Tristan încuviinţă.

— Ce faci când te plictiseşti?

Rafe îi aruncă o privire de parcă l-ar fi întrebat dacă poate să zboare.

— Îmi continui treaba. Plictiseala nu e o scuză ca să nu munceşti.

— Te duci vreodată să navighezi?

Rafe îşi întoarse privirea spre sferă.

— Nu.

— Am început o afacere cu iahturi, le proiectez şi le construiesc. Primul, pe care tocmai l-am terminat, e al meu, desigur, dar mă gândeam că al doilea ar putea fi al tău.

— Nu am nevoie de o barcă.

Tristan abia se abţinu să nu scrâşnească din dinţi. Un

iaht nu era o *barcă.* Mai ales nu cele pe care le proiecta el. Pentru numele lui Dumnezeu, luxul cu care fusese construit propriul lui vas era înspăimântător.

— Ai fi surprins. Marea poate să aline sufletul.

— Dacă ai suflet, dar oricum nu e ceva pe care sunt dornic să-mi irosesc banii câştigaţi din greu.

— N-aveam de gând să-ţi cer bani pentru el. Ar fi fost tot un cadou. Slavă Domnului, nu am nevoie de bani, şi îmi place să proiectez ceva ce seamănă atât de mult cu o corabie.

Rafe îl privi cu luare-aminte.

— Tristan, ce cauţi aici? Nu suntem prieteni, cunoştinţe, nici măcar fraţi, nu cu adevărat.

Tristan sări în picioare.

— Ba *suntem* fraţi.

— De ce? Pentru că am venit pe lume din aceeaşi mamă, că avem acelaşi tată? Să fii frate cu cineva înseamnă mai mult de atât.

— De ce nu poţi să renunţi la trecut? Pe Sebastian îl chinuie gândul că încă nu l-ai iertat că te-a lăsat la azilul de săraci. Chiar crezi că a avut de ales?

— Toţi avem de ales.

Tristan ştia că întregul discurs nu avea rost. Rafe doar s-ar fi încăpăţânat şi mai mult. Se simţea cumva uşurat că fratele său nu-i aruncase cu globul cât colo. Oftând, continuă:

— Îmi botez iahtul în două săptămâni. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să navighezi cu noi.

— Voi fi prea ocupat.

— Să te delectezi cu noua ta amantă?

— Nu e treaba ta.

— Adu-o şi pe ea.

Rafe se încruntă.

— Cred că glumeşti. E bastarda unui duce. Sunt sigur că prezenţa ei ar insulta sensibilităţile soţiei tale.

— Dacă asta crezi înseamnă că nu o cunoşti pe Anne a mea prea bine. Şi mi-aş dori să o cunoşti. E o femeie

remarcabilă. Ţi-ar plăcea de ea. În orice caz… Tristan îşi puse paharul gol pe masă. Invitaţia rămâne valabilă în caz că te răzgândeşti. De vineri în două săptămâni, să fii la reşedinţa Easton la ora unsprezece.

— Sebastian e şi el invitat.

— Sigur că e invitat. El, soţia şi moştenitorul lui.

— Programul meu e plin.

— Tu pierzi.

Tristan se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. Nu avea de gând să renunţe la Rafe, încă nu.

Rafe nu se aşteptase vreodată să se simtă bucuros de o vizită din partea fratelui său, dar pentru câteva minute fusese scutit de gândurile cu privire la Evelyn Chambers. Imaginea ei îl bântuise toată ziua, şi ştia că în urmă cu douăzeci şi două de minute, în caz că Wortham era punctual, ea ar *fi* trebuit să ajungă la reşedinţa lui. Laurence ar urma să o conducă în camera ei, i-ar face cunoştinţă cu servitoarea, Lila, care ar ajuta-o să se îmbrace, i-ar aranja părul şi orice altceva fac servitoarele. Servitorii i-ar da o mână de ajutor la despachetat. Vor avea grijă să se simtă ca acasă în timp ce ea îi aştepta sosirea.

Învârtind globul, dintr-odată se aprinse în el dorinţa de a fi în alt loc, de a fi altcineva. Dacă fraţii săi ar fi aflat vreodată ce fel de om era el cu adevărat, nu ar fi vrut să mai aibă a face cu el. Îşi îndepărtă gândurile pline de amărăciune.

Mick, omul lui de bază, intră pe uşă. Silueta lui zveltă ascundea un trup robust, care de multe ori îi dăduse de furcă lui Rafe când se antrenau în camera de box ascunsă la subsol.

— Mă gândeam că ar trebui să ştii că Lord Wortham şi-a achitat datoriile.

Rafe îşi ascunse cu greu surprinderea.

— Mă întreb de unde a luat banii.

— Pot să mă interesez.

— Nu e nevoie. Nu e important.

La cât de nechibzuit juca acesta cărţi, nu avea să

treacă prea mult timp până să-i fie din nou dator lui Rafe.

— Ekroth a ajuns?

— Cu aproape o oră în urmă.

Ca regulă generală, Rafe nu permitea trişatul în localul său. Nu din partea clienţilor şi mai ales nu din partea celor care erau angajaţi să supravegheze jocurile. Dar câteodată era nevoie de excepţii.

— Vezi ca soarta să nu-i surâdă în noaptea asta.

Mick ridică dintr-o sprânceană. Deşi spera să primească o explicaţie, ştia că nu era cazul să ceară una.

— Am să mă ocup de asta.

— Poţi să-l informezi şi că nu are voie să petreacă timp cu fetele.

— Poate îşi găseşte un alt club dacă nu îi convine aici.

— Mă asigur eu că niciun alt club nu-l va primi.

După ce Mick plecă, Rafe aşeză globul pe un colţ al biroului şi îl învârti pentru ultima oară. Nu îi căută un loc pe un raft. Nu îşi dădea seama cum anume se simţea în legătură cu cadoul. Recunoscător, dar senzaţia de recunoştinţă nu îi era prea cunoscută.

Trecură aproape patru ore până să plece din birou şi să se îndrepte spre scările de la intrarea din spate. Nu avusese niciodată un musafir în conacul său, ba chiar erau puţini cei care ştiau unde locuia. Nu ştia de ce îi dăduse adresa lui Wortham în loc să trimită pe cineva după fată. Din cine ştie ce motiv, în noaptea precedentă capacitatea de a gândi coerent îl părăsise pentru scurt timp. Slavă Domnului că revenise.

Se urcă în trăsură. Nu că ar fi evitat ceea ce îl aştepta acasă. Pur şi simplu avusese multe treburi la club care îi necesitau atenţia: facturi, furnizări, trişori.

Era deja întuneric şi începuse să burniţeze când trăsura sa se opri în faţa monstruozităţii pe care-o deţinea. Nu ştia de ce se deranjase să o ia ca plată a unei datorii, doar că la momentul respectiv voia să o aibă şi considerase că un bărbat cu averea lui ar trebui să deţină o reşedinţă. Chiar dacă rareori îşi petrecea timpul acolo.

Prefera apartamentele lui de la club, unde era mult mai mult freamăt. Pereţii vibrau de la activitatea care se desfăşura dedesubt. Putea să fie singur într-o cameră şi să nu se simtă stingher. Aici servitorii făceau atât de puţin zgomot, încât la fel de bine puteau să fi fost fantome.

Ca un semn de rău augur, cerul fu luminat de un fulger chiar în momentul în care coborî din trăsură şi se grăbi pe scări. Era răcoare în acea noapte, dar avea o femeie care să-l încălzească. Deja începuse să îşi alunge îndoielile în legătură cu întreaga situaţie. La urma urmei, putea să-i fie utilă.

Rafe nici nu apucă bine să ajungă la podest, că Laurence îi deschise uşa. Uneori avea impresia că majordomul nu făcea altceva decât să stea de veghe să-i deschidă uşa. Îi înmână pardesiul şi pălăria, îşi scoase mănuşile. Ar fi vrut să meargă la el în cameră şi să-şi dea jos totul, dar toate astea trebuiau să aştepte.

— Ea e aici?

— Da, domnule. Aşteaptă în salon, dar nu sunt sigur…

Bărbatul ezită să continue. Rafe se opri şi-i aruncă o privire aspră.

— Dar ce, omule? Spune.

— Nu sunt foarte sigur că înţelege cu ce scop a fost adusă aici. Are impresia că se va îngriji de gospodărie.

Rafe ridică din umeri.

— Poate să facă asta dacă doreşte.

Laurence se încruntă.

— Din câte am înţeles, ea crede că aceasta este singura ei îndatorire.

Rafe scoase o înjurătură cruntă. Şobolanul acela de Wortham nu îi explicase situaţia? Lipsa de curaj era tocmai lucrul care îl făcea să piardă la mese. Dar ea, despre ce credea că fusese vorba noaptea trecută?

— Măcar şi-a adus lucrurile, nu-i aşa? întrebă el, trântindu-şi mănuşile în mâna lui Laurence.

— Nu, domnule, mă tem că, în afară de propria-i prezenţă, nu a adus nimic. Lord Wortham a plecat în grabă.

A lăsat-o un pic dezorientată.

— Nu contează, sunt sigur că ştie de ce e aici.

Şi că el avea să fie cel care să îi dea toate cele necesare. Se îndreptă spre salon.

— La ce oră veţi servi cina, domnule? întrebă Laurence.

— Dă-ne o jumătate de oră.

Atâta timp ar trebui să fie de ajuns să îi explice ce îndatoriri îi reveneau şi ce aşteptări avea el de la ea.

Deschise uşa salonului, dădu buzna înăuntru şi se opri brusc. Tânăra stătea în faţa ferestrei, privind ploaia, părând la fel de mizerabilă ca vremea. La intrarea lui, se întoarse puţin. Purta negru, o culoare hidoasă. O făcea să pară bolnavă. Voia să o vadă în albastru, un albastru intens care să-i scoată în evidenţă culoarea ochilor. Îmbrăcămintea părea să nu lase nici urmă de piele la vedere şi părea închisă la nasturi până la bărbie, dar îi era imposibil să-şi dea seama din cauza mantiei pe care o purta.

— Văd că Laurence nu s-a ocupat în mod adecvat să te facă să te simţi confortabil. Nici măcar nu ţi-a luat pelerina.

Evelyn se acoperi mai bine cu ea.

— Nu, s-a oferit să o ia, dar mi-a fost frig, chiar şi cu focul făcut.

— Un pic de scotch te poate ajuta cu asta.

Rafe merse până la o masă din colţul încăperii şi turnă o cantitate generoasă de băutură în două pahare, din cale-afară de concentrat la ce făcea, căci din cine ştie ce blestemat de motiv îi tremurau mâinile. Nu avea nimic de-a face cu faptul că mai târziu avea să o atingă, dându-i jos hainele de pe corp, comandându-i să se întindă în patul lui…

Mai târziu, toate astea aveau să vină mai târziu. Toată ziua se străduise să nu se gândească la asta. Poftă trupească. Asta era tot, poftă trupească, animalică, acea nevoie barbară pe care o au toţi bărbaţii, care îl consumase. Îndepărtând toate gândurile despre ce secrete

avea să descopere sub îmbrăcămintea ei, luă în mână paharele şi traversă încăperea înspre locul ei, lângă un scaun aproape de şemineu. Măcar se urnise de la fereastră.

Remarcă prudenţa din ochii ei când luă paharul pe care i-l întinse. Avea dreptate să-i fie frică de el. Nu avea de gând să o maltrateze, nu ar fi rănit-o niciodată în mod voit, dar nu încăpea îndoială că în cele din urmă avea să o facă să sufere. Chiar şi femeile pe care le plătea ca să-l satisfacă sufereau fiindcă nu le dădea nimic mai mult decât ceva pur fizic, iar femeile, sărmanele de ele, păreau să aibă nevoie de mai mult.

El pur şi simplu nu avea nimic mai mult de dat. Acesta era motivul pentru care evitase să aibă de a face cu femei de o bună perioadă de timp, pentru că nu suporta dezamăgirea care se manifesta negreşit când el se pregătea să plece. El nu ţinea la nimeni, nu se dezmierda şi nu lăsa pe nimeni să-l ţină în braţe.

Aşezându-se pe un scaun de lângă foc, îi făcu semn să ocupe scaunul opus lui. Încet, graţios, fata se afundă în el. Ţinea paharul cu ambele mâini. Ce mâini mici. Îşi imagina cum îl înconjurau. „Nici nu şi-ar da seama că sunt acolo. Poate…”

Îşi alungă gândul deoarece corpul începea să îi reacţioneze, iar ultimul lucru pe care-l dorea era să o sperie. Bău încet din pahar în timp ce ea stătea cu ochii aţintiţi la foc. Într-un sfârşit, îşi întoarse privirea către el.

— Geoffrey… începu ea.

— Geoffrey?

Fata zâmbi stânjenită.

— Lord Wortham. Mă tem că încă nu am acceptat gândul că tatăl meu nu mai e. Mă rog, el mi-a spus că sunt aici ca să mă îngrijesc de gospodărie, dar, sincer, pare bine administrată deja, aşa că nu sunt sigură cu ce aş putea contribui.

— Sunt convins că poţi să contribui chiar cu multe, spuse el savurând încă o înghiţitură sănătoasă. Care au fost cuvintele lui exacte?

Fruntea ei delicată se încreţi, apoi îşi întoarse privirea spre foc.

— Că mă voi ocupa de nevoile tale.

— Nevoile *mele,* accentuă el. Nu cele ale reşedinţei mele.

Evelyn întoarse privirea spre el, vădit mai încruntată.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Nu ai un valet care să se ocupe de nevoile tale?

— Am valet.

— Atunci, nu văd cu ce aş putea fi de folos.

Era inocentă, mult prea inocentă pentru cineva ca el. Ar fi trebuit să o trimită înapoi la fratele său, dar, din păcate pentru Evelyn, se hotărâse că o dorea. Nici nu era sigur când se întâmplase să îşi dea seama de asta. Poate când deschisese uşa salonului şi o văzuse aşteptând acolo. Aşteptându-l pe el. Când îl aşteptase vreodată cineva pe el?

— Care crezi că a fost scopul… evenimentului din seara trecută?

— Să-mi asigure un soţ.

Era cât pe ce să se înece cu scotch-ul. Căsătoria era ultimul lucru la care s-ar fi gândit el. Dacă l-ar fi cunoscut câtuşi de puţin, ar fi ştiut asta. Dar în acest lucru consta o parte din problemă: ea nu-l cunoştea, iar el prefera ca lucrurile să rămână aşa.

— Am fost foarte surprinsă, continuă ea, să mă văd ajunsă la reşedinţa ta, căci am rămas cu impresia distinctă că în ochii tăi nu meritam să pierzi nici măcar un minuţel gândindu-te la mine.

Să nu piardă nici măcar un minuţel gândindu-se la ea? Cât de mult îşi dorea să fi fost adevărat. Nu reuşise să şi-o scoată din minte din primul moment în care o văzuse. Îi invadase visele, îi populase gândurile, îi ocupase mintea.

— Sinceră să fiu, continuă ea, mă gândesc că nu voi rămâne aici foarte mult timp, ci doar până când cineva va face o ofertă pentru mine. Mă îndoiesc că e profitabil, pentru oricare din noi, să mă aflu în slujba ta.

Deşi nu dorea să-i zdruncine naivitatea, nici nu-i făcea

plăcere să se învârtă în jurul cozii. Mai bine să o spună direct.

— Nu vei fi în slujba mea. Vei fi în patul meu.

Vreme de câteva secunde, fata clipi năucită. Deschise gura să zică ceva, dar o închise. Clipi din nou.

— Pardon!?

— Fratele tău căuta un bărbat care să te ia ca amantă, nu de nevastă.

Evelyn clătină încet din cap, de parcă era încremenită de stupoare, de parcă înţelegerea cuvintelor lui îi secătuise toată energia.

— Nu se poate. I-a promis tatii că va avea grijă să am tot ce îmi trebuie.

— Amantele, de cele mai multe ori, sunt tratate mai bine ca soţiile. Eu măcar nu am nevastă, ceea ce e mai mult decât pot să spun despre câţiva dintre domnii care erau de faţă seara trecută. Ca amantă a mea…

— Nu poţi să mă doreşti ca amantă. Nici măcar nu mă placi.

— Nu trebuie să te plac ca să mă culc cu tine. Cinstit fie spus, e mai bine să nu existe sentimente între noi.

Fata se ridică atât de repede, încât Rafe rămase surprins că nu se împiedicase. Totuşi, îşi scăpă paharul, care căzu pe covor vărsând băutura lui extrem de scumpă.

— Te înşeli cu privire la seara trecută, zise ea cu ochii plini de lacrimi. Cu privire la intenţiile lui Geoffrey. Nu m-ar fi adus aici dacă ar fi ştiut ce gânduri ai, ce-ai plănuit. A promis. I-a promis lui tata…

Apoi ieşi valvârtej din salon. Rafe auzi cum trânti uşa de la intrare; aproape că simţea cum se cutremurau pereţii de la impact. Înjură amarnic şi dădu paharul de scotch peste cap.

Se gândi că ar fi putut să se descurce puţin mai bine.

Capitolul 4

Evelyn fugea. Şi fugea. Şi fugea. Simţea cum picioarele i se înmoaie ca untul, pieptul o înţepa amarnic când trăgea aer, lacrimile îi înceţoşau privirea. Ploaia o lovea fără încetare şi îi pătrundea prin haine. Undeva în fuga ei îşi pierduse pălăria, apoi agrafele. Părul i se prăvălise pe umeri, absorbise umezeala, iar acum o împovăra mai mult cu fiecare pas.

Erau minciuni. Numai minciuni. Geoffrey nu ar fi *fost* atât de crud. Chiar dacă niciodată nu îi dăduse impresia că ar fi plăcut-o prea mult, nu avusese intenţia de-a o azvârli în tot acest dezastru. Nu îşi imaginase ce presupusese, ce plănuise nemernicul de Rafe Easton. Când avea să-i explice lui Geoffrey ce zisese acel om, ce se aştepta de la ea, cu siguranţă că Geoffrey avea să-i ceară socoteală ticălosului. Să îl provoace la un duel cu pistoalele în zorii zilei. În onoarea tatălui său, avea să îi protejeze reputaţia. Nu ar fi permis ca ea să fie dezonorată.

Deşi niciodată nu îi dăduse de înţeles că ar fi dispus să o protejeze, era îndeajuns de domn încât să nu stea cu mâinile în sân în vreme ce un ticălos profita de ea.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă acasă. Slavă Domnului că nu era atât de departe. Îşi amintea drumul până acolo. O stradă, apoi o alta şi încă una, şi avea să ajungă. Puţinii oameni pe lângă care trecuse o priviseră de parcă îşi pierduse minţile. Însă cel care ar trebui târât la balamuc era Rafe Easton.

Geoffrey avea să-i ceară scuze pentru întreaga neînţelegere, apoi avea să facă ca totul să fie bine. Peste câţiva ani, s-ar putea să şi râdă împreună de întreaga poveste. Când ea avea să fie măritată, să aibă copii şi un soţ care o iubea. Care *ar vrea* să o iubească. Poate nu la început, dar sigur în timp.

Ceea *ce* îi propusese Rafe Easton era de-a dreptul îngrozitor. Cum putea să fie atât de rece, de aspru, de nepăsător? Cum să îi treacă prin minte că ea l-ar lăsa să o atingă? Nu ar fi făcut-o. Ar fi preferat să moară. Ar fi spălat

podele, ar fi… ar fi… nu îi venea ceva în minte, dar nu conta. Geoffrey făcuse o promisiune. Sigur urma să se ţină de cuvânt. Avea să se asigure că ea urma să fie bine îngrijită.

Udă leoarcă, ajunse în cele din urmă pe aleea cea lungă ce ducea spre casă. Felinarele aprinse de o parte şi de cealaltă îi ghidau paşii. Deja o durea tot trupul. Devenise din ce în ce mai greu să tragă aer în plămâni. Se împletici şi ateriză cu toată greutatea pe mâini şi genunchi. Simţi cum îi scârţâie oasele, cum îi clănţănesc dinţii în gură. Se împinse înapoi în picioare şi înaintă clătinându-se către trepte. Se aştepta ca uşa să i se deschidă. Un lacheu aştepta tot timpul acolo să o deschidă, dar nu era ca şi cum îi aşteptau sosirea, nu?

Apucă de clanţă, o trase în jos şi împinse uşa… care nu se deschise. Era încuiată!

Prinse inelul de metal din uşă şi bătu cu putere. Din nou şi din nou. Din ce în ce mai tare, până ce bufniturile răsunau în jur. Nimeni nu se arătă.

— Geoffrey! Vai, Doamne, doar nu se supărase din cauza *asta.* Wortham! Wortham! Milord!

Auzi cum cineva descuie, apoi uşa se întredeschise şi majordomul scoase capul prin ea, având grijă sa îi blocheze calea.

— Manson, slavă Domnului. Lasă-mă să intru.

— Îmi pare rău, domnişoară. Excelenţa Sa mi-a interzis să vă permit accesul în reşedinţă.

— Ce? Nu, te înşeli. Nu ar face…

— Îmi pare rău, domnişoară. Dar avem ordine clare.

Cu o expresie mai insipidă decât mâncarea necondimentată, închise uşa. Când Evelyn încercă să o deschidă, constată că era din nou încuiată.

Dădu în uşă cu pumnii şi cu picioarele, ţipă până rămase fără glas. Pumnii îi erau învineţiţi, degetele de la picioare o dureau îngrozitor. Descurajată, îngrozită, se prăbuşi în genunchi în faţa uşii, sleită de toate puterile. Ploaia o biciuia cu neîndurare, dar ea era sigură că

majordomul avea să deschidă uşa în cele din urmă dacă o vedea că rămânea atâta vreme acolo. Probabil înţelesese greşit ordinele stăpânului său. Sigur aşa stăteau lucrurile.

Deveni la un moment dat conştientă că cineva stătea plecat în faţa ei. Îşi înălţă capul. Prin ceaţa de lacrimi fierbinţi, îl zări pe Rafe Easton. Părul lui negru îi stătea lipit de cap. Părea să fie la fel de ud ca ea.

— Vino cu mine, Evelyn, spuse el cu voce calmă.

Fata clătină din cap.

— Nu mă lasă să intru. Sigur e o greşeală la mijloc. Nu mi-ar face una ca asta. I-a promis tatii. A promis.

— Eşti udă leoarcă. O să mori.

— Nu-mi pasă. Nu poate să fie atât de crud încât să mă alunge aşa. Se întrebă de ce mai vorbea cu acest om hain. Nu îi păsa de ea.

Voia doar să o folosească. Simţea cum i se întoarce stomacul pe dos. Se întrebă dacă nu cumva începea să i se facă rău. Fiorii îi zguduiau trupul. Nu îşi dădea seama dacă era la un pas de convulsii din cauza frigului sau a suspinelor. Nu se simţise mai descurajată în întreaga ei viaţă.

O ceaţă de durere şerpui prin ea şi se aşternu pretutindeni în jurul său. Tremura atât de rău şi dinţii îi clănţăneau, încât abia mai putea gândi. Unde să se ducă? Nu avea prieteni, pe nimeni care să îi ofere un adăpost până să găsească o cale de a-şi rezolva dilema. Nu avea fonduri. Tot ce avea rămăsese în dormitorul ei. Ce îi spusese Geoffrey când venise după ea? „Ne ducem la o plimbare”. Şi îi fusese atât de recunoscătoare, încât nu mai pusese întrebări. Acum nu mai avea nimic, pe nimeni. Îşi cuprinse mijlocul cu braţele, ca într-o încercare de a-şi îmbrăţişa propria durere.

— Fir-ar să fie! mârâi Rafe Easton.

Iată: încă o dovadă că o desconsidera într-atât încât folosea obscenităţi de faţă cu ea. O considera o haimana. O femeie stricată. Neiubită de nimeni. Iar acum chiar aşa era. Voia să se facă mică…

Braţele lui Rafe o înfăşurară. Era vag conştientă că o ţinea la pieptul lui larg, ridicând-o de parcă era o pernă îmbibată în apă.

Simţise un impuls puternic de a protesta, de a da glas unui ţipăt care să trezească până şi morţii, dar nu părea în stare decât să se lase moale în braţele lui. Îşi dorea ca el să fi fost blând. Îşi dorea să îi fi vorbit, să fi dorit să o ia de soţie, ca intenţiile sale în ceea ce o privea să nu fi fost atât de crude.

Voia să o compromită, să îi răpească şansele de a fi fericită, de a avea un soţ cum se cuvenea şi copii. Voia să îşi facă de cap cu ea, să îi mânjească reputaţia, apoi să o arunce la o parte. Nu aşa făceau bărbaţii cu amantele lor? Poate că şi tatăl ei ar fi făcut la fel cu mama sa dacă aceasta nu ar fi murit atât de tânără.

Întreaga ei viaţă ştiuse exact ce era mama ei: numai bună de adus în pat, dar nu şi de măritiş. Tatăl ei o făcuse întotdeauna să se simtă ca şi cum ea era cumva mai bună de atât. Fratele ei o făcuse să îşi dea seama că nu era.

Sub vuietul cumplit al ploii, desluşi mormăitul lui Rafe Easton:

— Încă un pas, încă un pas. Aproape am ajuns.

Evelyn nu înţelegea de ce o îndemna astfel. Nu ea era cea care făcea paşii. Poate că el credea că vorbele sale erau liniştitoare, dar ea ştia ce urma să se petreacă atunci când aveau să ajungă *acolo* în cele din urmă.

Avea să îi ia singurul lucru care mai conta, care avea o valoare, din tot ce-i rămăsese. Nu avea de gând să permită că aşa ceva să se întâmple, însă nici nu putea să hoinărească pe străzi. Trebuia să găsească tăria de a i se opune. Trebuia să găsească un mod de a se târgui, de a cădea la învoială, de a-şi recăpăta măcar un dram de mândrie şi demnitate.

Era vag conştientă că el urca nişte trepte, că o uşă se deschise, că o lumină puternică începu să o învăluie.

— Dumnezeule mare, răsună un glas pe care ea îl recunoscu ca fiind al lui Laurence.

— Vreau să i se pregătească o baie caldă. Trezeşte servitoarele să vină să aibă grijă de ea. E rece ca gheaţa. Nici nu s-a clintit de când am ridicat-o.

Chiar nu se mişcase deloc? Îşi amintea că protestase, dar poate că totul fusese în mintea ei. Îşi dădea seama că urcau scările. Acele trepte largi care o impresionaseră atât de mult când făcuse primii paşi în clădire, înainte să ştie exact de ce se afla acolo.

Auzea alţi paşi grăbiţi pe lângă ei, probabil ai servitorilor. Ajunseră la palier. Se auzi o uşă deschizându-se. Rafe trecu în grabă pragul, cu zgomotul de paşi grei înăbuşit de covoarele groase, apoi o aşeză pe pat. O apucă de încheieturi şi îi desfăcu braţele din jurul gâtului său. Oare când se încolăcise cu atâta înverşunare de gâtul lui? Şi de ce?

Se îndepărtă de ea fără vreo atingere tandră, fără vreo vorbă binevoitoare sau vreo şoaptă de alinare.

— Faceţi-i cald, se răsti Rafe la servitori. Găsiţi-i haine uscate.

Apoi deveni conştientă de mâinile blânde care o îndemnau să îi pese, să ignore faptul că avea să îşi petreacă restul zilelor într-un infern.

*

Pe toţi dracii!

De îndată ce Rafe se găsi în dormitorul său, trânti uşa în urma lui şi începu să îşi scoată hainele îmbibate în apă care aproape că îl sufocau. Nasturii zburau în toate părţile, ţesăturile de brocart şi în erau sfâşiate cu zgomot. Se chinuia să răsufle încă de când luase decizia să o care în braţe înapoi acasă la el. Îşi dăduse seama că fusese *o* greşeală din clipa în care ea îşi încolăcise braţele de gâtul lui şi se ţinuse cu toată tăria de el.

De atunci încolo, nu mai avusese cum să o lase jos, oricât ar fi vrut să se scape de strânsoarea ei. Aşa că se îmboldise cu următoarea mantră: „Încă un pas, încă un pas.

Aproape am ajuns”.

Fusese însă conştient de faptul că se minţea singur, că mai avea o bună bucată de drum de parcurs. De ce naiba nu aşteptase să îi sosească trăsura? Fusese aproape sigur de locul spre care pornise ea. În schimb, ca un neghiob fără margini, se năpustise după ea prin ploaie ca să se asigure că ajungea la destinaţie fără să fie acostată.

Voise ca Wortham, acel escroc de nimic, să îi spună cu gura lui ce soartă îi ticluise, că avusese de gând să o ruineze, să o facă să devină ceea ce fusese mama ei. Rafe intenţionase să o conducă înapoi acasă la el cu asigurarea că avea să îi ierte comportamentul reprobabil, dar că nu avea să îl tolereze pe viitor.

În schimb, o privise cum bătea cu deznădejde în uşă, auzise schimbul de replici avut cu majordomul, când acesta răspunsese la uşă în cele din urmă, o văzuse cum se prăbuşeşte la pământ, înfrântă.

Lua-l-ar naiba pe Wortham pentru cât era de laş!

Cu hainele împrăştiate prin dormitor, Rafe porni spre şemineu şi apoi aprinse câteva surcele. Se îndreptă de şale imediat ce focul se aprinse mai bine. Flăcările jucau în aer, dar căldura lor abia îl ajungea, chiar şi acum, când, cu picioarele depărtate şi cu capul plecat, se sprijinea cu palmele de cămin şi privea pierdut spre hăul în care fremătau vâlvătăile. În sfârşit capabil să respire normal, trăgea cu nesaţ aer în nări.

Se simţea copleşit de furie. Furie împotriva lui Wortham pentru felul în care acesta tratase situaţia; mânie faţă de femeia care se uitase la el cu o deznădejde demnă de milă. Imagini cu propriile lui scâncete de pe vremea când avea zece ani îi bântuiau mintea. Era tulburător pentru el să se simtă întru totul neajutorat, să nu ştie cum să îndrepte lucrurile pentru ea. Voise să strige la ea să nu se mai smiorcăie, să prindă curaj, să fie tare, să nu mai fie aşa un *copil*…

Îşi lipi fruntea de muchia dură, de marmură, a căminului, care îi muşca din sprânceană. Oare acesta să fi

fost motivul pentru care Tristan se răstise la el şi îl făcuse copil cu atâţia ani în urmă?

Pentru că fratele său se simţise neajutorat, poate chiar înspăimântat el însuşi, încât se temea că şi pe el aveau să îl năpădească lacrimile?

Pe Rafe îl enervase la culme să o vadă redusă la starea unui morman neînsufleţit, mai ales când în seara precedentă fusese îndeajuns de cutezătoare încât să îl informeze că nu se potriveau. De parcă el ar fi vrut să formeze o pereche cu ea, de parcă ar fi contat pentru el.

Ar fi trebuit să o lase în faţa uşii fratelui ei, dar acum ea îi aparţinea lui. El o revendicase, fie că ei în convenea, fie că nu. Indiferent dacă *lui* îi convenea sau nu. Rafe muncise mult să îşi construiască o reputaţie de om periculos, care îşi atingea scopurile cu orice preţ, cu care nu era bine să te pui. Ce avea să se întâmple cu reputaţia lui dacă se afla că îi permisese acestei fete să-i scape? Apetitul pentru bârfe al aristocraţiei era uluitor. Nu era neobişnuit ca el şi fraţii lui să fie adeseori subiectul preferat al bârfelor. Nu putea să înţeleagă de ce cuiva i-ar fi păsat de ce făceau ei, însă aparent multora le păsa. Iar asta încă de când fraţii dispăruseră într-o noapte friguroasă de iarnă, în anul 1844. Existau nenumărate zvonuri cu privire la ce li se întâmplase cu adevărat. Când îşi făcuseră din nou apariţia în înalta societate, bârfele doar se înteţiseră. Erau priviţi ca nişte barbari, doar pentru că Rafe ridicase un pistol către un servitor care refuzase să le anunţe sosirea la balul găzduit de unchiul lor, iar Sebastian aproape că îl sugrumase pe unchiul lor imediat după ce dăduse cu ochii de el. Faptul că unchiul lor a murit în circumstanţe misterioase la doar câteva luni după aceea nu a făcut decât să alimenteze zvonurile. Aşadar, Rafe ştia cu siguranţă că mulţi oameni aflaseră deja că îşi luase o amantă. Ceea ce însemna că, pentru numele lui Dumnezeu, ea chiar avea să îi servească drept amantă. Fie că voia, îl că nu. Indiferent dacă *el o* voia sau nu.

Nu era genul de om care să ezite când era vorba de

luat hotărâri, îşi stabilea traseul, îl parcurgea şi Dumnezeu să aibă milă de oricine căuta să i se pună în cale sau să îl împiedice să ajungă la destinaţie. Uitase de câtă vreme stătea cu privirea pierdută la foc, certându-se cu sine însuşi, convingându-se că situaţia legată de Evelyn – un nume care nu îi aluneca uşor pe limbă – era ceva deja stabilit şi că avea să meargă până la capăt, cu orice preţ, când o bătaie uşoară în uşă îi scurtă diatriba nimicitoare.

— Da?

— Doamna tocmai şi-a terminat baia. Acum serveşte un ceai.

Laurence îi vorbise prin uşă. Toţi servitorii ştiau prea bine că nimeni nu avea voie să intre în camera lui Rafe. Nimeni. Îl credeau excentric. Dacă ar fi ştiut adevărul, l-ar fi considerat nebun.

— Foarte bine, asta e tot ce voiam să ştiu, răspunse el înainte să se depărteze de şemineu.

Avea o durere de cap năprasnică. Îşi trecu degetele prin părul răvăşit. Era uscat, aşa că aşteptase probabil destul de mult ca ea să fie gata să îl primească. Când era pierdut în gânduri, minutele puteau să zboare fără ca el să îşi dea seama. Nu permitea ceasurilor să îi conducă viaţa. Făcea ce trebuia să facă atunci când trebuia să o facă.

Acum trebuia să discute cu ea, să se asigure că ajungeau la un acord cu privire la această situaţie. Nu se deranjă să îşi cheme valetul. Nu era nevoie să se îmbrace formal. Avea nevoie doar de pantaloni şi de o cămaşă.

Aruncă o privire spre uşa care îi separa camera de a ei. Nu avea să o folosească în seara aceasta. Avea să îi facă o favoare şi să intre de pe coridor, dar, după discuţia pe care urmau să o aibă, ea trebuia să înţeleagă că nicio barieră nu avea puterea de a-l ţine la distanţă de ea.

*

Camera era caldă, focul trosnea, şi totuşi, deşi stătea în faţa şemineului, Evelyn se simţea ca şi cum ar fi fost

cioplită din gheaţă. De vreme ce propriile haine îi erau leoarcă, purta o rochie şi o cămaşă de noapte luate de la o slujnică. Stătuse cufundată într-o vană cu apă caldă pentru ce i se păruseră de-a dreptul câteva ore. Părul îi era spălat şi împletit. Îşi sprijinea o talpă goală peste cealaltă. Căuta să îşi dea seama ce era de făcut în aceste circumstanţe nefericite, dar nu părea capabilă de mai mult decât să privească pierdută la flăcările galbene şi portocalii.

Comportamentul ciudat al lui Geoffrey din trăsură, cuvintele lui criptice... Era de-a dreptul uimită că fratele ei fusese în stare să o privească în ochi. Dacă ea ar fi fost cea care ar fi căutat să îl nimicească, nu ar fi fost în stare să dea ochii cu el.

O amantă, nu o soţie. Asta era ceea ce ea urma să devină, ceea ce el aştepta de la viitorul ei, ce căutase el să îi ofere. Nu dragoste, nu o familie, nu un loc în societate. Pentru ea, era intolerabil.

Ce opţiuni avea? Literalmente, tot ce avea erau hainele de pe ea. Mai bine zis, hainele pe care le avuse pe ea mai devreme. Hainele pe care le purta acum nu erau ale ei. Le avea doar prin bunăvoinţa servitorilor.

Auzi uşa deschizându-se, fără un ciocănit, fără avertisment. Ar fi putut să presupună că era un servitor, însă însuşi aerul din încăpere părea să se schimbe, de parcă o vijelie teribilă s-ar fi năpustit înăuntru. Simţea cum i se ridică părul de pe ceafă şi de pe braţe. Abia dacă se auzea zgomotul paşilor, însă ea ştia prea bine cui îi aparţineau. Dintr-odată, abia mai reuşea să respire, dar Evelyn se strădui să o facă, căci refuza să leşine. Era îndeajuns de rău că el fusese martor la momentele umilitoare de slăbiciune în care ea se pierduse cu firea.

Se concentră asupra focului. Dar parcă până şi acesta se făcuse mic şi supus.

— Poftim, ai să constaţi că asta te va încălzi mult mai eficient decât ceaiul.

O mână masivă ce ţinea un pahar din sticlă groasă îi intră în câmpul vizual, aproape atingându-i nasul. Degete

lungi, groase, puternice. Îşi imagină că se puteau înfăşură cu uşurinţă în jurul gâtului ei şi să îi facă viaţa să i scurgă din trup. Inspiră şi recunoscu mirosul.

— Crezi că scotch-ul e remediul universal pentru toate bolile?

— Ai fi surprinsă de răspunsurile pe care le poţi găsi pe fundul unei sticle. Ia-l!

Nu era o invitaţie, ci mai degrabă un ordin. Oricât ar fi vrut să nu se supună, era conştientă că trebuia să îşi aleagă luptele cu grijă, încercând să nu îşi dea de gol tremuratul mâinilor, aşeză ceaşca de cafea şi farfurioara pe măsuţa de lângă scaun, apoi luă paharul. Mai devreme în acea seară, nu se atinsese de conţinutul paharului pe care el i-l dăduse. De această dată, luă o mică înghiţitură. Ardea, însă bărbatul avea dreptate. Lichidul îi încălzea tot trupul pe măsură ce cobora în ea, cu o căldură ce se întindea până în vârfurile degetelor. Rafe se îndepărtă, se duse lângă foc şi îşi propti antebraţul de marginea căminului. Evelyn se întreba dacă şi lui îi era la fel de frig după periplul lor prin ploaie. Părul lui era mult mai creţ acum, de parcă nu se deranjase să îl aranjeze. Cămaşa lui albă, încheiată până la piept, atârna desfăcută pe el. Pantalonii negri îi veneau ca turnaţi. Cizmele îi erau lustruite ireproşabil, încât Evelyn îşi imagina că bărbatul şi-ar vedea reflexia în ele dacă ar privi în jos.

În schimb, privirea îi era aţintită asupra ei. Şi el ţinea în mână un pahar, iar când ea îşi duse din nou paharul la buze, îi imită gestul fără să îşi ia ochii de la ea. Era un bărbat masiv. Îi simţise muşchii încordaţi cu vârfurile degetelor, îi simţise apăsându-i trupul în timp ce o căra în braţe. Nu încetinise nicio clipă pasul. Nu îşi pierduse răsuflarea. Părea a nu se sinchisi de ploaia biciuitoare.

Bănuia că era un om obişnuit să obţină ce voia. Iar de data asta o voia pe ea.

— Să ştii că am să mă opun, spuse ea. Am să dau din picioare, şi am să ţip, şi am să te zgârii pe ochi.

I se păru că întrezăreşte un licăr de amuzament în

ochii pe care avea de gând să îi zgârie cu unghiile, dar se întâmplă atât de repede, încât nu putea fi sigură. Îl privi cum ia încă o înghiţitură zdravănă de scotch. Nu îşi amintea să mai fi văzut un bărbat cu trupul atât de expus: gâtul, V-ul pe care îl forma pielea până la piept. Remarca putere acolo, o potenţă pe care Geoffrey nu o poseda. Şi nici tatăl ei. Înainte de boală, fusese un bărbat robust, dar care nu manifesta putere. Mâncarea era ceea ce îi dăduse formă. Era evident că Rafe Easton nu stătea locului toată ziua fără a face mai mult decât să dea ordine servitorilor.

— Nu am obiceiul să iau femei cu forţa, Evelyn, rosti el în cele din urmă. Dar sunt pragmatic. Dacă nu devii amanta mea, ce alt refugiu mai ai la dispoziţie?

Ah, acolo era punctul slab, iar el îl cunoştea prea bine. Evelyn se forţă să nu îşi lase umerii să se afunde din disperare.

— Nu m-a lăsat să iau nimic, nici măcar bijuteriile pe care tatăl meu mi le-a dăruit. Le-aş fi putut vinde…

— Şi cât de departe crezi că ai fi ajuns cu ele?

Tânăra clătină din cap, urând să recunoască adevărul spuselor lui.

— Nici măcar nu ştiu unde aş fi putut să le vând.

— Cu mine, spuse el, vei avea un acoperiş deasupra capului, mâncare în stomac, o alocaţie pentru haine care să rivalizeze cu ale reginei, precum şi bijuterii, ornamente, bibelouri. Nu îţi va lipsi nimic din ce îmi stă în putere să cumpăr.

— Dar trebuie să îţi ofer trupul meu în schimb.

Drept răspuns, urmă o altă înghiţitură lungă de scotch, o încuviinţare lentă, cu ochii pe jumătate închişi.

Dintr-odată, Evelyn se simţi nespus de înfrigurată. Luă o gură zdravănă de scotch, dar băutura nu reuşi să o încălzească.

— Vreau un soţ, o familie.

— Şi cum te aştepţi să obţii asta? Stând la colţ de stradă în rochia ta neagră şi caraghioasă până când cineva trece pe lângă tine şi se gândeşte: „Zău aşa, mi-ar plăcea

să o iau de nevastă pe drăguţa asta”. Cum ai să mănânci? Unde ai să găseşti un adăpost? Fii realistă, Evelyn. Nu ai nimic. Nu ai pe nimeni. Nu ai opţiuni.

— Aş putea să lucrez pentru tine. Să am grijă de gospodărie aşa cum am…

— Am deja pe cineva care are grijă de gospodăria mea. Să o dau afară, să o arunc în stradă doar pentru că tu nu vrei să-mi încălzeşti patul?

Evelyn clătină din cap, dorindu-şi să fi avut o fire egoistă, să se pună pe ea pe primul loc.

— Nu, ai dreptate. Nici asta nu ar fi corect. Poate, dacă ai fi destul de binevoitor încât să îmi permiţi să stau aici pentru câteva zile până când găsesc ceva de lucru…

— Şi ce abilităţi ai?

Evelyn voia să spună ceva, orice, dar adevărul era că nu era sigură că ar fi putut să administreze o gospodărie. Niciodată nu le dăduse o mână de ajutor servitorilor. Ştia doar că mesele nu erau niciodată prăfuite, că lemnele erau puse la foc, că podelele erau întotdeauna lustruite, că hainele îi erau tot timpul apretate. Se descurca groaznic la croitorie, caligrafia nu îi era precisă, iar numerele nu îi erau prietene. Niciodată nu îi dădeau suma corectă. Ştia să citească, chiar foarte bine, dar cine ar fi angajat-o să citească?

De asemenea, se părea că nu avea probleme se bea scotch. Dădu pe gât ce îi mai rămăsese în pahar şi îl puse deoparte. Cu mişcări line, neameninţătoare, Rafe înlocui paharul ei cu al lui. Chiar trebuia să fie atât de graţios, atât de masculin, atât de de-a dreptul minunat?

— Geoffrey m-a informat că deţii un tripou. Poate aş putea lucra acolo.

— Femeile care lucrează acolo poartă îmbrăcăminte sumară şi îşi petrec o bună parte din timp stând în poalele domnilor. Preferi să îţi desfaci coapsele pentru mai mulţi bărbaţi decât doar pentru unul singur?

Evelyn rămase cu gura căscată, cu ochii larg deschişi. Dacă ar fi fost o adevărată doamnă, nu i-ar fi vorbit despre

lucruri atât de vulgare, carnale. Pe de altă parte, dacă ar fi fost o adevărată doamnă, nu s-ar fi aflat în această situaţie.

Aplecându-se, Rafe mai puse un buştean pe foc şi îl aţâţă. Pantalonii îi accentuau coapsele musculoase şi posteriorul ferm. Ea se imagină plimbându-şi mâinile peste el. Asta ar face dacă ar fi amanta lui? Să-l atingă, să-l dezmierde, să-i spună cât de minunat este, chiar dacă în acest moment îl ura din tot sufletul?

Se întinse după paharul lui şi dădu pe gât aproape jumătate din el. Simţea cum o ardea pe măsură ce îi călătorea prin trup. Dar o făcu să nu îşi mai simtă membrele ca fiind parte din ea. Dacă ar bea destul de mult, oare s-ar putea întinde sub el şi să pretindă că în realitate nu se afla acolo?

— Ştiu cum este, Evelyn, să nu ai alte opţiuni. Încă aţâţa focul, fără a se uita la ea. Să te gândeşti: „Asta nu poate fi viaţa mea. Nu în direcţia asta mă îndreptam, dar totuşi… aici am ajuns”. Să supravieţuieşti, să înveţi să iei ce e mai bun din ea. Nu e uşor. Nu este ceea ce vrei, dar poate totuşi să îţi aparţină, să o faci a ta. Se ridică, îşi puse mâna înapoi pe cămin şi o studie cu acei ochi albaştri glaciali. Fratele tău a încercat să te umilească, să te degradeze, să îţi atribuie un loc în societate care nu e propriu-zis un loc, unde nu ai să fii văzută sau acceptată. Ce răzbunare mai potrivită decât să devii cea mai cunoscută curtezană din toată Londra? Nu te voi ascunde. Am să te etalez. Te voi învăţa cum să îţi gospodăreşti banii. Când timpul nostru petrecut împreună va ajunge la sfârşit, atâta vreme cât sfârşitul e la alegerea mea, am să-ţi las casa asta şi tot ce se află în ea. Nu vei fi forţată să devii amanta unui alt bărbat. Vei putea să îţi alegi amanţii, să fii mofturoasă dacă vrei. Mi se pare o înţelegere cinstită.

— Cinstită? Voi fi ruinată.

— Ai fost ruinată din momentul în care te-ai născut.

Stomacul i se întoarse pe dos din cauza adevărului cuvintelor sale. Tatăl ei o protejase de bârfe şi de zvonuri, dar, procedând astfel, îi dăduse false aşteptări. Crezuse că

urma a se căsători cu un lord, iar acum descoperea că nu era vrednică nici de un vagabond.

Privindu-l pe acest bărbat cu luare-aminte, nu găsi nici urmă de bunătate în trăsăturile sale, nici urmă de compasiune sau de înţelegere. Cu toate acestea, venise după ea, o cărase prin ploaie. Deoarece credea că ea îi aparţinea de drept sau pentru că, aşa cum îi şi spusese, ştia cum era să te găseşti în situaţia în care se afla ea. Dar cum să fi fost posibil, de vreme ce era al treilea fiu al unui duce?

— Vreau să-ţi aflu răspunsul acum, rosti el.

— Nu-mi vei îngădui nici măcar bunăvoinţa unei nopţi de gândire?

— Ţi-am zis noaptea trecută că nu sunt îngăduitor.

Dar ea îşi dădea seama că era puternic, implacabil, sigur de sine. Dacă ar putea să înveţe de la el să fie la fel, atunci poate că nimeni nu ar mai putea să profite de ea din nou. Înţelegerea faptului că toţi bărbaţii din seara precedentă avuseră de gând să se folosească de ea pentru propriul lor amuzament îi întoarse stomacul pe dos. Privirile lor lascive aveau acum mai mult sens. Bănuia că vreunul sau doi dintre ei ar fi avut-o deja întinsă sub el până acum.

— Dacă refuz?

— Pun servitorii să îţi înapoieze hainele umede şi vei fi liberă să pleci.

„Şi să merg unde? Să fac ce?"

— Mi-ai dat doar iluzia unei alegeri, rosti ea cu reproş în glas.

De data aceasta, urma de apreciere care licărea în privirea lui era inconfundabilă.

— Ştiam că eşti o femeie cu o minte ascuţită.

— Promiţi că mă ajuţi să mă asigur că Geoffrey va regreta ce a făcut?

— Am talentul de a face oamenii să regrete ce au făcut.

Nu era tocmai convinsă că era un talent cu care cineva ar trebui să se laude, dar nu avea nicio îndoială că

era un om care îşi respecta promisiunile. Ar fi putut să o aibă până acum. Ar fi putut să dea buzna aici şi să o siluiască. În ciuda bravadei despre cum i-ar fi rezistat, ştia că ar fi putut să o cucerească, chiar lesne, dacă ar fi vrut. Faptul că nu făcuse acest lucru până acum spunea destul de multe despre caracterul său, cel puţin când venea vorba despre femei.

— Presupun că acest *aranjament* va începe din seara aceasta.

— Nu în seara asta. Este târziu. Fără îndoială, eşti obosită. Îţi voi lăsa câteva zile să te obişnuieşti cu ideea, să te acomodezi cu mine. Nu vreau să-ţi fie groază de ce urmează să se întâmple între noi. Dar să nu înţelegi greşit: dacă îţi vei petreci seara asta aici, atunci vei petrece alte nopţi în patul meu.

Simţi o cruzime rece în glasul lui. Proprietarul unui tripou. Un bărbat căruia Geoffrey îi datora bani. Un bărbat care stătuse de unul singur în seara precedentă, pe care toţi ceilalţi lorzi îl priviseră cu prudenţă de la distanţă.

— Ai cumva o monedă? întrebă ea.

Rafe se uită la ea ridicând dintr-o sprânceană.

— O monedă?

Cu un nod în stomac, Evelyn încuviinţă.

— E ceva ce am învăţat de la tatăl meu, pentru când am de luat o decizie dificilă şi nu sunt sigură în ce direcţie ar trebui să merg. Dau cu banul.

I se păru că vede urma unui zâmbet pe buzele lui.

— Vei lăsa norocul să decidă o chestiune atât de importantă?

— Ar trebui să apreciezi asta… având în vedere că eşti proprietarul unui tripou.

— Norocul e rareori prietenul cuiva.

— În clipa de faţă, este poate singurul prieten pe care îl am. O monedă?

Bărbatul inspiră adânc, o scrută cu privirea, părea gata să spună ceva, dar într-un final îşi duse mâna într-un mic buzunar de la talia pantalonilor, scoase o monedă de

argint şi i-o întinse.

Luând-o, Evelyn îşi trecu uşor degetul mare peste profilul reginei Victoria, trase aer în piept, apoi o aruncă şi o lăsă să cadă pe covor.

— Cap, rosti ea încet. Rămân aici.

Rafe miji ochii spre ea.

— Trebuie să anunţi cu ce asociezi fiecare parte înainte de a da cu banul.

— Tatăl meu m-a învăţat că nu trebuie neapărat să procedez aşa.

— Înseamnă că tatăl tău nu a fost cine ştie ce jucător.

Evelyn clătină din cap. Nu îi vorbise niciodată despre jocuri de noroc.

— Slavă Domnului, de vreme ce a mizat pe Geoffrey pentru a se asigura de bunăstarea mea. Un rămăşag destul de nefericit.

Rafe se aplecă, înşfăcă moneda şi o strecură înapoi în buzunar.

— Asta rămâne de văzut. Ai multe de câştigat.

— Dar cu ce preţ?

— Totuşi, eşti de acord cu termenii?

Oricât şi-ar fi dorit să nu o facă, încuviinţă. Îşi decisese cursul, acum trebuia să îl urmeze până la capăt.

Bărbatul făcu un pas înainte, se opri înaintea ei şi îi întinse mâna. Mâna lui mare, cu degete lungi, fără mănuşă. Inima începu să îi bată foarte tare, asemenea unei păsări speriate.

— Ai zis că nu vei dormi cu mine în seara aceasta.

Vocea îi suna pierdută, înfricoşată. Ura să se audă astfel.

— Nu. Doar te ajut să te ridici.

Ea îşi puse mâna într-a lui. A ei părea aşa mică prin comparaţie, iar, când el îşi strânse degetele împrejur, era pe deplin conştientă că ar putea să o frângă cu foarte puţin efort. Era surprinsă de asprimea pielii sale. Nu erau mâinile unui domn. O trase în sus, apoi îşi duse mâna către spatele ei, prinzându-i cumva cealaltă încheietură, până când

mâinile ei se găseau în strânsoarea sa fermă. Îi cuprinse faţa cu mâna liberă, atingându-i obrazul cu degetul mare.

— Vei învăţa să faci lucrurile aşa cum îmi place să fie făcute, zise el domol, cu o voce care promitea plăceri.

Ochii săi îi capturară pe ai ei, iar ea se gândi că, chiar dacă nu ar fi ţinut-o, tot nu ar fi putut să se desprindă.

— Am nevoi specifice. Prima e să nu mă îmbrăţişezi niciodată.

— De ce? şopti ea.

— Pentru că este ceea ce-ţi cer.

Îşi coborî buzele către ale ei, iar ea îşi dădu seama că, dacă nu i-ar fi ţinut strâns încheieturile, l-ar fi cuprins cu braţele din proprie iniţiativă, pur şi simplu pentru a se ţine în picioare, de vreme ce genunchii i se înmuiară atât de tare. Îşi plimbă limba peste buzele ei, colorând-o, conturând-o ca şi cum el ar fi dorit să se familiarizeze în mod intim cu ea. Apoi o sili să îşi deschidă buzele şi pătrunse în adâncurile gurii sale cu o insistenţă care o uimi. Poate că nu îi plăcea de *ea,* dar dovedea destul de bine că îi plăceau buzele şi gura ei destul de mult. Exploră fiecare centimetru din gura ei, fiecare părticică, fiecare crăpătură, fiecare colţ ascuns. Când ea îndrăzni să îi întâmpine limba cu o uşoară apăsare, oftă adânc şi o apăsă de pieptul său larg. Prin pânza subţire a cămăşii lui şi rochia de noapte uzată a servitoarei, Evelyn îi simţea bătăile inimii, tot mai rapide.

Când încercă să îşi elibereze braţele, îşi inteţi strânsoarea în jurul încheieturilor ei, însă fără să-i pricinuiască durere. Evelyn îşi relaxă umerii, îşi relaxă braţele. De ce nu putea să îl îmbrăţişeze? Îl strânsese în braţe pe ploaie, când o adusese acasă. Îl rănise? Era oare mai puternică decât îşi închipuia? Fusese neplăcut?

Nu ştia ce să creadă despre această regulă impusă de el şi se întreba dacă avea multe alte asemenea reguli. Bănuia că da. Consimţise să îi permită să facă întocmai ce voia cu ea, şi totuşi, dacă sărutul său era un indiciu asupra plăcerilor pe care le-ar putea găsi cu el, îşi spuse că poate

avea dreptate, poate că nu ar fi o înţelegere atât de groaznică.

Sărutul se adânci, tot mai înfometat. Suspinele ei se amestecau acum cu gemetele lui Rafe. Se simţea vinovată pentru că îi plăcea modul în care el se juca cu buzele ei. Ar fi trebuit să-i fie ruşine, dar poate se asemăna mai mult cu mama ei decât îşi dăduse seama. Mama ei nu fusese căsătorită cu contele când se culcase cu el. Iar acum începea şi ea să înţeleagă că regretele ei în privinţa acestui aranjament s-ar putea să nu cântărească mai greu decât beneficiile.

Bărbatul se desprinse de ea şi o privi fix. Ochii săi albaştri nu mai erau atât de glaciali, ascunzând în ei o căldură care o uimi.

— Cred că o să te descurci destul de bine, zise el.

Eliberând-o din strânsoare, părăsi încăperea înainte ca ea să îşi vină în fire într-atât încât să îi răspundă.

Evelyn se afundă înapoi în scaun, îşi trase genunchii şi îi cuprinse strâns cu braţele. Replica lui o lăsase pustiită. Brusc, nu îşi mai dorea ca doar fratele ei să fie singurul care să regrete modul în care se purtase cu ea.

Îşi dorea ca Rafe Easton să regrete că o luase drept amantă, nu ca nevastă.

Capitolul 5

Faptul că o sărutase fusese o colosală greşeală de judecată. Buzele ei erau ca mătasea. Gura ei, pe care mai stăruise aroma de scotch, avuse un gust teribil de ademenitor. Suspinele îi erau la fel de adânci şi de guturale ca vocea. Sunetele îl făcuseră să se lase cotropit de dorinţă.

De regulă, acţiunile sale nu erau pripite, dar, din momentul în care ea intrase în viaţa lui, deciziile raţionale nu îi mai erau chiar la îndemână.

O făcuse amanta lui.

O urmărise prin ploaie ca un neghiob.

O cărase acasă ştiind prea bine la ce chinuri avea să se supună.

Promisese să-i acorde timp, în ciuda dorinţei disperate de a se cufunda în căldura coapselor sale.

O sărutase.

Iar acum se îndrepta spre conacul lui Wortham.

Măcar de data asta se gândise să trimită după trăsură. Trase pe el vesta. Ura faptul că trebuia să se prezinte îmbrăcat la patru ace, ca să se poată impune. Îmbrăcămintea îl făcuse dintotdeauna să se simtă de parcă se sufoca. Identifica lesne rădăcinile acelei aversiuni în experienţele neplăcute avute în timpul şederii lui la azilul de săraci.

Trăsura se opri în faţa conacului Wortham, scutindu-l astfel de o călătorie spre acea perioadă din trecutul lui. Nu era un lucru plăcut, şi nu se mai gândise la asta de mulţi ani. Împinse amintirea în colţurile cele mai întunecate ale minţii, aşa cum proceda cu orice nu voia să-i rămână în gând. Nu se alegea cu nimic bun dacă se agăţa de amintiri, în afară de a-i aţâţa resentimentele faţă de fraţii lui pentru că-l abandonaseră.

Coborî din trăsură, o luă grăbit în sus pe scări, prinse inelul de metal şi bătu o dată, de două ori, de trei ori. Întârzierea cu care răspunse majordomul l-ar fi făcut pe acesta să rămână fără post dacă ar fi fost în slujba lui Rafe. Nu conta că era toiul nopţii sau nu. De îndată ce uşa se întredeschise, dădu buzna înăuntru pe lângă majordom. Eve ar fi trebuit să facă acelaşi lucru. Nu ar fi trebuit să îi permită bărbatului să-i blocheze calea. Fusese mult prea politicoasă. Deşi nu purta titlul de doamnă, pentru numele lui Dumnezeu, chiar era una. Prea bună pentru unul de teapa lui, dar asta îl făcea să o vrea cu atât mai mult.

— Unde e Wortham? strigă el.

— Nu este ac…

Rafe se întoarse şi-i aruncă majordomului o privire

tăioasă pe care o şlefuise până la perfecţiune în anii lucraţi ca un recuperator de datorii pentru un individ cu afaceri dubioase. Ştia prea bine că imaginea lui trimitea cu gândul la pedepse şi răzbunare. Băga frica de Dumnezeu până şi în namile de oameni.

Majordomul slăbănog abia reuşi să îngaime:

— În bibliotecă, domnule.

Fusese acolo cu o seară înainte, aşa că îşi găsi drumul cu uşurinţă. Nu se sinchisi să-şi ascundă zgomotul apăsat al paşilor. Voia ca Wortham să afle că iadul era pe urmele lui.

Rafe trânti uşa la o parte. Wortham sări ca ars în picioare. Era la biroul său, lucrând la ceva. Probabil registre contabile, dar asta nu conta.

— Deja te-ai răzgândit în privinţa ei? întrebă Wortham cu un rânjet. Ştiam că nu se poate ridica la nivelul aşteptărilor.

— Tatăl tău i-a dat bijuterii. Le vreau.

Wortham arăta de parcă Rafe tocmai îl pocnise.

— Asta n-a făcut parte din învoială.

— Ai lăsat-o la mine cu nimic mai mult decât hainele de pe ea.

— Pentru că de acum în acolo e responsabilitatea ta. Orice i-a cumpărat tatăl meu îmi aparţine de drept.

— Nu şi bijuteriile. Dă-le încoace dacă mai vrei să respiri.

— M-am plictisit deja de ameninţările tale. Nu-ţi mai datorez nimic. Aşa că nu văd niciun motiv…

Rafe ocoli biroul cu o viteză remarcabilă, îl înşfăcă de gât pe Wortham şi îl lipi de perete.

— Nu vezi niciun motiv să ce? Să-mi dai ascultare?

Anticipând că avea să fie nevoit să recurgă la violenţă, nu-şi luase mănuşile. Ştia exact unde să apese cu degetul mare astfel încât să-i taie răsuflarea, să-i provoace durere. Lui Wortham aproape că-i ieşiră ochii din cap, şi icni sugrumat. Îşi înfipse degetele în încheietura lui Rafe. Avea să-i lase urme, la naiba. Dacă nu ar fi căutat doar să-l intimideze, i-ar fi rupt deja gâtul. Dar moartea era prea

bună pentru Wortham, iar, dintre toate păcatele lui Rafe de-a lungul anilor, să omoare un om care nu o merita nu se număra printre ele.

Wortham se înecă. Încuviinţă.

Rafe îşi slăbi strânsoarea.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Le-am vândut, horcăi Wortham.

Deci aşa reuşise şobolanul să-şi plătească datoria cu câteva ore în urmă. Rafe îi dădu drumul şi se îndepărtă văzând că Wortham era cât pe ce să-şi guste din nou cina înghiţită mai devreme.

— Cui?

Wortham clătină din cap în timp ce-şi freca gâtul.

— Nu ştiu, unui ticălos.

— Descrie-l.

— Mic, păr negru, dinţi negri. Bănuiesc că e înrudit cu o rozătoare. L-am cunoscut într-o tavernă.

Rafe ridică dintr-o sprânceană.

— Taverna are un nume?

— The Golden Lion.

— Bine.

Se gândi să-i revoce calitatea de membru la clubul său, dar prefera să-l aibă aproape, pentru a putea fi cu ochii pe el. Pe deasupra, aşa era mai simplu să-l tortureze, căci lui Wortham nu i-ar fi stricat să fie chinuit din când în când.

— Dacă aflu că sora ta mai vrea ceva de aici, fii sigur că mă voi întoarce să-l iau.

— Dar eu îmi vând lucrurile.

— Să nu vinzi nimic din ce-i aparţine fără să te consulţi cu mine.

— Asta nu făcea parte din înţelegere.

— Schimb termenii înţelegerii.

Wortham se făcu roşu de mânie.

— Nu ai niciun drept să-mi dai ordine, sunt conte.

— Măsoară-ţi vorbele, Wortham, altfel data viitoare nu-ţi dau drumul până nu cazi la învoială.

Acestea fiind spuse, Rafe se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră. Cunoştea bine taverna cu pricina, deşi, după părerea lui, i s-ar fi potrivit mai bine numele The Tarnished Scrawny Cat. Clientela localului nu era tocmai spuma societăţii din Londra. Tocmai de aceea Rafe s-ar fi putut cu uşurinţă pierde în mulţime acolo în timp ce-l căuta pe bărbatul cu bijuteriile.

*

Evelyn se trezi cu capul bubuind. Era de mirare că reuşise să adoarmă. Încerca să nu se gândească la învoiala pe care o făcuse. Odată cu lumina palå a dimineţii care se furişă pe fereastră, se gândi să se îmbrace şi să plece pe ascuns, să caute refugiu în alt loc. În mod sigur exista un adăpost pentru femei aflate în situaţia ei, dar, de îndată ce îi trecu gândul prin minte, îşi dădu seama că el nu avea să-i permită să plece aşa uşor.

Avea să o găsească, să o pună să plătească preţul pentru găzduirea din noaptea trecută. Nu avea nici cea mai mică îndoială de asta. Era un om de cuvânt. Începea să înţeleagă de ce ceilalţi lorzi se feriseră de el ca de ciumă. Dacă obişnuia să se poarte cu ei aşa cum se purtase cu ea, nu era de mirare că nu avea prea mulţi prieteni. Nimănui nu îi place un scandalagiu.

În clipa când se întoarse pe cealaltă parte, zări o tânără slujnică. Fata îi făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, domniţă. Eu sunt Lila. V-am adus hainele, proaspăt călcate. Stăpânul spera că veţi lua micul dejun cu el.

De parcă Rafe Easton în persoană ar fi intrat în încăpere, Evelyn simţi că rămâne fără aer.

— E încă aici?

— Da, domniţă.

Era prostesc să fie surprinsă de acest lucru. Doar trăia acolo. Sigur că avea să-l întâlnească. Doar că se gândise că nu avea să-l vadă până seara.

— Bine atunci.
Avea de gând să dea impresia că asta dorea. Era hotărâtă să tragă măcar câteva foloase din situaţia în care se afla. Într-o bună zi avea să-i facă pe amândoi să regrete că se folosiseră pentru propriul lor câştig de situaţia nefericită în care se găsise ea.
Rămase surprinsă de îndemânarea cu care slujnica o ajută să se pregătească şi îndepărtă gândul că poate nu era prima metresă a acestui conac. Dar, la urma urmei, ce mai conta câte fuseseră înainte? Nici nu voia să se gândească la asta sau să ştie ceva despre el. Pur şi simplu, avea să facă întocmai ce trebuia, până când avea ocazia să facă aşa cum îşi dorea ea.
Odată ce fu îmbrăcată şi cu părul prins, o urmă pe Lila de-a lungul coridoarelor, tot mai impresionată de ce descoperea cu fiecare cameră pe lângă care treceau. Clădirea şi tot ce se afla în ea valorau probabil o avere nemăsurată. Un servitor înalt, în livrea, veghea în faţa unor uşi duble, închise. Deschise o uşă când ele se apropiară.
— Poftă bună, domniţă, îi zise Lila zâmbind.
În vreme ce fata se îndepărta, Evelyn se gândi că pofta nu era ceva inclus pe ordinea de zi. Urma să suporte pentru că nu avea încotro. Dar cu siguranţă nu avea să-i facă plăcere.
Răsuflă adânc, îşi îndreptă spatele şi păşi în sufragerie. Rafe Easton şedea la capătul unei mese lungi, citind un ziar. Când o zări, îl lăsă deoparte şi se ridică.
— Bună dimineaţa, Eve. Sper că ai dormit bine.
Cum putea să fi uitat cât de chipeş era? Era îmbrăcat cum se cuvenea, cu veston, sacou şi eşarfă. Părul său negru era îmblânzit. Lui Evelyn îi era dor de cârlionţii lui. Îl făceau să pară mai blând. În acea dimineaţă, nimic nu părea să fie blând la el.
— Mă cheamă Evelyn, îl corectă ea, încercând să-şi vină în fire, să se convingă pe sine că putea să ducă la bun sfârşit sarcina teribil de neplăcută care îi revenea.
— Evelyn nu e pe gustul meu.

— Nu e pe gustul tău?

— Am să-ţi ofer o casă, hrană, îmbrăcăminte, bijuterii, servitori… Tot ce e legat de tine va fi pe gustul meu. Îţi vei petrece zilele pregătindu-te pentru sosirea mea. Mă vei îmbia la discuţii, mă vei delecta cu cântece la pian. Îmi vei citi.

Ce preţ avea să plătească dacă pleca în acel moment, pur şi simplu să-i întoarcă spatele şi să părăsească încăperea, apoi conacul?

Rafe o privi cu luare-aminte, iar Evelyn avea senzaţia că-i ghicise gândurile. Poate că avea totuşi dreptate că o schimbare de nume era oportună. Evelyn era o femeie foarte diferită de ceea ce urma ea să devină. Evelyn fusese iubită. Se îndoia că Eve urma să aibă parte de iubire… cel puţin nu de la acest om care părea incapabil de orice emoţie.

Rafe arătă spre bufet.

— Să-i spui lui Andrew ce-ţi face cu ochiul, să-ţi aducă pe farfurie.

Ea se întoarse spre servitor. Sigur că şi acesta era înalt şi chipeş.

Cei mai râvniţi servitori erau înalţi şi bine făcuţi. Se părea că Rafe Easton se mulţumea numai cu ce era mai bun. Se îndreptă spre bufet. Alese ouă ochi, şuncă şi pâine prăjită. Nu era cine ştie ce meniu, dar oricum se îndoia că avea să fie în stare să mănânce. Câtă risipă de bucate alese.

Andrew îi duse farfuria la masă, o aşeză şi apoi îi trase scaunul. Ea luă loc, privind cum Rafe se aşeză, luându-şi ziarul. Se întinse după şervet şi încremeni.

Pe pânza albă a şervetului luceau colierul şi brăţara încrustate cu safire pe care le primise de la tatăl său când împlinise nouăsprezece ani. Le atinse cu gingăşie, abia venindu-i să-şi creadă ochilor.

Se strădui să nu lăcrimeze. Ridică ochii spre Rafe şi îl surprinse privind-o, moment în care acesta îşi vârî nasul în ziar de parcă nici măcar nu se sinchisea de reacţia ei.

— Cum ai făcut rost de ele?

Rafe nu se uită la ea. Doar îşi miji ochii ca şi cum nu vedea bine ce citea.

— Noaptea trecută i-am făcut o vizită lui Wortham. Spune-mi dacă mai vrei ceva de acolo, şi facem o oprire în drumul spre croitoreasa ta, în dimineaţa asta, zise el şi coborî ziarul. Apropo, cine e croitoreasa ta?

— O cheamă Margaret, dar tot timpul venea la noi. Nu ştiu unde lucrează sau cum să dau de ea.

Rafe oftă, oarecum iritat.

— Atunci, am să mă interesez la cine să-ţi faci ţinute. Vreau să te văd îmbrăcată în cele mai alese haine.

Abia băgă de seamă ce îi spusese. Încă era năucită de prezenţa bijuteriilor.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, că te-ai deranjat atât.

— Nu ţi-am spus că nu vei duce lipsă de nimic din ce-mi stă în putere să cumpăr?

— L-ai plătit pe Geoffrey pentru ele?

— Nu, l-am plătit pe şobolanul căruia i le-a vândut. Mă bucur să aflu că nu a încercat să mă escrocheze dându-mi alte bijuterii.

— Nu-mi pot imagina pe cineva care să îndrăznească să te escrocheze.

Rafe făcu un gest de încuviinţare.

— De multă vreme nu s-a găsit cineva care să încerce să mă ducă de nas. Citeşti?

— Da, răspunse ea, nedumerită de schimbarea bruscă a subiectului.

— Bine. Atunci, poţi să-mi citeşti.

Împături ziarul şi făcu un semn servitorului. Bărbatul îi duse ziarul lui Evelyn şi-l aşeză lângă furculiţă.

— De ce ai vrea să-ţi citesc ştirile cu voce tare?

— Pentru că-mi place vocea ta.

Evelyn surâse.

— Geoffrey mi-a spus o dată că am glas de bărbat.

— Cred că am căzut deja de acord că fratele tău e un

idiot.

Cu grijă, tânăra eliberă şervetul de bijuterii şi şi-l puse în poală.

— Cum de-ai ajuns să deţii o afacere cu jocuri de noroc?

— Ce contează?

Ea îşi plimbă furculiţa prin ou şi aruncă pe furiş o privire către lacheu. Servitorii erau discreţi de felul lor, şi bănuia că ai lui erau chiar mai discreţi decât alţii, însă era o situaţie stânjenitoare.

— Mi se pare că ar trebui să te cunosc mai bine, să te înţeleg, înainte… ca lucrurile să fie mai intime între noi, ca să-mi pot da mai bine seama de ce ai nevoie.

— Am să-ţi spun de ce am nevoie.

— Totul?

— Totul.

— Ah, înţeleg, rosti ea în timp ce tăia o bucată de şuncă. Mie-mi place să călăresc.

Rafe o privi de parcă i-ar fi spus: „Ai observat că am patru braţe?”

— Mă gândeam că ar ajuta dacă ai şti câte ceva despre mine, explică ea.

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu.

Înţelegerea dintre ei părea că avea să fie una foarte strictă. Evelyn nu ştia dacă era în stare să suporte situaţia. Luă ziarul.

— De unde să încep?

O irita faptul că vocea îi tremura, că ameninţa să-i dea în vileag îndoielile şi regretele care tocmai înfloreau în ea.

— Ai avut un cal? întrebă el cu voce seacă, fără emoţie, dând impresia că nu îl interesa de fapt răspunsul. Însă ea îi răspunse.

— Da. O iapă. I-am spus Fulguţa, pentru că e atât de albă. E la moşia de la ţară. Nu cred că am să o văd vreodată.

— O vrei?

Evelyn se uită la el neîncrezătoare.

— Dacă o vrei, tot ce trebuie să faci e să îmi spui, şi-o voi obţine pentru tine.

— Nu vreau să îţi fiu şi mai îndatorată.

— Înţelegerea noastră nu are asemenea limite. Îmi dai ce-ţi cer. Orice doreşti e al tău. Vrei calul?

Ce voia ea era să scape de el. În lumina celor petrecute de dimineaţă, hotărârea ei de a rămâne la el părea pripită.

— Geoffrey nu ar renunţa la ea nici în ruptul capului. E un cal pursânge, incredibil de valoros.

— Crede-mă, Eve, Wortham nu e un obstacol în calea dorinţelor tale.

Îşi plimbă degetele pe bijuterii. Chiar cocheta cu ideea de a-i cere ceva? Odată ce avea să păşească pe acea cale, avea să devină clar proprietatea lui.

— În biblioteca reşedinţei din Londra există un portret al tatălui meu. Prefer portretul în locul calului.

— Le vei avea pe ambele. Împinse scaunul în spate, cu un scârţâit, şi se ridică. Vom amâna cititul, pentru că am petrecut puţinul timp avut la dispoziţie vorbind, iar eu trebuie să plec până la club. După-amiază ne vom ocupa de garderoba ta. Porni către uşă, se opri lângă scaunul ei şi îşi trase de veston de parcă nu-l mai încăpea după ce mâncase. Noaptea trecută ţi-am spus că nu-ţi va lipsi nimic din ce îmi stă în putere să cumpăr. Nu ezita să-mi ceri lucrurile pe care le doreşti. Pentru că-ţi promit că nici eu nu voi ezita să iau ce doresc de la tine.

În timp ce Rafe ieşea din cameră, cuvintele lui continuau să îi răsune în cap, în inimă, în suflet.

*

Blestemata de masă era prea lungă, dar, chiar şi cu atâta distanţă între ei, zărise bucuria licărind în ochii lui Evelyn când observase bijuteriile. Rafe putea doar să îşi închipuie cât de luminoşi fuseseră ochii ei când acestea îi

fuseseră dăruite iniţial. Nu se aşteptase să le primească. Nu părea să se aştepte la nimic. Pe toţi sfinţii, amantele trebuiau să fie făpturi pretenţioase. Ar fi trebuit deja să-i ceară o sumedenie de lucruri. Nu ar trebui să-l facă să o îndemne să accepte daruri; nu ar trebui să-l facă să vrea să dea fuga la un bijutier ca să găsească nişte pietre preţioase care să îi semene cât mai mult posibil cu culoarea ochilor. Safirele se apropiau, dar erau puţin prea albastre, le lipsea nuanţa de violet. Poate ametistele. Nu, nu aveau îndeajuns albastru. Păcat că nu avea puterea să creeze pietre din senin.

Îşi alungă gândurile din minte. De ce avea atâta putere asupra lui?

Trăsura sa se opri în faţa conacului familiei Easton, reşedinţa fratelui său celui mai mare. După ce coborî din trăsură, urcă în grabă treptele. Nu mai fusese acolo de multă vreme. Totuşi, ştia că Kenswick şi doamna sa se aflau deja în Londra pentru debutul sezonului. Uşa se deschise înainte să apuce să bată în ea.

— Thomas, i se adresă el grăbit majordomului.

— Lord Rafe, a trecut ceva vreme de când nu v-am văzut. Dacă îmi permiteţi, păreţi a fi în formă bună.

— Îţi e permis. Ducesa e acasă? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Am să o anunţ de sosirea dumneavoastră.

În vreme ce aştepta, Rafe îşi plimbă privirea peste un portret cu Sebastian şi Tristan de când aceştia erau copii. Era straniu cât de bine se asemănau, deşi în privirea lui Tristan se zărea o expresie de mic drăcuşor. Unchiul lor distrusese majoritatea portretelor de familie. Nu mai rămăsese niciunul cu Rafe de când era copil, niciunul cu el împreună cu fraţii săi. Era mai bine aşa. Nu era nevoie de mărturii despre ceea ce le fusese răpit.

La auzul paşilor uşori, se întoarse şi o văzu pe Mary înaintând graţios spre el, cu părul roşcat prins într-un coc ireproşabil în creştetul capului, cu ochii verzi dansând de bucurie, cu un zâmbet atât de larg, încât se minuna că nu i

se dislocau fălcile. Până să apuce să se ferească, îl prinse de mâini, îl trase spre ea, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Oricare alt bărbat în locul lui i-ar fi găsit nevoia de afecţiune de-a dreptul dezarmantă. El însă îi toleră gestul pentru că nu ar fi vrut să o rănească.

Dacă nu era ea, cu toţii ar fi fost morţi. Îi ajutase să scape din turnul în care îi întemniţase unchiul lor. Era cu doi ani mai în vârstă decât el. Niciodată nu cunoscuse o fată sau o femeie mai curajoasă decât ea.

Cu toate că şi Eve părea să aibă coloană vertebrală. Sincer, nu se aşteptase să o găsească încă la el acasă în dimineaţa aceea. Crezuse că avea să încerce să plece pe furiş odată cu lăsarea întunericului. Petrecuse întreaga noapte treaz, ascuns în umbrele din capătul holului, pândind. Încă nu ştia dacă ar fi lăsat-o să plece sau ar fi forţat-o să rămână.

— Mă bucur să te văd, spuse Mary strângându-l de umeri, de braţe, de mâini, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era prezent în carne şi oase.

Cu o strângere de inimă, Rafe se îndepărtă de ea.

— Nu pot să stau. Am doar o întrebare…

— Nu îţi răspund dacă nu vrei măcar să intri cu mine în salon să savurăm nişte ceai.

— Mi-e teamă că nu am timp.

— Cum doreşti. A fost minunat să te revăd, Rafe.

Se răsuci şi dădu să se îndepărteze. Rafe uitase ce doamnă încăpăţânată putea să fie.

— O singură ceaşcă, mormăi el din urmă.

Mary se întoarse numaidecât spre el, cu ochii scânteind ştrengăreşte şi triumfător. Rafe îşi amintea cum o reîntâlnise, după întoarcerea fraţilor săi era logodită cu altcineva. Nu arăta atât de fericită.

Se gândi că poate Keswick era omul potrivit pentru ea. Ştia sigur că se purta bine cu ea. Ce bărbat nu ar fi făcut-o?

— Minunat.

Se întinse din nou spre el, ca şi cum ar fi vrut să îl ia

de braţ, însă Rafe reuşi să îi scape în mod elegant, deschizându-i calea către salon. Aceasta fusese casa lui când era mic copil şi familia vizita Londra. Ar fi trebuit să se simtă în largul lui aici. În schimb, voia să plece de acolo cât de repede posibil.

— Keswick nu e aici, rosti Mary cu blândeţe, iscodindu-l cu privirea în timp ce se aşezau pe scaune lângă foc.

Rafe ridică din umeri.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin unde e acum. Nu pe el am venit să-l văd.

— Mi-aş dori să o faci… să vii să îl vezi, vreau să spun.

— Mary, acum, că unchiul nostru e mort, noi doi nu mai avem nimic care să ne lege.

— Ai fi surprins.

— Mă îndoiesc.

— Eşti aşa încăpăţânat şi…

Rafe bănuia că ar fi vrut să spună *neghiob,* dar sosirea căruciorului cu ceai o întrerupse. O privi cum prepară ceaiul, însă cu ochii minţii vedea degetele lui Eve. Mici, delicate, aranjând totul încet şi cu grijă. Voise să o vadă mâncând. Ce dorinţă caraghioasă mai era şi aceea! Îi trecu prin minte să se întoarcă acasă numaidecât, imediat după ce îşi termina vizita aici, dar nu ar fi o idee bună să îi dea impresia că era nerăbdător să o revadă. Pentru că nu era. Voia numai să rezolve situaţia cu hainele ei cât mai repede, fiindcă nu suporta să o vadă în negru.

Mary îi întinse o ceaşcă, iar el o luă ascultător.

— Mă întrebam cine îţi face hainele.

Mary îl scrută cu privirea peste buza ceştii în timp ce sorbea din ceai. Nu părea surprinsă, aşa că Rafe bănui că şi ea ştia că îşi luase o amantă.

— Frecventez atelierul lui Madame Charmaine, pe St. James Street.

— Minunat.

Nu ar fi trebuit să fie greu de găsit. Rafe îşi aşeză pe masă ceaşca de ceai, de care nici nu se atinsese.

— Mulţumesc, Mary.

Femeia ridică privirea spre el.

— Nu pleci de-aici.

— Am multe treburi de rezolvat.

— Nu te rugam, Rafe. Te informam că nu pleci de-aici.

— Mary…

— Povesteşte-mi despre fata aceasta, cea pentru care ai nevoie de o croitoreasă.

Rafe îi aruncă o privire cruntă.

— Asemenea conversaţie nu prea se cuvine. E doar metresa mea.

— Crezi că mi-ar plăcea de ea? Ar trebui să vă invităm pe amândoi la cină.

— Ai înnebunit! Asta e casa unui duce. Nu-mi aduc amantele aici.

— Dacă e importantă pentru tine…

— Nu e.

Mary îşi încreţi fruntea în mici cute care trebuie să fi fost dureroase.

— Atunci, de ce ai făcut-o amanta ta?

De ce mama dracului credea? Doar era femeie căsătorită. Ştia că un bărbat are nevoile lui.

— Nici nu mă gândesc să discut aşa ceva cu tine. O zi bună!

Înainte ca Mary să apuce să îl mai sâcâie, ieşi valvârtej din cameră. Eve nu era treaba nimănui în afară de a lui. Şi era hotărât să păstreze lucrurile astfel.

*

— Cred că fata aceea s-ar putea să însemne ceva pentru el, spuse Mary în timp ce se plimba prin grădină împreună cu Keswick, mai târziu în acea dimineaţă.

— Bărbaţii nu se însoară cu amantele lor.

— Nu insinuez că ar trebui să se însoare cu ea, dar poate că e capabilă să ajungă la acea parte din el care încă nu s-a desprins de Pembrook.

— Ce idei fanteziste ai, scumpa mea.

Mary îl strânse de braţ. Mergea de partea lui care nu era plină de cicatrici doar pentru că altminteri el nu ar fi putut să o vadă.

Urmele adânci care îi brăzdau faţa nu o deranjau câtuşi de puţin. Nu o deranjaseră niciodată… poate cu excepţia faptului că erau mărturia grelelor suferinţe îndurate de el. Îl iubise de când era o copilă. Încă îl iubea. Avea să îl iubească pe veci.

— Să ştii că încă e acolo. Copilul care era odinioară. Doar că s-a rătăcit.

Keswick se opri din mers şi o cuprinse în braţe.

— Atunci, sper să ai dreptare cu privire la femeia aceasta. Pentru că ştiu cum e să fii rătăcit. Şi ştiu cum e să te poţi întoarce din nou acasă. Tu eşti casa mea.

Apoi o sărută, adânc şi pătimaş. Mary nu s-ar fi săturat niciodată de pasiunea care clocotea între ei. Începu să chicotească atunci când soţul ei o ridică în braţe şi o purtă către casă. Se părea că nici el nu avea să se sature vreodată.

Capitolul 6

Evelyn rătăci pe coridoare şi prin camere. Era imposibil ca Rafe să fi vrut să spună că-i oferea în dar acel conac. Probabil se gândise să-i cumpere ceva mai mic, o căsuţă pe undeva. Casa aceea fusese construită pentru o familie mare, pentru una care dădea des petreceri. Existau saloane cu candelabre de cristal, iar ea îşi imagină lumina lumânărilor revărsându-se peste dansatori. Tapiţeria scaunelor şi draperiile erau de un roşu de Burgundia sau de un verde precum haina de vânător. Totul era splendid.

Nu, era imposibil ca el să intenţioneze să-i ofere acea locuinţă.

Ce o fascina cu adevărat era că în fiecare încăpere se

afla un glob pământesc sau un tablou în care era un glob. Se apropie de fereastra unei mici camere de zi şi privi spre grădina luxuriantă. Şi-o putea imagina foarte bine pe stăpâna casei făcând acelaşi lucru, simţind cum se umplea de pace şi de linişte.

Închizând ochii, făcu un efort să nu deschidă uşile aflate în apropiere, să nu iasă şi să nu străbată grădina pentru a ajunge la grajduri. Ar avea o viaţă frumoasă în acea casă, dar cu preţul sufletului ei…

Nici măcar nu-şi putea imagina preţul pe care ar trebui să-l plătească în cele din urmă.

Deschise ochii şi strânse din dinţi. Avea să se asigure că Geoffrey va plăti cu vârf şi îndesat, într-un fel sau altul. Nu se considerase niciodată o persoană răzbunătoare, dar, în clipa aceea, îl dispreţuia din tot sufletul. Cum de putuse să facă aşa ceva? Ce fel de creatură era? Îi era greu să creadă că avuseseră acelaşi tată.

Brusc, se simţi copleşită de epuizare.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră. Casa era atât de mare, încât, în ciuda numeroşilor servitori, părea incredibil de goală şi părăsită. Se gândi că urma să o ia razna dacă nu avea şi altceva de făcut decât să aştepte sosirea lui Rafe. Stomacul i se strânse, pentru că, atunci când avea să vină… Nu ştia cum avea să i se poată oferi fără să se facă de râs, fără să jelească pentru tot ce pierdea.

Făcu un efort să urce scara cea mare. Când ajunse sus, coti în direcţia dormitorului ei. Când trecu pe lângă o uşă, se opri.

Era intrarea în dormitorul lui. Cu o seară în urmă, în timp ce cameristele o dezbrăcaseră şi încercaseră s-o încălzească repede, auzise mişcare în acea încăpere. Apoi se lăsase o linişte stranie.

Oare şi în camera aceea exista un glob? Patul lui se afla acolo, patul pe care ea avea să-l împartă cu el. Se întrebă cum arăta. Mare. Din lemn solid. Lemn întunecat. Presupuse că baldachinul avea draperii roşii de Burgundia,

culoarea lui favorită. Camera probabil mirosea a ei. A lemn de santal şi a bergamotă. Şi a scotch. Deşi acesta era mai degrabă gust decât miros. Pe limba lui, în gura ei. Lingându-şi buzele, aproape că simţi devastatorul sărut cu care el o copleşise cu o seară în urmă, aproape de miezul nopţii, după ce căzuseră la învoială.

Fu străbătută de un mic fior. În acea cameră, în acel pat, el urma să facă mult mai mult decât să o sărute. Avea să fie tare stânjenitor pentru ea. Măcar încăperea să-i fie familiară, să se simtă în largul ei acolo. Puse mâna pe clanţă…

Degete puternice îi cuprinseră încheietura şi o traseră într-o parte, iar ea se pomeni lipită de Rafe.

— Se pare că te-ai rătăcit, zise el. Camera ta este alături.

Ea înghiţi nodul de spaimă care i se formase în gât.

— M-am plimbat prin toată casa. Am vrut să văd şi camera ta.

— Nu ai voie să intri acolo.

Ea clipi confuză. Să îndrăznească a spera că el se răzgândise?

— Atunci, cum voi ajunge în patul tău?

— Voi veni eu în al tău.

Nici vorbă să fi scăpat. Blestemat fie el! Gândul o înfurie.

— Dar ai spus că mă vrei în patul tău.

— Este doar o expresie, deşi practic patul tău e patul meu, deoarece este un bun ce-mi aparţine.

— Dar ai zis că-mi dai toată casă, cu tot ce-i în ea. N-am înţeles bine?

El îşi miji ochii.

— Ba da, dar după ce termin cu tine.

— Atunci, ar fi în avantajul meu să nu te mulţumesc.

Zâmbetul pe care el i-l adresă o făcu să se gândească la un lup pe cale să-şi mănânce prada.

— Nu vrei să nu mă mulţumeşti.

— Mă doare!

El îi privi încheietura de parcă uitase că ea avea aşa ceva. Îşi descleştă încet degetele.

— Scuze! Ia-ţi pelerina. Mergem la croitoreasă.

— Înţeleg.

Dumnezeule mare, făcea un alt pas irevocabil! După ce el îi cumpăra haine… Dar ce alternativă avea? Se răsuci pe călcâie.

— Eve?

Se opri şi se întoarse spre el. Rafe îşi punea concentrat mănuşile.

— Dacă te-ai familiarizat cu casă, în ce cameră vrei să pună Laurence portretul tatălui tău?

Ea abia dacă reuşi să facă altceva decât să se holbeze la el.

— L-ai luat deja?

El încuviinţă scurt din cap. Cu siguranţă, nu era genul care să piardă vremea. Comparativ cu el, Geoffrey abia se târa prin viaţă.

— Cred că în dormitorul meu.

— Chiar vrei să-i vezi chipul când noi doi vom… fi intimi?

Ei aproape că-i sări inima din piept.

— A, nu, ai dreptate! În salonul din faţă? Nu, stai! În salonaşul din care se vede grădina. Acolo l-aş vrea.

El o studie de parcă şi-o imagina în acea încăpere micuţă.

— O să cer să fie pus acolo cât lipsim. Apropo, ia-ţi bijuteriile.

— De ce?

— Pentru că mi-ar face plăcere să le iei. Iar acum, grăbeşte-te. Nu-mi place să aştept.

Acestea fiind spuse, se răsuci şi se îndreptă spre scară. Ea fu tentată să deschidă uşa de la dormitorul lui pentru simplul fapt că el îi zisese că nu avea voie. Oare ce ascundea? Era pur şi simplu o încăpere.

De asemenea, se gândi să-l facă s-o aştepte, dar încă trebuia să descopere cât de uşor se înfuria. Aşa că se grăbi

să intre în dormitorul ei, îşi luă bijuteriile, le băgă într-unul din buzunarele fustei şi îşi puse pelerina. După ce se întoarse în hol, se gândi să evadeze pe scara servitorilor. În schimb, îşi îndreptă umerii şi porni hotărâtă să-l întâlnească pe diavol.

*

Cerul era acoperit de nori. În timp ce trăsura huruia pe caldarâm, Rafe privea umbrele care apăreau şi dispăreau, dansând deasupra şi în jurul ei, în vreme ce Eve se uita pe geam. Şi pe toţi dracii dacă nu invidia capacitatea lor de a o atinge cu atâta delicateţe. Ea îşi frecase încheietura – cea pe care el o strânsese cu putere – de două ori deja, iar el abia se abţinuse să nu-i ia mâna, să nu-i dea jos mănuşa şi să nu o sărute în locul unde îi simţise pulsul zvâcnind mai devreme.

Nu ştia de ce reacţionase aşa. Uşa dormitorului său era încuiată. Ea oricum n-ar fi putut să intre. Strânsoarea lui devenise mai puternică în timp ce vorbiseră despre paturi şi despre ea în ele. Şi-o imagină întinsă pe aşternut, cu părul despletit răsfirat în jurul ei. Cât de lung era. Cosiţa pe care o văzuse cu o noapte în urmă îi dăduse doar un indiciu asupra lungimii lui.

El aproape că răsese când îl privise sfidătoare şi spusese că ar fi în avantajul ei să nu-l mulţumească. Când răsese ultima dată? Nu-şi amintea. Nu-şi dorea să fie intrigat de ea. Ba părea vulnerabilă, ba îi ţinea piept. Avea, oare, să-l nemulţumească? Se îndoia că era posibil.

— Tu nu intenţionezi cu adevărat să-mi dai casa aceea, nu-i aşa? întrebă ea cu voce răguşită, în care se citea mai multă duritate decât cu o seară în urmă.

— Ţi-am spus că asta voi face.

Ea îl privi cu atenţie.

— Dar casa cu tot ce-i în ea valorează, probabil, o avere.

El ridică din umeri ca şi cum asta nu prea conta, iar

adevărul era că nu conta. Le cumpărase pentru că îşi permitea, dar nu-i făceau plăcere, după cum nu-i făcuse plăcere nici obţinerea lor.

— Cum de le apreciezi atât de puţin?

— Poate că întrebarea mai potrivită este cum de te apreciez pe tine atât de mult.

De îndată ce îşi auzi cuvintele, îşi dori să le retragă. Nu o aprecia deloc, dar ştia ce o aştepta alături de el. Vina îl făcea să-i ofere tot ce îşi permitea, astfel încât ea să-l ierte pentru tot ce el nu putea.

Ea deschise gura puţin şi îşi muşcă uşurel buza de jos.

— Da, este o întrebare potrivită. Nu ţi-am dat niciun motiv să mă preţuieşti atât de mult. Atunci, care-i motivul?

— Amantele trebuie să ia ce li se oferă şi să nu pună întrebări.

— Este o lege? Există pe undeva vreo lege despre amante, o carte pe care avocaţii o studiază?

Din câte se părea, cu cât se îndepărtau mai mult de un pat, cu atât mai îndrăzneaţă devenea. Se întrebă cum ar reacţiona dacă i-ar spune că o putea avea şi în lipsa unui pat, că pernele din trăsura lui erau foarte bune pentru aşa ceva. Şi totuşi, nu se putu hotărî s-o reducă la tăcere. Ea îl făcea să vrea să zâmbească, un zâmbet adevărat, nu cel lupesc pe care îl exersase de-a lungul anilor pentru a sugera victoria încă înainte ca bătălia să aibă loc.

— Da, cred că există.

Ea îşi ridică semeaţă bărbia, năsucul ei obraznic înălţându-se puţin.

— Aş vrea s-o văd. Presupun că tu cunoşti toate legile legate de amante.

— Doar pe cele importante.

— Cu câte ai avut de-a face? întrebă ea.

— Legi?

Ea se încruntă. El bănui că ea îşi imagina că arăta de-a dreptul feroce. În realitate, arăta sărutabilă. Total şi fascinant de sărutabilă.

— Amante.

El se gândi să mintă. Dar ce-ar fi câştigat? Nimic. Îşi păstra minciunile pentru ocaziile când erau necesare ca să obţină ce dorea.

— Tu vei fi prima.

Ochii ei se lărgiră.

— De ce eu?

De ce ea? Asta era întrebarea, nu-i aşa? Cea pe care şi-o pusese de o mie de ori după acea seară din biroul lui Wortham.

— Ekroth te-a vrut. Nu-mi place de Ekroth.

— Parcă-mi amintesc că are guşă şi degete butucănoase.

— Exact.

Ea privi pe geam.

— Nu mi-a plăcut cum se uita la mine. Nu mi-a plăcut cum s-a uitat niciunul la mine. Ca şi cum eram mai prejos decât ei. Dar tu nu te-ai uitat aşa. Îl privi şi îi zâmbi cu tristeţe. Am crezut că nu-ţi păsa absolut deloc de mine. Şi totuşi, iată-mă alături de tine. Dacă m-ar fi luat Lord Berm?

— Îi miroase îngrozitor gura.

Ea îşi muşcă buza de jos, iar el se gândi că făcea asta pentru a nu zâmbi. Îl irita gândul că ar fi putut râde de el.

— Lord Pennleigh?

— E prea bătrân. Probabil are riduri şi în locuri unde n-ar trebui să aibă.

Ea îl studie cu atenţie şi se strădui să nu se foiască. De ce nu ajunseseră deja la afurisita de croitoreasă?

— Atunci, cine crezi că ar fi fost acceptabil?

„Oricare dintre ceilalţi lorzi, iubito. Până şi Ekroth, Berm şi Pennleigh, ca să spun adevărul”.

— Nu mai contează, rosti el. Acum, eşti cu mine. Trăsura se opri. „Slavă Domnului!” Şi iată-ne ajunşi la croitoreasă. Hai să vedem dacă îţi putem găsi nişte haine decente.

*

Haine decente? Ca şi cum ce purta ea nu era decent.

Dar, după ce intră în magazin, iritarea ei se diminuă. Mai intrase în magazine, dar niciodată în unul de haine. Două doamne bine îmbrăcate erau la tejghea, făcând, desigur, cumpărături. O altă femeie elegantă şedea pe un scaun capitonat aflat într-un colţ, studiind ceea ce păreau a fi nişte tipare. O femeie mare se năpusti spre ei.

— Domnule, cu ce vă pot ajuta?

Rafe îşi agăţă mâinile de vestă.

— Aş dori să vorbesc cu proprietăreasa.

— Eu sunt. Madame Charmaine.

— Mă aşteptam la un accent franţuzesc.

Ea zâmbi, iar dinţii drepţi şi albi scoaseră în evidenţă buzele roşii precum cireşele.

— Excelez în a le oferi clienţilor mei imprevizibilul.

Rafe păru s-o evalueze. Eve îşi aminti că el spusese că se pricepea să judece caracterul unei persoane. Se întrebă ce gândea despre o femeie atât de îndrăzneaţă.

— Domnişoara Chambers are nevoie de o garderobă. Completă.

Madame Charmaine ridică dintr-o sprânceană, iar Evelyn îşi imagină că îşi alcătuia în minte o listă cu ce-ar putea cuprinde o garderobă completă şi cât de profitabilă ar fi afacerea.

— Va avea nevoie de cele mai bune materiale, spuse Rafe înainte de a se îndrepta spre o masă plină cu valuri de materiale în culori aprinse.

Evelyn porni după el şi şopti:

— Sunt în doliu. Ar trebui să port negru.

— N-ai decât atunci când eşti singură, dar, în prezenţa mea, mi-ar face plăcere să porţi haine colorate.

Rafe alese materialele. Nuanţe de albastru aprins, violet, stacojiu. Culori îndrăzneţe, puternice. Ea întotdeauna purtase doar culori pale, pastelate, care o făceau să se piardă în mulţime, să nu fie cu adevărat vizibilă. Cu excepţia acelei rochii purpurii pe care Geoffrey o alesese pentru ea. Ea o făcuse să arate ca un vis, ceva de purtat

dacă s-ar fi dus vreodată la un bal.

În acest timp, Madame Charmaine o măsură încet din priviri pe Evelyn, care îşi dădu seama că femeia dedusese ce era ea pentru Rafe… sau ce avea să devină. Se simţi de parcă avea să moară chiar atunci, de parcă inima avea să înceteze să-i mai bată, de parcă sângele avea să înceteze să-i mai curgă, iar plămânii aveau să înceteze să mai absoarbă aer.

— Vreau o duzină de rochii pentru ea, care să fie gata într-o săptămână, spuse Rafe, cu atenţia distrasă de alegerea materialelor.

— Mă tem, domnule, că programul meu este foarte încărcat. Poate veţi avea mai mult succes la alt magazin.

Rafe încetă să răscolească ţesăturile şi se întoarse spre ea.

— Cumnata mea, ducesa de Keswick, m-a asigurat că dumneata eşti cea mai bună.

— Sunt, domnule, dar…

— Dumnezeule!

— Pardon?

— Îmi cer scuze că am uitat să mă prezint. Sunt Lord Rafe Easton. Nu cred că ducesa va mai face cumpărături aici dacă o voi informa că am fost refuzat.

— Am făcut-o doar pentru că, având în vedere toate comenzile pe care le am, termenul dat de dumneavoastră…

— Da, înţeleg foarte bine, dar iată cum stă treaba: Din cauza unor circumstanţe nefericite care au lăsat-o doar cu rochia de pe ea, domnişoara Chambers are nevoie de haine. Vocea lui deveni tot mai joasă cu fiecare cuvânt rostit, astfel că Madame Charmaine trebui să se aplece spre el pentru a desluşi ce spunea. Este o situaţie foarte tristă ca o lady să fie nevoită să poarte o singură rochie, nu eşti de acord? Cât mă costă să-ţi reorganizezi programul, ca să-ţi faci timp pentru ea?

— Domnule, îmi este imposibil. Am un număr incredibil de comenzi pe care trebuie să le onorez…

— Să zicem dublu faţă de suma revoltătoare pe care

oricum voiai să mi-o ceri?

Femeia privi materialele, tavanul, duşumeaua, iar Evelyn îşi dădu seama că îşi făcea calculele.

— Presupun că mi-aş putea face timp să termin un lucru sau două într-o săptămână.

— Splendid! Admir nespus o femeie care dă dovadă de judecată sănătoasă. Nu mă îndoiesc că ne vom înţelege de minune. Şi doresc să aprob eu toate modelele şi materialele.

— Asta-i o cerere neobişnuită. Celor mai mulţi gentlemani nu le pasă, dar sunt sigură că vă pot face pe plac. Va trebui să-i iau măsurile.

— Excelent!

Evelyn urmărise întreaga discuţie oarecum îngrozită. Oare el chiar credea că luna şi stelele se învârtesc după el? Că doar dorinţele şi nevoile lui contau? Cum rămânea cu ceilalţi clienţi ai croitoresei?

El se întoarse spre ea.

— Am nişte treburi de făcut. Mă întorc să te iau peste o oră. Până atunci, distracţie plăcută cu Madame Charmaine.

Clopoţelul de la uşă zornăi când el ieşi. Cum de putea suna atât de inocent când cineva atât de hotărât trecea pe sub el?

— Misteriosul Rafe Easton. Îndrăznesc să spun că nu mă aşteptam ca drumurile noastre să se încrucişeze, murmură madame. Cum ai reuşit să te combini cu unul dintre pierduţii lorzi de Pembrook?

Evelyn se întoarse spre ea.

— Cum adică lorzii pierduţi?

— Ai locuit într-o peşteră?

Evelyn făcu un efort pentru a nu izbucni într-un hohot de râs isteric.

— Nu, într-o casă, protejată de tatăl meu, contele de Wortham.

— Ah! Femeia se uită compătimitoare la ea. Am auzit câte ceva despre asta. Presupun că partea bună e că ai

ajuns lângă un bărbat care va face totul pentru a te proteja.

— Dar a insistat atât de mult să laşi baltă pe toată lumea şi să te ocupi de mine.

Ea se încruntă.

— Asta se cheamă negociere, draga mea. O să-l taxez triplu. Oricum, nu va şti care-i diferenţa. Iar tu n-o să-i spui.

— Nu sunt sigură că aş încerca să-l păcălesc.

— Oh, o fi lătrând el foarte tare, dar nu cred că muşcă femei. Asta presupunând că felul în care se uită la tine înseamnă ceva. Acum, haide în camera din spate. Va trebui să-ţi scoţi hainele, ca să te măsor aşa cum trebuie.

— De ce i-ai numit lorzii pierduţi? întrebă Evelyn urmând-o pe femeie într-o mică încăpere.

În vreme ce o ajută pe Evelyn să se dezbrace, îi răspunse:

— Ei bine, există o poveste. Când erau copii, după moartea tatălui lor, au dispărut. Au circulat tot felul de zvonuri. Unele ziceau că s-ar fi îmbolnăvit. Altele, că ar fi fost ucişi de ţigani. Sau că ar fi fost mâncaţi de lupi. Apoi, cred că eu… câţi să fi fost…? Cu trei ani în urmă, cam aşa ceva. Îmi amintesc pentru că Lady Mary – care acum este ducesă de Keswick – tocmai venise la Londra, iar eu i-am făcut o rochie de bal. În sfârşit, lorzii au apărut la bal. Au stârnit mare vâlvă.

— Unde fuseseră în toţi acei ani?

— Keswick a fost în armată, a luptat în Crimeea. Cumplită treabă. Lord Tristan era căpitan de vas când s-a întors, aşa că presupun că a fost pe mare. Lord Rafe a fost pe-aici pe undeva. Nu se ştiu prea multe despre el. Se fereşte de societate sau poate că societatea se fereşte de el.

Evelyn se gândi la senzaţia de pustietate din casa lui, la modul cum el stătuse deoparte când ea fusese prezentată, la felul lui aspru de a fi, la regula că nu avea voie să-l atingă niciodată. Se întrebă dacă nu cumva faptul că o luase drept amantă nu avea nicio legătură cu Ekroth, ci cu singurătatea lui.

*

Lăsându-şi trăsura lângă magazinul croitoresei, Rafe porni cu paşi hotărâţi pe stradă. Simţea nevoia de ceva dulce, de ceva bun, tare şi cu mult zahăr. Nici nu-şi mai amintea când mai poftise la aşa ceva. Dorea ceva care să-l facă să se simtă bine, nu ca un ticălos nenorocit.

Oare ce-i venise de o presase atât de tare pe croitoreasă? Din cauza lui Eve, pe toţi dracii! Din cauza expresiei de stupefacţie şi a dorinţei de-a muri pe loc care îi apăruse pe chip când îşi dăduse seama că o simplă croitoreasă pricepuse care era rolul ei în viaţa lui Rafe… şi îl dezaprobase. Cine era femeia aia de-şi permitea să dezaprobe ceva din ce făcea el?

El îi oferea lui Eve un sanctuar. Da, ea trebuia să plătească un preţ pentru asta, dar nimic din viaţa asta nu era gratis. Nici măcar libertatea. Aceasta avea preţul cel mai mare.

Şi, pentru a înrăutăţi şi mai tare lucrurile, făcuse caz de originea lui ca să obţină respectul dorit pentru Eve. Lord Rafe Easton. Nu mai pomenise că era lord de când fusese asigurată poziţia lui Sebastian. Nici că ar fi putut să fie mai dezamăgit de sine. El era propriul stăpân. Nu avea nevoie să se folosească de fraţii lui pentru a obţine ce-şi dorea.

Dar fusese furios, tare furios, că Eve se simţise inferioară, că păruse pe punctul de a izbucni în lacrimi. Însă fusese suficient de puternică pentru a şi le stăpâni, iar asta îl făcuse a-şi dori să se biciuiască singur.

În cele din urmă, spre marea lui uşurare, zări un magazin de dulciuri. Deschise uşa în faţa celor două doamne care ieşeau. Îşi ridică puţin pălăria şi, de îndată ce ele ajunseră afară, se năpusti înăuntru. Un drăcuşor de fetiţă stătea lângă un băiat mai mare, ciufulit, ţinându-l de mână şi încercând să se decidă ce dorea. Rafe văzu un penny strâns în mâna băiatului. Dulciuri de un penny. Cât putea să dureze?

Copii. El nu urma să aibă niciodată. Nu-şi dorea, n-ar fi ştiut ce să facă cu ei. Totuşi, fetiţa îi atrase atenţia – o fundă albastră îi strângea la spate părul blond, împiedicându-l să-i acopere faţa, făcându-l să i se reverse pe spinare. Şi-o imagină pe Eve la vârsta aceea. Oare îl ţinuse vreodată pe fratele ei de mână, oare el avusese vreodată grijă de ea? De ce tatăl ei nu aranjase ca Eve să aibă o situaţie bună după moartea lui? Cu siguranţă ştiuse că fiul său era lipsit de caracter.

Poate se gândise că, dacă o lăsa în grija fratelui ei, acest lucru avea să-l oblige să se maturizeze, să-şi asume responsabilitatea, să înveţe să pună pe altcineva mai presus decât el. În schimb, el se purtase după cum îi era firea şi, în mod egoist, scăpase de ea cât de curând fusese posibil, într-un mod care se dovedise profitabil pentru el, şi-i mai vânduse şi lucrurile. Îşi dori ca ea să fi cerut mai mult decât un portret şi un cal, pentru că el ar fi luat toată blestemata aia de casă dacă ea ar fi dorit-o. Nu pentru că ţinea la ea, ci fiindcă aşa era corect. Trecuse multă vreme de când Rafe nu mai făcuse ceva pentru simplul fapt că aşa era corect.

Se întâmplase cândva pe parcursul anului ce trecuse. Când Tristan avusese nevoie ca el să-l găsească pe bărbatul despre care toată lumea credea că ar trebui să se însoare cu Anne. Şi cu doi ani înainte de asta, când se dusese la baluri la care nu dorise să ia parte, dar o făcuse pentru a-i asigura lui Sebastian locul care îi aparţinea de drept în societate. Însă, de atunci, nu făcuse decât ce poftise. Poate că asta nu-l deosebea prea mult de Wortham. Gândul că ar fi putut avea ceva în comun cu acea secătură îl umplu de silă.

Fetiţa începuse să-şi sugă degetul şi dansa pe vârfurile picioruşelor. Vânzătorul din spatele tejghelei îi aruncă lui Rafe o privire care spunea „mă ocup de dumneavoastră imediat”, dar care însemna „s-ar putea să nu mă pot ocupa de dumneavoastră niciodată”.

— Haide, Lizzie! Alege ceva, spuse băiatul.

„Da, Lizzie”, gândi Rafe. „Alege ceva”.

— Nu ştiu. Toate sunt atât de drăguţe.

Vânzătorul suspină şi îşi ţuguie buzele.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— O duzină de bomboane de mentă.

În timp ce vânzătorul punea într-o pungă bomboanele cu dungi maro-închis şi maro-deschis, gura lui Rafe începu să saliveze. Trecuse prea mult timp de când nu se mai răsfăţase. De îndată ce vânzătorul îi dădu punga, Rafe scoase o bomboană, o băgă în gură şi îi savură dulceaţa.

Fetiţa se uită la el cu ochi mari şi albaştri. Nu aveau aceeaşi nuanţă că ai Evei, dar era totuşi o culoare care avea să-i atragă pe bărbaţi când avea să fie mare. Îi întinse punga.

— Poftim, poţi să le iei tu pe celelalte.

Băiatul o trase pe fetiţă lângă el şi îi cuprinse protector cu un braţ umerii firavi.

— Nu vă cunoaştem. Nu le mai vreţi?

Deci erau copii ai străzi, suficient de mari pentru a fi învăţat deja că nu era bine să aibă încredere. Era o lecţie dură, una pe care Rafe nu o învăţase îndeajuns de repede. Luase inocent mâncarea oferită de un individ pe nume Dimmick, şi, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, devenise unul dintre lacheii lui Dimmick, făcând ce i se poruncea pentru că pedepsele omului presupuneau de obicei o mutilare.

— Nu mai vreau, flăcăule. Pur şi simplu, nu mi-a fost poftă atât de mult precum am crezut. Vânzătorul nu le mai poate lua înapoi odată ce mi le-a dat. Şi nici nu vreau să le arunc la gunoi. Le vreţi sau nu?

Îl vedea pe băiat chinuindu-se să ia o hotărâre, degetele în care nu ţinea moneda răsucindu-i-se. Dorea să ia darul, dar se temea de preţ.

— Mie îmi plac acadelele Wellington, spuse fetiţa. Sunt drăguţe.

Dungile lor roşii, albastre şi galbene erau atractive, dar toate bomboanele aveau culori strălucitoare. În

copilărie, Rafe fusese intrigat de toate. Stătea ore întregi sugându-le una după alta.

— O duzină de acadele Wellington, îi spuse Rafe vânzătorului.

— Foarte bine, domnule.

Îndepărtă capacul unui borcan. Cu fiecare acadea scoasă, ochii fetiţei se luminau tot mai tare. După ce umplu punga, vânzătorul i-o întinse. Rafe o luă şi i-o dădu fetiţei. Aceasta nu avea reţinerea fratelui ei. Mâinile ei micuţe o înşfăcară. Cu o sprânceană ridicată, Rafe îi oferi din nou băiatului punga cu bomboane de mentă.

Buzele acestuia tresăriră, apoi înhăţă punga şi mâna fetiţei şi ţâşni pe uşă. Deodată, fetiţa se întoarse, iar braţele ei subţirele cuprinseră strâns piciorul lui Rafe. Cu respiraţia întretăiată, el încremeni străduindu-se să n-o îmbrâncească, să n-o trimită în zbor prin magazin, prin vitrina mare care dădea spre stradă. Nu era mai grea decât o pană, dar totuşi îl imobilizase de parcă ar fi fost înfăşurat în lanţuri grele. Lumea începu să se estompeze în vreme ce întunericul începu să se prelingă la marginea câmpului său vizual. Îşi trecu limba peste bomboana pe care o avea în gură, concentrându-se asupra zahărului. Dulce, zahăr dulce.

— Haide, Lizzie! strigă băiatul.

„Da, Lizzie, du-te, pentru numele lui Dumnezeu, du-te!”

Ea îi dădu drumul din îmbrăţişarea puternică şi ieşi în fugă pe uşă, urmată de băiat.

Rafe se sili să expire îndelung, să-şi calmeze inima care bubuia în vreme ce stupefacţia ameninţa să-l copleşească. Oare cum de putuse o mână de fată să-l zăpăcească în halul acela?

— Deci asta-i tot ce luaţi astăzi, domnule?

Vocea se auzise de departe, parcă printr-un tunel. Nu putea ieşi pe stradă încă. S-ar fi clătinat pe picioarele nesigure.

Izbuti să se întoarcă spre vânzător şi să afişeze o

mască plictisită.

— Nu, o să iau şi o cutie mare cu bomboane de ciocolată.

Vânzătorul încuviinţă din cap şi luă o cutie maro-închis.

— O cutie mare are douăsprezece bucăţi, iar noi avem 24 de sortimente. De care aţi dori?

Un lucru asupra căruia să se concentreze. Bine. Începea să simtă că-şi venea în fire. Se uită la vitrina cu dulciuri şi la sortimentele de ciocolată. Aveau diverse forme şi mici decoraţiuni.

— Nu contează.

Vânzătorul luă un pătrat negru.

— Nu, nu aia, rosti Rafe. Cea în formă de frunză.

Lui Eve avea să-i placă. Era interesantă cu toate acele mici nervuri pe suprafaţa ei.

— Foarte bine, domnule.

— Apoi, cea în formă de trifoi… şi de diamant. Dar nu şi cea în formă de inimă.

Ar fi transmis un mesaj greşit. Termină de ales toate ciocolatele, deoarece i se păru că vânzătorul nu putea aprecia ce i-ar plăcea unei lady. Nu era sigur când se decisese că ciocolatele erau pentru Eve sau de ce era important pentru el să aibă formele potrivite. Poate că ei nici nu-i plăcea ciocolata.

Ţinând cutia în mână, ieşi din magazinul de dulciuri şi porni înapoi spre cel al croitoresei. Probabil că ele terminaseră deja. Pe măsură ce se apropia, cutia devenea tot mai grea. Nu era ceva ce ea îi ceruse. De ce se gândise că ea şi-ar fi dorit asta? Ar putea interpreta greşit. Ar putea crede că începea să aibă sentimente pentru ea sau, mai rău, că îi păsa.

Oare unde-i fusese mintea de pierduse cincisprezece secunde preţioase alegând bucăţi de ciocolată?

Zări o femeie zdrenţăroasă ghemuită într-un colţ, sprijinită de nişte trepte. Abia dacă îşi încetini paşii când se aplecă şi puse cutia lângă ea.

— Mulţumesc, bunule domn! strigă ea în urma lui.

Bun? Dacă ar fi bun, ar lăsa-o pe Eve să plece. Dar, dacă ar fi fost bun, nici n-ar fi luat-o.

*

Când Eve auzi clopoţeii de deasupra uşii răsunând, ştiu că era el. Nu avea habar cum de ştia. Sunetul ar fi fost acelaşi indiferent cine ar fi deschis uşa, dar totuşi ea ştia.

Madame tocmai o ajutase să se îmbrace – lucru pentru care îi era recunoscătoare. Bănuia că lui nu i-ar fi păsat dacă ea era îmbrăcată sau nu. Dacă ar fi dorit s-o vadă, ar fi intrat pur şi simplu în camera din spate şi ar fi văzut-o.

Madame ridică dintr-o sprânceană.

— Crezi că este el.

— De unde ştii?

Ea zâmbi.

— Te-a străbătut un mic fior. Este un amant priceput?

Ea simţi fierbinţeala ruşinii cuprinzându-i faţa, tot trupul.

— Cum poţi fi atât de inocentă? o întrebă femeia.

— Probabil ar trebui să plec.

Nu ştia de ce se grăbise să iasă, de ce nu zăbovise. Să fie din nou în compania lui ar fi putut însemna să afle dacă era un amant priceput – chiar în seara aceea. Cât de mult avea s-o cruţe?

El era. Studia din nou valurile de ţesături. Îşi ţinea pălăria într-o mână, îşi scosese mănuşa din cealaltă şi freca o mătase roşie între degete. Mişcările lui erau atât de incredibil de lente, de parcă savura senzaţia atingerii fiecărui fir. Oare împerecherea lor avea să fie domoală? Oare avea să preţuiască la fel de mult atingerea pielii ei cum aprecia atingerea materialului?

El se uită cât putea de relaxat peste umăr, cu pleoapele pe jumătate coborâte, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă gândurile – nu că ea ar fi fost în stare să i le

citească.

— Aţi terminat cu măsurătorile?

— Am terminat, domnule, spuse madame, iar Eve ar fi putut jura că Rafe se crispase, deşi modificarea expresiei se petrecuse atât de rapid, încât ea n-ar fi văzut-o dacă privirea nu i-ar fi fost concentrată asupra lui.

Şi de ce părea incapabilă să-şi ia ochii de la el? Era la fel de frumos ca întotdeauna, dar ceva se schimbase. Nu-şi dădea seama exact ce anume. Ceva legat de starea lui de spirit. Supărare? Frustrare? Dezamăgire? Oare avea să înveţe vreodată să-l citească, să-şi dea seama ce gândea, ce simţea?

— M-am gândit la câteva modele pentru doamna…

Eve văzu iarăşi acea crispare rapidă a trăsăturilor lui.

— … Pe care vi le-aş putea prezenta acum, spuse madame. Dacă aveţi timp.

— Da, aş vrea să rezolvăm această chestiune cât mai repede posibil.

Madame aduse câteva coli de hârtie, şi, în vreme ce ei discutau despre tipare cu spatele la ea, de parcă părerea ei n-ar fi avut nicio importanţă, Eve se apropie de scaunul de la geam, pe care o lady adevărată şezuse mai devreme. Privi strada, oamenii care se grăbeau spre un loc sau altul, care făceau ce pofteau, care luau deciziile dorite.

Tatăl ei îi spusese să nu invidieze niciodată pe nimeni pentru că nu avea de unde să ştie care fusese preţul plătit pentru obiectul invidiei. Dar în clipa aceea îi era foarte greu să nu râvnească la libertatea de a-şi duce viaţa după bunul-plac. Nu avea control în privinţa a ceea ce avea să poarte, a modelului, a culorii materialului. Nu avea de ales unde să locuiască. Nu avea niciun cuvânt de spus legat de momentul când el urma să se culce cu ea… sau de cum avea să se întâmple asta, pentru că el avea reguli. El controla totul.

Poate că urma să o găsească dezagreabilă. În orice caz, putea fi lipsită de entuziasm.

— Am terminat, putem pleca.

Surprinsă, privi întunericul de-afară şi se întrebă când se lăsase seara. Se uită la el şi, pentru o fracţiune de secundă, ar fi putut jura că părea la fel de trist ca ea.

Încuviinţă din cap şi se ridică. El nu-i oferi braţul, ci doar o conduse afară din magazin. Nu era suficient de bună pentru a fi atinsă în public. Poate că avea să fie destul de norocoasă ca el să decidă că nu era suficient de bună pentru a fi atinsă nici în particular.

Lacheul o ajută să urce în trăsură, în timp ce Rafe îi vorbi vizitiului. Trăsura se legănă când el urcă şi se aşeză în faţa ei. Apoi porniră la drum. Ea se uită pe geam, căci era mai sigur să facă asta decât să-l privească pe el. Nu dorea ca el să creadă că îi stârnise interesul cu expresiile lui trecătoare, cu atitudinea lui caustică, cu capacitatea lui de a şti exact ce dorea ea şi cu faptul că nu se îndoia niciodată de sine. Ea se îndoia atât de mult. Se îndoia că putea face asta.

— Intenţionează să te taxeze triplu, rosti încet.

— M-am gândit că s-ar putea s-o facă.

Se aşteptase ca replica lui să fie însoţită de furie, nu de amuzament. Îl studie curioasă.

— Nu pari deranjat de asta.

— N-o pot învinovăţi, când practic am silit-o să facă ce-am vrut şi astfel să încurce vreo lady de neam mare care s-ar putea pomeni fără o rochie nouă la următorul bal.

— A zis despre tine că eşti un lord pierdut.

Fu rândul lui să se uite pe geam. În lumina slabă oferită de felinarele cu gaz, ea îi văzu fălcile încleştate şi ochii mijiţi.

— N-o să vorbim despre asta, Eve.

Ea îşi împleti degetele. Îşi dorea să afle despre trecutul lui, ce anume îl făcuse să devină bărbatul care era. Oare de ce servitorii lui nu îl numeau lord? De ce avea un tripou? Ar fi trebuit să fie ca Geoffrey. Un bărbat fără vreo ocupaţie.

Apoi, gândi: „Slavă Domnului că nu este ca Geoffrey!”

— Atunci, despre ce vom vorbi? întrebă ea.

— Nu vom vorbi deloc. Nu pentru asta eşti cu mine.

— Dar, dacă nu ştim absolut nimic unul despre celălalt, va fi incredibil de ciudat, nu crezi?

Nu dorea să pară încăpăţânată, însă nu voia ca trupul ei să fie singurul lucru pe care el să-l cunoască despre ea.

— Te asigur că nu e ciudat.

— Cum poţi spune asta când simplul fapt că mergem împreună într-o trăsură este ciudat? Şi nu-mi place roşul care te-a fascinat atât de tare. N-o să-l port.

Privirea lui se lăsă atât de rapid şi atât de grea asupra ei, încât Eve ar fi putut jura că auzise o bufnitură.

— Ba da.

— Ba nu.

— Pari să fi uitat condiţiile înţelegerii noastre.

Ea îşi încleştă degetele până simţi durere, până când durerea îi urcă prin braţe până la gât.

— Nu cred că pot face asta. Nu cred că pot fi amanta ta.

— Ştiu.

— Ştii?

— Nu ţi-am spus că pot aprecia caracterul oamenilor?

Ea înghiţi un nod. Chiar nu avea s-o silească să facă asta?

— Îţi pot da bijuteriile mele pentru a compensa faptul că mi-ai oferit adăpost noaptea trecută.

Dădu să bage mâna în buzunar.

— Păstrează-le.

Oare ce voise să spună cu asta? Să le păstreze pentru că n-avea să o lase să plece sau pentru că avea să-i permită să plece, iar ea urma să aibă nevoie de ele?

Trăsura se opri.

— Am ajuns, rosti el sec.

— Unde?

— Să vezi cum e viaţa pe care crezi că ai prefera-o.

Capitolul 7

Strica lucrurile. Rău de tot. Nici nu-şi mai amintea când se purtase atât de greşit într-o anumită situaţie. Poate atunci când se întorseseră fraţii lui. Îşi amintea îmbrăţişarea puternică în care Tristan îl cuprinsese pe Sebastian şi cât îl duruse faptul că gândul de a fi cuprins de braţe atât de puternice îl silise să se distanţeze şi să le pună în mâini paharele cu whisky fără a-i lăsa să-şi dea seama cu câtă disperare dorea să se bucure de acea reuniune fericită. Fusese furios pe ei. Încă era, dar teama că ei ar putea să-şi dea seama, că ar putea intui trecutul lui era cea care îl făcea să rămână retras.

Şi aşa îi era greu să-i permită lui Eve să se ţină de braţul lui în timp ce mergeau printre vagabonzi. Dar nu putea risca să creadă cineva că ea nu era cu el. Avea o reputaţie acolo. Nu venea prea des, dar poveştile se amplificau în absenţa lui, iar destui oameni şi-l aminteau, aşa că ştia că nu avea să fie acostat.

La micul dejun, ajunsese să înţeleagă că ea nu era întru totul dedicată relaţiei cu el. La croitoreasă, simţise că era îngrozită de locul pe care-l ocupa în viaţa lui. În ciuda iubirii pe care i-o purtase, tatăl ei o ascunsese de lume, o făcuse mai prizonieră decât avea s-o facă Rafe vreodată. Fratele său dorise să scape de ea. Rafe promisese că avea să se mândrească cu ea. Dar ea trebuia să înţeleagă care era preţul.

De asemenea, trebuia să înţeleagă care era preţul plecării de la el. Trebuia să vrea să rămână, pentru că el nu dorea ca ea să plece.

Voia s-o vadă în rochia roşie pe care jurase că n-avea s-o parte. Putea să parieze că ea avea să se răzgândească după ce o vedea. O dorea la masa lui la micul dejun şi la cină. Poate chiar avea să se întoarcă acasă pentru a lua prânzul cu ea.

Voia să-i simtă parfumul de trandafiri în timp ce Eve străbătea casă, în vreme ce urca scările pentru a se duce la ea. Dorea ca pleoapele ei să se închidă când el se apleca s-o sărute.

O voia în trăsura lui, expunându-i condiţiile ei, deşi ştia că el făcea regulile. Nu dorea s-o supună, dar compromisul nu fusese niciodată punctul lui forte. Învăţase devreme că un compromis era o dovadă de slăbiciune de care alţii se grăbeau să profite. Niciodată nu trebuia să laşi garda jos.

Chiar şi ea, aşa dulce şi inocentă cum era, ar fi profitat, l-ar fi distrus, l-ar fi părăsit. Ea nu-l plăcea prea mult. Se aşteptase la asta. Nu-i păsase niciodată dacă cineva îl plăcea sau nu. Era un singuratic, îi convenea.

Însă ea îl făcea să nu se mai simtă atât de singur. Aşa că îşi dorea ca ea să rămână, chiar dacă numai pentru o vreme, după care avea s-o lase să plece.

*

Evelyn era îngrozită de ce vedea. Oameni în haine zdrenţuite umblând pe lângă focuri. Copii atât de slabi, încât ochii lor păreau enormi pe chipurile fragile. Copii desculţi în seara rece. Murdari. Era mizerie peste tot. Duhoarea îi întoarse stomacul pe dos.

Rafe străbătu aleea îngustă şi mărginită de cocioabe pe cale să se prăbuşească de parcă era stăpânul locului, de parcă nu-l deranja câtuşi de puţin.

— Unde ne aflăm? întrebă ea.

— În St. Giles.

— Bieţii oameni amărâţi!

Nu era total neştiutoare. Tatăl său îi vorbise cândva despre ei. Spusese că trebuia făcut ceva. Se părea că nu se făcuse nimic.

Rafe se opri şi se uită într-o parte. Ea îi urmări privirea către nişa întunecată. Abia reuşi să distingă umbrele unei femei lipite de perete şi a unui bărbat care se legăna gemând în faţa ei. Doar nu făceau…

— Nu-l poţi face să nu se mai poarte aşa cu ea? întrebă Eve.

— L-aş opri dacă ea ar încerca să scape, dar n-o face.

Este alegerea ei. Se întoarse şi o conduse pe unde veniseră. Probabil că-i va da o monedă sau o parte din mâncarea lui sau poate un loc cald în noaptea asta.

— Aşa este? întrebă ea încet. Când te culci cu cineva?

— Cu unii. Nu cu mine.

Nu lipită de un perete, ci într-un pat. Cu el deasupra ei, legănându-se, gemând. Cândva, Geoffrey îi arătase cum câinii lui „făceau căţeluşi”. Fusese prea mică pentru a înţelege cu adevărat.

Rafe se opri din nou, iar ea se îngrozi, ştiind ce avea să-i arate de această dată.

— Îl vezi pe individul care stă sprijinit de zidul ăla şi ne priveşte?

Individ? Îi amintea mai degrabă de un şoarece pe care pisica i-l adusese odată de la grajduri. Era gârbovit de parcă nu dorea să fie văzut – sau poate că purta nişte poveri invizibile. Totuşi, Eve încuviinţă din cap.

— O să-ţi dea o sută de lire pentru bijuteriile tale. Dar o să aibă grijă să nu vadă nimeni când ţi le dă. Altminteri, o să încerce să i le ia după ce te îndepărtezi. În clădirea de-acolo… Arătă cu capul spre casa care avea un felinar atârnând deasupra uşii… poţi găsi un pat pentru doi penny pe noapte. Desigur, îl vei împărţi cu alţii. E de sperat ca niciunul din ei să nu aibă păduchi.

Ea îşi ridică repede privirea spre el.

— Mă laşi aici?

— Dacă doreşti să scapi de mine. Aseară, ai rămas fiindcă aşa a vrut soarta când ai dat cu banul. În seara asta, dacă te întorci în trăsură cu mine, vreau s-o faci fiindcă înţelegi cu adevărat că este cea mai bună variantă. Are un preţ, ştiu asta. Chiar dacă te duc într-o parte mai puţin mizeră a Londrei şi te las acolo, mă tem că, în cele din urmă, soarta tot aici te va aduce.

Ea se uită în jur, încercând să se imagineze în acea văgăună.

— Nu sunt atât de prost încât să cred că vei fi fericită cu mine, spuse el, dar nutresc speranţa că vei fi mulţumită

în scurtul timp cât îmi vei fi alături.

Speranţă. Ea nu-l considerase niciodată un om care să spere ceva, din gura căruia să iasă acest cuvânt. Mama ei fusese metresă, iar un conte se îndrăgostise de ea. Oare acest bărbat avea să ajungă să se îndrăgostească de ea? Se îndoia profund.

Nu avea să fie fericită în mahalaua săracilor, de asta era sigură. Nu avea să fie mulţumită. I-ar fi frig, foame şi ar fi murdară. Şi foarte singură. Îşi ridică trufaşă bărbia.

— Nu-mi dau seama de ce ai simţit că e nevoie să mă aduci aici. Ţi-am dat răspunsul meu aseară.

— Probabil am înţeles greşit. Am crezut că ai îndoieli.

Încleştându-şi mai tare degetele pe braţul lui, clătină din cap.

— Bine.

O conduse înapoi la trăsură. După ce o ajută să urce, îi spuse ceva lacheului, apoi intră şi se aşeză vizavi de ea. Trase de vestă de parcă se strâmbase.

— De ce nu plecăm? întrebă ea.

— Lacheul meu s-a dus să împartă câteva monede.

Ea bănui că erau multe, nu doar câteva. În cele din urmă – slavă Domnului! —, trăsura se urni. Era groaznic din partea ei, dar simţea nevoia să facă o baie.

— Mă mir că n-am fost atacaţi, rosti ea.

— Ei mă cunosc.

— Datorită bunătăţii tale?

El chicoti încet.

— Nu, ci pentru că am locuit acolo timp de mulţi ani, în perioada când am fost „pierdut”, după cum romantic s-a exprimat madame.

Ea încercă să nu pară surprinsă. Se întrebă dacă ea avea să se priceapă vreodată la fel de bine ca el la a dezvălui atât de puţin.

— Cum ai ajuns acolo? De ce n-ai plecat, aşa cum au făcut fraţii tăi?

— Pentru că nu m-au luat cu ei. Ea îi simţi amărăciunea din voce. Aveam doar zece ani. Unchiul meu

dorea să pună mâna pe ducat, dar trei moştenitori stăteau în calea lui. Aşa că am stat plecaţi până când am fost suficient de maturi ca să ne cerem drepturile.

*

Ea simţi nevoia să cuprindă în braţe băieţelul care fusese el cândva. Oricât de inocentă şi de încrezătoare fusese ea cu o seară în urmă, el trebuie să fi fost şi mai şi. Fiul legitim al unui duce. Probabil fusese răsfăţat de toţi.

— Acesta-i motivul pentru care ştii cum este să fii în locul meu.

— Nu ştiu cum e să fii în locul tău, Eve. Ştiu cum este să fii într-o situaţie similară. Să n-ai pe nimeni şi nimic. Să-ţi fie foame, să-ţi fie frig, să n-ai un acoperiş deasupra capului. Ştiu cum e să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, dar pe care eşti totuşi nevoit. Ajungi să le accepţi. Să te împaci cu ele. Cu timpul, poate chiar ajungi să te admiri puţin. Pentru că ai supravieţuit, deşi nimeni n-ar fi crezut că vei reuşi. Îşi drese glasul de parcă ar fi vrut să-l pedepsească fiindcă rostise cuvinte atât de relevante, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre geam. Mă bucur că n-ai rămas acolo.

Ea se gândi că, la un moment dat, s-ar putea să privească în urmă şi să fie la fel de bucuroasă…

— Ar fi fost o greşeală colosală, adăugă el.

Ea aproape că râse. Oare mai întâlnise vreodată un bărbat atât de încrezut şi de sigur de sine?

Cu siguranţă, Geoffrey nu era aşa. Nici tatăl ei nu fusese aşa.

— Totuşi, n-o să port roşu.

El zâmbi scurt, dinţii albi licărind în semiîntuneric.

Eve nu înţelegea de ce se simţea atât de entuziasmată de faptul că ea îl făcuse să zâmbească, chiar dacă zâmbetul nu durase mai mult de o clipită.

— O, ba cred că o să porţi.

Ce om arogant! Îşi reţinu cuvintele fiindcă nu dorea să

strice acel moment de… Nici ea nu ştia foarte sigur cel fel de moment era. De înţelegere, de acceptare. Poate că, după o vreme, ar putea deveni chiar prieteni.

Tensiunea din trăsură se diminuase, iar atmosfera ajunsese aproape plăcută. Încercă să-şi imagineze cum ar fi ca un gentleman s-o curteze, s-o plimbe cu trăsura lui. Desigur, ea ar avea o doamnă de companie. Se gândi că trebuia să renunţe la asemenea idei copilăreşti. Pe de altă parte, dacă el chiar îi dăruia casa lui şi tot ce se afla în ea, ar putea să devină o femeie puternică, suficient de independentă ca un gentleman să fie dispus a-i trece cu vederea începuturile nefericite.

Trăsura coti pe alee. Ea nu dorea să recunoască sentimentul de uşurare care o cuprinse. Deşi starea de nervozitate se instală imediat după aceea. Ea îşi declarase clar angajamentul faţă de el. Poate că aceea era seara când el avea să vină la ea, când avea să şi-o facă amantă.

Trăsura se opri clătinându-se. Un lacheu deschise uşa. Rafe coborî, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare, retrăgându-şi-o de îndată de picioarele ei atinseră pietrişul de pe alee.

— Ţi-e foame? întrebă el în timp ce se îndreptau alături unul de altul, dar fără să se atingă, spre treptele de la intrare.

Ea îşi dădu brusc seama că era lihnită.

— Foarte tare.

— Mă gândeam că am putea lua o cină târzie pe terasă.

— Mi-ar face plăcere, da.

— În regulă.

Urcară scările. Uşa se deschise. Laurence făcu o plecăciune.

— Bun venit acasă, domnule. Domnişoară.

— Vom cina pe terasă, îşi informă Rafe majordomul.

— Prea bine, domnule.

Rafe se întoarse spre ea.

— Ne vedem pe terasă, peste o jumătate de oră. Nu-i

nevoie să te îmbraci formal.

Fără să aştepte răspunsul ei, se repezi pe scări, urcând câte două trepte o dată. Nu că ea ar fi avut ceva de spus, dar mergea în aceeaşi direcţie. Ar fi putut urca împreună.

— De fiecare dată când se întoarce acasă, are nevoie de puţin timp petrecut singur, o lămuri Laurence cu amabilitate.

Ea îşi îndreptă atenţia spre el.

— Lucrezi de mult pentru el?

Laurence îşi ridică privirea spre tavan.

— Cred că se fac şase ani. De când a luat casa de la Lord Laudon.

— Adică, de când a cumpărat-o, nu?

El îşi ţuguie buzele.

— Nu cred. Pasiunea lui Lord Laudon pentru jocurile de noroc era notorie. Cred că a achitat o datorie cu această casă.

— Deci ai fost angajatul lui Lord Laudon?

— Nu, domnişoară. Până să mă aducă domnul Easton aici şi să se îngrijească să fiu bine instruit în privinţa îndatoririlor mele, am avut ghinionul să locuiesc în mahalaua St. Giles. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să cer pregătirea cinei.

Ea îl privi îndepărtându-se, apoi îşi ridică privirea spre capul scărilor, unde… Cum se chema un bărbat care avea o metresă? Amantul ei? Ţiitorul ei? Protectorul ei? În sfârşit, indiferent ce-i era, era un mister. O brută sau un salvator? Sau o combinaţie a celor două?

Ce avea să fie pentru ea până la urmă?

Capitolul 8

El dorise să ia cina pe terasă, la lumina lumânărilor, pentru că acestea creau mai mult umbre decât lumină, iar

el deja dezvăluise prea multe. Nu voia ca ea să-l studieze, încercând a-l descifra. De asemenea, nu-şi dorea nici ţinuta formală care ar fi fost necesară în salon, deşi, fiind acasă la el, putea s-o poarte sau nu, după cum avea chef.

El purta o cămaşă lejeră, din olandă albă. Redingota, vesta şi eşarfa zăceau pe duşumeaua dormitorului său. Ea încă purta acel negru hidos, dar îşi scosese toate agrafele din păr şi îl legase cu o fundă neagră. Cosiţa aurie îi ajungea până la baza spinării. Era o viziune care avea să-l bântuie mai târziu în seara aceea, când urma a se întoarce la club. Nici nu-şi mai amintea când petrecuse atât de puţine ore pe zi la localul lui. Era ciudat că nu se gândise la asta până în clipa aceea. Ea fusese principala lui preocupare în cea mai mare parte a zilei.

O studie pe deasupra paharului de vin, imaginându-şi-o în hainele pe care, fără îndoială, croitoreasa le cosea deja. Negrul avea să dispară. Abia aştepta.

Ea fusese neobişnuit de tăcută în timp ce savurase supa, iar apoi fazanul. O apucă de degete când ea întinse mâna să-şi ia paharul de vin.

— Nu va fi în seara asta, rosti el încet.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Nu ne vom culca împreună în seara asta, continuă el. Ţi-am spus că asta nu se va întâmpla până nu te vei simţi în largul tău alături de mine.

Nu prea-i plăcu recunoştinţa care apăru pe chipul ei. Ar trebui să facă dragoste cu ea pur şi simplu şi să se încheie odată. Atunci, n-ar mai fi neliniştită, deşi era posibil să nu se simtă chiar deloc în largul ei în preajma lui.

— Îţi place ciocolata? întrebă el.

Ea îi zâmbi dulce, cu delicateţe. Rafe se întrebă cât o putea păstra lângă el fără ca ea să-şi piardă acel zâmbet deosebit.

— Cui nu-i place ciocolata?

El regretă că renunţase la ea. Spera că bătrâna o savurase, nu o înfulecase.

— Când ai început să locuieşti la conte? întrebă el.

Ea îşi luă paharul cu vin, iar el fu recunoscător să vadă că îl ţinea cu fermitate.

— La şase ani, după ce mama a murit de scarlatină. Soţia lui a murit patru ani mai târziu. Apoi, am rămas doar eu, el şi Geoffrey. Mult timp, n-am înţeles cum de el avea o soţie. Era tatăl meu. Am crezut că era căsătorit cu mama. Ştii cum să procedezi ca să nu avem copii?

El aproape că se înecă cu vinul. Când avea să se obişnuiască să nu mai bea când ea vorbea?

— Nu mi-ar plăcea să am copii în afara căsătoriei, continuă ea. Oricât de iubiţi ar fi, n-ar avea o viaţă uşoară.

El fu cât pe ce să-i spună că, dacă cumva aveau copii, nu avea să-i lase de izbelişte, aşa cum făcuse Wortham, dar oare nu se gândise chiar în acea după-amiază că să aibă copii nu era de el?

— Cunosc nişte metode care fac improbabilă apariţia copiilor.

— M-am gândit eu că s-ar putea să cunoşti. De obicei, cât stă o metresă cu un bărbat?

— Depinde de bărbat. Depinde de metresă.

— Tata a iubit-o pe mama. Nu cred că s-ar fi despărţit vreodată de ea.

— Dar ea l-a părăsit.

Ea îşi înălţă brusc capul.

— Nu fiindcă asta a vrut. Moartea a luat-o.

— Dar probabil că a fost dureros.

— Fireşte că a fost dureros, dar asta face parte din viaţă, nu-i aşa?

Nu şi din viaţa lui, dacă putea evita.

— Poţi reamenaja camerele, dacă doreşti, spuse el.

Ea îl privi chiorâş. Rafe ştia că era o schimbare bruscă a subiectului, dar nu dorea să poarte conversaţia în direcţia spre care se îndrepta.

— Chiar pot? Unele camere mi se par cam întunecate. Tu te-ai ocupat de decorarea lor?

— Casa este la fel ca atunci când am luat-o. Dar mie îmi plac camerele întunecate. Dacă ţie nu-ţi plac, schimbă-

le, rosti el ridicând din umeri. Nu-mi petrec prea mult timp aici. Am camere la club.

Ea puse pe masă paharul cu vin şi îl studie pe Rafe. Slavă Domnului că era semiîntuneric! Nu dorea ca ea să bănuiască faptul că, nici măcar în seara asta, el nu-şi dorea să plece. Voia ca ea să cânte la pian pentru el. Voia ca ea să-i citească. Voia ca ea pur şi simplu să stea în grădină cu el. Voia ca ea să se întindă pe pat şi să-l dorească. I-ar ţine mâinile pentru ca ea să nu-l poată atinge, dar apoi ar săruta-o lent şi profund, chiar înainte de a intra în ea. Nu s-ar putea abţine. Ştia asta. Trupul deja îl durea de dorinţă pentru ea.

Se gândi să se ducă la o prostituată în seara aceea, dar ştia că nu avea să-l satisfacă. Din clipa în care o văzuse pe Eve, ştiuse că nicio femeie nu-l mai putea satisface, cu excepţia ei. Îl putea învinovăţi pe Ekroth cât poftea fiindcă avea degete butucănoase, dar adevărul era că el o dorise din clipa în care îi zărise silueta.

— Deci nu te voi vedea prea des, spuse ea cu voce parcă şi mai răguşită.

— În general, doar seara târziu. După ce va începe relaţia noastră.

— N-a început deja? Cu siguranţă, între noi va fi ceva mai mult decât ce se va întâmpla în pat.

„Nu, nu va fi”, fu cât pe ce să-i scape. Dar o rănise suficient prin faptul că nu era bărbatul dorit de ea – un bărbat care să se însoare cu ea. Aşa că îşi reţinu cuvintele care ar fi supărat-o. Nu se considerase niciodată un om voit crud. Ce-i plăcea cel mai mult la ea era faptul că nu era cinică. Avea să devină cu vremea dacă stătea mai mult în preajma lui. Avea să o elibereze cu puţin timp înainte de a se întâmpla asta.

Parcă dându-şi seama că el nu avea de gând să-i dea o replică, îl întrebă:

— Ne-am putea plimba prin grădină?

El îşi termină vinul, se ridică şi îi trase scaunul. Ea se ridică cu atâta graţie, încât el abia se abţinu să nu-şi bage

mâinile în părul ei, să nu-i cuprindă capul şi să n-o sărute cu toată patima pe care o simţea.

Mergând alături, lumina felinarelor le ghidă paşii pe lângă rododendroni, panseluţe şi trandafiri.

— Nu înţeleg de ce vrei să te culci cu mine dacă nu vrei să mă atingi.

Nu dorea s-o atingă? Îşi dorea s-o atingă mai mult decât dorea să respire, dar asta ar fi fost o invitaţie ca ea să facă la fel, iar asta era problema. În ciuda cămăşii lejere pe care el o purta, dacă ea l-ar fi cuprins în braţe, el s-ar fi simţit sufocat şi ar fi îmbrâncit-o, posibil rănind-o.

— Îţi înţeleg regula care interzice îmbrăţişările, dar cel puţin ne-am putea ţine de mână, nu crezi?

Înainte ca el să apuce a-i răspunde, ea îşi strecură mâna într-a lui, palma ei lipindu-se de a lui, degetele ei micuţe împletindu-se cu degetele lui mari, îndoindu-se pe articulaţiile pumnului, articulaţii ce zdrobiseră feţe de oameni care datorau bani – nu lui, ci omului pentru care lucrase în fragedă tinereţe. Făcuse tot ce fusese nevoie pentru a supravieţui. Nu căuta pretexte, dar i se părea greşit ca ea să-i ţină mâna de parcă ar fi meritat atingerea ei.

Însă nu găsi puterea de a se elibera. Şi nici de a vorbi. Gâtul i se strânsese de o emoţie pe care n-o recunoştea, pe care n-o putea numi.

— În copilărie, tata îmi dăruia păpuşi, spuse ea încetişor, de parcă drumul printre amintiri impunea respect. Când eram tristă, când eram fericită. Când eram bolnavă, când eram sănătoasă. Părea că nu conta. Erau atât de frumoase. Preparam ceaiuri pentru ele. Erau prietenele mele. Mă fereau de singurătate. Apoi, într-o zi, am găsit o trecere prin gardul viu către unul de lemn. În el era o găurică prin care mă puteam uita în grădina vecinului. Am văzut o fată nu cu mult mai mare decât mine, care se juca acolo cu o altă fată. Vorbeau, râdeau şi zburdau. Păpuşile nu pot decât să şadă. Am făcut o criză de furie şi mi-am distrus toate păpuşile. Nu era deloc în firea mea. Tata a fost

groaznic de dezamăgit. Atunci, am început să bănuiesc că reprezentam un secret.

— Ţi-am spus că eu nu te voi ţine ascunsă.

— Da, dar mă întreb dacă va fi mai bine sau mai rău. Tot nu voi avea prietene. Nu voi fi o femeie respectabilă.

El nu avea de gând să se simtă vinovat pentru rolul jucat în modelarea vieţii ei. Dacă n-ar fi fost el, un alt bărbat deja s-ar fi culcat cu ea – de asta era sigur. Ea nu avusese deloc de ales.

— Respectabilitatea nu te va hrăni, nu-ţi va ţine de cald şi nici nu-ţi va oferi un acoperiş deasupra capului.

— Tu ai prieteni?

— Nu. N-am nevoie de nimeni.

— Dar îi ai pe fraţii tăi.

— Iar tu îl ai pe al tău.

Mâna ei tresări într-a lui.

— Şi ai tăi sunt la fel de îngrozitori?

— Nu, sunt oameni buni.

— Nu cred că m-ar putea accepta.

El se opri şi se întoarse spre ea. Era recunoscător pentru umbrele care îi învăluiau trăsăturile, care îi ascundeau albastrul ochilor expresivi.

— Contează prea puţin ce acceptă ei şi ce nu. Tot ce contează este ce gândesc eu.

Şi, pentru Dumnezeu, ce gândea el era că nu mai putea aştepta nicio clipă fără să guste din nou acele buze suculente. Ea încă îl ţinea de mână, aşa că el i-o duse la spate şi îi apucă şi celălalt braţ, făcându-l să-l întâlnească pe primul. Chiar dacă n-o putea vedea, îi simţea privirea aţintită asupra lui.

— Nu e nevoie să mă ţii captivă. Sunt capabilă să respect regula ta prostească.

Prostească? Era o regulă menită s-o salveze. Îi dădu drumul, îşi ridică mâinile şi îi cuprinse chipul după care tânjise, mângâindu-i obrajii cu degetele mari, coborându-le spre colţurile gurii ei. Dorea ca ea să-i zâmbească. Îşi afundă o mână în părul ei şi îşi coborî gura spre a ei. Simţi

gustul vinului, un buchet bogat, care devenise şi mai bogat pe limba ei. Nu mai era la fel de timidă în seara aceea. Para, dansa, provoca. Lui îi plăcea că nu se mai temea de el.

Lui nu-i plăcea însă gândul că ea crescuse singură şi că, alături de el, avea să continue să fie singură. Urma să angajeze o doamnă de companie care să-i ţină de urât, care s-o viziteze în timpul zilei. Avea să angajeze şi o duzină dacă o puteau face să zâmbească.

Îşi ţinu promisiunea, binecuvântată fie ea. Nu-l atinse. Nu-şi ridică mâinile pe pieptul lui, nu-şi afundă degetele în părul lui. Dar nici nu avu nevoie să facă asta pentru a-l îngenunchea. Suspină răguşit, îşi roti limba în gura lui. I-o exploră la fel cum făcuse el – înfometată şi în profunzime. El nu avea nicio îndoială că ea avea să fie exact aşa cum trebuia în pat. Avea să înveţe repede, să...

Avea să stea întinsă şi avea să primească tot ce urma a-i oferi el. Avea să-şi ţină pumnii încleştaţi pe lângă corp, ca în clipa aceea. Simţi tensiunea radiind prin ea în timp ce căuta propria plăcere şi făcea eforturi să nu încalce regula lui blestemată. Şi ce-ar fi fost dacă ea şi-ar fi pus uşurel mâinile pe umerii lui?

Nu îndrăznea să rişte. Nu-i putea oferi puterea asupra lui. Nu putea renunţa la control. Nu putea risca să o lase să descopere adevărul despre el.

Făcu un pas în faţă, silind-o să se dea îndărăt, apoi încă unul, doi... şase, până când ea se lipi de zidul din cărămizi. Ar fi putut s-o aibă acolo, să-i ridice fustele, să se îngroape adânc în ea. Dar, dacă ar fi făcut asta, ea ar fi putut foarte bine să rămână în mahala. Ar fi putut s-o aibă pe iarbă, verdele proaspăt să le fie pat. Însă ea merita mai mult decât o asemenea barbarie.

Îi promisese să aştepte până când ea avea să se simtă în largul ei în preajma lui. Dar, în vreme ce buzele ei se jucau sălbatic cu ale lui, el ştiu că nu era pregătită pentru mai mult. Sau poate că el se temea să n-o rănească prima dată. Nu putea să se cufunde pur şi simplu în ea, aşa

cum făcea cu alte femei. Trebuia să aibă mai multă grijă.

Ar fi fost altceva dacă el n-ar mai fi văzut-o după aceea, dar ea locuia în blestemata lui de casă. Aşa că avea s-o vadă. Asta dacă nu cumva o avea o dată, iar apoi pleca şi îi lăsa totul, după cum promisese. Atunci n-ar mai vedea dezamăgirea, durerea sau regretul. Poate că asta era cea mai bună rezolvare a situaţiei – s-o aibă, să termine cu asta şi s-o lase să-şi vadă de viaţă.

Dar deja ştia că, în orice caz, dorea s-o mai sărute şi altă dată.

Se retrase şi nu se miră că avusese dreptate. Pumnii ei erau încleştaţi. Îşi trecu degetul mare peste buzele ei umede şi umflate şi îi simţi limba ieşind din gură şi atingându-i pielea.

— Trebuie să mă duc la club. Voce îi sunase aspră şi neclară, de parcă nu mai vorbise de un secol. Ea doar încuviinţă din cap. Nu ştiu când mă voi întoarce.

Şi nu ştiu nici de ce se simţise dator să spună asta. Ce făcea era treaba lui. Ea avea să se conformeze şi să-l aştepte. Se răsuci pe călcâie şi, luptându-se din răsputeri cu dorinţa care-i cerea s-o facă cu adevărat amanta lui, o abandonă în umbrele grădinii.

*

Ea aşteptă câteva clipe, respirând superficial, străduindu-se să-şi vină în fire. Îşi descleştă pumnii. Unghiile i se înfipseseră în palme. Aproape că-i dăduse sângele. Când aprecie că nu mai avea nevoie să se sprijine de zid, cu picioarele tremurând se apropie de masă, luă sticla de vin şi turnă în paharul său ce mai rămăsese în ea. Era bucuroasă că el plecase. Sau cel puţin asta îşi spuse. Alternativă era a-şi dori ca el să fi rămas, dar, dacă asta s-ar fi întâmplat, ea nu avea nicio îndoială că lucrurile nu s-ar fi încheiat cu acel sărut.

Dacă n-ar fi fost regula lui prostească, ea s-ar fi lăsat moale în braţele lui, l-ar fi cuprins cu braţele, ba chiar –

spre marea ei ruşine – se prea poate să-l fi implorat s-o ducă în dormitorul lui. Era atât de priceput la a o înfierbânta şi la a-i stârni pasiunea – o căldură şi o pasiune atât de dogoritoare. Având în vedere rigiditatea lui, rezerva lui, nu se aşteptase ca el să-i încingă atât de tare simţurile.

Poate că dormitorul era locul unde el se dezlănţuia. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea s-o transforme într-un morman de tăciuni. Nu-şi dădea seama dacă era bine să dorească asta sau să fie îngrozită.

Lăsă sticla jos şi ridică paharul spre buzele care încă fremătau după atacul lui.

— Mai doriţi…?

Ea scoase un mic ţipăt la auzul vocii lui Laurence din întuneric. Vinul se vărsă peste marginea paharului, prelingându-i-se pe mână şi, presupuse ea, pe rochie. Apucă paharul cu ambele mâini pentru a-l împiedica să se clatine şi pentru a nu se mai clătina nici ea.

— Îmi cer scuze, domnişoară. N-am vrut să vă sperii.

— Nu, mie îmi pare rău. Nu mă aşteptam să vii. Râse ruşinată. Ceea ce presupun că este evident.

El zâmbi. Nu un zâmbet viclean, rău sau de prădător. Nu ascundea secrete.

— L-am zărit pe stăpân plecând. Am venit să văd dacă nu mai doriţi ceva.

— Nu, cred că o să mai stau puţin în grădină.

— Cum doriţi. Eu mă voi retrage undeva la întuneric şi vă voi supraveghea.

Degetele ei se strânseră pe pahar. Fu surprinsă că acesta nu se sparse.

— Nu-i nevoie să te deranjezi. Nu voi păţi nimic.

— Dacă vi se întâmplă ceva din cauza neglijenţei mele, stăpânul mă va snopi în bătaie.

Cu siguranţă glumea.

— Cel puţin, nu te va omorî.

— Va da dovadă de milă dacă mă va omorî.

Ea simţi o strângere de inimă.

— Vrei să spui că nu este milostiv?

— Spun că se pricepe foarte bine la a-i face pe duşmanii lui sau pe cei care-l dezamăgesc să regrete că mai trăiesc.

— Are mulţi duşmani?

— Deja am zis prea multe. Îmi vine foarte uşor să vorbesc cu dumneavoastră. Ar fi cazul să învăţ să-mi ţin gura când sunteţi în preajmă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. N-o să-i spun ce mi-ai zis.

— Are un talent special de a afla adevărul. Şedere plăcută în grădină!

Se îndepărtă în întuneric, dar ea simţi că o supraveghea. Se aşeză pe scaun şi privi verdeaţa. Lumina felinarelor strălucea, însă ceaţa începea să se formeze. O vedea unduindu-se jurul lămpilor. Ar fi trebuit să intre, dar încă nu se putea hotărî s-o facă. Pe lângă parfumul florilor, încă simţea mirosul lui zăbovind în aer. Era un bărbat a cărui prezenţă se simţea chiar şi după plecarea lui.

— Te temi de el? întrebă ea, ştiind că Laurence se afla suficient de aproape pentru a o auzi.

— Nu.

— Dar ai spus că te-ar bate.

— Doar dacă îl dezamăgesc. Atunci, da, mi-ar fi frică de el. Foarte tare.

Sorbind din vin, ea îşi dădu seama că buzele nu-i mai erau umflate de la sărutul lui. Îşi trecu limba peste ele. Gustul lui dispăruse.

— Deci este un om rău?

Tăcerea se aşternu între ei. Îşi dori să nu fi început această conversaţie. Trebuia să tragă propriile concluzii în privinţa lui Rafe, nu să se bazeze pe opinia altcuiva. Doar că el era atât de dificil de descifrat.

— Cândva, am crezut că este, rosti Laurence în cele din urmă, atât de încet, încât Evelyn aproape că nu-l auzi. Acesta a fost motivul pentru care am încercat să-l ucid.

Ea se răsuci brusc pe scaun, dar nu reuşi să-l vadă. În schimb, auzi cum o adiere uşoară făcea frunzele copacilor să foşnească şi speră că acoperea respiraţia ei sacadată.

— De ce ai încercat să-l ucizi?

— Iarăşi am spus prea multe.

Dezamăgirea faţă de sine i se desluşise în voce. Ea se gândi că, dacă insista, el avea să-i spună în cele din urmă. În schimb, se răsuci spre masă şi sorbi din vin.

Evident, Laurence nu reuşise să-l omoare pe Rafe. Se întrebă cât de aproape fusese de a-l ucide. Nu putea nega scânteia de admiraţie care o străbătuse datorită faptului că Rafe nu doar că pusese capăt atacului, dar îl şi transformase pe Laurence într-un om de încredere. Îi oferise un trai evident mai bun decât cel pe care îl avusese în St. Giles.

Oare nu făcea acelaşi lucru şi pentru ea? Desigur, fără tragere de inimă şi în condiţiile lui, dar totuşi îi oferea lucruri pe care nimeni altcineva nu i le oferise. Se întrebă cât de diferită ar fi fost viaţa ei în acea seară dacă Ekroth ar fi câştigat-o drept metresă. Ar fi stat într-o grădină şi s-ar fi bucurat de frumuseţea serii? Sau ar fi aşteptat trecerea clipelor în timp ce el se bucura de trupul ei?

Ar fi sărutat-o? S-ar fi ostenit să-i găsească bijuteriile? Ar fi cerut portretul tatălui ei şi l-ar fi pus în salonaşul de zi?

Se întrebă cum de îi atrăsese mama ei atenţia tatălui ei. Se îndrăgostise de el înainte de a-i deveni amantă sau asta se întâmplase treptat, în timp? Ea nu putea susţine că îl iubea pe Rafe Easton şi nici nu era sigură că avea să-l iubească vreodată.

Dar începea să fie foarte bucuroasă că o purtase în braţe prin ploaie şi că n-o abandonase la uşa lui Geoffrey.

Capitolul 9

Ea lăsase o lampă aprinsă lângă pat. Rafe se întrebă dacă nu cumva era chinuită de coşmaruri, dacă nu cumva monştrii o vizitau în somn, aşa cum i se întâmpla lui. Dar apoi se gândi că existenţa monştrilor era o descoperire

recentă pentru ea. În curând, avea să-l adauge şi pe el pe listă, dacă n-o făcuse deja.

Avea o înfăţişare atât de inocentă în somn. Dormea pe spate, dar nu întinsă complet, ci puţin răsucită într-o parte, cu şoldul ridicat uşor, cu un picior îndoit odihnindu-se peste celălalt. Una din mâini îi era ridicată lângă cap, pe pernă, cu degetele îndoite. Atât de încrezătoare, convinsă că el nu avea să vină la ea în noaptea aceea, pentru a lua ce i se datora.

Nu ştia de ce se afla acolo, în loc să fie la clubul lui. Plănuise să lucreze până în zori, până avea să fie prea epuizat pentru a se gândi la ea, pentru a o dori. Însă ceasul abia bătuse miezul nopţii când el plecase. Ca un prost, sperase să o găsească în salonaş, uitându-se la portretul tatălui ei, bând vin, sau rom, sau scotch. Sperase că ea nu se dusese la culcare, dar ea nu era genul de femeie care să piardă nopţile. Obiceiurile ei aveau să se schimbe, aveau să înceapă să le reflecte pe ale lui pe măsură ce învăţa să-l aştepte, să fie pregătită pentru a-l primi ori de câte ori dorea s-o aibă.

La naiba, o dorea în clipa aceea. Nu înţelegea această atracţie de a fi cu ea. Voia să fie cu ea, nu simţea pur şi simplu dorinţă carnală. Sau poate că era dorinţă pentru ea. Ştia că nicio altă femeie nu i-ar satisface acea foame, şi era cu adevărat o foame. Se gândea permanent la ea. După ce urma să o aibă, toate aceste doruri ridicole aveau să dispară precum ceaţa risipită de soare. Dacă ar fi fost conştientă de puterea pe care o avea asupra lui, ar fi putut să-i pretindă atât de multe.

Faptul că ea nu-i pretindea nimic era unul dintre motivele obsesiei lui.

Pleoapele ei fluturară şi se ridicară, iar pieptul lui se strânse atât de rapid şi de dureros, încât se simţi de parcă ar mai fi purtat haina, vesta şi eşarfa pe care şi le scosese de îndată ce sosise. Fiindcă nu o zărise, intrase în al doilea dormitor al lui, cel în care servitorii aveau voie să intre, cel în care valetul se ocupa de el şi în care ceruse să se

amenajeze o baie. Se sili să-şi abată gândurile de la ce dorea – să-i facă o scurtă vizită, să se uite la ea. Părea un lucru greşit. Dar când vreodată îl oprise conştientizarea faptului că făcea ceva greşit?

— Te-ai întors, murmură ea cu vocea tulbure, care sugera secrete împărtăşite.

Îi zâmbi cu blândeţe, cu atâta blândeţe, cu atâta inocenţă. Apoi, ochii i se lărgiră. Complet trează, se trase îndărăt, se ridică în şezut şi se acoperi cu plapuma până la bărbie.

Prefera îngrijorarea ei decât inocenţa. Pieptul lui începu să se relaxeze.

— O să fie acum? întrebă ea respirând sacadat, încheieturile degetelor albindu-i-se din pricina forţei cu care strângea plapuma.

— Nu, am vrut doar să mă asigur că ţi-e bine.

Pe fruntea ei apăru o încruntătură.

— De ce nu mi-ar fi?

El nu dori să recunoască întregul adevăr, aşa că ridică nepăsător dintr-un umăr.

— Nu ştiam dacă n-ai dificultăţi cu somnul.

Ea clătină din cap.

— De obicei, n-am, dar nici nu mă aştept să mă trezesc în prezenţa cuiva.

Cu un zâmbet sarcastic, el se sprijini de un stâlp al patului.

— Dar nici n-ai mai fost amanta cuiva.

— Asta-i o altă lege despre amante? Mă poţi spiona oricând vrei?

— Te pot vizita oricând.

— Ar trebui să am nişte ore pe zi care să-mi aparţină în exclusivitate.

De asta venise. Îi plăcea îndrăzneala ei, faptul că-i spunea ce ar trebui să aibă. Cel puţin, nu se temea de el, dar, fiindcă încă strângea cu disperare plapuma, se părea că nu se simţea pe deplin liniştită în preajma lui.

— Alege-ţi două ore în timpul zilei în care să nu te

deranjez şi spune-mi care sunt. Însă noaptea eşti a mea.

Susţinându-i provocatoare privirea, ea îşi ridică bărbia.

— Câte cincisprezece minute în fiecare oră, până când se vor face două ore.

Aproape că-l făcu să zâmbească.

— Ca să trebuiască să tot vin şi să plec? Nu, iubito. O sută douăzeci de minute consecutive.

Ea se îmbufnă. El n-o văzuse niciodată cu o expresie atât de încăpăţânată. Părea cumva nefiresc la ea. Nici chiar când înţelesese ce jigodie era fratele ei, nu se îmbufnase. Fusese devastată, dar nu îmbufnată.

— Nu ştiu. Sunt încăpăţânată. N-am nevoie de două ore în care să fiu singură. Bănuiesc că oricum vor fi prea multe. Nici nu sunt sigură cum să-mi petrec acest timp.

— Pregătindu-te pentru sosirea mea.

— Deoarece presupun că, în general, mă vei dori fără haine pe mine, nu prea văd cum mi-ar lua asta mult timp.

El îşi miji ochii.

— Ce ştii tu despre cum te voi dori? Fratele tău a jurat că eşti virgină.

El se gândi că ea nu ar fi putut să se înroşească şi mai mult.

— Ţi-a spus el asta?

Era îngrozită, dar, evident, el n-o putea învinovăţi pentru asta.

— Ne-a spus tuturor.

— O, Dumnezeule mare!

Îşi ascunse faţa în mâini. Cel puţin, nu mai strângea plapuma în pumni. Aceasta alunecă în jos. Bumbacul cămăşii de noapte împrumutate nu era provocator, dar totuşi el fu curios în privinţa a ceea ce se ascundea în spatele celor douăsprezece nasturi. Îşi imagină cum îi descheia încet, cum dădea la o parte ţesătura, cum îi săruta pielea.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi peste vârfurile degetelor.

— Ai putea înceta să-l mai numeşti fratele meu? Mă

gândesc că aduce mai degrabă cu diavolul. Ce altceva v-a mai zis?

— Că ai citit mult şi că ştii să cânţi la pian. Studie baldachinul din catifea albastră. N-am fost foarte atent, deoarece nu mă dusesem acolo pentru tine.

Mâinile ei căzură în poală, însă ea nu părea conştientă de faptul că plapuma n-o mai acoperea. El şi-o imagină şezând acolo fără cămaşa de noapte. Îşi făcuse deja o idee destul de exactă despre dimensiunea sânilor ei obraznici.

— Dar de ce erai acolo?

El se întrebă de ce privirea lui nu zăbovea asupra sânilor ei, de ce se simţea obligat să se uite în ochii ei. Lumina slabă îl împiedica să le aprecieze pe deplin nuanţa, dar totuşi nu-şi putea lua privirea de la ei.

— Mi-am făcut averea profitând de slăbiciunile altor bărbaţi. Mă aflam acolo pentru a explora oportunităţile.

— Şi, în schimb, ai descoperit o femeie slabă pe care s-o exploatezi.

— Nu te consider slabă.

— Serios?

Păruse cu adevărat surprinsă. Şi el fu destul de mirat dându-şi seama că în niciun caz nu o considera docilă.

— Te afli într-o situaţie nefericită, dar nu eşti deloc slabă. Dacă ai fi fost slabă, în clipa asta ai sta ghemuită într-un colţ plângând din cauza lipsei de opţiuni şi a direcţiei în care o ia viaţa ta. În schimb, tu te vei folosi cât mai bine de această situaţie şi îl vei face pe fra… Ea îşi arcui o sprânceană şi îi aruncă o privire pătrunzătoare, din nou aproape făcându-l să zâmbească… îl vei face pe Wortham să regrete. Tu eşti o supravieţuitoare, Eve. Cred că te vei descurca foarte bine după ce vei scăpa de mine.

— Cât crezi că va dura până voi scăpa de tine?

El zâmbi de-a binelea. Nu se putu abţine. Doar o licărire scurtă a dinţilor, dar îşi stăpâni hohotul de râs.

— Nu prea mult.

— Şi dacă nu voi fi niciodată pregătită? Dacă nu mă voi simţi niciodată în largul meu lângă tine, Rafe?

El se simţi de parcă îi dăduse o lovitură sub centură. Ea nu-i mai rostise niciodată numele, iar rostirea lui îl izbi cu forţa unui berbece, aproape făcându-l să se încovoaie. Diverse femeie îi mai rostiseră numele, adesea în vâltoarea pasiunii. Apoi, deveni conştient de cuvintele rostite înaintea numelui. Erau inacceptabile. Complet şi total inacceptabile! Nu avea s-o silească, dar, pentru numele lui Dumnezeu, urma s-o aibă, iar răbdarea lui era cam pe sfârşite.

— Atunci, va trebui să te fac să te simţi în largul tău.

*

Lui Evelyn, cuvintele lui îi sunară ca o provocare. Dar, din clipa în care se trezise şi îl văzuse în dormitorul ei, bănuise că urma a se întâmpla ceva ce ea nu prea înţelegea. Când Geoffrey se ducea în cluburi, stătea toată noaptea. Presupusese că Rafe, ca proprietar, avea să fie ocupat până în zori. Dar poate că, patron fiind, avea subalterni care să facă treaba. Presupunea că era un om care făcea ce dorea când dorea.

Exact ca în clipa aceea, când, cu gestul unui prădător, se aşeză la picioarele patului, cu spatele sprijinit de stâlp, într-o poziţie care nu putea fi foarte confortabilă. Îşi ridică picioarele pe pat, iar ea nu-şi putu împiedica ochii să se mărească. Picioarele lui erau goale. Mari şi goale, cu tălpi aspre, care arătau de parcă alergase desculţ pe străzi. Intimitatea sugerată de de aproape că o făcu să sară din pat şi să se ducă la fereastră.

Nu-şi dădea seama de ce era atât de surprinsă. El era îmbrăcat doar cu obişnuita cămaşă de olandă şi cu pantaloni trei sferturi. Era destul de sigură că se îmbăiase recent, deoarece părul îi era cârlionţat la capete şi părea umed. Dar picioarele lui... Dumnezeule mare! Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată picioarele unui bărbat. La fel ca restul trupului, păreau puternice. Şi le puse unul peste altul şi se instală de parcă intenţiona să-şi petreacă noaptea acolo.

— Nu fi atât de îngrijorată, rosti el cu vocea sa joasă şi oarecum senzuală. Ţi-am spus că nu se va întâmpla nimic în noaptea asta.

— Nu sunt îngrijorată. Pur şi simplu, sunt… Nu este decent ca eu să-ţi văd picioarele desculţe.

El chicoti sumbru.

— Iubito, nimic din ce se va întâmpla între noi nu va fi decent.

Ea presupuse că, dacă i-ar zice că n-ar trebui să stea pe patul ei, ar primi acelaşi răspuns.

— Vom avea adesea asemenea întâlniri la miezul nopţii?

— E trecut bine de miezul nopţii. Este deja aproape două şi jumătate.

Evitase cu abilitate să-i răspundă la întrebare, şi asta pentru că, fără îndoială, se gândise că răspunsul ar fi neliniştit-o. Dar ea luase hotărârea să devină metresa lui. Nu avea să dea înapoi chiar dacă el părea mai primejdios în clipa aceea. Şi-l imagină întinzându-şi trupul magnific de musculos şi apropiindu-se de ea ca o felină mare – ca una dintre panterele pe care le văzuse la grădina zoologică.

— Ai ore ciudate de făcut vizite, rosti ea.

— Păcatul rareori ţine cont de oră.

Ea dădu să tragă de plapumă, devenind cu întârziere conştientă de faptul că, la un moment dat, îi alunecase în poală şi n-o mai acoperea. Vru să o ridice repede la loc, dar gestul ăsta ar fi făcut-o să pară speriată. Avea să-şi accepte soarta cu el dovedind cât mai multă demnitate posibil, ca o femeie condamnată la spânzurătoare.

— Povesteşte-mi despre viaţa pe care ai dus-o în St. Giles, îi ceru ea.

El o studie o clipă îndelungată înainte de a ridica nepăsător din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus. A fost dură, neplăcută. Şi eram hotărât că scap de-acolo cât mai repede posibil, să fac orice pentru asta.

Ea se aplecă puţin în faţă.

— Şi ce ai făcut?

— Alte lucruri neplăcute.

Îi adresă unul dintre zâmbetele lui răutăcioase, care părea să zică: „Nu vrei cu adevărat să ştii, nu-i aşa?” Ea se pomeni dorindu-şi să-i vadă un zâmbet plin de veselie. Oare avea vreunul în limitatul său repertoriu de expresii? Era atât de rezervat, de atent să nu trădeze cel mai mic semn de vulnerabilitate. Oare avea să adopte şi ea metoda lui de a face faţă aspectelor neplăcute ale vieţii?

— Peste câteva ore, ar trebui să te duci să-ţi cumperi pălării, pantofii şi toate celelalte zorzoane de care au nevoie femeile, zise el. Ia-o pe Lila să te ajute, plus un lacheu, ca să-ţi care pachetele.

— Este puţin cam dificil să cumpăr pălării şi altele dacă nu ştiu cum vor arăta rochiile. Lucrurile trebuie să se asorteze. O femeie nu-şi cumpără o pălărie doar pentru a avea o pălărie.

El îşi miji ochii.

— Eşti supărată din cauza rochiilor.

— Din cauza lipsei de consideraţie cu care ai tratat lucrurile, da.

— Tu nu doreai decât negru şi, îndrăznesc să spun, rochii cu nasturi până la bărbie. Într-adevăr, ea chiar se gândise să le ceară cu nasturi până sus. Hainele virginale nu ţi se vor mai potrivi, zise el.

— Ştiu asta foarte bine, se răsti ea, apoi închise strâns ochii. Refuza să devină o scorpie doar din cauza circumstanţelor. Îmi cer scuze…

— Nu-ţi cere. Îmi plac câteva văpăi.

Deschizându-şi ochii, se pomenii în toiul unei conversaţii pe care nu crezuse că avea să o poarte vreodată. Din cauza flăcării joase a lămpii, nu-l putea vedea atât de bine cum ar fi dorit. Era mai mult o umbră decât o siluetă. Se simţi pe jumătate tentată să întindă mâna şi să mărească flacăra, dar asta ar fi făcut-o şi pe ea mai vizibilă. Iar, în clipa aceea, prefera întunericul diafan.

— Ei bine, îţi pot oferi mult mai multe manifestări de

temperament dacă vrei.

Un colţ al gurii lui se ridică încet.

— Am spus câteva văpăi. În plus, îţi controlezi prea bine temperamentul pentru a ţi-l manifesta pe deplin. Mă întreb de ce oare.

— Tu nu-mi răspunzi la întrebări. Eu de ce aş răspunde la ale tale?

El îşi înclină capul într-o parte.

— Am crezut că tu consideri că ar trebui să cunoaştem lucruri neimportante unul despre celălalt.

— Nu există lucruri neimportante dacă ţii la cineva. Asta mi-a spus tata. Măcar îţi place de mine?

Ea nu-şi imagina că el ar fi putut sta şi mai nemişcat. Nu clipea. Părea că nici nu respira.

— Este important pentru tine ca oamenii să te placă, rosti el încet.

O altă întrebare care nu avea să primească răspuns. El ar fi pus la încercare chiar şi răbdarea unui sfânt. Îşi dori să-l poată citi cu aceeaşi uşurinţă cu care se părea că o citea el. Da, îşi dorea să fie plăcută. În copilărie, se gândea că, dacă era suficient de cuminte, dacă se purta frumos, tatăl ei nu doar avea să-i ofere păpuşi, ci avea să o ia cu el. Iar când, în cele din urmă, o luase la el – după moartea mamei –, se gândise că *Geoffrey* avea să o placă, avea să îi devină un frate adevărat. Acum, presupunea că era suficient de netoată pentru a crede că, dacă Rafe o plăcea, i-ar putea deveni mai mult decât amantă. Dar el nu avea s-o placă. Se părea că el nu plăcea pe nimeni.

Apoi, îşi aminti altceva ce lui nu-i plăcuse.

— De ce ai venit cu adevărat aici, milord?

Deşi el nu se clinti, ea simţi furia revărsându-se din el.

— Să nu mi te mai adresezi niciodată astfel!

Vocea lui fusese seacă, dar tăioasă. Ar fi putut ucide un om cu ea. Oare o folosise când avusese de-a face cu Geoffrey? Dumnezeule mare, spera s-o fi făcut, dar cât de crudă însemna că devenise?

— De ce?

El privi spre fereastră de parcă răspunsul s-ar fi aflat dincolo de ea.

— Asta nu mai face parte din viaţa mea.

— Dar i-ai pomenit lui Madame Charmaine de moştenirea ta.

Fălcile i se încleştară, iar privirea lui rece se îndreptă din nou spre ea.

— Da.

— Te-ai folosit de asta pentru a obţine ce-ai vrut de la ea, iar asta te nemulţumeşte.

— într-adevăr.

O făcuse pentru ea, astfel încât croitoreasa să n-o privească de sus pe Evelyn, sau pentru propria mândrie? Nu pentru propria mândrie. Asta l-ar fi făcut să iasă ca o furtună din magazin. Nu credea că era un om care să se plece în faţa cuiva.

— Dar eşti lor…

— Sunt propriul stăpân. M-am săltat singur din mizeria în care m-au lăsat fraţii mei… Se ridică atât de rapid, încât ea se lipi de tăblia patului, deşi el se îndepărtase şi era cu spatele la ea. Eve îi văzu încordarea umerilor, a muşchilor gâtului. Nu vom discuta despre chestiunea asta, Evie.

Se răsuci spre ea, fără nicio emoţie pe chip. Arăta de parcă ar fi stins o lumânare. Din doi paşi, reveni lângă pat şi rămase în picioare, privirea lui parcurgând încet trupul ei. Din proprie voinţă, degetele de la picioare i se chirciră de parcă doreau să se ascundă de el. Rafe întinse mâna, apucă plapuma şi începu s-o dea la o parte.

Cu un ţipăt mic, ea o înşfăcă, o smuci în sus şi se uită urât la el.

— Ce faci?

— Iau măsuri ca să ajungi să te simţi în largul tău lângă mine.

— N-o să reuşeşti aşa.

— Se pare că nici vorbind. N-o să-ţi placă să auzi asta, dar te doresc, Eve. N-o să te am în noaptea asta, dar,

pentru Dumnezeu, va trebui să se întâmple în curând.

Vocea lui fusese aspră, răguşită, ceea ce o făcuse să-şi strângă degetele şi mai tare. Evelyn clătină din cap.

— Mi-ai văzut picioarele goale, rosti el. N-ar trebui să le văd şi eu pe ale tale?

— Le-ai văzut aseară.

Chiar trecuse doar o noapte de când făcuse pactul cu acest diavol?

— Nu le-am văzut în pat.

— Nu arată altfel.

— De ce te jenezi să mi le arăţi?

Ea simţi că el o condusese spre o capcană.

— Dă drumul plăpumii. Nu-ţi voi face niciun rău.

— Şi dacă nu-i dau drumul?

El închise brusc ochii, apoi îi deschise încet.

— Nu-ţi voi face niciun rău nici în acest caz.

— În sfârşit, o întrebare la care n-ai evitat să răspunzi.

Înghiţindu-şi nodul din gât, ea îşi descleştă foarte, foarte încet degetele de pe plapumă.

*

El şi-o dorea întinsă pe spate, cu picioarele răsfirate. Îşi dorea să se afunde adânc în ea, penetrând-o, penetrând-o până când plăcerea alunga durerea amintirii. Aproape că îi spusese totul, secretele întunecate pe care nu le împărtăşise nimănui, pe care începuse să le poarte în suflet încă de când avea zece ani. Acumulase multe de-a lungul timpului, unul mai împovărător decât cel de dinainte.

Dar, dacă i le-ar fi spus, ea ar fi ales mahalaua. Ar fi aflat bezna care era sufletul lui, ororile care îl bântuiau, disperarea care îl îngrozise cândva.

Acum, acea disperare era îndreptată spre ea. Nu dorise niciodată o femeie atât de mult cum o dorea pe ea. Ce bine ar fi fost dacă o parte din inocenţa ei s-ar fi putut revărsa asupra lui, însă era mai probabil ca întunericul din el s-o cuprindă pe ea. Detesta gândul de a o atinge, de a

distruge lumina din ochii ei, dar detesta şi mai tare gândul de a nu o poseda niciodată.

Cu răbdarea pe sfârşite, aşteptă până când degetele ei dădură drumul plăpumii. Apoi, foarte încet, o îndepărtă de pe ea. Bumbacul cămăşii de noapte o ascundea bine. Ceruse să i se facă o altă cămaşă de noapte, una care n-avea să lase prea mult pe seama imaginaţiei. Plapuma ajunse la talia ei şi coborî şi mai mult, dezvăluindu-i şoldurile.

Ea nu-şi feri privirea, însă el văzu provocarea tăcută din ochii ei. Ea dorea ca el să se oprească. El aproape că o făcu. Urma s-o aibă pe întuneric. Fără blândeţe, fără grijă. Fără tandreţea pe care ea o merita. Avea să se urască după aceea, dar învăţase cu multă vreme în urmă să accepte ura pe care şi-o purta.

Coborî plapuma peste micile denivelări reprezentate de genunchii ei. Doar puţin mai departe…

Îşi ridică ochii spre ai ei şi fu surprins s-o vadă privindu-l cu intensitate. Îndărătnicia, furia ei dispăruseră. Părea curioasă şi făcea eforturi să tragă aer în piept.

— Mă doreşti? rosti ea cu voce răguşită.

— Foarte mult.

— Pentru că sunt femeie.

— Evident. În general, nu doresc bărbaţi.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Adică, doar pentru că sunt femeie. N-ar conta care alta ar fi în locul meu.

Măcar dacă ar fi fost adevărat! Dar conta. Din motive pe care nu şi le putea imagina, conta că era ea.

— Aş fi putut să fiu cu oricare femeie în noaptea asta. În schimb, sunt aici.

— Deci înseamnă că mă placi puţin.

I-ar fi putut spune că nu era nevoie s-o placă pentru a o dori. I-ar fi putut cere să înceteze să-i pună atât de afurisit de multe întrebări, însă îi mărturisi adevărul:

— Îmi placi mai mult decât e bine pentru oricare din noi.

Iar apoi, deoarece ştia că ea avea deja o altă întrebare pe vârful limbii, dădu plapuma cu totul la o parte, dezvelindu-i picioruşele perfecte. Ea şi le trase repede, îşi ridică genunchii şi le acoperi cu cămaşa de noapte.

— Iar acum, vrei să-ţi dau jos cămaşa de noapte, nu?

Ochii ei se lărgiră.

— Nu! Categoric, nu.

Strângându-şi cămaşa în jurul gleznelor, îşi dezgoli picioarele. Nu se vedea nicio bătătură. Îşi imagină că restul trupului ei era la fel de neted şi de mătăsos. Îşi dorea cu disperare să-i cuprindă piciorul cu mâna şi să-şi plimbe degetele în sus pe glezna ei, pe gambă, pe genunchi. Dorea să-i despletească părul, s-o sărute pe gât în locul unde i se simţea pulsul, să înceapă a-i descheia nasturii aceia enervanţi. Însă ştia că ea ar încremeni, iar el o dorea flexibilă.

— Ştii ce se petrece între un bărbat şi o femeie.

Ea încuviinţă din cap.

— Geoffrey mi-a arătat cândva.

O furie bruscă şi clocotitoare îl cuprinse, şi făcu un pas spre ea.

— Te-a atins?

Ea se trase îndărăt ghemuindu-se şi mai mult, clătinând repede din cap.

— Nu, nu. Mi-a arătat doi câini care se împerecheau.

Răsucindu-se şi îndepărtându-se de ea, el îşi trecu o mână prin păr. Tocmai se gândise să-l omoare pe nenorocitul de frate-său. Iar el nu făcuse decât să-i arate doi câini care se împreunau; şi totuşi, stârnise diavolul din el pentru că o expusese la aşa ceva.

— Trebuie să spun, începu ea timidă, că, din câte am observat, căţeaua nu părea prea încântată.

O, Dumnezeule! Brusc, un zgomot nefamiliar răsună în cameră. Lui îi luă un moment să îşi dea seama că era propriul râs. Se opri la fel de brusc şi o privi peste umăr. Ea zâmbea, iar el se gândi că era posibil ca, după ce termina cu ea, să nu mai zâmbească niciodată atât de dulce.

— O să-ţi placă, Eve, îţi promit!

Ieşi repede din cameră, înainte de a face ceva pripit. Era sfâşiat între dorinţa de a o avea în clipa aceea şi dorinţa de a o elibera. Poate că ar trebui să dea cu banul, dar, după cum îi spusese lui Eve, soarta era rar prietenă bună, iar el o dorea prea mult pentru a risca.

*

Evelyn îl auzi pe Rafe plimbându-se de colo-colo prin dormitorul lui. Poate că el avea dreptate. Poate că era mai bine să termine odată cu treaba asta. Săruturile lui îi făceau o plăcere neţărmurită. Nu putea decât să-şi imagineze plăcerea pe care ar putea-o găsi în patul lui.

El nu era Ekroth, cu degete butucănoase, nu era Berm, cu respiraţia urât mirositoare, sau Pennleigh, cu riduri acolo unde nu ar fi trebuit să aibă. Fruntea i se încruntă. Care anume erau locurile unde trebuiau să existe riduri?

Nu conta. Rafe precis n-avea riduri. Va dori să-l ţină în braţe, să-l mângâie. Să zacă precum un buştean avea să fie dificil. Poate că şi ea ar trebui să impună nişte reguli.

Se dădu jos din pat, se îndreptă spre uşă, ridică mâna…

Dar nu se putu hotărî să bată. Odată ce-ar fi făcut-o, n-ar mai fi putut da înapoi. Înţelegea asta. O asemenea mişcare îndrăzneaţă din partea ei ar fi atras una şi mai îndrăzneaţă din partea lui.

Totuşi, ideea era că ajunsese să se simtă mai în largul ei alături de el. Văzuse expresia cumplită de pe chipul lui când crezuse că Geoffrey o atinsese, dar totuşi nu fusese îngrozită. Furia lui nu fusese îndreptată spre ea. Ştiuse asta, dar faptul că lui îi păsase atât de mult că ea ar fi putut avea de suferit din cauza lui Geoffrey făcuse ca îndoielile ei legate de aranjamentul lor să dispară ca luate de un val care se retrăgea.

Nu se îndoia deloc că, dacă Geoffrey ar fi abuzat-o,

Rafe l-ar fi ucis. Sau cel puţin l'ar fi făcut pe Geoffrey să-şi dorească să fi murit. Probabil varianta a doua.

Ar fi trebuit să se simtă îngrozită la gândul că Rafe era capabil de asemenea acţiuni cumplite, dar de fapt se simţea remarcabil de în siguranţă. Avea s-o apere, s-o protejeze. Oare nu asta făcuse de la bun început? Întâi, de toţi „gentlemanii” care veniseră la licitaţie, iar apoi de Geoffrey. Desigur, asta avea un preţ, dar ea era dispusă să-l plătească.

Râsul lui fusese cel care o dăduse gata, care pătrunsese adânc în sufletul ei, care îi reverberase în inimă. Păruse aspru, ca balamalele ruginite ale unei uşi care nu mai fusese deschisă de foarte mult timp. Iar el păruse la fel de surprins ca ea.

Se îndreptă spre fereastră şi privi în noapte. Îi dezvăluise doar frânturi din el, însă ea începea să intuiască întregul. Asemenea ei, şi el rămăsese singur, fără nimeni care să-i poarte de grijă. Însă izbutise să devină un om de succes. Nu se bazase pe moştenirea lui, ci doar pe sine. Era de admirat.

Poate că, într-o zi, avea să întâlnească un bărbat care s-o respecte că făcuse ce trebuise să facă pentru a supravieţui.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, Evelyn se bucură de un mic dejun luat de una singură. Se părea că Rafe plecase la clubul lui. Nu se întoarse în seara aceea şi nici în următoarele. Nu primi nicio veste de la el. Oare atât de plină de incertitudine avea să fie viaţa ei?

Într-o noapte, curiozitatea o biruise şi încercase să deschidă uşa de la dormitorul lui, dar descoperise că era încuiată. Încercase ambele uşi, cea dinspre camera ei şi cea dinspre coridor. Se întreba ce secrete se ascundeau acolo,

ce ar fi putut afla despre el. Era atât de misterios, şi, dacă nu se întorcea acasă, cum ar fi putut ajunge să-l cunoască?

Ştia că tot ce-şi dorea el era să se culce cu ea. Din păcate, ea visa la mai mult.

În a patra după-amiază, după ce luase prânzul, ea şedea pe un scaun la umbra unui ulm înalt de lângă zidul de cărămidă dincolo de care se afla întinsa grădină a proprietăţii vecine. De la o fereastră din capătul coridorului aflat în aripa unde era dormitorul ei, văzuse marea casă înconjurată de o grădină impecabilă.

Ca de obicei, îşi petrecuse dimineaţa rătăcind prin conac, imaginându-şi că era al ei. Se decise că avea să-l transforme într-un adăpost pentru femei aflate în situaţii similare cu a ei. Avea să se îngrijească să primească lecţii pentru a dobândi cunoştinţe care să le permită a-şi găsi slujbe bine plătite, astfel încât să nu fie dependente de alţii, cum era ea.

Deşi era foarte posibil ca el să fi încheiat cu ea. Nu mai primise nicio veste de la el. Oare făcuse ceva care îl nemulţumise? Părea genul care să găsească nod în papură. Poate că ar trebui să se ducă la o librărie, să vadă dacă nu exista o carte cu regulile metreselor. Se simţea foarte ignorantă în legătură cu toată situaţia. Presupunea că ar trebui să încerce să fie seducătoare, dar cum se făcea asta?

Pe de altă parte, dacă el nu se culca totuşi cu ea, reputaţia ei nu avea să fie distrusă. Se încruntă din pricina absurdităţii acestui gând. Faptul că locuia în casa unui bărbat era de-ajuns pentru a-i distruge reputaţia. Nimeni n-ar crede că un bărbat atât de viril şi de masculin ca Rafe Easton nu se culcase cu ea.

Auzi râsete copilăreşti vesele, care o făcuseră să zâmbească în celelalte după-amiezi. Aceea devenise partea preferată a zilei.

— Lord Redley! strigă o femeie. Vino încoace, copile.

Urmară alte râsete, iar ea şi-l imagină fugind de dădacă. Judecând după stridenţa râsului, nu putea avea mai mult de doi ani.

Se strădui să nu regrete faptul că ea nu urma să aibă copii care să alerge prin acea grădină. Totuşi, cum avea doar douăzeci şi doi de ani, presupunea că Rafe avea s-o elibereze cât încă era tânără, şi, cu toate cele pe care avea să le obţină de la el, putea să-şi găsească un soţ şi poate chiar să aibă copii. Dar nu putea să rămână acolo.

Era surprinsă că Rafe îşi adusese metresa lângă o familie nobilă, dar lui nu părea să-i pese de convenţii. Se gândise să se prezinte vecinilor, însă cum avea să explice poziţia ei acolo? Bănuia că ei nu aveau să fie deloc încântaţi să ştie că o femeie cu o moralitate atât de îndoielnică locuia alături de ei.

Aşa că stătea în grădina ei, sorbindu-şi singură ceaiul, fără a avea nici măcar tovărăşia păpuşilor de porţelan.

Îl privi pe Laurence, care se apropia de ea. El era incredibil de cumsecade. Poate că ar reuşi să-l convingă să bea un ceai cu ea. Dacă avea să fie o femeie neconvenţională, se putea purta cu servitorii fără convenţionalism.

— Bună, Laurence.

Oprindu-se în faţa ei, el făcu o plecăciune scurtă.

— Bună ziua, domnişoară. Câteva cutii mari au sosit de la Madame Charmaine. Le-am pus în salon, dacă doriţi să le cercetaţi.

— Oh! Se ridică repede de pe scaun. Garderoba mea.

Deja? Nu-i venea a crede. Şi nu-i venea să creadă nici cât de entuziasmată era de perspectiva de a purta altceva decât rochia ei neagră. Dacă Laurence n-ar fi avut picioare atât de lungi, se îndoia că ar fi putut ţine pasul cu ea. Aproape că alerga pe pajişte.

— Este normal ca domnul Easton să lipsească atât de mult?

— Da, domnişoară. Uneori, mă întreb de ce se mai osteneşte să ţină o casă. Cred că preferă să stea la club.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Ai fost vreodată acolo, la clubul lui?

— O dată sau de două ori.

Răspunsul lui păru puţin evaziv, iar ea nu putu să nu se întrebe de ce. Se părea că toţi cei din casa lui aveau secrete.

El deschise uşa către salonaş, iar ea se năpusti pe lângă el către hol.

— Trimite-o pe Lila la mine.

— Da, domnişoară.

Laurence se îndepărtă în vreme ce Evelyn îşi continuă drumul spre uşa salonului. Intră şi se opri brusc.

Rafe stătea tolănit într-un fotoliu de lângă fereastră, soarele învăluindu-l în căldura sa aurie. Un picior îi era întins, iar celălalt, îndoit din genunchi. Un cot îi era sprijinit pe braţul fotoliului, iar un pahar în care se afla un lichid de culoarea mierii era în apropierea buzelor sale. Buze care o tachinaseră, o înfierbântaseră, îi stârniseră fiori de plăcere în tot corpul.

O plăcere foarte similară cu ceea ce simţea în clipa aceea, la vederea lui. Era atât de mare, atât de masculin, atât de incredibil de frumos, deşi era evident că, de ceva vreme, nu se mai ostenise să se bărbierească. Dar barba crescută îl făcea să pară mai senzual, mai seducător.

Ea îşi împreună mâinile pentru a nu le întinde spre el. Se temea că nu avea să poată îndura chinul de a nu-l lua în braţe în zilele şi nopţile care aveau să urmeze. Pentru că, dacă ea nu-l lua în braţe, era foarte probabil ca nici el să n-o ia pe ea. Iar asta părea aproape un păcat.

— Te-ai întors.

Vocea ei fusese mai răguşită, mai adâncă, iar răsuflarea îi păruse întretăiată. Din cauza grabei de a ajunge acolo, fără îndoială.

Nu datorită bucuriei stârnite de faptul că el era acolo, deoarece prezenţa lui însemna posibilitatea distrugerii ei totale.

— Aşa s-ar părea, da, rosti el, privirea lui ascunzând ce ar fi putut simţi el revăzând-o.

Probabil că oricum nu simţise nimic. O întristă gândul că era posibil ca el să n-o considere niciodată altceva decât

o partidă de sex. El arătă cu paharul spre cutii.

— O parte dintre hainele tale sunt gata. Celelalte vor fi terminate până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Ea se uită la puzderia de cutii înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre el. Păreau neimportante, acum, că el se afla acolo. Îşi dorea să-l întrebe unde fusese, ce făcuse, de ce stătuse departe de ea, dacă era sănătos, dar nu avea nicio îndoială în privinţa răspunsului pe care l-ar fi primit.

— Ţi-ai dat osteneala să le aduci.

El ridică din umeri.

— Mi-a fost în drum. Uită-te să vezi dacă lucrurile sunt pe placul tău.

Ea îşi dorea cu disperare să-i spună că n-o putea lăsa pur şi simplu acolo, fiindcă îi era dor de el, îşi făcea griji din pricina lui – dar nu voia ca el să ştie că fusese îngrijorată. Oare era posibil ca bărbaţii să devină violenţi când pierdeau mulţi bani? Avusese viziuni neliniştitoare cu el acostat de cineva care pierduse la cărţi în clubul lui. Cineva precum Geoffrey.

Dorea să-l informeze că se aştepta la o anumită consideraţie din partea lui, dar în minte îi apăru o imagine, una la care nu se mai gândise de mult timp. Mama ei şezând lângă o fereastră, îmbrăcată atât de frumos, privind afară.

— Ce faci, mama? o întrebase Evelyn.

— Îl aştept pe conte, draga mea.

Privind retrospectiv, îşi dădu seama că mama ei îşi petrecuse foarte multă vreme aşteptându-l. Iar acum se părea că destinul ei era să-l aştepte pe Rafe. Dar să-l aştepte pe el era mai bine decât să aştepte ca Geoffrey să descuie uşa dormitorului ei.

De asemenea, îşi aminti cum mama ei se grăbea spre uşă în clipa în care zărea trăsura contelui. Cum se arunca în braţele lui de îndată ce el cobora. Cum el, după ce o mângâia pe Evelyn pe cap şi îi dădea o păpuşă, urca împreună cu mama ei la etaj. Se întrebă dacă ea avea să simtă vreodată o asemenea încântare la sosirea lui Rafe.

Încântare, nu uşurare, fiindcă se gândi brusc că ar trebui să facă ceva mai mult decât să stea acolo ca o proastă şi să se minuneze de perfecţiunea lui fizică, deşi era evident că revederea ei nu stârnise nimic în el.

Conştientizând rolul pe care-l juca ea în viaţa lui, se îndreptă spre prima cutie, îndepărtă capacul şi scotoci prin hârtia subţire până găsi fusta bleumarin de călărie cu cămaşa albă şi jacheta albastră tivită cu argintiu. Costumul era elegant, dar sobru. Se aşteptase ca hainele cumpărate de el să fie indecente, să arate în mod făţiş ce era ea, însă aceasta era o ţinută pe care ar fi purtat-o o lady de viţă nobilă. Se uită cu atenţie la el, convinsă că lui nu i se clintise nici măcar un muşchi.

— Mulţumesc. Este minunat.

Cu mâna în care ţinea paharul, el arătă spre o cutie circulară aflată pe o sofa.

— Iar acolo ai pălăria care se asortează cu el.

Avea aceeaşi nuanţă de albastru. O fâşie de alb era răsucită pe bor şi prinsă într-o fundă la spate.

— Se pare că ai gusturi minunate.

— Te-am ales pe tine, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse brusc capul şi constată că Rafe studia lichidul din pahar de parcă acesta vorbise în locul lui, aşa că acum îl dojenea. Nu-şi amintea ca el să-i mai fi făcut vreun compliment, să fi recunoscut că o considera atrăgătoare sau seducătoare. O dorise pentru că alţi bărbaţi o doriseră, iar el decisese că erau cu toţii nepotriviţi. Sau asta crezuse ea.

Deschise o altă cutie. Înăuntru era o rochie într-o nuanţă foarte asemănătoare culorii rochiei pe care o purtase în seara când Geoffrey o prezentase, însă materialul era mai mătăsos, de mai bună calitate. Când avea să o îmbrace, toate terminaţiile nervoase din trupul ei aveau să danseze.

În fiecare cutie era o surpriză – o rochie neagră de doliu simplă, dar totuşi elegantă. Nu se aşteptase ca el să-i ia ceva de purtat când nu era cu ea, ceva care să-i permită

să-şi onoreze în continuare tatăl.

Una de un verde intens pentru cină. Cu decolteu destul de adânc. Alta de un roz delicat, cu un corsaj spumos. Un halat din mătase violet. O cămaşă de noapte diafană. Deşi împăturită, când băgă mâna sub ea, îşi putu vedea degetele. Nu avea să lase nimic pe seama imaginaţiei lui.

O puse la loc în cutie fără să se uite la el, nedorind ca Rafe să vadă teama şi freamătul care o cuprinseră când se gândi că avea să se culce cu ea şi că dorea ca ea să fie ispititoare atunci când avea să se întâmple asta.

Printre capace şi hârtii subţiri, mai rămăsese doar o cutie. Încă înainte de-a îndepărta hârtia, îşi dădu seama ce se afla în ea. Roşul vibrant nu putea fi ascuns. Când scoase rochia din cutie, icni, cu răsuflarea întretăiată.

O detesta… pentru că era atât de frumoasă. Era din mătase şi dantelă, cu funde din satin şi volane elegante. Strângând-o la piept, îşi dori să fi ştiut cum să şteargă de pe chipul lui acea expresie de mulţumire îngâmfată.

— Este… este superbă. O făcu ghem şi o îndesă la loc în cutie. Dar tot n-o s-o port.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Ai un dram de încăpăţânare în tine.

Ea nici măcar nu ştia de ce era atât de înverşunată în privinţa roşului. Poate că pur şi simplu îşi dorea să decidă în privinţa unui lucru din viaţa ei.

— Probabil ar trebui să le duc sus şi să le probez, să mă asigur că îmi vin bine.

— Începe cu costumul de călărie, rosti el bătând în pahar cu un deget. O să mergem să călărim prin parc.

Respiraţia ei se poticni, şi, cu toate că ştia că era foarte posibil ca el să aibă un grajd plin cu cai, nu se putu abţine să nu-l întrebe:

— L-ai luat pe Snowy?

El ridică paharul în semn de salut, apoi bău ce mai rămăsese în el.

— Acolo ai fost, asta ai făcut.

El îşi înclină uşor capul şi o studie.

— Dar tu unde ai crezut că am fost?

— La clubul tău. M-am gândit că îmi oferi răgazul de-a mă obişnui cu tine.

— Ar fi puţin cam greu să te obişnuieşti cu mine în lipsa mea.

Ea râse uşurel, cu stângăcie.

— Nu sunt sigură că voi fi o amantă bună. Nu mi-a plăcut să nu ştiu unde eşti şi când te vei întoarce. Nu mi-a plăcut să te aştept, să nu ştiu ce ar trebui să fac. Îmi dau seama că nu-ţi pasă de mine şi că nu am decât un singur rost, dar…

Cu o mişcare pe cât de rapidă, pe atât de plină de forţă, el ţâşni din fotoliu şi se apropie de ea. Privirea lui rătăci pe chipul ei, iar ea o simţi aproape ca o atingere.

— Nu mi-a trecut prin minte că îţi vei face griji. Mai degrabă, am crezut că vei aprecia păsuirea oferită de absenţa mea. Îi mângâie obrazul cu încheietura arătătorului. Nu ştiu de fiecare dată când pot veni aici. Uneori, treburile mele mă vor ţine departe.

— Dar acum nu te-au ţinut departe.

— Acum, tu eşti una dintre treburile mele.

Înainte ca ea să apuce a-i răspunde sau a desluşi expresia din ochii lui, el se îndepărtă.

— Hai să mergem să călărim, vrei? Am avut mare bătaie de cap să aduc calul ăla aici.

*

El sugerase să meargă să călărească pentru că, din clipa în care ea intrase în salon, nu-şi dorise altceva decât s-o ia în braţe, s-o ducă la etaj şi să pună stăpânire pe ea. Ca un barbar cum toată Londra îl acuza că era.

Dorinţa lui faţă de ea nu făcuse decât să se amplifice în timp ce urmărise încântarea de pe chipul ei când admirase hainele una după alta. Iar rochia roşie – avea să o poarte. Văzuse tentaţia din ochii ei înainte ca ea să apuce a

o alunga. Nici că ar fi putut să fie mai încântat de reacţia ei la vederea darurilor lui.

Dar când ea văzuse calul…

Rafe avusese senzaţia că îl sfâşia ceva pe dinăuntru. Îşi dorea ca ea să-l privească pe el cu aceeaşi bucurie, cu aceeaşi încântare, cu aceeaşi… Nu era sigur ce emoţie era aceea. Ei îi plăcea nespus calul. Îl iubea. Îl mângâiase, îi murmurase cuvinte dulci şi îi zâmbise.

El îşi dorea ca ea să-i zâmbească lui.

Nu să fie surprinsă şi temătoare când intra într-o încăpere şi îl vedea şezând acolo.

Strunindu-şi calul să meargă încet alături de al ei, refuză să se gândească la faptul că era posibil să fie gelos pe animalul care avea parte de afecţiunea ei.

Nu-şi dădea seama ce era în neregulă cu el. Se întorsese la Londra, trecuse pe la croitoreasă pentru a vedea ce haine erau gata, apoi se dusese acasă. Nu la club. Din noaptea în care o obţinuse, casa fusese mai importantă decât orice altceva din viaţa lui. În absenţa lui, ar fi putut să ardă până în temelii, dar lui nu-i păsa de asta. Tot ce-l interesa era s-o revadă pe ea.

Nu-i fusese dor de ea, fiindcă lui nu-i era dor de oameni. Dar se gândise la ea în permanenţă, necontenit. O visase goală şi zvârcolindu-se sub el. O visase cuprinzându-l în braţe – fără ca pe el să-l cuprindă o transpiraţie rece, fără ca respiraţia să-i devină sacadată, fără ca inima să înceapă a-i bate nebuneşte. În vis, doar se afundase în ea în timp ce ea îl strânsese şi mai tare în braţe, până când devenise imposibil de spus unde se termina el şi unde începea ea.

Dar aceea era fantezie. Realitatea avea să fie mult diferită. Ştia asta. Accepta asta.

Nu-şi putu opri privirea să nu rătăcească din nou pe trupul ei. Costumul îi venea perfect, îi îmbrăţişa pieptul, spatele, talia subţire. Stătea bine pe cal. Când intrară în parc, ochii ei se lărgiră.

— Sunt atât de mulţi oameni, murmură ea.

— Este ceasul din zi când toţi oamenii de seamă se plimbă pe-aici. N-ai mai fost niciodată în Hyde Park?

Ea deveni brusc foarte interesată de frâuri, trecându-le printre degetele înmănuşate.

— Tata m-a adus aici cândva, cu trăsura, dimineaţa devreme. Nu-mi amintesc să fi văzut mai mult de zece oameni. Oamenii care se află aici ştiu ce-ţi sunt?

El îşi dori să fi avut tactul tatălui ei şi să n-o fi adus acolo după-amiază târziu, când era aşa aglomerat.

— Mă îndoiesc. Desigur, bărbaţii pe care i-ai cunoscut în seara aceea ştiu, dar nu le-ar folosi la nimic să povestească altora ce s-a petrecut. Faptul că nu au plecat de-acolo cu tine îi face să pară slabi.

— Şi totuşi, mă aflu aici fără o doamnă de companie. Asta spune multe despre moralitatea mea, nu-i aşa?

— Multe doamne vin aici neînsoţite, şi asta pentru că sunt foarte mulţi oameni în preajmă. În plus, nu contează ce gândesc ei.

— Nu, presupun că nu. De-acum, nu mai contează. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia. După moartea mamei, tata m-a dus pe domeniul lui de la ţară. Până anul acesta, nu m-am întors la Londra.

— Ai rămas pe domeniul de la ţară?

Ea încuviinţă din cap şi mângâie grumazul calului.

— Mi-a plăcut acolo.

El se gândi că probabil chiar îi plăcuse. Din câte reuşise să vadă, era izolat, liniştit, plin de verdeaţă. Atât de multă verdeaţă.

— De ce te-ai întors anul acesta?

— Cred că tata a vrut să mă mărite, dar s-a îmbolnăvit… atât de repede, pe neaşteptate. Sănătatea i s-a înrăutăţit într-un ritm alarmant. Doctorul a spus că avea cancer al sângelui, de ceva vreme. Am crezut că mă voi duce la baluri. Se uită în jur şi îşi struni calul cu o mână expertă. Acum, îmi dau seama că a fost un vis prostesc. Dacă nu m-a adus în parc la orele când vine toată lumea, e clar că nu s-ar fi ostenit să mă ducă la o petrecere.

El îşi dădu seama că ea se gândea că era posibil ca tatăl ei să nu fi fost atât de mândru de ea cum îşi imaginase mereu. O furie puternică îl cuprinse rapid. Se strădui să păstreze un ton neutru, nepăsător.

— Nu pentru că nu te-a preţuit nu te-a scos tatăl tău la plimbare. Bănuiesc că nu te-a adus fiindcă ţinea prea mult la tine pentru a risca să fii rănită. Oamenii pe care îi vezi aici pot fi cruzi dacă îşi pun asta în cap.

— Ţie nu prea-ţi pasă de ei.

— Nu, şi nici ţie n-ar trebui să-ţi pese. Nu sunt importanţi.

— Dar oamenii care locuiesc în casa de lângă a ta? Cei care au un băieţel. Îi cunoşti?

— Nu sunt importanţi.

Ea arcui buzele într-un zâmbet ironic.

— Este cineva important pentru tine?

„Tu eşti”. Acel sentiment nu avea absolut niciun sens. Nici graba lui de a se întoarce acasă pentru a o revedea, nici aducerea ei acolo pentru a prelungi timpul petrecut împreună. Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată într-un parc. Mersese cu o lady, dar se despărţiseră curând după aceea.

— Eve, am fost prea multă vreme singur pentru ca oricine altcineva să conteze.

— Crezi că voi ajunge şi eu să simt asta? După un timp. Clătină din cap. Sper că nu. Mi se pare foarte trist. Şi cred că m-aş simţi şi foarte singură.

— Nu şi dacă îţi place compania propriei persoane.

— Ţie îţi place a ta?

Nu prea mult, dar nu asta era ideea. El îi ignoră întrebarea, lăsând tăcerea să se aştearnă între ei.

— Crezi că o să-l întâlnim pe Geoffrey aici?

— Nu dacă ne vede el primul.

Ea zâmbi, un zâmbet strălucitor şi vesel, care i se reflectă în ochi, făcându-i să scânteieze. El simţi cum i se strânge ceva în piept. Blestemata de vestă era prea strâmtă. N-ar fi trebuit să exagereze cu dulciurile. Nu era

nevoie de prea multe pentru ca hainele să trebuiască a-i fi lărgite. Descoperise asta suficient de repede, cu ani în urmă.

— Ţi-a făcut greutăţi până să-ţi dea calul?

— A cerut o sumă, iar eu i-am dat-o.

Se gândise să-l ia pur şi simplu, dar ştia că banii aveau să ajungă oricum înapoi în buzunarul lui şi se gândise că, dacă îl înfuria şi mai mult pe Wortham, nu făcea decât să-i sporească resentimentele faţă de sora lui vitregă. Nu credea că Eve avea să-l mai vadă vreodată, dar nu era sigur.

— Crezi că a profitat de tine?

El râse sumbru.

— Eve, nimeni nu profită de mine.

— Nu mă pot decide dacă eşti încrezător în tine sau arogant.

El îi întâlni privirea şi i-o susţinu. Culoarea ochilor ei era întunecată, nu tocmai violet. Aveau nuanţa albastră a costumului de călărie. Ar fi trebuit să aleagă materialul violet, dar nu putea nega modul cum acesta îi cădea pe trup, făcându-l şi mai graţios. Şi nu înţelegea ce-l făcuse să comande o ţinută care o acoperea atât de mult.

Oare nu era normal ca o metresă să fie provocatoare şi îndrăzneaţă, dezvăluind cât mai mult? Eve părea absolut inocentă. Tânără. Atât de tânără.

— Câţi ani ai de fapt?

— Ce contează?

Conta că acolo, mulţumită pe calul ei, relaxată, fără nicio grijă că el avea să-i ceară ceea ce ea fără îndoială încă nu era pregătită să-i dea, ea arăta mai mult a fată decât a femeie.

— Nu contează. Eram doar curios.

— Am paisprezece ani.

Înjurând sălbatic, el întinse mâna, înşfăcă frâiele ei şi smuci calul, făcându-l să se oprească. O măsură cu privirea. Trăsăturile delicate, forma gâtului şi a umerilor, arcuirea corsajului, talia îngustă, rotunjirea şoldurilor.

— Nu eşti copil, decretă el, fiindcă nu dorea să fie, nu dorea să simtă acea fascinaţie deplină pentru cineva pentru care ar fi trebuit să aştepte ani de zile înainte de a o avea.

Ea îşi înclină capul puţin.

— Şi dacă aş fi fost?

— Nu mă culc cu copii, iar tu minţi.

— Mai degrabă, te tachinez. Te-am crezut un bărbat total lipsit de moralitate. Mă simt uşurată să descopăr că nu eşti întru totul meschin.

— Câţi ani ai?

— Am douăzeci şi doi. Cred că sunt o lady în toată firea, după majoritatea standardelor. Am exact vârsta potrivită. De aia m-am gândit…

Suspinând, clătină din cap.

— De aia te-ai gândit că tatăl tău intenţiona să te mărite.

Ea încuviinţă din cap şi strâmbă enervată din buze.

— Şi Geoffrey. Când a spus că doreşte să mă prezinte unor gentlemani… am presupus că se referea la căsătorie. Dar tu? Ai pe cineva la care ţii?

— Căsătoria nu-i de mine. Dădu drumul frâielor ei. Din cauza strânsorii, degetele începuseră să-l doară. Gândul de a nu o avea ani de zile… Să nu mă mai tachinezi! îi porunci el îmboldindu-şi calul.

— Îmi place să tachinez lumea.

— Ei bine, ăsta-i un obicei la care va trebui să renunţi cât eşti cu mine.

— Nu cred că vreau să fiu transformată în ceva ce nu sunt. Suspină adânc şi privi în jur. Deşi presupun că exact asta se întâmplă, nu-i aşa?

El refuză să se simtă vinovat pentru că tatăl ei nu plănuise lucrurile mai bine.

— Crezi că mai sunt şi alte amante aici?

— Bănuiesc că da, dar sunt bine deghizate în doamne.

— La fel ca mine.

„Nu ca tine”, gândi el. Se îndoia că, în toată Anglia, exista vreo femeie care să se poată compara cu ea.

*

Evelyn era conştientă că vorbea aiurea, spunând lucruri neimportante. O irita că îşi făcea griji din pricina părerii oamenilor şi că se simţea de parcă pe fruntea ei ar fi scris „metresă”. Erau multe cupluri care se plimbau prin parc. Cu siguranţă, nu toate erau formate din soţ şi soţie.

Şi tot cu siguranţă, dacă tatălui ei nu i-ar fi fost ruşine cu ea, ar fi adus-o când parcul forfotea de oameni. Nu se îndoia că o iubise, dar începea să-şi dea seama că, probabil, nu fusese atât de mândru de ea cum susţinuse. Niciodată nu o dusese la o croitoreasă. Nu călărise niciodată alături de ea printr-un parc.

Presupunea că Rafe Easton făcea asta fără nicio jenă deoarece el însuşi avea o reputaţie scandaloasă. Nu putea nega că el era foarte posibil întruchiparea visurilor majorităţii doamnelor – înalt, frumos, suficient de rezervat pentru a stârni curiozitatea. Probabil le făcea pe femei să vină la el. Se întrebă dacă nu cumva el aştepta ca ea să iniţieze apropierea lor. Totuşi, se îndoia de asta.

Dacă aştepta ca ea să fie pregătită, avea să aştepte mult şi bine. Deşi poate că nu atât de mult cât crezuse ea iniţial. Nu-i plăcea că el era atât de singuratic. Nimeni nu se oprea să stea de vorbă cu ei, nimeni nu-l saluta de la distanţă. Mai degrabă, oamenii păreau a se strădui să-i evite, de parcă erau în primejdie să se molipsească de vreo boală dacă se apropiau prea mult.

Primul ei gând fusese că motivul era ceea ce devenise ea – o femeie lipsită de moralitate. Însă apoi îşi dăduse seama că mai curând zidul cu care se înconjurase el îi ţinea pe oameni la distanţă. Nu le zâmbea, nu-i saluta, nu-i băga în seamă. Cu toate că era lord, nu era tratat cu deferenţa presupusă de rangul lui. Îşi dori să-i spună că pentru ea nu conta că afacerile lui îl făceau să nu fie foarte respectabil. Devenise cineva de unul singur, dar totuşi era evident că efortul depus nu-l adusese înapoi în sânul aristocraţiei, nu-l

readusese în poziţia pe care o merita.

Înjurând cu sălbăticie, el se strâmbă. Probabil strânsese prea tare frâiele, căci calul său porni într-o parte şi trebui să-l readucă pe alee.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El scrâşni din dinţi şi clătină din cap.

— Cred că o să avem necazuri.

— Din cauza cui?

Uitându-se în jur, ea zări doi murgi apropiindu-se la trap de ei. Erau suficient de aproape pentru a nu mai exista nicio şansă de scăpare, dar, pe măsură ce îi vedea mai bine, începu a bănui cine putea fi gentlemanul. Ochii îl dădură de gol. Albastrul lor deschis care semăna cu gheaţa formată pe un lac – dar nu erau reci. Mai degrabă, erau plini de căldură, clipind cu un amuzament care se potrivea cu zâmbetul tinerei lady care călărea alături de el. Părul ei era atât de blond, încât aproape că părea alb. Ochii ei aveau culoarea argintului topit. Evelyn n-ar fi descris-o drept o mare frumuseţe, dar avea o nobleţe care o înfrumuseţa şi o făcea de neuitat.

Cei doi îşi opriră caii când Rafe şi Evelyn făcură acelaşi lucru.

— Frate, nu m-am aşteptat să te întâlnesc vreodată aici, zise bărbatul.

— E Şi Sebastian pe-aici?

— Pe undeva. Mary insistă ca el să apară în public. Îşi îndreptă atenţia spre Evelyn. Nu cred că ne-am cunoscut.

— Îngăduie-mi onoarea de a ţi-o prezenta pe domnişoara Evelyn Chambers. Evelyn, ei sunt Lord Tristan Easton şi soţia lui, Lady Anne.

Lord Tristan îşi scoase pălăria.

— Încântat să vă cunosc. Sunteţi sora lui Wortham, nu-i aşa?

— Sora vitregă, da.

— Îmi pare tare rău pentru moartea tatălui, spuse Lady Anne.

— Mulţumesc.

Deveni profund conştientă de faptul că ar fi trebuit să fie îmbrăcată în haine de doliu, dar nu era.

— Ar fi fost îmbrăcată în negru dacă n-aş fi insistat să poarte altceva, rosti Rafe. Îi stă îngrozitor în negru. Nu o avantajează deloc.

— Cred că exagerăm cu ţinuta de doliu, spuse Lady Anne cu amabilitate. Şi zic asta după ce am purtat negru doi ani.

— Şi dumneavoastră v-aţi pierdut tatăl? întrebă Evelyn.

Lady Anne zâmbi vag.

— Nu, tata se simte bine. Mi-am pierdut logodnicul în Războiul Crimeii. Eu şi Tristan ne-am cunoscut când l-am angajat să mă ducă la Scutari, să vizitez mormântul lui Walter.

— Tristan a fost căpitan de barcă o vreme, rosti Rafe.

Lord Tristan mârâi într-un mod foarte asemănător cu al lui Rafe când nu era încântat.

— Căpitan de *vapor.* Există o diferenţă între un vapor şi o barcă.

— Ambele plutesc pe apă.

— Şi asta-i singura asemănare dintre ele. Dacă ai veni să navighezi cu noi, ţi-aş demonstra diferenţa.

— Încă aveţi vaporul? întrebă Evelyn.

Se gândi ce minunat ar fi să se poată duce oriunde dorea, oricând dorea.

Lord Tristan îi zâmbi cu amabilitate.

— Nu, am vândut *Revenge* unui tip despre care ştiam că-l va aprecia şi va avea grijă de el. Dar proiectez şi construiesc iahturi. Bănuiesc că iahtingul o să ajungă foarte apreciat în următorii ani. Săptămâna viitoare, o să-l scoatem pe primul în larg, pentru teste. Dacă Rafe vrea să vină cu noi, sunteţi mai mult decât bine-venită.

— N-am fost niciodată pe mare.

— Mie mi se parte foarte captivant, spuse Lady Anne.

— Dacă îl testezi, există posibilitatea să se scufunde, rosti Rafe.

Lord Tristan râse.

Crezi că aş risca viaţa soţiei mele dacă n-aş fi sigur de el? În plus, ştii să înoţi.

— Nu asta-i ideea. Deşi nu contează. Nu vom avea timp să venim pe barca ta.

— Ceea ce probabil că-i mai bine, fiindcă, dacă l-ai numi barcă atunci când te-ai afla pe el, te-aş arunca peste bord.

— Aş vrea să te văd încercând asta.

Evelyn nu văzuse niciodată doi bărbaţi care să-şi arunce priviri atât de furioase. Aveau să se ia la bătaie? Nu mai asistase niciodată la o bătaie. Bănuia că supărarea lor nu avea nicio legătură cu vaporul sau cu barca. Era ceva mult mai profund. Lord Tristan era unul dintre fraţii care îl părăsiseră, care plecaseră fără el.

Lady Anne îşi dezvălui fermitatea întinzându-se şi strângând braţul soţului ei.

— Mă tem că trebuie să plecăm.

Lord Tristan închise ochii şi expiră lent şi îndelung. Când îi deschise, în ei se vedea iar un licăr de tachinare.

— Indiferent dacă îţi convine sau nu, faci parte din familie. Sper că te vei răzgândi şi ne vei însoţi pe iaht. Îşi acoperi părul negru cu pălăria. Mi-a făcut plăcere, domnişoară Chambers.

Apoi, el şi doamna lui îşi îmboldiră caii şi plecară mai departe de parcă niciun nor negru al primejdiei nu începuse să se formeze.

— Să nu spui nimic, murmură Rafe înainte de a-şi întoarce calul şi de a porni grăbit în direcţia din care veniseră.

Ea aproape că nu-l urmă. Doar că ştia cum era să te simţi nedorit. Dacă tatăl ei o răsfăţase, Geoffrey nu fusese niciodată încântat de prezenţa ei. Aşa că îşi îndemnă iapa la trap şi fu recunoscătoare când el îşi domoli calul la pas, îngăduindu-i să-l ajungă. Respira mai greu decât calul lui. Tatăl ei nu-i vorbise nicicând cu asprime şi nici nu-şi manifestase furia faţă de ea. Nu ştia cum să reacţioneze la

ea, cum s-o risipească.

— Nu prea mi-a plăcut de el, spuse ea în cele din urmă.

El îşi îndreptă brusc privirea spre ea, fruntea fiindu-i marcată de riduri de încruntare. Ea se întrebă ce ar face el dacă ar întinde mâna şi i-ar netezi-o. Totuşi, având în vedere distanţa dintre ei, probabil ar cădea din şa înainte de a apuca s-o facă.

— Lord Tristan, clarifică ea în caz că el avea îndoieli.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Eşti loială, recunosc. Dar mie nu-mi displace.

— Atunci, de ce nu mergem pe barca lui?

— Iaht. Buzele lui se arcuiră şi mai mult. Preţ de o clipă, ea avu impresia că el avea să râdă, dar urma de zâmbet dispăru. Eu nu sunt ca ei. Ca Tristan şi Sebastian. Sebastian, ducele, a luptat în Crimeea. A fost rănit grav în timp ce încerca să salveze pe cineva. Tristan a navigat pe mări. Am auzit că a salvat un băiat de rechini. Ei sunt oameni buni, iar eu nu sunt. Avem prea puţine în comun. Ei au revenit în înalta societate, în vreme ce eu mă aflu în ungherele întunecate aflate la cât mai mare distanţă de ea.

Îşi îmboldi calul la trap rapid, ceea ce făcu imposibilă continuarea conversaţiei.

Ea îl urmă curioasă în privinţa acelor unghere întunecate ale lui, întrebându-se în gând de ce el le-ar prefera şi dacă avea să vină vremea când acestea aveau să o acapareze şi pe ea.

Capitolul 11

Încasase primul pumn pentru că îl merita.

Văzuse chipul lui Eve luminându-se la invitaţia lui Tristan şi ştia în adâncul sufletului că aceea era probabil prima invitaţie pe care o primise de la un nobil. Oricât de mult o iubise, tatăl ei o ţinuse într-o colivie aurită, atât de

frumoasă şi atât de plină cu bunătate, încât ea nici măcar nu conştientizase unde se afla. Iar Rafe avea să-i refuze plăcerea de a accepta, pentru că, dacă îşi petrecea timpul în compania fraţilor lui, nu avea nicio îndoială că ei aveau să ajungă să vadă în sufletul lui întunecat şi să afle ce făcuse pentru a supravieţui.

Se aplecă atunci când Mick dădu să-l lovească a doua oară. Apoi, îi trase o lovitură scurtă şi rapidă în coaste.

— Eşti în toane proaste, remarcă Mick.

Dacă ar şti măcar jumătate… De îndată ce Eve ajunsese cu bine acasă, el se dusese la club pentru a o cruţa de prezenţa lui. În sala de box, era dezbrăcat până la brâu. Era un loc unde nu trebuia să-şi ascundă aversiunea faţă de purtatul hainelor. Dacă ar fi putut să-şi dea jos şi pantalonii, s-ar fi simţit că în paradis.

Balansându-se pe picioarele goale, Rafe îi dădu ocol lui Mick. Era furios pe sine pentru că-i dezvăluise lui Eve că fraţii lui erau oameni buni, spre deosebire de el. Era ceva ce recunoştea în adâncurile întunecate ale sufletului său, dar nu mărturisise niciodată cu voce tare.

Fusese atât de mândru de realizările lui, atât de mândru de ceea ce obţinuse.

Plănuise să le arate amândurora…

În schimb, ei îi arătaseră că erau oameni de onoare, că nu întorseseră spatele moştenirii lor, că nu făcuseră nimic care să aducă ruşinea asupra numelui familiei. În timp ce el izbutise să facă rău după rău.

Nu se gândea la păcatele lui, nu le lăsa să treacă dincolo de zidul conştiinţei. În aceleaşi circumstanţe, ar fi făcut aceleaşi lucruri.

Îl atacă pe Mick, rată, iar ticălosul profită pentru a-i trage o lovitură în abdomen, care aproape că-l făcu să se încovoaie.

— Nu te concentrezi în seara asta, spuse Mick.

Rafe îşi îndreptă trupul şi îşi ridică pumnii. Nu vorbea niciodată despre trecutul lui, nu făcea confidenţe, nu avea niciodată încredere că cineva urmărea altceva decât

propriile interese. Era lumea în care ajunsese bărbat, în care supravieţuise, în care niciodată nu-l interesase altceva decât propriile nevoi şi dorinţe. Faptul că îl preocupa ce dorea Eve îl neliniştea. Nu dorea s-o ţină într-o colivie aurită, dar s-o scoată din ea însemna să frecventeze cercuri în care nu se simţea nici pe departe confortabil.

— Tu te gândeşti vreodată cum de-am ajuns aici?

Lansă o lovitură. Mick se feri şi se retrase.

— Deci ai auzit şi tu zvonurile.

— Ce zvonuri?

Mick îl atacă, Rafe pară cu dreapta şi lovi puternic cu stânga. Mick se clătină, îşi recăpătă echilibrul şi rosti:

— Că Dimmick nu e mort.

Dimmick, fostul proprietar al clubului Rakehell, mentorul lui Rafe, dar şi torţionarul lui. O creatură mai diabolică nici că se născuse vreodată. Se crezuse că omul sărise de pe Tower Bridge, cu câţiva ani în urmă, dar rămăşiţele umflate găsite pe malul Tamisei nu putuseră fi recunoscute cu certitudine. Fuseseră identificate după inelul distinctiv pe care Dimmick îl purtase mereu la mâna stângă.

Evitând un pumn în maxilar, Rafe se feri într-o parte, apoi se lansă din nou spre adversarul său.

— Ar fi stilul lui să-şi înscenează moartea, iar apoi să stea ascuns o vreme.

— Şase ani?

Dumnezeule mare, chiar trecuseră şase ani de când îl silise pe Dimmick să semneze actul prin care îi ceda clubul Rakehell? Avusese paisprezece ani când începuse să lucreze pentru Dimmick. Trei ani mai târziu, devenise omul lui de încredere, rupând oase fără nicio remuşcare, ameninţând fără nicio reţinere. „Ai conştiinţa unui cadavru”, îi spusese Dimmick cândva. „Acesta-i motivul pentru care eşti atât de bun la ceea ce faci”. Primea ordinele şi le îndeplinea deoarece constatase prea târziu că Dimmick nu era genul de om căruia să-i fii dator.

— Dimmick a avut întotdeauna răbdare.

Mantra lui fusese că, dacă te hotărai să distrugi un om, trebuia s-o faci astfel încât să-l distrugi complet.

— Dacă trăieşte, va veni după tine.

Mick îl lovi pe Rafe în umăr.

— Dacă mi se întâmplă ceva, du-te la un avocat pe nume Beckwith. El are testamentul meu şi actele clubului. După moartea mea, clubul Rakehell îţi va aparţine.

Mick încremeni, se holbă la el, iar Rafe, dintr-o îndelungată obişnuinţă de a profita întotdeauna de avantajul unei slăbiciuni, îl lovi pe Mick sub bărbie, făcându-l să se dea îndărăt răsucindu-se, ca apoi să se prăbuşească.

La naiba! Asta avea să pună capăt antrenamentului. Îngenunche lângă bărbatul care, când fusese mai tânăr, se aflase mereu în preajma lui, adunând toate resturile pe care Rafe avusese chef să i le arunce. Nu fuseseră prea multe, dar de-ajuns pentru ca Mick să-i fie loial. Când Rafe pusese mâna pe acel iad al jocurilor de noroc, îi oferise lui Mick un loc unde să muncească. Nu se împrieteniseră. Nu-i legau decât afacerile. Mick conducea clubul şi avea grijă de toate în absenţa lui Rafe. Ceea ce, până de curând, se întâmplase rar.

— Nu că aş plănui să păţesc ceva, îl asigură el pe Mick când privirea acestuia se limpezi.

— De ce mi l-ai lăsa mie?

— Cine altcineva ar şti să-l conducă?

— Pot să-l conduc şi fără să fie al meu. Cu siguranţă, există cineva mai bun căruia să i-l laşi.

— Dacă o exista, eu, unul, nu l-am cunoscut. Dar, după cum am spus, plănuiesc să mai stau pe-aici vreme îndelungată. Totuşi, trimite nişte iscoade, să vedem ce pot afla. Dacă Dimmick trăieşte, ar fi în avantajul meu să ajung eu la el înainte să ajungă el la mine.

*

„Trezeşte-te, trezeşte-te”, şoptea mintea lui, însă nu îndrăznea să rostească vorbele cu voce tare. Nu era sigur

că dorea ca ea să afle că el era acolo, sprijinindu-se de stâlpul de la picioarele patului, privind-o din nou cum dormea. Cât lipsise, se gândise la noaptea de dinaintea plecării lui, când se uitase la Eve în timp ce ea dormea. În fiecare noapte, dorise să fie din nou acolo, să-i privească faţa, expresia dulce pe care o avea.

Toate femeile pe care le cunoscuse intim fuseseră aspre şi dure, modelate de viaţă astfel încât să fie imposibil de frânt. Ea putea fi frântă. După toate probabilităţile, el chiar avea s-o distrugă până la urmă, asta dacă nu găsea puterea de a o elibera.

Îi admira încăpăţânarea, îi plăcea să se dueleze în cuvinte cu ea. Tocmai când se credea învingător, ea fanda spre el şi-i trăgea o lovitură rapidă, care-l consterna. Uneori, doar de câteva ori când se aflase în compania ei, îl întrezărise pe omul care ar fi putut deveni dacă soarta ar fi fost mai blândă cu el. Un bărbat care ar fi meritat s-o aibă pentru tot restul vieţii.

Ochii ei se deschiseră cu o fluturare din gene, şi îi zâmbi.

— Cât ai fost plecat, m-am trezit în fiecare noapte aşteptându-mă să te văd acolo.

El stătuse treaz în fiecare noapte dorindu-şi să se afle acolo. Era primejdios, atât de primejdios. Putea să devină dependent de ea. Ştia foarte bine ce păţeau bărbaţii care nu se mai săturau de jocuri de noroc, de băutură sau de opiu. Trebuia să pună capăt acestei obsesii în creştere pe care o avea pentru ea, dorinţei de a fi în compania ei.

— Mi-ai lipsit la cină, spuse ea, iar ceva în pieptul lui se strânse.

Cuvinte, erau doar cuvinte. Ceva ce zicea cineva când altcineva nu era undeva. Nu dorise să spună că-i fusese dor de el. Ar fi trebuit să ţină la el pentru a-şi dori prezenţa lui. Dar ea se afla acolo pentru că fusese silită să rămână. Dacă ar lăsa-o să plece, n-ar mai vedea-o niciodată.

Acel gând era insuportabil.

Ea dădu să se ridice în şezut, dar încremeni şi îşi miji

ochii.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

El ridică din umeri.

— M-am antrenat la box.

— Te-ai bătut?

— Ca sport. Am o sală de box la club.

— Sport? De ce gentlemanilor li se pare distractiv să fie loviţi?

— Nu să fie loviţi. Să lovească.

Ea îşi dădu exasperată ochii peste cap, trase de şnurul clopoţelului, dădu plapuma la o parte şi coborî din pat.

— Ce faci? întrebă el alarmat de acţiunile ei.

Doar nu se gândea să-l îmbrăţişeze pentru a-l alina?

— Un om atât de bogat ca tine are fără îndoială o ladă cu gheaţă. O să cer să fie adusă nişte gheaţă pentru rana ta.

— Abia dacă-i o vânătaie. Mick nu loveşte atât de tare.

Ea se opri în faţa lui, se ridică pe vârfuri şi îi studie chipul de parcă era o curiozitate, ceva neobişnuit, ce trebuia văzut. Ea ridică mâna, dar el o apucă de încheietură. Ea se încruntă.

— Este zgâriată şi se umflă.

El îi dădu drumul şi îşi atinse uşurel cu degetele obrazul sensibil, lângă ochi.

— Nu e chiar aşa rău.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Ia loc într-un fotoliu de lângă foc, îi porunci ea pe un ton autoritar, înainte de a se îndrepta spre uşă.

El rămase exact acolo unde se afla. Nimeni nu-i poruncea lui. Absolut nimeni.

Ea întredeschise uşa şi îi vorbi servitoarei de pe coridor. Când reveni în cameră, îşi strânse buzele şi arătă spre fotolii.

— Stai jos!

Se apropie de lavoar, luă un prosop şi îl înmuie în apă.

El se uită la fotolii, apoi se uită la ea. În fond, nu era nimic rău în asta. Nu se supunea unei porunci. Dorea să stea jos. Din acest motiv, se îndreptă spre ele şi se aşeză într-un fotoliu moale, cu spătar înalt.

În timp ce Eve se apropia de el, Rafe urmări fascinat unduirile cămăşii ei de noapte. Îi întrezări forma picioarelor. Îşi dorea să-şi plimbe mâinile pe coapsele ei, apoi ca buzele să urmeze acelaşi drum.

Ea îngenunche în faţa lui şi ridică prosopul.

— Asta îţi va fi de-ajuns până soseşte gheaţa. Apa era rece.

— Pot face asta şi singur, rosti el întinzând mâna, ca să ia prosopul.

Ea feri prosopul şi se uită urât la Rafe.

— O să fac eu asta. Aşteptă o fracţiune de secundă. Te rog. Tu ai făcut atât de multe pentru mine, iar eu n-am făcut nimic pentru tine. Pot face măcar atât lucru.

Trecuse atât de mult timp. Nu ştia cum să accepte bunătatea cu delicateţe. Acesta era motivul pentru care darul lui Tristan aproape că îl demasculinizase.

Nu-i răspunse, dar nici nu obiectă şi nu se feri când ea îi atinse cu mare delicateţe obrazul. În schimb, o privi – îngrijorarea din ochii ei, concentrarea de parcă, dacă greşea ceva, îi făcea un rău ireparabil.

— Nu înţeleg de ce se bat bărbaţii, rosti ea încetişor. L-ai învins?

El simţi cum o ciudată mândrie îi crescu în piept.

— L-am făcut să se prăbuşească.

— Cum poţi să-ţi răneşti un prieten?

— Nu mi-e prieten. Lucrează pentru mine. A reuşit să-mi dea una sau două lovituri zdravene.

Ea suspină. Se auzi o altă bătaie în uşă.

— Ţine prosopul pe obraz.

O altă poruncă. În timp ce ea se duse să deschidă uşa, el îşi dădu seama că trebuia să discute cu ea despre treaba asta cu datul poruncilor. El nu avea să tolereze aşa ceva. Însă, când ea se întoarse, îi luă prosopul şi puse

bucăţi de gheaţă în el, Rafe nu rosti niciun cuvânt. Eve i-l puse cu atâta blândeţe pe obraz, încât el se gândi că nu avea să mai simtă niciodată ceva atât de sublim.

— Ţi-e foame? întrebă ea. I-aş putea cere bucătăresei să prepare ceva.

— Nu, am mâncat.

Nu era obişnuit să-i pese cuiva de cum se simţea el. Era neliniştitor.

— De ce, într-un tripou, e nevoie de o sală de box? întrebă ea cu privirea concentrată asupra a ceea ce făcea.

Stătea astfel încât, din când în când, atunci când trăgea aer în piept sau îşi schimba puţin poziţia, unul din sâni atingea braţul lui. Asta aproape că-l înnebunea. Gura i se uscă. Ar fi fost atât de uşor să se ridice din fotoliu, s-o întindă pe duşumea, să-i salte poalele cămăşii de noapte…

Nu, nu i le-ar ridica. Le-ar sfâşia. Dorea s-o vadă în toată splendoarea goliciunii ei, pentru că fără îndoială era o splendoare.

— Bărbaţii au anumite frustrări, spuse Rafe, el însuşi măcinat în clipa de faţă de acele frustrări. Au nevoie de un loc unde să se descarce, aşa că am amenajat o sală unde pot boxa sau pot face lupte. Iar uneori…

Se opri. Dorea ca ea să se simtă bine în preajma lui. Nu să ştie adevărul despre el.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Uneori…?

— Îi duc acolo şi *le* dau o lecţie.

Răceala gheţii se îndepărtă de obrazul lui când ea se lăsă pe călcâie.

— Ce fel de lecţie?

— Îi fac să înţeleagă că nimeni nu-şi bate joc de lucrurile care îmi aparţin.

Eve se încruntă.

— Ce fel de lucruri?

De ce pornise pe acest drum? Poate fiindcă simţea nevoia ca ea să ştie unele dintre cele mai rele lucruri despre el, astfel încât să nu-i mai pese dacă îi era foame

sau dacă îi apărea o vânătaie pe obraz. Nu dorea să înceapă să-i placă să aibă cineva grijă de el.

— Femeile care lucrează pentru mine… unele se prostituează. E alegerea lor, adăugă el repede. Îşi practicau meseria pe străzi, dar în clubul meu le este mai bine. Sunt curate, camerele sunt curate, clienţii care le vizitează sunt curaţi. Însă, din când în când, unii indivizi uită unde se află şi devin un pic cam duri. Când le fac rău fetelor, eu le fac rău lor.

Ea îl privi chiorâş.

— Tu însuţi?

— Da, eu însumi. Nimic nu este mai înfricoşător decât să te confrunţi cu un om căruia nu-i pasă de nimic.

O notă de blândeţe apăru în ochii ei. Îl făcu să se ruşineze. Detesta să discute despre orice aspect al vieţii lui. N-ar fi trebuit să vină acolo, ca să se uite la ea.

— Mi-ai spus că o să-l faci pe Geoffrey să regrete modul cum s-a purtat cu mine. O s-o faci în sala aceea?

— Nu, în cazul lui m-am gândit la altceva.

— La ce anume?

— Încă n-am stabilit toate detaliile. O să te anunţ când o voi face.

Rafe aflase cu mult timp în urmă că răzbunarea cea mai bună nu implica suferinţă fizică. O astfel de suferinţă se vindecă. Amintirea agoniei dispărea cu vremea. Cel mai bun lucru era ceva care să amintească permanent de greşelile făcute.

— Îţi mulţumesc pentru asta, pentru că vei avea grijă ca Geoffrey să regrete.

Recunoştinţa din ochii ei aproape că-l convinse să-i ceară să-l facă să-i promită şi altceva. Nimeni nu se mai uitase aşa la el. Era obişnuit să inspire frică, însă acum se gândi pentru prima dată în viaţa lui că era posibil să existe ceva mai puternic decât frica. Nu ştia sigur ce anume era, dar îl speria al naibii de tare.

Ridicându-se din nou în genunchi, ea puse cu grijă prosopul cu gheaţă pe vânătaia care se înnegrea, iar

apropierea ei îi distrase gândul de la iritarea pe care o simţea. Sânul ei era lipit cu fermitate de braţul lui, iar el îi simţea sfârcul dur prin cămaşa ei şi prin mâneca lui. Îşi dori să-i dea ocol cu limba, o dată, de două ori, apoi iarăşi…

— Mi-ar plăcea să vizitez clubul tău cândva.

Vocea ei păruse şi mai răguşită. Oare gândurile ei călătoriseră în aceeaşi direcţie ca ale lui? Se îndoia că avea habar de libertăţile pe care un bărbat şi le-ar îngădui cu un trup ca al ei. Se încruntă.

— Doamnelor nu le este permis accesul.

— Dar eu nu sunt o doamnă, nu?

Îi susţinu provocatoare privirea. El dori să nege cuvintele ei, dar nu putu.

— Nu ţi-ar plăcea prea mult. Este o mare de negru şi verde. Şi întotdeauna e o pâclă de fum. Miroase a tutun scump, a băuturi bune şi a femei şi mai bune.

— Totuşi, aş vrea să văd unde îţi petreci atât de mult timp.

Înainte ca ea să intre în viaţa lui, Rafe îşi petrecuse tot timpul acolo.

Ea îi luă prosopul de pe obraz şi, cu o atingere uşoară ca un fulg, îi dădu la o parte părul de pe frunte. El nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o mângâiere atât de delicată. Totuşi, deşi uşoară, avusese multă forţă.

— Aş vrea ca el să nu te fi rănit, rosti ea.

— Am păţit-o şi mai rău.

Ochii ei se îndreptară spre ai lui.

— Da, presupun că da. Trăieşti într-o lume foarte dură. Te-ai gândit vreodată s-o laşi în urmă?

— Aici mi-e locul.

— Dar eşti fiul unui duce.

— Dacă ar fi trăit, m-ar fi repudiat.

Dar, dacă ar fi trăit, Rafe n-ar fi ajuns în situaţia de a face lucrurile pe care le făcuse.

— Bănuiesc că şi tata ar face acelaşi lucru dacă ar şti că am decis să rămân aici. Deşi presupun că niciodată nu am fost cu adevărat fiica lui.

— Nu acorda prea multă însemnătate unei plimbări în parc.

— Dar tu nu mă ţii ascunsă. Ţie nu ţi-e ruşine să fii văzut cu mine.

El îi cuprinse faţa în palme, recunoscător că ea nu observase că încheieturile pumnului îi erau puţin zgâriate şi uşor umflate. Îl deranjau mai mult decât obrazul, dar, când o atinse, durerea i se diminuă de parcă ea ar fi fost un pansament. O dorea chiar în clipa aceea, pe loc. Dorea ca toate durerile să dispară. Ce gând atractiv! Unele dintre ele erau impregnate atât de adânc în el, încât nu aveau cum să fie mângâiate, alinate, alungate. Urma să le ia cu el în mormânt.

Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei. Îi promisese că avea să o înveţe cum să supravieţuiască de una singură. Trebuia să înceapă s-o înveţe despre investiţii, dar îşi dădea seama că ea avea nevoie de mai mult de-atât.

— Cât de obosită eşti?

Ochii ei se măriră puţin, chipul i se îmbujoră, şi, din reacţia ei, el îşi dădu seama ce crezuse că urmărea întrebarea lui.

— Sunt complet trează.

El desluşi tremurul slab din vocea ei, dar cel puţin ea nu minţise. Începea să se simtă tot mai în largul ei alături de el. Se gândi să se culce cu ea, dar nu era în cea mai bună formă în noaptea aceea, îl frământau prea multe gânduri sumbre. Feţe pe care le lovise, oase pe care le rupsese. La ordinele lui Dimmick. La început, fusese prea tânăr şi prea înspăimântat ca să nu se supună poruncilor nemiloase. Dacă îl dezamăgea pe Dimmick, avea un preţ cumplit de plătit. Apoi, după o vreme, chiar ajunsese să-i placă. Să-i zdrobească pe oameni, să-i intimideze, să se facă temut. Până când, într-o zi, trecând pe lângă un magazin, văzuse un derbedeu într-o oglindă mare aflată în vitrină. Îi trebuise o clipă până să recunoască bruta – lucru care se întâmplase abia când privise în ochii de un albastru îngheţat, care îi erau familiari, iar conştientizarea a ceea ce

devenise îi întorsese stomacul pe dos. Se ridică din fotoliu.

— Îmbracă-te! Hidoasa ta ţinută de doliu e numai bună. Mergem la club.

— Acum?

— E mai puţin probabil să te vadă cineva la ora asta.

Iar la club era mai puţin probabil s-o trântească pe pat şi să-şi îndrepte atenţia spre o activitate care nu avea nicio legătură cu boxul.

*

Evelyn făcu eforturi să nu se simtă dezamăgită. Când sosiseră, el o dusese la parter, iar ea crezuse că se îndreptau spre bârlogul depravării. În schimb, el o condusese într-o sală care avea în mijloc un careu înconjurat cu funii, de-a lungul pereţilor aflându-se bănci, îşi imagină că oamenii şedeau acolo şi urmăreau ce se întâmpla între funii.

Spera să vadă sala de jocuri, să privească jocurile la care bărbaţii pierdeau averi, mai ales cel care îl îndatorase pe Geoffrey faţă de Rafe, făcându-l să-l invite pe proprietarul tripoului la petrecerea pe care o dăduse pentru a o face metresa unui bărbat. Nu dori să se gândească la locul unde s-ar fi aflat în clipa aceea dacă Rafe n-ar fi fost acolo în acea seară.

— Dă-ţi jos pelerina, îi porunci el, iar ea îl privi pentru a vedea dacă el îşi scotea haina.

Îşi dori ca el să renunţe la obiceiul de a-i tot porunci fără să-i explice ce avea de gând. Totuşi, îşi desfăcu pelerina, şi-o dădu jos de pe umeri şi o puse pe o bancă.

Când se uită din nou la Rafe, văzu că îşi dezbrăcase vesta şi trăgea cămaşa peste cap. O aruncă pe jos. Ea privi minunându-se muşchii lui care se unduiau, abdomenul lui plat. El se mişca de parcă era alcătuit din poezie, lin şi fluent. Cândva, vizitase împreună cu tatăl ei un muzeu şi văzuse statui ale zeilor. Dar nici chiar ei nu erau atât de zvelţi, de fermi, de frumos sculptaţi ca Rafe.

— Trebuie să-mi scot şi eu hainele? întrebă ea.

El îşi îndreptă brusc privirea spre ea.

— Poftim? Nu, fireşte că nu. Asta m-ar distrage, şi-ar oferi un avantaj nedrept. Ridică una dintre funii, creând o boltă. Haide. Intră.

— Ce facem aici?

— Până la urmă, vei fi pe cont propriu. Cineva ar putea încerca să profite de tine. Trebuie să ştii cum să te aperi.

— Mă vei învăţa să boxez?

El clătină din cap, iar cârlionţi negri îi căzură pe frunte, făcându-l să pară şi mai tânăr, şi mai primejdios.

— Nu, o să te învăţ să te baţi.

— L-aş putea bate pe Geoffrey.

— Dacă vrei. Eu o să ţi-l ţin.

— Asta n-ar fi cinstit.

— Nu cred în luptă cinstită, cred în luptă pentru a câştiga. Haide. Intră în ringul de box.

Ei nu-i venea să creadă ce se întâmpla, după cum nu-i venea să creadă nici entuziasmul care o cuprinsese. Bănuia că acel entuziasm nu era legat exclusiv de ceea ce urma el s-o înveţe, ci şi de faptul că simţise o senzaţie ciudată în stomac în clipa în care-l văzuse fără cămaşă. Apropiindu-se de el, îi zări petele întunecate din dreptul coastelor.

— O, Dumnezeule, eşti vânăt!

Fără să se gândească, întinse mâna şi îl atinse cu degetele înmănuşate. El încremeni şi inspiră cu putere, aerul şuierând printre dinţii lui.

— De ce nu mi-ai spus? Te-aş fi îngrijit.

Cuprinzându-i încheietura cu degetele lui lungi, el îi îndepărtă mâna.

— Abia mă stăpânesc, Eve. Dacă mi-aş fi dat jos cămaşa în dormitorul tău, ai fi rămas şi tu fără cămaşă de noapte.

Ea îl privi cu ochii lărgiţi.

— Cu siguranţă nu rănit fiind.

— Rănit fiind, bolnav fiind, pe patul de moarte fiind.

— Aşa sunt toţi bărbaţii?

El o privi cu o exasperare pură.

— Habar n-am. Nu discut despre asta cu alţi bărbaţi. Ştiu doar cum sunt eu. Haide, treci în ring!

Aplecându-se pentru a trece pe sub funie, Eve se gândi că era puţin probabil ca el să discute cu cineva despre asta, dar, având mai multă experienţă decât ea, probabil se gândea mult la cum ar fi între ei. Constată că şi gândurile ei se îndreptau tot mai des în acea direcţie. Nu dorea să se trezească atrasă de el, dar nu putea nega că era un bărbat frumos. Nu dorea să se uite la el, dar îi era foarte greu să privească în altă parte. Braţele lui erau ferme şi musculoase. Vânjoase. Deşi el nu dorea să-i simtă braţele în jurul lui, Eve îşi dădu seama că ei i-ar fi plăcut foarte mult ca braţele lui s-o cuprindă.

— … îl dobori în genunchi.

— Poftim?

Îşi dădu seama că el vorbise în timp ce ea fusese pierdută în gânduri.

El suspină.

— Fii atentă, Eve! Îţi explicam că un bărbat este cel mai vulnerabil între picioare. Dacă îl loveşti acolo, îl faci să se prăbuşească precum un copac tăiat.

— Înţeleg.

— Din cauza fustei şi a juponului, este improbabil să-l poţi lovi atât de sus…

— Ei bine, poate-i pitic. Atunci, aş putea izbuti chiar foarte bine.

El se holbă la ea, apoi scoase un râs ca un lătrat. Auzul acelui sunet răsunând în jurul ei o făcu să zâmbească.

— Dacă e pitic, probabil că fugi mai repede decât el, aşa că să presupunem că nu-i pitic. Veni lângă ea şi îi îndoi degetele în palmă, ca să nu-l mai poată atinge. E bine să-l laşi să se apropie. Îşi puse mâinile pe umerii ei. Îţi păstrezi o expresie inocentă…

Ea făcu ochii mari şi clipi. El zâmbi.

— Foarte bine. Va fi atras de ochii tăi şi nu va observa când îţi vei strecura piciorul între ale lui. Apoi, îţi ridici genunchiul cât de repede şi cu câtă forţă poţi.

Ea îi dădu ascultare. Mârâind, el îi dădu drumul şi căzu în patru labe, respirând anevoie, cu capul lăsat în jos.

— Nu... trebuia... să... faci... asta.

Ea îngenunche.

— Cum să aflu dacă o fac aşa cum trebuie? Te simţi bine?

— Lasă-mă o clipă, să-mi revin.

Ea ar fi vrut tare mult să-l aline, să-i mângâie spinarea şi umerii, să se aplece şi să-i sărute fruntea. Când încetase a-şi mai dori ca dezastrul să se abată asupra lui? Stânjenită de gândul că poate dorea să fie cu el, se uită în jur.

— Presupun că, până îţi revii, aş putea să arunc o privire în sălile de joc.

— Nu!

— După ce mă înveţi să mă bat, mă vei învăţa să joc.

El îşi ridică privirea spre ea.

— Nu!

— Văd că-ţi place foarte mult cuvântul ăsta, nu-i aşa?

El trase adânc aer îşi piept şi se aşeză pe vine.

— De ce ai risca să pariezi pe o carte şi să pierzi ceea ce te va costa atât de mult să obţii?

— Presupun că pare o prostie.

— Da, aşa pare. Se ridică şi o ridică şi pe ea. Acum, strânge pumnul.

Ea îşi îndoi degetele în jurul degetului mare şi le strânse pe toate în palmă. El o luă de mână şi îi desfăcu degetele.

— E bine ca degetul mare să fie afară, acoperind primele două degete. Iar pumnul trebuie ţinut în linie dreaptă cu încheietura, nici în sus, nici în jos. În felul acesta, este mai puţin probabil să-ţi rupi vreun os. Îşi ridică palmele. Acum, loveşte-mi o mână.

— O să te doară.

— N-o să păţesc nimic.

Ei nu-i plăcu prea mult sunetul făcut de pumnul ei când lovi palma lui.

— Bine, rosti el. Din nou.

Ea lovi iarăşi, iar cumplitul zgomot al cărnii lovite răsună din nou în jurul ei.

— Mai tare şi mai repede, îi ordonă el.

Ea îl lovi iar şi iar. El începu să se retragă prin ring, iar ea îl urmă.

— Dacă chiar vei vrea să faci rău cuiva, loveşte-l în nas. Doare ca naiba. Dacă poţi să-i spargi nasul, cu atât mai bine. Dacă se răsuceşte cu spatele la tine, loveşte-l în rinichi. Îl va doborî la fel de sigur ca o lovitură în vintre.

— Unde sunt rinichii?

La următoarea lovitură, el îi *cuprinse* pumnul cu *mâna* lui mare şi puternică, oprindu-l fără niciun efort, iar ea îşi dădu seama de ce el zâmbise în seara în care îl ameninţase că avea să-i scoată ochii. N-ar fi avut nicio şansă împotriva lui.

El îşi duse cealaltă mână la spatele ei şi schiţă un mic cerc.

— Aici. Şi în partea cealaltă. Dacă o faci cum trebuie, lovitura poate paraliza un om pentru scurt timp.

— Tu o faci cum trebuie?

El încuviinţă din cap.

— N-are rost s-o faci dacă n-o faci corect. În general, aşa stau lucrurile şi când te apuci să te baţi: o faci cu toată dăruirea. Nu te retragi niciodată, nu ierţi niciodată. De multe ori, am văzut bărbaţi scunzi doborând unii mari doar pentru că erau hotărâţi să câştige.

— Deci ai asistat la multe lupte.

Ea nu-şi amintea să fi fost martoră la vreuna. Cu siguranţă, nici tatăl ei, nici Geoffrey nu veniseră niciodată acasă învineţiţi sau însângeraţi. Niciodată nu mai ţinuse un prosop ud pe faţa unui bărbat, nu începuse niciodată să numere firele de barbă ale unui bărbat de teamă că, dacă avea să continue a se uita în ochii lui, s-ar putea pierde în adâncurile lor.

Prin cuvintele şi acţiunile lui, Rafe dădea impresia unui bărbat căruia nu-i păsa de altcineva decât de el, dar, ajungând să-l îngrijească, îşi dăduse seama că era mult mai mult decât atât. Însă nu era sigură dacă ar fi înţelept să exploreze acel teren necunoscut.

— Am văzut mulţi oameni străduindu-se să supravieţuiască, zise el. În general, nu este o privelişte frumoasă.

— Să vezi aşa ceva probabil că te afectează la fel de mult ca implicarea directă.

— Nu la fel de mult, spuse el încet, privirea rătăcindu-i pe chipul ei de parcă ar fi vrut să-i simtă mătasea pielii, gustul buzelor. Îşi drese glasul. Să revenim, dacă un bărbat vine pe la spate şi te cuprinde în braţe... Se răsuci în spatele ei şi o apucă de umeri... Apleacă-ţi capul în faţă, apoi repede-l spre spate cu câtă forţă poţi şi loveşte-l în nas. Cu puţin noroc, o să i-l spargi.

— Nu cred că eşti suficient de aproape de mine ca să ajung la nas.

— Dacă nu te superi, prefer să evit această demonstraţie.

— N-o să lovesc cu putere, dar trebuie să simt cum funcţionează lovitura.

Cu degetele mari, el îi mângâie muşchii încordaţi aflaţi de o parte şi de alta a gâtului. Braţele lui n-o cuprinseră, însă îi simţi răsuflarea caldă pe ceafă.

— Sunt suficient de aproape.

Vocea îi fusese joasă, seducătoare. Respiraţia ei deveni superficială, stomacul i se strânse. Se gândi că, pentru a se putea controla, ar trebui probabil să-şi repeadă capul spre spate.

— Îmi voi da seama dacă i-am spart nasul? întrebă ea cu voce răguşită.

— Da. Vei auzi un trosnet puternic.

Un cerc de căldură umedă formă un fel de rouă pe pielea sensibilă de lângă urechea ei stângă. Trebui să facă un mare efort pentru a nu se întoarce spre el. Gura lui trecu

în partea cealaltă. Ea îşi închise strâns ochii şi se gândi la dimineţi ploioase petrecute sub o plapumă groasă.

— Şi dacă nu-mi dă drumul?

Se lăsă o tăcere grea, iar ea se întrebă dacă el o plăcea, dacă încerca să-şi dea seama la cine se referea ea – la atacator sau la bărbatul aflat în spatele ei, care îi mângâia atât de delicat, atât de încet ceafa cu buzele, făcându-i firişoarele de păr să se ridice.

— O să-ţi dea drumul, rosti el în cele din urmă, iar ea ar fi putut jura că simţise regret în vocea lui. Se îndepărtă de ea. Cred că ai prins ideea.

Ea se răsuci şi îl văzu trecând pe sub funie şi îndreptându-se spre hainele lui.

— N-am exersat prea mult. Nu pricep de ce ne-am deranjat să venim până aici.

El îşi luă cămaşa şi îşi băgă braţele în mâneci.

— Podeaua e mai moale în ring, nu există lucruri care pot fi sparte şi era mai puţin probabil să te poţi răni dacă mergeam cu lecţiile mai departe.

— Şi de ce n-o facem? Adică, de ce nu mergem cu lecţiile mai departe? Cred că începeam să mă descurc.

El nu se osteni să-şi pună vesta sau haina. Doar le luă în mână.

— Eşti chiar atât de naivă?

Ea zări încordarea de pe chipul lui, încheieturile albe când îşi încleştă pumnul liber. Se apropie şi ridică funia cu un gest care sugera că ar fi vrut s-o folosească pentru a strangula pe cineva.

— A fost o idee proastă, zise el. Trebuie să plecăm.

— Mie mi s-a părut o idee bună. Se strecură pe sub funie. Acum, ştiu cum să-l lovesc pe Geoffrey, data viitoare când îl văd.

— Ţine minte să nu îndoi încheietura. N-aş vrea să-mi faci probleme rănindu-te.

Ea îşi dori ca el să fi zâmbit când spusese asta, pentru a fi sigură că glumise.

— Dacă tot suntem aici, aş putea arunca o privire?

El o studie preţ de o clipă.

— Presupun că o privire rapidă n-are ce rău să facă.

Ea îl urmă afară din sală, pe două rânduri de scări şi printr-un coridor de-a lungul căruia se aflau câteva camere. Ar fi putut crede că aceea era aripa în care se afla bordelul, doar că uşile erau deschise. Pereţii aveau un tapet roşu de Burgundia cu vrejuri aurii. Mai elegant decât s-ar fi aşteptat. Lămpi cu gaz licăreau de-a lungul pereţilor. Privind într-o cameră printr-o uşă deschisă, Eve se opri.

— Asta-i biroul tău, aici lucrezi.

Intră. Era mobilat spartan. O masă de lucru. Un scaun dincolo de ea. Un bufet pe care erau carafe cu băuturi. Ferestrele erau neacoperite, privind în noapte.

— Ce te face să crezi asta? întrebă el.

Privind peste umăr, ea văzu că Rafe era sprijinit de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— Globurile. Erau răspândite pe numeroase rafturi de pe trei pereţi. Cred că sunt o sută.

— Mai exact, o sută două.

Stupefiată, se răsuci.

— Cu tot cu cele de-acasă?

— Nu.

— De ce le colecţionezi? De ce te fascinează?

El rămase locului, privind în camera slab luminată.

— Fiindcă plănuieşti să călătoreşti prin lume şi vrei să studiezi unde te-ai duce? Poţi avea încredere în mine. Nu voi spune nimănui.

— Nici n-ai cui să spui.

— Presupun că aşa este. În copilărie, colecţionam păpuşi. Nu fiindcă voiam, ci pentru că tata îmi dăruia mereu. Aşa că poate nu colecţionam păpuşi, ci simboluri ale iubirii lui. Poate că de aia am spart atât de multe. Eram furioasă şi nu puteam să-l lovesc pe el.

Se îndepărtă de el. Nu dorise să călătorească în trecutul vieţii ei. Ci în trecutul vieţii lui.

— Globurile îmi dădeau speranţă.

Cu inima bubuind, Eve se răsuci spre el. Dorea să

arunce măcar o privire în sufletul lui. Aşteptă. Cu siguranţă, avea să spună mai multe. Iar răbdarea îi fu răsplătită.

— Îmi dădeau speranţă că exista un loc mai bun decât cel în care mă aflam.

— Deci le-ai colecţionat pe toate în copilărie?

— Nu, Eve, mai colecţionez blestemăţiile astea. Se întoarse în hol. Vrei sau nu să vezi tripoul?

El căuta în continuare un loc mai bun decât cel în care se afla – la fel ca ea. Nu voia să fie metresă, nu dorea să locuiască într-o casă împreună cu un bărbat care n-o dorea decât pentru distracţie. Îşi dorea mai mult de-atât: un soţ, o familie, un cămin.

Casa lui nu avea să fie niciodată un cămin.

După cum n-avea să fie nici biroul lui. Nu-l satisfăcea. Oricât de confortabil părea, nimic de-a colo – cu excepţia globurilor – nu spunea nimic despre el. Ea crezuse că avea să descopere ceva care să o ajute să-l înţeleagă, dar chiar şi acolo el avea mare grijă să nu dezvăluie nimic despre sine.

— Da, vreau să-l văd.

Poate că acolo avea să-l înţeleagă în sfârşit.

*

Rafe avea bănuiala neliniştitoare că n-o adusese la club pentru a o învăţa cum să se apere. Că se folosise de asta ca pretext – el, care nu tolera absolut deloc pretextele – deoarece dorise ca ea să vadă localul lui. Nu păcatele care se perpetuau acolo, ci ce reuşise să facă din el – ceva care garanta că nu avea să mai datoreze niciodată nimic altui om, că nu avea să mai sufere vreodată, că niciodată nu avea să mai fie silit să facă lucruri pe care nu le dorea.

Ea putea învăţa de la el. Da, pentru o vreme, avea să fie nefericită, însă, după ce scăpa de el, urma să aibă mijloacele necesare pentru a face orice-şi dorea. Până atunci, trebuia să înţeleagă exact ce anume dorea. El îşi imagina că, din clipa în care primise prima păpuşă, singurul

lucru pe care îl visase legat de viitorul ei fusese să devină soţie.

Exact la fel cum el îşi petrecuse primii zece ani din viaţă crezând că avea să devină un gentleman.

În timp ce o conducea printr-un coridor întunecat spre un balcon cufundat în umbre, în minte îi reveni o amintire pe care o ferecase cu multă vreme în urmă. Şedea în poala tatălui său, la biroul acestuia, şi urmărea cu câtă grijă întorcea bărbatul foile atlasului şi îi arăta locurile pe care Rafe avea să le viziteze într-o bună zi. „Pembrook ne aduce un venit anual consistent, aşa că vei avea o alocaţie. Nu vei intra în armată şi nici popă nu vei deveni. Ştiu că nu-ţi convine când Sebastian şi Tristan pleacă fără tine, dar, într-o zi, tu vei călători prin toată lumea, în timp ce Sebastian va fi silit să rămână aici”.

Până la urmă, toţi trei fuseseră siliţi să plece.

Dădu la o parte draperiile groase şi grele, inhală parfumul de trandafiri al lui Eve când ea trecu pe lângă el şi o urmă în balcon.

Eve se apropie de margine şi cuprinse în palme balustrada sculptată. Dar, chiar şi aşa, umbrele o fereau de ochii celor aflaţi la etajul de jos. Nimeni nu avea să ştie vreodată că ea fusese în vizită acolo. Deşi el bănuia că fantoma parfumului ei avea să bântuie coridoarele prin care trecuseră. Faptul că o adusese acolo era o greşeală – risca să aibă o amintire cu ea în clubul lui. După ce avea s-o lase să plece, dorea ca nimic din ea să nu rămână în urmă. Nu voia să aibă alte amintiri decât cele din pat.

Totuşi, îi făcea plăcere să-i vadă silueta în vreme ce ea studia tot ce se petrecea sub ochii ei – un festin al păcatului. El auzea cum cărţile erau amestecate, cum zarurile erau aruncate, cum ruleta era învârtită. Auzea exclamaţiile de bucurie şi gemetele de disperare. Nu trebuia să se uite spre sala de jocuri pentru a şti ce ar vedea.

— Este atâta activitate. E atâta însufleţire, nu-i aşa?

El nu avea nevoie de lămuriri. Ştia foarte bine ce voia

ea să spună. Era o încăpere care fremăta de activitate. Întotdeauna se petrecea ceva. O carte era întoarsă, un zar se oprea clătinându-se, o bilă cădea într-o fantă.

— Ce ţi-a plăcut la acest loc?

Oare cunoscuse vreodată o femeie care să-i pună atât de multe întrebări? Oare cunoscuse vreodată o femeie care să-l facă să dorească a-i răspunde? Întrebările îl iritau. Erau deranjante, inoportune. Totuşi, când ea îl chestiona, o fărâmă din sufletul lui intra brusc în alertă şi se întreba prosteşte, ridicol, dacă nu cumva ei îi păsa de el.

— Banii pe care îi puteam câştiga.

Ea îl privi cu atenţie şi îi adresă ceea ce el bănui că ea considera a fi un zâmbet înţelegător.

— Dar puteai să-i şi pierzi.

— În cele din urmă, casa câştigă întotdeauna, Eve. N-ar fi ceva neobişnuit ca, în noaptea asta, un milion de lire să treacă de la cineva la altcineva, iar cea mai mare parte din sumă să ajungă în vistieria clubului.

Ea se răsuci spre el şi făcu ochii mari.

— Glumeşti!

El clătină uşor din cap.

— E obscen!

— Există obscenităţi şi mai rele.

Ea îl studie şi îşi dori ca el să-şi fi ţinut gura.

— Cum ar fi…? întrebă ea în cele din urmă.

Să pui copii la muncă. Să-i trimiţi în mine, în beznă, singuri – cu excepţia şobolanilor, a gândacilor şi a creaturilor cu multe picioare, care muşcă – şi să te aştepţi ca ei să stea cuminţi acolo, ca să deschidă şi să închidă câte o uşă pentru cai şi vagonete atunci când este nevoie. Să-i trimiţi şi mai adânc, în puţurile minelor, târându-se prin spaţii în care abia încap, pereţii grotelor apăsându-i până când le-ar da senzaţia că mai aveau puţin şi se sufocau.

Dar nu-i putea spune nimic din toate astea. Aşa ceva nu era de zis. Trebuia să rămână îngropat la fel de adânc precum cărbunii.

— Wortham, de pildă, rosti el sec.

Poate că şi ceilalţi lorzi care fuseseră acolo în noaptea aceea. Rafe consideră că era vremea să plece.

— Cred că nu mai avem ce face aici.

*

Ea crezuse că el avea să o conducă la trăsură. În schimb, începură să urce un alt rând de scări.

Trebuia să admită că Geoffrey era o obscenitate, cel puţin având în vedere modul în care se purtase cu ea. Totuşi, nu credea nici măcar o clipă că Rafe se gândise la Geoffrey cât timp ea îi aşteptase răspunsul. Trăsăturile lui nu se clintiseră, dar ea văzuse ceva – doar o licărire – în ochii lui de un albastru îngheţat, ceva profund, puternic şi stăruitor. Poate ceva din trecutul lui, un incident, o persoană, un loc care jucase un rol important în modelarea lui ca bărbatul care devenise.

Preţ de o clipă, se gândise că avea să-i spună. Dar nu ştia dacă voia asta. Dorea foarte mult să-l înţeleagă, însă începea să creadă că acest lucru avea un preţ mare – coşmarurile lui puteau deveni ale ei.

După ce urcară scările şi ajunseră la mijlocul unui coridor, el deschise o uşă grea, de mahon. Ea intră într-un salon mare, nu chiar la fel de sumar mobilat ca biroul lui, dar era evident că lui nu-i păsa de fleacuri. Văzu holurile care se desprindeau din el într-o parte şi în cealaltă şi presupuse că duceau spre alte camere, dormitoare probabil.

— Apartamentul meu.

— Ce rost are, având în vedere că deţii o casă minunată? întrebă ea apropiindu-se de o fereastră neacoperită.

Privi spre strada aflată dedesubt. Ceaţa începuse să se formeze, făcând ca toate lucrurile pe lângă care şerpuia să pară ameninţătoare.

— Prefer să stau aici. Casa… am luat-o pentru că mi-a stat în putere s-o fac.

Ea îl privi cu atenţie.

— Aici vei locui după ce îmi vei da mie casa?

— După toate probabilităţile, da. Deşi poate că voi cumpăra alta înainte de asta.

Se sprijini de pervazul ferestrei.

— Se pare că nu-ţi plac draperiile.

— De ce să pui sticlă într-un perete, iar apoi să acoperi priveliştea?

Atenţia ei se îndreptă din nou spre stradă. Văzu gentlemani care veneau şi care plecau.

— Niciunul din cei care pleacă nu păşeşte atât de însufleţit precum cei care sosesc.

— Când vin aici, cred că norocul îi însoţeşte.

— Presupun că descoperă repede că nu este aşa.

El îşi ridică mâna şi îi trase după ureche câteva şuviţe rebele. Un fior cald o străbătu, dar îşi menţinu privirea aţintită asupra străzii. Se putea dovedi foarte primejdios să-l privească în clipa aceea, având în vedere că în apropiere existau acele camere… dormitoare.

— Norocul nu există. Este doar o plăsmuire a imaginaţiei vreunui sărman prost. Ştii care-i cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui om când vizitează prima dată un tripou?

— Să piardă totul?

— Să câştige.

Ea îşi îndreptă repede privirea spre el. Rafe se uita cu intensitate la ea, dar Eve începea să îşi dea seama că el o studia mereu de parcă ar fi dorit să descifreze fiecare aspect, fiecare nuanţă din ea. Ea călătorise prin viaţă acordând prea puţină atenţie lucrurilor importante, în timp ce el nu îngăduia să-i scape nimic. El supravieţuia în timp ce ea bâjbâia încercând să-şi afle calea. Avea ce învăţa de la el.

— Câştigul declanşează obsesia, zise el. Acea exaltare trecătoare care te face să te crezi deasupra lumii, de neînfrânt, invincibil. O trăieşti o dată şi n-o uiţi nicicând. Oricât de adesea pierzi după aceea, continui să cauţi acea

euforie înşelătoare care te-a făcut să uiţi o vreme de toate necazurile din viaţa ta.

— Atunci, în seara aceea de la Geoffrey, eu ce-am fost? Ceva ce-ai vrut să ai pentru că puteai? Sau ceva ce-ai vrut să câştigi pentru o bucurie de moment?

El se apropie şi mai mult de ea, luă şuviţele care se eliberaseră din nou şi le trecu printre degete de parcă nu le-ar mai fi văzut până atunci.

— Într-o zi, un bărbat îţi va câştiga inima, iar euforia pe care o va simţi atunci va depăşi cu mult orice va simţi la întoarcerea unei cărţi sau la oprirea unui zar. Nu-i va păsa că reputaţia ta e distrusă şi că tatăl tău nu s-a însurat cu mama ta.

Încheieturile degetelor lui îi mângâiară obrajii, apoi el îi cuprinse bărbia în palmă. Cu buricul aspru al degetului mare, presără senzaţii pe buza ei de jos.

Ea îşi dădu seama că el evita cu abilitate să-i răspundă la întrebare creându-i speranţa că încă ar putea avea toate lucrurile după care tânjea.

— Tu te vei însura vreodată?

Cuvintele se auziseră ca o şoaptă a aerului. Nu ştia de ce conta dacă el avea să-şi ia o soţie, dar dintr-odată conta. Avea să-şi aducă doamna acolo, s-o înveţe cum să se apare, să-i arate apartamentul lui? Avea să-i îngăduie să pună draperii?

El îşi ridică privirea spre ochii ei şi, înainte de a vorbi, văzu resemnarea şi adevărul din ei.

— Nu.

Un cuvânt simplu, care nu lăsa nicio îndoială, care nu îngăduia apariţia neprevăzutului.

— Şi dacă îţi câştigă inima?

— Mai întâi, ar trebui s-o găsească.

Gura lui o acoperi cu hotărâre pe a ei, limba lui fiind nerăbdătoare să danseze cu a ei. Intensitatea o făcu să se clatine, şi întinse mâinile pentru a-l cuprinde ca să-şi regăsească echilibrul, pentru a-şi ajuta genunchii să nu cedeze, făcând-o să cadă.

El o apucă de încheieturi înainte ca mâinile ei să apuce a-i atinge umerii, îi duse braţele la spate şi le strânse ferm, în tot acest timp continuând să-i stăpânească gura, ţinând-o cumva aproape, deşi se distanţa de ea.

Oare de ce un bărbat atât de senzual, care săruta atât de vorace, încât ameninţa s-o devoreze, avea o asemenea aversiune faţă de încercările ei de a-l lua în braţe? Cum de putea observa fiecare mic gest pe care îl făcea ea, deşi era cufundat în frenezia de a o face să-i răspundă la fel, să-l exploreze, să-l savureze?

Într-un colţişor îndepărtat al minţii ei apăru gândul că stăteau în faţa unei ferestre neacoperite şi că ofereau un spectacol pe cinste pentru cei care soseau şi plecau, dar nu-i păsa. Nu. Îi. Păsa.

Conştientizarea acestui fapt o izbi cu o hotărâre înspăimântătoare. Dorea acel sărut. Sărutul lui. Dorea gura lui pe a ei. Dorea să-i simtă gustul, atingerea aspră a maxilarului său nebărbierit pe pielea ei fină, ecoul gemetelor lui în jurul ei.

Sau ea era cea care gemea şi suspina?

Când începuse ea să-şi dorească sărutările lui? Când începuse să dorească prezenţa lui? Când decisese că-şi dorea cu disperare să dezlege misterul care-l înconjura?

El nu avea inimă. Nu era bun. Nu avea să se însoare niciodată.

Era categoric cea mai nepotrivită persoană pentru care să înceapă a nutri sentimente, dar totuşi acestea apăruseră. Abia înmugureau, dar aveau să înflorească, iar apoi ce avea să se întâmple cu ea? Avea să fie o femeie cu trupul pângărit şi cu sufletul zdrobit.

Numai că ea nu credea că el avea să-i facă rău. Avea prea multă grijă să nu se întâmple asta, să n-o grăbească, să n-o silească înainte să fie pregătită.

Îşi desprinse gura de a ei şi, respirând anevoie, o studie de parcă îl năucise. Încet, foarte încet, îi dădu drumul, descleştându-şi câte un deget. Privirea lui se îndreptă spre hol şi păru că se gândeşte din câţi paşi ar

putea s-o ducă până acolo şi mai departe, în dormitorul lui.

— Nu aici, rosti ea încet.

Nu ştia de ce conta, dar conta. Nu dorea ca el s-o aibă într-un loc al păcatului, al viciului şi al depravării.

Privirea lui reveni şi zăbovi asupra ei, ochii lui de un albastru îngheţat nemaifiind parcă atât de reci.

— Nu, nu aici.

Apoi plecară, el conducând-o pe scări şi prin coridoare până la uşa din spate, aceea pe unde intraseră, cu ceea ce părea a fi o eternitate în urmă.

— Este aşa cum ţi-ai imaginat? întrebă el deschizând uşa.

— De fapt, mi s-a părut cam plictisitor şi banal. Nu ştiu de ce m-am aşteptat la mai multă distracţie.

Coborâră treptele spre trăsura care îi aştepta la grajduri. Un lacheu deschise uşa. Rafe o ajută să urce, dar n-o urmă înăuntru.

— Vizitiul va avea grijă să ajungi în siguranţă acasă, spuse el.

— Tu nu vii?

Se întrebă de ce se simţea atât de dezamăgită.

— Sunt nişte lucruri pe care trebuie să le rezolv.

— Când te vei întoarce acasă?

— Nu sunt sigur.

După ce închise uşa, el urcă scările şi rămase acolo, privind trăsura, privind-o pe ea. Ea îl putea vedea prin geam.

Trăsura se clătină şi porni. Coti, iar ea nu-l mai văzu pe Rafe. Nu credea că mai văzuse vreodată pe cineva care să pară atât de însingurat.

Capitolul 12

Când se trezi, ceasul de pe poliţa căminului arăta aproape ora 11. Niciodată nu dormise până la o oră atât de

târzie. Presupuse că asta se întâmpla când îţi petreceai nopţile cu gentlemanii.

Se dădu jos din pat, sună după cameristă, se apropie de fereastră şi trase draperiile, descoperind deloc surprinsă că era o zi îngrozitor de mohorâtă. Totuşi, nu egala nici pe departe starea ei de spirit. Într-una din nopţile următoare, el avea să vină la ea, şi aveau să facă mai mult decât să vorbească. Erau condiţiile pe care le acceptase. Avea să le onoreze. Nu mai avea ea multe, dar cuvânt avea.

Uşa se deschise, iar ea o privi peste umăr pe cameristă. Atmosfera din încăpere nu păru să se încarce cu energie, nu păru să se rarefieze sau să se însufleţească la intrarea ei.

— Doresc să schimbaţi aşternuturile azi.

Lila păru surprinsă.

— Da, domnişoară. În fiecare zi, schimbăm aşternuturile.

Sigur că le schimbau.

Lila se apropie de şifonier şi scoase rochia de doliu pe care o purtase în acea seară fatidică în care sosise acolo. I se părea că trecuse o eternitate de-atunci. Brusc, Evelyn simţi repulsie faţă de acea rochie.

— Nu, cea nouă. Am de mers undeva. O să te rog să mă însoţeşti, şi vreau ca trei lachei solizi să vină cu noi.

— Da, domnişoară.

— Şi doresc să vorbesc cu bucătăreasa. Vreau să verific meniul din seara asta. Doresc să fie ceva special.

Camerista o privi chiorâş, iar Evelyn îşi dădu seama că nu era nevoie să-i spună fetei tot ce intenţiona să facă, mai ales că tocmai se hotărâse să stabilească ea programul zilelor şi al nopţilor, în măsura în care era posibil.

Până să urce în trăsură şi să pornească spre destinaţia ei, se făcu aproape după-amiază. Îi trecu prin minte că, în decurs de o săptămână, viaţa ei se schimbase neaşteptat de mult. Acasă la tatăl ei nu ceruse niciodată o trăsură. Ieşea doar când el o însoţea. Nu îi instruise niciodată pe servitori în privinţa preferinţelor ei culinare. Nu

fusese niciodată stăpâna casei.

Cu o noapte în urmă, în semiîntunericul din camera ei, aflase ceva de preţ despre Rafe. El spusese că nu-i păsa deloc, dar îi păsa. Mult mai mult decât îşi dădea el seama sau decât era dispus să admită chiar şi faţă de sine. Dacă nu i-ar fi păsat, nu i-ar fi pedepsit pe bărbaţii care le abuzau pe femei în stabilimentul lui, nu ar fi învăţat-o cum să se protejeze singură. Bănuise de la bun început că el nu avea să-i facă rău fizic, dar acum era convinsă de asta.

Că era posibil să-i rănească inima era o cu totul altă discuţie. Se temea că, spre deosebire de el, ea nu avea forţa de a şi-o fereca. A ei era uşor de găsit şi de rănit. Îi permisese până şi lui Geoffrey s-o îndurereze. El nu-i dăduse niciodată motive să creadă că îi păsa de ea, dar ea nu-şi dăduse seama că o dispreţuia. Adoraţia necondiţionată a tatălui ei îi permisese să aibă fantezia că era specială. Geoffrey îi distrusese cu cea mai mare cruzime acea fantezie.

Trăsura coti pe o alee şi se opri în faţa unei case care nu i se mai păru la fel de elegantă şi de impresionantă cum fusese cândva. Uşa trăsurii se deschise, iar un lacheu o ajută să coboare. După ce şi ceilalţi veniră lângă ea, le spuse:

— După ce uşa se va deschide, s-ar putea să trebuiască să forţaţi intrarea, deoarece mi s-a spus că îmi este interzis să vin aici. Dar eu vreau să intru.

Străbătu hotărâtă aleea, urcă scările şi încercă uşa. Spre marea ei surpriză, aceasta se deschise. Evident, nu se aşteptaseră ca ea să se mai întoarcă vreodată.

Intră urmată îndeaproape de escorta ei. Manson apăru repede de pe unul dintre coridoare. Ochii lui se măriră, iar gura i se căscă înainte de a apuca să se controleze. Se grăbi să se apropie.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar…

Unul dintre lacheii ei îl blocă. Ea se îndreptă spre scări şi începu să le urce.

— Nu stau mult, Manson. Am nevoie de câteva lucruri.

N-ai decât să-l alertezi pe lord că sunt aici.

Ajunsă la etaj, porni pe un coridor care ducea spre aripa estică, ajungând lângă camera aflată în colţ. Dormitorul ei. Puse mâna pe clanţă şi ezită o clipă înainte de a deschide uşa. Păşi hotărâtă înăuntru, dar se opri clătinându-se. Măsuţa de toaletă, noptierele, scrinul – toate fuseseră golite de lucrurile ei. Cele câteva păpuşi care rămăseseră după ce le spărsese pe celelalte nu se vedeau nicăieri. Se apropie repede de şifonier. Era gol. Eleganta rochie mov pe care o cumpărase în speranţa că avea să o poarte la bal, cea pe care Geoffrey insistase s-o îmbrace în cea mai umilitoare seară din viaţa ei, dispăruse.

Auzi ropot de paşi furioşi. Surprinsă de calmul care o cuprinse, se răsuci spre uşă. Geoffrey se năpusti înăuntru, cu chipul de un roşu pătat.

— Uite ce este…

Nu apucă să facă decât doi paşi, că doi dintre lachei îl înşfăcară. Încercă să scape de ei, dar aceştia îl ţinură zdravăn. În cele din urmă, încetă să se mai zbată şi se uită urât la ea.

— N-ai niciun drept să vii aici.

— Mi-ai luat toate lucrurile. Unde sunt?

— Le-am vândut.

Cuvintele o loviră ca un pumn tras cu putere în stomac, însă refuză să arate asta. Putea fi la fel de stoică, la fel de impenetrabilă ca Rafe.

— Înţeleg.

— Tot ce se află în această casă îmi aparţine acum. Fac ce vreau cu lucrurile.

Oare desluşise vină, remuşcare? Nu putea fi sigură, dar nu avea de gând să-i mai acorde prezumţia de nevinovăţie. Ochii lui cenuşii aruncau săgeţi spre ea. Comportamentul lui o întrista din atât de multe motive.

— Te-am admirat atât de mult, întotdeauna. Fratele meu mai mare, viitorul conte. Dar, în clipa asta, nu-mi placi prea mult. Tata te-a rugat să ai grijă de mine, iar tu nu i-ai dat ascultare. M-ai făcut să cred că îmi căutai un soţ.

— N-am spus niciodată asta. Ţi-am zis că te voi prezenta unor gentlemani.

— Dar ai ştiut că asta credeam.

El rânji batjocoritor.

— Ai fost mereu o prostănacă.

— Mi se pare că eşti cumplit de trist.

— Să nu-ndrăzneşti să mă compătimeşti!

— O, nu te compătimesc! I-ai spus tatii că voi avea tot ce merit. În cele din urmă, Geoffrey, voi fi o femeie foarte bogată. Tu, pe de altă parte, vei fi insignifiant.

— Eu sunt lord, iar tu eşti o bastardă.

De unde avea atâta ură în el? Cum de putea s-o dispreţuiască în asemenea măsură? Îşi pierdea vremea. Geoffrey n-avea s-o asculte niciodată, n-avea să priceapă niciodată cu adevărat ce creatură abjectă era el.

— Noi o să plecăm acum, dar, dacă începi să faci scandal, lacheii mei te vor bate. Aşa că te rog să stai potolit.

Cu capul ridicat, ea ieşi din dormitorul care fusese cândva al ei, unde cândva fusese fericită. Presupunea că avea să descopere în curând dacă fericirea putea fi găsită în alt dormitor.

*

După-amiază târziu, Rafe stătea la fereastra biroului său, privind strada, privind oamenii care se grăbeau care încotro.

Nu ştia de ce nu se întorsese acasă împreună cu Eve. O dorise, Dumnezeule cât de mult o dorise! Acolo, în apartamentul lui luminat de felinarele de-afară, cu strălucirea slabă învăluind-o în umbre care descreşteau şi se prelingeau odată cu mişcările ei, fusese absolut seducătoare. Vocea ei răguşită şi râsul aspru îi sporiseră farmecul.

Ochii lui se închiseră când îşi aminti sărutul. Devenea foarte pricepută la a-i răspunde. Aproape că îi permisese

să-l cuprindă în braţe – aproape. Simţise mângâierea mâinilor ei, tânjise după atingerea lor aproape la fel de mult cât îi repugnase. Pieptul i se strânsese, sudoarea îi apăruse pe frunte, iar el îşi dăduse seama că avea s-o împingă de lângă el, poate chiar cu brutalitate, rănind-o, aşa că o prinsese de încheieturi înainte ca răul să fie făcut.

Nu dorise ca prima ei experienţă intimă să fie în bârlogul lui de păcate, sau în trăsura lui, sau pe stradă. O dorea într-un pat, aşa cum era bine – sau atât de bine cât putea să fie cu un bărbat care nu suporta să fie ţinut în braţe.

Se întrebă ce-ar simţi Sebastian dacă ar şti adevărul despre casele de copii unde cei mici erau obligaţi să muncească. Pe-atunci, nu ştiuse, de asta Rafe era sigur, dar poate că acum ştia. În ziare apăruseră articole despre condiţiile deplorabile, despre brutalitatea şi cruzimea patronilor. Domnul şi doamna Finch fuseseră deosebit de nemiloşi. Casa lor fusese ticsită. Băieţii dormeau pe saltele de paie puse pe duşumeaua unei camere încuiate. Nu aveau lumânări sau vreo altă sursă de lumină, cu excepţia lunii şi a stelelor.

Sebastian îi zisese să nu spună nimănui cine era, dar el era lord, iar lorzii nu dormeau pe podea. Aşa că, în a doua noapte, ceruse un pat. Doamna Finch îl târâse într-o cămăruţă. În ea se afla un pat. Un pat de lemn dur, fără saltea, fără vreun cearşaf. Şi îl legaseră de pat.

Rafe îşi lipi un pumn de geam silindu-se să alunge amintirea, sentimentul de disperare, teama că avea să fie lăsat să moară acolo. Era doar una dintre camerele lor de pedeapsă, dar îşi făcuse treaba. În noaptea următoare, nu mai ceruse un pat.

Dormise între alţi doi băieţi.

Un sunet venit dinspre pragul uşii îl făcu să privească peste umăr. Mick intră cu un mers apăsat, iar falca sa umflată şi vânătă îl făcură pe Rafe să se simtă vinovat, dar, amintindu-şi cât de umflat şi de sensibil era propriul lui ochi, vina i se diminuă rapid.

— Tocmai ţi-a fost trimis un mesaj, spuse Mick întinzându-i un plic.

Rafe îl luă. Nu recunoscu scrisul cursiv care alcătuia numele lui. Nu era de la cineva care îi mai scrisese.

— Vizitiul tău l-a adus, zise Mick de parcă îşi dăduse seama de nedumerirea lui Rafe, în ciuda faptului că acestuia nu i se clintise niciun muşchi.

Se pricepea de minune să nu trădeze nicio reacţie. Conştient de faptul că era posibil ca Eve să-i fi trimis un bilet, rosti sec:

— Asta-i tot.

Abia când fu singur, îşi trecu degetele peste buclele şi întorsăturile elaborate. Avea o caligrafie frumoasă, în vreme ce a lui era crâncenă. Îi era mai la îndemână să scrie cu stânga… „Semnul diavolului”, decretase doamna Finch înainte de a porunci ca braţul stâng să-i fie legat la spate în timpul lecţiilor de seară. Nu scrisese niciodată bine cu dreapta, iar, când reuşise să ajungă la Londra, revenise la ce i se părea mai firesc – cel puţin, în privinţa modului de a scrie cu tocul pe hârtie.

Deschise plicul şi scoase mica foaie îndoită.

Domnişoara Evelyn Chambers
Solicită onoarea prezenţei dumneavoastră
La cina din această seară.
Ora 8

Nu se putu abţine să nu zâmbească văzând formalismul ei. Oare se temea de o altă absenţă îndelungată din partea lui? Oare tânjea după compania lui?

Ce gând nebunesc! Nimeni nu tânjea după compania lui. Nu se străduia niciodată să se prefacă şi să fie plăcut. Nu dădea doi bani, nu-i păsa absolut deloc de nevoile altuia, ci doar de ale lui.

Studie din nou scrisul, îşi imagină mişcarea lentă a mâinii ei în timp ce încerca să alcătuiască foarte precis fiecare literă, ridurile care i se formaseră pe frunte când

alesese fiecare cuvânt, astfel încât să nu dea impresia că îl invita pentru altceva decât cina. Fără îndoială, avea să-l bombardeze cu întrebări toată seara, ucigând dorinţa, făcând eforturi să amâne inevitabilul.

Partea cea mai proastă era că tânjea după sunetul vocii ei aproape la fel de mult ca după căldura pielii ei. După tonul alert care se ridică şi cobora de parcă s-ar fi temut de răspunsul la întrebarea pe care nu se putea abţine totuşi să nu i-o adreseze. Uneori, îşi dorea să-i zică, să spună cu voce tare lucrurile despre care nu vorbise niciodată. Cum, imediat după plecarea lui Sebastian şi a lui Tristan, doamna Finch îl înşfăcase de guler şi îl târâse într-o cameră. Cu ajutorul soţului ei, care îl ţinuse, îi răsese capul pentru a nu lua păduchi, apoi îl dezbrăcaseră de haine şi îi poronciseră să intre într-o cadă cu apă. Stând în picioare în faţa ei, încercând să-şi ferească de ochii ei părţile cele mai vulnerabile, refuzase şi îi ceruse să-i dea înapoi hainele.

Atunci apăruse bastonul.

Trosc! Peste fluierele picioarelor.

Trosc! Umerii. Trosc! Spinarea. Trosc! Fesele.

Nimeni nu-l mai lovise vreodată. Era lord, fiul unui duce. Nu putea fi atins.

Singura modalitate de a scăpa de loviturile ei fusese să intre în cadă. Aşa că intrase. Apa fusese rece ca gheaţa, iar pielea i se stafidise aproape imediat, şi el începuse să tremure. Apoi, ea îl atacase cu o perie aspră, frecându-l, frecându-l, frecându-l până când se temuse că avea să-l jupoaie complet.

Când totul se terminase, după ce se ştersese, ea îi dăduse pantalonii lui, o cămaşă şi o haină făcute dintr-un material aspru şi peticit pe alocuri, care nu erau pe măsura lui. Abia când ajunsese să trăiască pe străzile Londrei, înţelesese că ea îi luase cămaşa, haina şi vesta pentru că nasturii erau preţioşi. Fără îndoială că îi scosese şi îi vânduse. Apoi, vânduse şi hainele. Ce dacă nu aveau nasturi? Materialul era de cea mai bună calitate. Se puteau cumpăra alţi nasturi – poate că nu la fel de frumoşi precum

cei originali, dar care să-şi facă treaba.

Însă, în acea casă unde copiii erau puşi la muncă, mai avusese lecţii de învăţat şi îşi petrecuse restul nopţii încuiat într-o cameră cu ceilalţi băieţi, care dormeau. Rafe se făcuse ghem şi încercase să-şi dea seama cât de repede avea să treacă timpul până când îşi va revedea fraţii.

În dimineaţa următoare, după un mic dejun constând din porridge cu lapte – la toate mesele se mânca porridge cu lapte –, fusese dus într-o magazie, împreună cu câţiva băieţi, unde fuseseră puşi să destrame nişte funii vechi. Cu cât mai subţiri erau firele obţinute, cu atât mai mare era riscul să-şi taie degetele când trăgeau de ele. Mâinile le sângerau, dar niciunul din băieţi nu se văita.

Deoarece bastonul era mereu pregătit.

Îşi trecu din nou degetele peste scrisul delicat al lui Eve. Abia atunci remarcă subţirile cicatrici încrucişate rămase în locurile unde firele muşcaseră din degetele lui. Aproape că părea abominabil ca asemenea mâini s-o atingă. Nu din cauza cicatricilor, ci a ceea ce ajunseseră să facă până la urmă. Mânuiseră arme pentru a face treburile murdare ale altora.

*

Rafe stătea în picioare în biblioteca lui, savurându-şi băutura. Când sosise, Laurence îl informase că domnişoara Chambers ceruse ca Rafe să aştepte în bibliotecă.

El trebuia s-o aştepte. Nu aşa se purtau metresele. Deşi doar el era de vină. Omisese să-i prezinte o listă completă cu regulile lui.

Uşa se deschise. Ea intră parcă plutind, iar el aproape că îşi înghiţi limba. Degetele lui se strânseră cu putere în jurul paharului, iar el presupuse că, dacă sticla n-ar fi fost atât de groasă, s-ar fi spart. Miracolul miracolelor, negrul dispăruse în sfârşit. Purta rochia mov, cea pe care el o alesese pentru ea. Părul strâns în creştetul capului reflecta lumina, făcând-o să licărească pe buclele blonde,

fascinându-l. Colierul primit de la tatăl ei îi strălucea la gât, tentându-l s-o sărute deasupra lui, sub el, de-a lungul lui, până ar fi ajuns la scoica urechii ei, unde ar fi zăbovit ciupind-o cu buzele.

Emana încredere în sine.

Totuşi, când se apropie, el îi văzu îndoiala, nesiguranţa. Îşi dori să fi fost un om căruia să-i placă poezia, dar cuvintele poetice îi fuseseră alungate din suflet. În plus, poezia era apanajul îndrăgostiţilor, iar el în niciun caz nu avea să fie incorect faţă de ea. Nu avea inimă, ca să i-o poată dărui, şi nu voia să-i creeze falsa speranţă că ar putea să capete brusc una. Cu toate că, pentru o clipă trecătoare, se gândi că, dacă ar putea cumpăra una pe care să i-o ofere, ar face-o.

Întorcându-se spre masa pe care se aflau băuturile, scoase dopul unei sticle de vin şi se concentră asupra umplerii cu generozitate a unui pahar, recunoscător că mâinile îi redeveniseră sigure şi că nu se putea face astfel de râs.

— Ai idee cât de frumoasă eşti?

— O metresă trebuie să se preocupe de înfăţişarea ei, nu-i aşa?

El îi dădu paharul şi privi fascinat cum degetele ei cuprinseră piciorul acestuia. De ce se stârniseră simţurile lui? presupuse că datorită anticipării faptului că urma să o aibă în curând.

— O metresă nu are ce să caute la fra… la Wortham fără mine.

Ea îşi ridică bărbia.

— I-am luat cu mine pe Lila şi pe trei lachei solizi. Bău o înghiţitură şi îşi trecu limba peste buze. El îşi dori ca limba ei s-o atingă pe a lui. În seara aceea, majordomul, Manson, mi-a zis că îi pare rău că nu mă poate lăsa să intru, dar astăzi, după felul cum s-a uitat la mine, de parcă eram un preş de şters picioarele, mi-am dat seama că doar pregătirea pe care o are l-a făcut să-mi spună că-i pare rău. De fapt, nu i-a părut rău deloc. I-am zis cameristei mele,

Hazel, că este bine-venită la mine, dacă doreşte. Chiar i-am dus lipsa.

Sorbi iar din vin, o înghiţitură mai mare.

— Dar mi-a refuzat invitaţia de parcă ar fi fost mai prejos decât ea. Toată viaţa am ştiut ce sunt, dar tata mi-a fost scut. N-am înţeles niciodată în ce măsură. După moartea lui şi după vizita de astăzi, am înţeles că lumea nu mă place atât de mult cum am avut impresia.

Toată viaţa lui, şi el ştiuse ce era, dar nimeni nu-i fusese scut. Uneori, originea lui înrăutăţise situaţia.

— Lumea nu contează, decretă el. Nu înseamnă nimic.

— Aşa îţi trăieşti tu viaţa? Pretinzând că nimeni nu contează?

— Nu pretind, Evie. Chiar nu contează. Nu i-ar fi permis el să conteze. În fond, de ce te-ai deranjat să te duci acolo?

— Erau câteva lucruri pe care am decis că le vreau, nişte fleacuri – un pieptene cu perle pentru prins părul, nişte mănuşi, o perie care i-a aparţinut mamei. Dar el a vândut totul. Când am intrat în camera aceea, n-am văzut niciun semn că aş fi locuit cândva acolo. Pur şi simplu, a eliminat cu totul prezenţa mea, de parcă nici n-aş fi existat vreodată, ceea ce presupun că şi-a dorit întotdeauna.

Pe Rafe îl înfurie din cale-afară faptul că ea se simţea umilită din pricina neplănuitei vizite pe care o făcuse în ziua aceea. Wortham avea să plătească, şi încă scump – în cele din urmă. Dar deocamdată Rafe avea nevoie de o modalitate de a-şi vărsa furia.

— Dacă îţi doreşti ceva, cumpără-l, pentru numele lui Dumnezeu! Poftim! Scoase o foaie împăturită de sub sugativa de pe birou. Nu ţi-a spus Laurence de asta? Este o scrisoare pentru tine. Poţi să te duci în oricare magazin din Londra, ba chiar din toată Marea Britanie, s-o arăţi patronului, iar nota de plată îmi va fi trimisă.

Bărbia ei se înălţă cu atâta forţă, încât el fu surprins că nu-i trosnise gâtul.

— N-am de gând să-ţi cheltuiesc banii!

Femeie mândră şi încăpăţânată! Cât de tare îl înfuria şi îl intriga! Rareori îl înfrunta cineva, iar faptul că această femeie micuţă o făcea întruna îl uimea.

— De când ai venit aici, n-ai mâncat?

— Poftim?

— Din noaptea aceea în care ai venit aici pe ploaie, n-ai mâncat?

— Ştii bine că am mâncat.

— Foloseşti lămpi cu gaz? Laşi în fiecare noapte lângă pat o lampă care arde? Ai făcut vreo baie fierbinte? Ai foc în şemineul din camera ta, în nopţile friguroase?

— Eu nu…

— Deja îmi cheltuieşti banii, Eve. E ridicol să despici firul în patru, este acelaşi lucru dacă intri într-un magazin şi cumperi ceva ce-ţi doreşti sau dacă arzi gazul noaptea târziu pentru că vrei să citeşti. Eu plătesc gazul, mâncarea, salariile servitorilor care se îngrijesc de toate nevoile tale. Dacă vrei un nenorocit de pieptene de prins părul, cumpără-ţi unul.

Şocul se citi limpede pe chipul ei.

— Nu m-am gândit la toate astea, la nenumăratele motive pentru care deja îţi sunt îndatorată.

Se răsuci şi se duse la fereastră, iar el îşi dori să se pocnească singur fiindcă nu se gândise că era posibil ca, în clipa când îi trimisese invitaţia, în după-amiaza aceea, ea să fi simţit că avea cât de cât control asupra propriei vieţi. Din câteva cuvinte dure, el reuşise s-o aducă înapoi la realitate, să-i amintească locul pe care-l ocupa ea în viaţa lui. Nu ştia ce să-i spună, cum să îndrepte lucrurile, cum să-i readucă zâmbetul pe chip sau vioiciunea cu care intrase în bibliotecă.

— Evie, îmi…

„Pare rău”. Când îşi mai ceruse el scuze? Dar nu-şi amintea nici când greşise ultima dată.

Ea luă o înghiţitură de vin ţinând paharul cu ambele mâini, de parcă ar fi avut nevoie de el pentru a-şi păstra echilibrul.

— Desigur, ştiu şi înţeleg că lucrurile sunt cumpărate, că nimic nu este gratis, dar niciodată nu m-am gândit că totul trebuie cumpărat. Se întoarse spre el. Sunt lucruri care pur şi simplu au existat întotdeauna. Tata avea grijă să fie. Nu vorbea niciodată despre faptul că trebuia să plătească pentru ele. Iar eu nu m-am gândit niciodată să-l întreb cum de aveam de toate. Suspină frustrată. Nu mă exprim cum trebuie. Înţelegeam că lucrurile erau cumpărate. Doar că niciodată nu m-am gândit cât costă o buturugă pe care o ard în şemineu sau nişte cărbuni. Erau doar detalii. Nu m-am gândit niciodată la detalii. Dumnezeule, probabil îţi datorez o avere deja.

El aruncă hârtia pe birou şi se apropie de ea. Îi inhală parfumul, bucuros că se afla suficient de aproape de ea pentru a-l simţi.

— Nici pe departe o avere, iar eu ţi-am spus deja că nu ţin socoteala. Aşa că, dacă vrei ceva, cumpără-ţi ori trimite-l pe Laurence sau pe unul dintre servitori să ţi-l ia.

— Deci vorbim despre o alocaţie?

— Dacă aşa doreşti, dacă vrei s-o numeşti într-un fel…

— Ce sumă?

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai vorbit ca o adevărată amantă.

— Din moment ce ai zis că nu ai avut niciodată aşa ceva, nu-mi dau seama de unde ştii asta.

— Când bărbaţii joacă, fac unul din două lucruri – fie se vaită, fie se laudă. Şi, în ambele cazuri, exagerează. Nimic nu este atât de grav cum vor ei să pară, şi niciunul din ei nu excelează la aspectele despre care vorbesc, astfel încât să-i creadă cineva. Dar cel mai adesea subiectele se învârt în jurul soţiilor sau al amantelor.

Întinzând mâna, ea atinse un pliu al eşarfei lui, degetele ei îndreptând ceva ce el nu era convins că avea nevoie să fie îndreptat. Stomacul i se strânse de parcă ea ar fi mers mai departe şi i-ar fi scos blestemăţia aia de la gât, în anticiparea momentului când avea să-i scoată şi restul lucrurilor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea legată de sumă, spuse ea.

— Oricât vrei.

Ea îşi ridică privirea spre ochii lui, iar el fu recunoscător să zărească o mică scânteiere.

— O să ajungi la azilul săracilor din cauza mea.

— Cred că este extrem de improbabil. N-ai decât să faci cumpărături de dimineaţă până seară în fiecare zi, dacă vrei.

— Eşti prea generos.

— Nu confunda tendinţa de a fi cheltuitor cu generozitatea. Un om generos îşi dă ultimul bănuţ altcuiva. Mi-ai văzut tripoul. Crede-mă când îţi spun că, atâta vreme cât oamenii vor crede că au o şansă să câştige o avere la diverse jocuri, în loc s-o câştige pe merit, nu voi rămâne niciodată doar cu un ultim bănuţ.

Ea îi zâmbi sfioasă.

— Ei bine, cu siguranţă nu aşa am plănuit să decurgă această seară. Nu cu discuţii despre bani. Sperasem ca această seară să fie a noastră.

„A noastră”. Trecuseră ani de zile fără ca această expresie să mai facă parte din vocabularul lui. Fu cât pe ce să-i spună că ar trebui ca ei să se gândească doar la el şi la nevoile lui, dar, dacă asta plănuise ea, el n-ar trebui să stea acolo îmbrăcat cu nenorocitele alea de vestă, haină şi eşarfă, simţind că era pe punctul de a se sufoca. O făcuse pentru ea. Începea să-şi dea seama că făcea foarte multe pentru ea. Să-i permită să cheltuiască oricât poftea? El nu fusese niciodată mână-spartă. Banii lui erau prea greu câştigaţi. Cu siguranţă, niciodată nu se priva de ce îşi dorea, dar ce-şi dorea cel mai tare erau şi mai mulţi bani. Luă paharul ei gol şi îl puse deoparte.

— Hai să luăm cina, vrei? Mă gândesc la ea de când am primit invitaţia ta.

*

Mâncară în salonaşul care dădea spre grădină. Mai devreme, ceruse ca portretul tatălui ei să fie luat de-acolo. Avea să fie pus la loc a doua zi. Dar, în seara aceea, dorea intimitatea unei încăperi mai mici. Sufrageria era prea mare, prea formală, prea rece.

Lumânările licăreau. Servitorii aduseră mâncarea, un fel după altul. Evelyn abia dacă se atinse de ceva, conştientă de privirea lui care nu se îndepărta de la ea. Indiferent dacă mânca sau sorbea din paharul cu vin, el se uita la ea.

Ea se agăţase de speranţa deşartă că lucrurile aveau să evolueze între ei, că i-ar putea deveni mai mult parteneră decât o amantă. Că ar putea să vorbească despre diverse fleacuri la cină, că ar putea să-i citească, aşa cum îi ceruse în prima dimineaţă. Dar amploarea datoriei care se acumulase faţă de el o luase prin surprindere. Nu se gândise la lucrurile mărunte.

— Aşa îşi pierd oamenii averile, nu? Pierd câte puţin şi nu consideră că-i important, apoi se trezesc dintr-odată că nu mai au nimic.

El o studie peste buza paharului.

— De obicei, da.

Ea simţi tensiunea intensificându-se în aer ca o furtună întunecată apropiindu-se peste câmpii. Când scrisese invitaţia, ştiuse încotro s-ar putea îndrepta lucrurile în seara aceea, că avea să ajungă să joace rolul seducătoarei. Dorinţa ei fusese să aline singurătatea pe care o simţise în el, să-i ofere mai mult decât ceruse, să fie mai mult decât îi impunea înţelegerea dintre ei.

— Ţi-ai dat mare osteneală să pregăteşti totul pentru seara asta, spuse el cu voce joasă.

Ea încuviinţă din cap şi îşi atinse colierul de la gât.

— Mi-am imaginat că o amantă ar trebui să se asigure că serile sunt bogate în gusturi şi arome. Ştiu că nu mă curtezi, dar m-am gândit că ar trebui să creez o atmosferă în care să pară că o faci. Nu ştia cum să-i explice fără să dea impresia că era o mare netoată. Noaptea trecută, mi-

am dat seama că nu eşti un om atât de rău…

— Într-adevăr, de mare laudă.

Zâmbetul lui avu ceva întunecat în el, iar ea se întrebă dacă avea să-i zâmbească vreodată cu bucurie pură. Ignorându-i întreruperea, ea continuă:

— În după-amiaza asta, am ajuns să înţeleg că, odată cu moartea tatii, am pierdut tot. Pur şi simplu, am fost prea copleşită de durere pentru a înţelege pe deplin cât de mult mi se schimbase viaţa. Voi fi aici până când te vei sătura de mine, aşa că, până atunci, voi face tot posibilul ca aranjamentul nostru să fie plăcut pentru amândoi. Mă gândeam să-ţi citesc după cină. Sau să cânt la pian, dacă preferi.

— Sunt sigur că te-ai putea gândi şi la altă modalitate de distracţie.

În timp ce îşi sorbea vinul, pleoapele lui coborâră pe jumătate într-un mod care îl făcu să se gândească la cum ar fi să soarbă gura ei, lent şi relaxat, luând-o cu totul până când avea să se sature. Ştia ce dorea el de la ea – distracţie în pat –, dar nu avea de când să renunţe atât de uşor la virginitatea ei. Da, îi era îndatorată, da, îi promisese. Dar putea şi el la fel de bine să-şi joace rolul şi s-o ademenească în pat.

— Ai prefera să jucăm şah? Sunt destul de bună. Jucam adesea cu tata.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet maliţios.

— Hai să începem cu cititul.

Ea bănui că aveau să sfârşească în pat.

— Va fi în seara asta, nu-i aşa?

Fu extrem de încântată că vocea nu-i tremurase.

— Am fost mai mult decât răbdător.

— Îndrăznesc să spun că ai fost răbdător ca un sfânt.

— Nu sunt nici pe departe un sfânt.

Era un păcătos, şi, în curând, şi ea avea să fie la fel.

— Mă străduiesc să nu devin prea agitată.

— Mai bea nişte vin.

Ea bău şi îi savură gustul pe limbă, căldura

învârtejindu-i-se prin trup, o uşoară ameţeală punând stăpânire pe ea.

— Nu reuşesc să găsesc nimic de spus.

— Atunci, nu spune nimic. Nu trebuie să mă distrezi făcând conversaţie, nu în seara asta.

Pe fruntea ei apărură câteva cute.

— Dar în alte seri va trebui?

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Mă îndoiesc. Am impresia că, după ce te voi avea, va trece o vreme până mă voi sătura de tine.

Oare la fel fusese cu mama şi tatăl ei? Nu dorea să se gândească la ei în seara aceea, dar se pomeni zicând:

— Tata a iubit-o pe mama mai mult decât şi-a iubit soţia.

Paharul lui cu vin se opri la jumătatea drumului spre gură.

— Eu nu sunt tatăl tău.

Ea râse scurt.

— Slavă Domnului pentru asta!

El o studie cu o privire intensă.

— Ceea ce vreau să spun, Evie, este că eu nu iubesc. Să nu începi să crezi că lucrurile care se întâmplă între noi sunt mai mult decât ce sunt.

Ea încuviinţă din cap. El precizase adesea ce avea să fie ea pentru el. Totuşi, se pomenise că spera să fie mai mult.

— N-ai iubit niciodată vreo lady cu care… ai fost?

El clătină încet din cap.

— Nu-mi stă în fire să iubesc.

Tristeţea o cuprinse. „Ce om singuratic trebuie să fii!” Nu rosti cuvintele cu voce tare. Nu dorea să poarte conversaţia într-o direcţie care avea să-i îndepărteze de plăcerea acelei seri.

— Ai dreptate. N-ar trebui să vorbim.

El o studie câteva clipe de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare linie şi fiecare curbă a chipului ei. Se întrebă dacă, în caz că avea s-o studieze cu aceeaşi atenţie

la micul dejun din dimineaţa următoare, avea să constate vreo diferenţă. Cât de mult avea să se schimbe în noaptea aceea? Avea să rămână înfăţişarea ei neschimbată?

— Dacă aş fi genul care declamă poezie, rosti el în cele din urmă, aş face-o pentru tine.

Ea nu ştiu dacă să plângă la auzul sincerităţii lui sau să râdă de cuvintele alese. Se hotărî pentru un zâmbet blând.

— Să declami poezie? Dar tu n-ai o părere prea bună despre poeme.

— Mi-e greu să le urmăresc. Cuvintele nu înseamnă întotdeauna ce ar trebui să însemne. Nu sunt întotdeauna în ordinea corectă. Sunt amestecate.

— Preferi lucrurile simple.

El încuviinţă lent din cap.

— Aşa este.

— Mie îmi place poezia. Chiar şi atunci când nu-mi dau seama exact ce-a vrut poetul să spună, îmi place curgerea cuvintelor, mai ales când poezia este citită cu voce tare. Cred că o poezie trebuie citită cu voce tare pentru a fi apreciată cu adevărat.

— Poate că, dacă îmi citeşti, voi ajunge s-o apreciez.

Ea îi surâse, acceptând provocarea.

— Presupun că vom afla asta, din moment ce ai fost de acord să începem cu o lectură.

Ea nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată un zâmbet blând pe chipul lui. Păru nepotrivit, dar totuşi natural. Aplecându-se, el puse arătătorul sub bărbia ei, iar cu degetul mare îi apăsă gura.

— Nu fi agitată.

— Îmi este puţin cam greu să nu fiu.

Nu izbutea să reducă la tăcere romantismul din ea. Îşi dorea mai mult decât atât. El urma să se culce cu ea, iar ea nu avea să mai fie niciodată la fel. Stomacul i se strângea şi se răsucea precum funiile din pastă de zahăr pe care le văzuse cândva manevrate în vitrina unui cofetar.

El îşi împinse scaunul spre spate şi o săltă în picioare.

— O să mergem în bibliotecă pentru lectură.

O păsuire. Ea nu ştiu dacă să fie recunoscătoare sau iritată. Se hotărî să fie recunoscătoare.

Capitolul 13

În bibliotecă, Rafe rămase în picioare lângă şemineu şi bău din scotch-ul lui cel mai bun, un pahar după altul, în vreme ce ea şedea pe un fotoliu din apropiere, cu spatele perfect drept.

Până la urmă, nu-i citi poezie, ci o poveste despre câmpii bătute de vânt şi iubire chinuitoare. Dar el nu asculta atât cuvintele, cât cadenţa vocii ei răguşite. Asprimea ei îl intrigase de la bun început. Eve ar fi putut să recite şi literele alfabetului, că tot l-ar fi fascinat.

Era o situaţie primejdioasă, tare primejdioasă.

Îşi dorea s-o ia în braţe şi s-o ducă la etaj, deşi ştia ce iad avea să stârnească o asemenea apropiere. Privind-o, aproape că uita de limitările lui, de faptul că existau atât de multe lucruri pe care nu i le putea oferi, şi, pentru prima dată în viaţa lui, lipsurile sale îl umplură de regret.

Era suficient de vanitos pentru a recunoaşte că, pe dinafară, era un bărbat suficient de frumos. Însă ceea ce se afla înăuntru avea s-o îndepărteze. Părţile lui întunecate, secretele, lucrurile pe care le făcuse. Dacă le-ar afla, nici măcar exteriorul nu i s-ar mai părea atrăgător. Iar apoi, s-ar spăla pe mâini de el. Nu i-ar mai trimite invitaţii, nu s-ar mai îmbrăca frumos, nu ar mai cere să fie pregătită o masă deosebită, nu l-ar mai plictisi cu lectură şi cu muzică.

L-ar părăsi, iar el ar rămâne din nou singur, doar în compania propriilor gânduri.

Vocea ei devenea tot mai joasă, mai răguşită, mai seducătoare. O dorea cu fiecare răsuflare. Îşi goli paharul şi îl puse pe poliţa şemineului.

Înainte de a înnebuni de-a binelea, se apropie de ea,

se aplecă, îi luă cartea, o închise şi o puse pe măsuţa de lângă fotoliu, alături de paharul cu scotch neatins, pe care i-l turnase mai devreme. O ridică în picioare şi îi observă privirea concentrându-se asupra acului din onix negru al eşarfei sale.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Am crezut că e vorba de pielea ta, de păr sau de ochi. Dar este mai mult de atât. Dumnezeule mare, oare cât băuse? Se părea că nu putea să-şi facă gura să nu se mai deschidă şi să nu mai vorbească, îi cuprinse chipul în mâini şi îi săltă capul, pentru că voia să se uite în adâncul violet al ochilor ei. O să-ţi fac rău, Eve. Asta fac eu. Fac rău oamenilor. O fac de atât de mult timp, încât nu ştiu cum să n-o mai fac. Te doresc cu atâta disperare – la naiba, aproape că îl îngenunchease, dar nu avea să-i spună asta, nu avea să-i permită să aibă putere asupra lui –, încât mă distruge. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Atunci, nu-mi face.

Făcuse să pară că era atât de simplu.

— Ar trebui să te las să pleci.

— Nu vreau s-o faci.

El îşi zise că motivul era tot ce avea de câştigat devenind metresa lui. După ce avea să termine cu ea, avea să fie bogată, puternică şi, dacă îşi juca bine cărţile, influentă. Şi liberă să facă orice dorea.

— Fă-mă cu adevărat amanta ta, rosti ea cu voce răguşită, care străpunse rămăşiţele carbonizate ale sufletului lui înnegrit.

*

Un geamăt sălbatic profund pluti în aer în timp ce gura lui o acoperi pe a ei înainte ca ea să apuce a mai trage aer în piept. Mâinile ei aproape că ajunseră pe umerii lui până să-şi amintească prima lui regulă şi să le lase în jos. Oh, îşi dorea să-l atingă, să-l strângă în braţe, să se agaţe de el pentru că era în primejdie să se topească şi să se

prelingă pe duşumea.

Nici vorbă de blândeţe, de bunătate. Nu avea să-i arate aşa ceva, dar modul întunecat şi pătimaş în care o devora îi încinse sângele, îi înmuie genunchii, făcu deodată ca plăcerea să se reverse prin ea din cap până în picioare.

Nu era tocmai sigură când se decisese că îl dorea, că puţin îi păsa de distrugerea reputaţiei. Ştia doar că îl dorea. Erau doi oameni singuri, daţi la o parte de înalta societate. Cu siguranţă, aveau să găsească alinare unul la celălalt.

El îşi îndreptă trupul, iar ea văzu că obişnuita gheaţă din ochii lui dispăruse, fiind înlocuită cu tăciuni care ardeau mocnit. Albastrul devenise mai întunecat, asemenea celor mai fierbinţi flăcări de la baza unui foc.

— Trebuie să te am, Eve, murmură el.

Ea încuviinţă din cap, îşi linse buzele şi îi gustă scotch-ul şi buzele lipite de ale ei.

— Să nu uiţi regula mea.

— Nu te voi atinge.

El o ridică în braţe şi porni spre ieşirea din cameră. Ea îşi dorea cu disperare să-şi petreacă braţul pe după gâtul lui, să-i mângâie obrazul.

— Ce am voie să fac?

— Nimic. El porni pe coridor. Acceptă plăcerea pe care o capeţi, nu încerca să oferi şi tu.

— Dar dacă mă aplec şi te sărut pe gât?

El se uită repede la ea, privirile lor ciocnindu-se înainte ca el să înceapă să urce scările.

— Nu!

Ea dori să-l întrebe de ce, să afle ce i se întâmplase de-l făcuse să nu suporte atingerea ei – nu, nu doar a ei, a oricui. Îşi dădu seama cu o claritate deplină că, în noaptea în care o cărase prin ploaie, nu se grăbise pur şi simplu pentru a o aduce mai repede acasă, aşa cum crezuse iniţial. Dorise ca el să ajungă cât mai repede. Oare ce i se întâmplase? Însă nu era momentul să-l iscodească, să-l descoasă, să insiste. Dar avea să o facă ea cândva. După noaptea aceea, distanţa dintre ei nu avea să mai existe.

După noaptea aceea, totul urma a se schimba.

El deschise uşa cu umărul, intră şi o închise cu piciorul. O puse pe pat cu blândeţe, de parcă s-ar fi putut sparge. Apoi, începu să-şi smulgă hainele de pe el. Auzi olanda rupându-se şi nasturii sărind pe duşumea. Se gândi că ar trebui să fie înspăimântată de frenezia lui, dar, în schimb, era fascinată de faptul că putea stârni asemenea reacţii la un bărbat. Era efectiv înnebunit de dorinţa pentru ea.

Era o constatare năucitoare. Eve se ridică într-un cot pentru a-l privi. El îşi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă aiurea. Ridică un picior, îşi scoase cizma, îşi dădu jos şoseta, apoi trecu la celălalt.

Îşi descheie doi nasturi de la pantaloni înainte de a se opri şi de a se uita la ea. Gura ei se uscase, iar inima îi bătea de parcă urma să-i spargă pieptul. El respira anevoie. Ea zări broboane de sudoare apărând pe fruntea lui.

— Închide ochii dacă vrei.

Vocea lui aspră îi stârni furnicături pe piele. Era desăvârşit. Piele întinsă şi muşchi puternici. Clătinând din cap, îndrăzni să spună ce nu avusese curajul să dezvăluie cu o noapte în urmă, când o dusese în sala de box.

— Mi se pare că eşti foarte frumos.

El scoase un fel de sunet care ar fi putut fi râs. Degetele lui descheiară rapid restul nasturilor, apoi el îşi scoase pantalonii. Dorinţa aproape că o copleşi. Îşi dorea să-l atingă. Peste tot. Cu ardoare. Se gândi că ar trebui să fie înfricoşată de bărbăţia lui erectă. Era singurul termen pe care îl cunoştea, dar cumva i se păru nepotrivit pentru Rafe. Era nevoie de un cuvânt mai puternic, cu mai multă forţă. Da, putea să-i facă rău, dar nu se temea.

Picioarele lui erau lungi, cu muşchi frumos reliefaţi şi cu o cicatrice încreţită pe coapsa dreaptă. Ea se ridică în şezut.

— Ce-ai păţit acolo?

— Mai târziu, rosti el apropiindu-se de ea. O să-ţi spun mai târziu.

Chiar avea să-i zică? Avea în sfârşit să înceapă a-i spune cu adevărat totul despre el, despre trecutul lui, despre prezent, despre visurile lui? Avea ţeluri şi ambiţii? Avea atât de multe întrebări pe care dorea să i le pună, dar puteau aştepta, toate puteau aştepta.

Când ajunse lângă pat, aduse cu el un parfum masculin, poate al sexului, moscat, dar nu neplăcut. Îşi puse o mână pe umărul ei şi o culcă din nou pe perne. Strânse în pumni partea de sus a rochiei, apoi o sfâşie de la guler până la tiv şi o desfăcu, lăsând-o la fel de expusă ca el.

— O, Dumnezeule mare! Am ştiut că eşti…

Vocea i se stinse, iar ea se întrebă ce cuvinte ar fi rostit, dar, având în vedere aprecierea din ochii lui şi uşoara ridicare a buzelor, se părea că era încântat.

— Să mă întorc pe burtă? întrebă ea cu voce firavă.

Privirea lui se îndreptă din nou spre ochii ei, iar pe frunte îi apărură cute.

— Nu te iau pe la spate. Îi zâmbi vag, dar zâmbetul îi atinse şi îi încălzi inima. Nu suntem câini, iar eu îţi promit că îţi va face plăcere.

Încă stând în picioare, se aplecă din talie, îşi înclină capul şi o sărută, gura lui făcând din nou acea magie cu care ea începea să se obişnuiască. Mişcări puternice ale limbii lui, care o încurajau pe a ei să răspundă la fel. Ea îşi dorea cu disperare să-şi afunde degetele în părul lui să-l ţină aproape de ea. În schimb, îşi ridică braţele şi strânse perna în pumni. Era un înlocuitor jalnic, dar îi era de ajutor să se ancoreze de ceva.

Simţi una din mâinile lui alunecând încet dinspre genunchi către coapsă, oprindu-se pe şold pentru a-l mângâia delicat, apoi urcând pe laterala trupului ei. O altă ezitare. Apoi, palma lui aspră ajunse sub unul din sâni. Îl frământă cu blândeţe, de parcă s-ar fi temut să nu-i facă rău. Degetului lui mare – bănui că era degetul mare – dădu ocol sfârcului, care se întări. Ea gemu.

El îşi îndepărtă gura de a ei, coborând-o pe gât, pe

umăr, muşcând-o uşurel, ciugulind-o, mângâind-o cu limba. Ea deschise ochii şi privi capul lui aplecat. El rătăcea pe trupul ei, doar gura şi mâna lui atingând-o. Îşi dori să simtă apăsarea trupului său pe tot corpul ei. Oare aşa se făcea? Nu ştia. Ştia numai că îl dorea cu totul.

În cameră se făcea tot mai cald, de parcă făcuseră un foc. Dar poate că doar ea se încingea pe măsură ce pasiunea – el – îi dezmierda pielea.

Gura lui coborî mai jos, tot mai jos, peste rotunjimea sânului, şi mai jos, până când luă locul degetului mare, limba lui rotindu-se şi excitând-o. Îşi strânse buzele pe sfârcul întărit şi îl supse. Ea scoase un suspin răguşit, izbucnit din străfundul ei, şi se arcui spre el.

— Îţi place? întrebă el şi suflă spre pielea umezită, înnebunind-o.

— Da. De ce nu te pot lua în braţe?

— Pentru că nu poţi.

Acela nu era un răspuns. Dori să nu-i dea ascultare, dar oare toate aceste senzaţii minunate aveau să dispară dacă făcea ce el îi ceruse să nu facă? Să-l implore să-i permită doar o mică atingere, doar o mângâiere cu degetele pe spinare. Nu să-l ţină cu adevărat în braţe. Dar nu îndrăzni să rişte.

Mâinile lui coborâră pe trupul ei şi se opriră pe coapse. Degetele lui o mângâiară, se rotiră pe pielea ei.

— Oh! Rafe…

— Şşşt! Doar bucură-te.

Să se bucure? Avea senzaţia că urma să-şi ia zborul. Nu înţelegea cum de rămânea lipită de pat.

Încet, foarte încet, el îşi strecură un deget în cel mai intim loc al ei.

— Dumnezeule mare, dar eşti deja atât de udă, atât de fierbinte… atât de afurisit de strâmtă. Îşi întoarse faţa spre ea, iar ea putu să vadă încordarea de pe chipul lui. N-am mai văzut niciodată să fie atât de strâmt.

— E ceva rău?

El zâmbi larg.

— Pentru mine, nu, dar mă tem că ţie ţi se va părea neplăcut.

— Până acum, n-a fost neplăcut. Nu vreau să te opreşti.

— Având în vedere ce ticălos egoist sunt şi cât de tare te doresc, nici n-aş putea să mă opresc.

Ea nu-l crezu. Se gândi că, dacă ar spune nu, el ar pune capăt mângâierilor, însă atunci ea ar putea foarte bine să moară. Îi plăcea la nebunie să-i simtă mâinile şi gura pe trupul ei, îi plăceau nespus toate senzaţiile pe care el i le stârnea.

Punându-şi ambele mâini pe interiorul coapselor ei, el îi îndepărtă picioarele şi îşi înclină capul.

Şi o sărută acolo.

— O, Dumnezeule!

El rămase în picioare. Părea o poziţie ciudată şi teribil de incomodă, dar nu păru să-l deranjeze deloc când gura lui începu să urmeze calea pe care o luase mâna. Un alt sărut, o rotire a limbii, un supt delicat. Iar şi iar. Mângâierile se schimbară, dar rezultatul era acelaşi – o presiune intensă, care devenea tot mai puternică şi mai puternică, până când ea se gândi că avea să scape un ţipăt.

Îşi răsuci capul dintr-o parte în alta, întinse mâinile spre el, dar îşi aminti că nu avea voie să-l atingă, aşa că îşi înfipse degetele în aşternut. Îl dorea. Era un chin să nu atingă carnea lui tare, să nu-i simtă căldura în timp ce el se străduia să o intensifice pe a ei.

Respiraţia ei începu să fie gâfâită. Auzi mici ţipete, ale ei, mici sunete pe care nu şi le putea reţine, nu şi le putea controla. O nebunie, era o nebunie.

O mână urcă încet spre piept, îi acoperi sânul, îl strânse, îl ciupi, îl mângâie uşor. În tot acest timp, gura lui era neobosită. Presiunea se intensifică, trupul ei se încordă…

— O, Dumnezeule!

Plăcerea intensă îi străbătu trupul, ţâşni din ea în vreme ce trupul îi fu cuprins de convulsii, iar spinarea i se

arcui. Ţipând, se agăţă de cearşafuri, trebuind să se prindă de ceva. Respirând sacadat, se lăsă din nou pe pat, nevenindu-i a crede ce trăise.

El se mişcă rapid, băgându-se între coapsele ei, ajungând deasupra ei, cu braţele de o parte şi de alta a umerilor ei, cu trupul drept, cu muşchii încordaţi, cu ochii cândva îngheţaţi acum de un albastru aprins.

— Iartă-mă, rosti el cu voce răguşită înainte de a o pătrunde.

Durerea fu tăioasă, intensă, rapidă. Îşi muşcă buza pentru a nu ţipa în timp ce el se uita la ea, braţele lui tremurând acum.

— Sunt în regulă, îl asigură ea.

Ei i se păru că el încuviinţă din cap, iar apoi începu să se legene cu mişcări prelungi şi puternice. Rapid. Furios.

Rafe scoase un mârâit înfundat şi îşi azvârli capul pe spate. Trupul lui se smuci, încremeni, apoi se mai împinse o dată în ea. După aceea, rămase nemişcat, privind-o de parcă nu ştia foarte exact cine era.

Ea nu se putu abţine să nu întindă mâna şi să nu-i îndepărteze cu delicateţe şuviţele umede de pe frunte. Respiraţia lui începu să revină la normal în vreme ce ochii îi rămaseră aţintiţi în ai ei.

— Trebuia să ies, rosti el cu vocea răguşită ca după un ţipăt prelung.

— Poftim?

— Trebuia să-mi vărs sămânţa în mână, nu în tine.

— Data viitoare.

El scoase un sunet care păru un râs obosit.

— Deci vrei să existe o dată viitoare?

Ea îi zâmbi.

— Da, cred că vreau.

El îşi îndoi braţele şi izbuti s-o sărute rapid pe buze fără ca trupul lui să-l atingă pe al ei. Apoi, ieşi din ea şi se ridică.

— Pleci? întrebă ea.

— Încă nu. Rămâi acolo.

De parcă ar fi avut de ales, de parcă n-ar fi fost letargică, iar mâinile şi picioarele ei n-ar fi fost precum gelatina. Îl studie în timp ce se îndreptă spre lavoar. Îi plăcea forma feselor lui, felul în care muşchii i se încordau în mers. Era deja o metresă. Probabil că putea admira un trup masculin fără să se simtă vinovată. Era treaba ei.

El se spălă, apoi se întoarse la ea cu prosopelul în mână. Aşezându-se pe marginea patului, începu s-o şteargă cu delicateţe pe interiorul coapselor.

— Nu este atât e mult sânge cum am crezut că o să fie, rosti el.

— Sunt prima ta virgină?

El îşi ridică privirea spre ochii ei, şi, pentru o fracţiune de secundă, păru mai tânăr decât de obicei. Încuviinţă din cap înainte de a-şi relua treaba.

— Te-a durut foarte tare?

— N-a fost chiar atât de groaznic.

— N-o să te doară întotdeauna.

— Ce a fost înainte a compensat durerea.

El îi zâmbi, iar ea îşi dori ca zâmbetul acela să nu dispară niciodată.

— Ţi-a plăcut? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, mi-a plăcut. Eşti mai priceput decât dulăii.

El o privi nedumerit o clipă, se încruntă, apoi izbucni în râs. Un râs profund, plin de căldură. Nu dură mult, dar îndeajuns pentru ca ea să se îndrăgostească de el.

— Sper sincer!

Ea îşi muşcă buza de jos încercând să se decidă dacă să rostească vorbele cu voce tare. Dădu cu banul în minte. Nu funcţionă la fel de bine ca în realitate, dar dorea ca el să ştie.

— Mă bucur că ai fost tu.

El rămase complet nemişcat, studiind-o de parcă nu-i înţelesese cuvintele.

— Că tu ai fost primul.

Îi văzu muşchii gâtului când el înghiţi, mărul lui Adam

ridicându-i-se şi coborând. Se ridică şi o acoperi cu cearşaful şi cu plapuma înainte de a-şi trece degetul mare în lungul bărbiei ei.

— Somn uşor!

Tristeţea o cuprinse. Încă nu era pregătită să accepte plecarea lui. Avea impresia că trebuia să mai fie ceva. Îşi dădu seama că era vorba despre ţinutul în braţe. După aceea, ar fi trebuit să se ţină în braţe. Îşi aminti că se speriase cândva de ceva şi intrase în camera mamei sale când contele era acolo. Ea stătea cu spatele lipit de pieptul lui, iar braţul lui o cuprindea. Erau atât de apropiaţi, încât gândul îi zburase la două linguri stând într-un sertar. Dar ei se iubiseră. Rafe n-o iubea. Şi nu era foarte sigură de ceea ce simţea ea pentru el.

— Pleci? întrebă ea încercând să nu se simtă rănită, să accepte ofensa.

— Da. Probabil ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Este una dintre regulile mele. N-o să stau niciodată în pat cu tine.

— De ce?

El doar clătină din cap, întinse mâna şi micşoră flacăra lămpii.

— Mâine-dimineaţă când te vei trezi, n-o să fiu aici.

— Unde te duci?

— O metresă nu trebuie să pună atâtea întrebări despre orice. Accepţi ce spun eu.

Ea desluşise o notă de iritare în vocea lui. Nu dorea ca noaptea aceea să se încheie cu ei doi supăraţi unul pe altul.

— Mâine-seară te voi vedea?

— Da. Să-ţi pui rochia roşie.

Se aplecă, îşi luă hainele şi căută prin ele până găsi buzunarul vestei. Scoase o cheie, se apropie de uşa dintre camerele lor, o băgă în broască, deschise uşa şi dispăru fără un alt cuvânt. După ce uşa se închise, ea îl auzi încuind-o.

Se sili să nu se simtă tristă, dezamăgită, abandonată. El o avertizase de la început că existau reguli, că lucrurile

trebuiau făcute după voia lui. Ea ştiuse că el nu era cel mai afectuos om. Dar, pentru scurt timp, chiar crezuse că între ei exista ceva special. Răsucindu-se pe o parte, privi spre fereastră. O viaţă cu totul diferită o aştepta dincolo de ea. Problema era că, brusc, o dorea foarte mult pe aceasta – sau cel puţin o bună parte din ea. Şi nu se putu abţine să nu creadă că, pe măsură ce avea să treacă vremea, urma a o dori pe toată.

*

Rafe îşi lipi urechea de uşă. N-o auzea plângând. Nu ştia dacă să fie uşurat sau alarmat de asta. Dar, în fond, în afară de noaptea în care Wortham o dăduse afară, ea nu vărsase o lacrimă. Evie a lui era făcută dintr-o esenţă tare.

Îşi dorise să-i ofere mult mai mult, aproape că o implorase să-l atingă. Să pună o mână pe umărul lui, să-şi treacă degetele prin părul lui. Dar nu putuse risca. În vâltoarea pasiunii, era posibil ca ea să uite de aversiunea lui faţă de ţinutul în braţe, şi-ar fi putut încolăci mâinile, picioarele, tot trupul în jurul lui…

Se răsuci şi se sprijini cu spatele de perete, apoi se lăsă pe podea. O lampă cu gaz ardea, ca întotdeauna, pentru a ţine departe demonii care pândeau în umbre, aşteptând, gata să se repeadă la el. Şi, în noaptea aceea, aveau să revină dacă adormea. O simţea cu fiecare fibră a fiinţei sale. Trebuia să se ducă la club, să audă zgomotul permanent al vieţii, al activităţii, învârtirea ruletei, zornăitul zarurilor, foşnetul cărţilor împărţite. Nu putea rămâne acolo.

Oricât de mult îşi dorise să stea întins lângă ea, s-o privească cufundându-se în somn, nu putuse risca să adoarmă acolo. Dacă apăreau coşmarurile, nu dorea ca ea să fie suficient de aproape pentru a-i auzi ţipetele.

„Mă bucur că ai fost tu”.

Se îndoia că ar fi fost bucuroasă dacă ar fi descoperit că fusese posedată de un nebun.

Capitolul 14

Chiar dacă nu i-ar fi spus că nu avea să fie acolo dimineaţă, şi-ar fi dat seama. În casă era o altă atmosferă când el era plecat. Nu putea explica exact, dar părea mai goală, mai lipsită de viaţă, mai anostă.

După ce Lila o ajută să se îmbrace, ieşi în coridor exact când un servitor scund şi durduliu deschidea uşa camerei aflate vizavi de a lui. Pe braţul stâng avea cămăşi călcate. Evelyn încercă să nu se uite la mâna ca o gheară pe care purta o mănuşă şi care părea încremenită într-o poziţie extrem de incomodă. Bărbatul se opri şi făcu o plecăciune rapidă.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Eu sunt valetul domnului Easton. Bateman.

Evelyn se sili să zâmbească pentru ca el să nu-şi dea seama ce era în mintea ei. Se întreba cum de putea un valet care avea doar o mână să-şi îndeplinească îndatoririle aşa cum trebuia. Probabil că el îşi dădu totuşi seama ce gândea ea, deoarece îi explică:

— Mâna mi-a fost zdrobită în tinereţe. Nu s-a vindecat bine. Încă mă doare puţin, mai ales când vremea este friguroasă sau umedă.

— Îmi pare teribil de rău, dar sunt sigură că eşti un valet minunat.

El îşi îndreptă umerii.

— Stăpânul nu s-a plâns niciodată.

— Presupun că acelea sunt cămăşi, nu?

— Da, domnişoară. I le pun în cameră. Croitorul i le-a trimis ieri. Îi place să fie spălate şi călcate înainte de a le îmbrăca.

La o privire rapidă, Evelyn estimă că erau şase cămăşi. Cămăşi noi. Atât de multe. Deşi, după isprava din noaptea trecută, cu siguranţă că pe una trebuia s-o

înlocuiască.

Evelyn se simţi oarecum stângace când arătă spre camera de lângă a ei, dar era de datoria sa să aibă grijă ca totul să fie bine făcut pentru el.

— Dar aceea este camera lui.

Bateman o privi chiorâş.

— Nu, domnişoară. Aceasta e camera unde îl ajut să se îmbrace. În camera aceea, nimeni n-are voie să intre.

— Şi cum se face curat în ea?

— Din câte ştiu, nu se face.

— Înţeleg.

De fapt, nu înţelegea.

— Mai doriţi ceva, domnişoară?

Evelyn clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

După ce valetul dispăru în cameră, ea se apropie de uşa despre care ştia că era încuiată. Oare ce secrete ascundea el acolo?

*

Magazinul de bijuterii de pe St. James era unul dintre cele mai bune din toată Londra. Când Rafe intră pe uşă, nu fu surprinsă să vadă un duce în faţa uneia dintre vitrine. Însă îşi dori să nu fi fost întocmai acel duce.

Din cauza locului unde se afla uşa şi a câmpului său vizual limitat de peticul care îi acoperea un ochi, fratele lui trebui să se răsucească aproape complet pentru a vedea cine intrase.

— Rafe.

— Sebastian. Îşi ridică bărbia. Scuze. Keswick.

Keswick ridică din umeri.

— Sebastian e în regulă. Ăsta-i ultimul loc unde m-aş fi aşteptat să te întâlnesc.

Vânzătorul nu era acolo. Rafe se gândi să plece, dar trecuseră mulţi ani de când simţise ultima dată nevoia de a încerca să evite o întâlnire neplăcută, aşa că închise uşa şi

se apropie de vitrină.

— Unde este vânzătorul?

— Aduce un colier pe care l-am desenat special pentru Mary. Poimâine-seară, dăm un bal. Este primul pe care îl dăm la Londra. Este puţin cam agitată din cauza lui. Cel pe care l-am dat la Pembrook, înainte de Crăciun, a decurs bine, dar ştii cum e la Londra. Lucrurile sunt analizate cu ceva mai multă atenţie.

— N-ar trebui s-o intereseze ce cred oamenii.

— Dacă n-ar fi existat fiul nostru, probabil nu i-ar fi păsat. La urma urmelor, s-a măritat cu mine.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre vitrina cu bijuterii, ceea ce însemna că nu-l mai putea vedea pe Rafe. Rafe se întrebă dacă n-ar trebui să se ducă în partea cealaltă a lui, dar, în fond, era alegerea lui Sebastian unde se uita.

— Ai primit invitaţia? întrebă Sebastian încet.

— La petrecerea de Crăciun? Da, am trimis un bilet prin care mi-am exprimat regretul că nu pot participa.

— La balul pe care îl dăm săptămâna asta.

— Am primit-o. Apreciez invitaţia, dar nici pe aceasta n-o voi putea onora.

— Ar însemna foarte mult pentru Mary dacă ai veni.

— Da, ei bine…

— Şi pentru mine. Să fim cu toţii în casă, cum am fost cândva.

Doar că Rafe nu mai era cum fusese cândva, aşa că spuse:

— Îmi pare rău, dar afacerile mă împiedică să vin.

Sebastian doar încuviinţă din cap, iar Rafe începu să studieze bijuteriile din vitrină. Dorea ceva în nuanţa pe care o avuseseră ochii lui Eve când el se ridicase deasupra ei şi o privise. Pasiunea amplificase violetul din ei. Voia să-i poată arăta ce vedea când se uita în ochii ei. Nu era genul lui să aibă astfel de gânduri fanteziste. La fel cum se întâmplase cu ciocolata, dorinţa de a-i dărui bijuterii era o greşeală, făcând-o să creadă că ţinea la ea într-un mod care nu era adevărat.

Îi oferea tot ce îi trebuia. Nu era nevoie de frivolităţi. Ar fi fost bine să plece de-acolo înainte să se facă de râs.

Draperiile care dădeau spre camera din spate fură date la o parte, iar un bărbat cu creştetul strălucitor înconjurat de o cunună de păr alb apăru şi zâmbi.

— Bună ziua, domnule. Mă ocup de dumneavoastră imediat. Poftim, Excelenţă. Cred că ducesa dumneavoastră va fi încântată de el.

Puse o cutie de catifea pe tejghea şi o deschise dând la iveală un colier cu pietre verzi intercalate cu diamante. Rafe fu şocat să constate că şi el, şi fratele lui doreau să cumpere coliere cu pietre în nuanţele ochilor femeilor lor.

— Ce părere ai, Rafe? întrebă Sebastian. O să-i placă lui Mary?

— Bănuiesc că i-ar plăcea şi dacă ai face un colier de margarete şi i l-ai pune la gât.

Vânzătorul îşi îndreptă spatele.

— Îndrăznesc să afirm că nu va găsi în toată Londra un colier mai pe gustul ei.

— Fratele meu este un cinic, domnule Cobb, aşa că nu vă simţiţi jignit.

Rafe rânji în timp ce vânzătorul se întoarse pentru a se uita la el.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu mi-am dat seama…

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Totuşi, Lord Rafe are dreptate, rosti Sebastian. Ducesa ar fi încântată de margarete. Dar ştiu că va fi mai încântată de acest colier.

Rafe se gândi că fratele lui ar fi făcut cu ochiul dacă nu ar fi avut unul singur.

— Trece-mi-l în cont, te rog.

— Da, Excelenţă. De îndată.

Sebastian îl băgă în buzunar, dădu să plece, apoi se opri pentru a susţine privirea lui Rafe.

— Ştiu din sursă sigură că un gentleman nu poate da niciodată greş dacă îi cumpără perle unei lady.

— Tu n-ai cumpărat perle.

— Da data asta, nu, dar am făcut-o în alte ocazii. O să-i transmit lui Mary că ţi-ai exprimat regretele că nu poţi veni.

Rafe se gândi că, dacă vânzătorul n-ar fi fost acolo, era posibil ca Sebastian să-i fi spus mai multe. În schimb, acesta ieşi din magazin fără un alt cuvânt.

Vânzătorul se grăbi să vină în faţa lui Rafe.

— Deci, domnule, cu ce vă pot fi de ajutor în după-amiaza aceasta?

Rafe ezită un moment înainte de a rosti:

— Arată-mi ce bijuterii cu perle ai.

*

Seara se apropia. El avea să vină în curând. Sau cel puţin asta credea Eve. Spera.

Dorise să-l aştepte pe terasă, dar începuse o ploaie însoţită de ceaţă, aşa că se aşezase într-un fotoliu de lângă fereastra din micul ei salon, nefiind sigură când începuse să-l considere al ei. Încă nu credea cu adevărat că el avea să-i dăruiască acea casă. Nu putea decât să spere că urma să treacă mult timp până avea să afle. Totuşi, o parte din ea îşi făcea griji că, dacă se culcase cu ea, avea să pună capăt relaţiei. Orice femeie putea sta întinsă sub el cât îşi satisfăcea poftele trupeşti. Ce conta dacă era ea sau alta?

Nu ţinea la ea îndeajuns de mult pentru a-i rămâne alături după aceea.

— Văd că nu porţi rochia roşie.

Ridicându-se din fotoliu şi întorcându-se spre uşă, ea se dispreţui pentru bucuria resimţită fiindcă el era acolo. Fu surprinsă de faptul că părea foarte obosit, de parcă nu dormise. Se întrebă dacă nu cumva avusese necazuri la club. Oare ce făcea acolo toată ziua şi toată noaptea?

— Nu, m-am gândit că, pentru ca tu să-ţi menţii interesul faţă de mine, cel mai bine ar fi să nu fiu previzibilă.

Rochia de un galben pal sosise în acea după-amiază,

aşa că se decisese pentru ea.

— În niciun caz nu te-aş considera previzibilă.

— Nu sunt mai imprevizibilă decât tine. N-am ştiut sigur când să te aştept.

El se apropie de şemineu. N-ar fi trebuit să vină la ea, s-o sărute, s-o ia în braţe…?

— N-aveam de gând să vin până la miezul nopţii, dar nu am reuşit să stau departe atât de mult timp.

Un mic fior de fericire o străbătu.

— Mă bucur.

Se întrebă cum ar reacţiona dacă i-ar mărturisi că îi fusese dor de el. Oare o metresă spunea aşa ceva? Oare mama ei zisese? Lui Evelyn îi spusese adesea că îi era dor de conte, dar lui îi zisese? Detesta faptul că nu ştia exact cum să se poarte. Pe de altă parte, el nu mai avusese o amantă, aşa că nici el nu ştia cum ar trebui ea să se poarte. Dacă ea făcea vreo greşeală, el n-avea de unde să ştie, nu-i aşa? Ştia doar că dorea ca ea să conteze, dar bănuia că nu era aşa.

— Să sun ca să fie adusă cina?

— Nu. Vocea lui părea uşor crispată, iar ea îşi dădu seama că articulaţiile degetelor lui deveneau albe din cauza forţei cu care strângeau poliţa şemineului. Te vreau acum, înainte să cinăm.

Nu era tocmai o poezie, dar el nu avea de ce s-o curteze. Aranjamentul lor nu presupunea ca el să facă vreun efort pentru a o ademeni în patul lui.

— Da, bine. Să mergem în dormitorul meu?

Căci, cu siguranţă, el nu se gândea s-o posede acolo, sub portretul tatălui ei.

— Ţi-am adus ceva de purtat.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, el băgă mâna în buzunar, scoase o casetă de piele frumos lucrată şi i-o dădu. Ea o privi fix. Şi tatăl ei îi dăduse cândva o asemenea cutie. Înăuntru se aflase un colier cu safire.

Rafe îi făcu un semn rapid.

— Ia-o!

Degetele ei tremurară puţin când o luă. Ca şi cum ceva ar fi putut să sară din ea şi s-o muşte. Înăuntru, pe un aşternut de catifea, se afla un colier de perle. Zâmbind, ea rosti:

— Ce frumos este!

El păru cumplit de stânjenit, de parcă se temuse că nu avea să-i placă. În ciuda atitudinii morocănoase, a regulilor şi a distanţei impuse, ea considera că el avea ceva teribil de înduioşător.

— Asta-i tot ce vreau să porţi, spuse el. În seara aceasta.

— Am nevoie de cincisprezece minute, ca să mă schimb.

— Zece.

— Eşti foarte dictatorial.

— Dacă ai şti cât de tare mă abţin să nu te întind pe podea exact în clipa asta, ai ieşi deja pe uşă.

— Mă doreşti atât de tare?

— Simt că mor, Eve!

Deşi ştia că probabil nu ea anume îl înnebunea, ci doar dorinţa de a avea o femeie, simţi o oarecare satisfacţie că el suferea.

— Douăsprezece minute.

Înainte ca el să apuce a protesta, ea ieşi grăbită pe uşă.

*

Rafe se răsuci, îşi puse mâna pe poliţa şemineului şi se uită la ceas. Îşi ignora regulile din cauza ei. Nu-şi trăia viaţa numărând minutele, dar îşi petrecuse ziua făcând exact asta, încercând să decidă cât de repede putea să se ducă acasă fără a da impresia că fusese un chin să stea departe de ea. Asta numai din pricină că nu o avusese decât odată cu o noapte în urmă, preocupat fiind de durerea pe care fără îndoială că ea o simţise. Dar spera că în noaptea aceea nu avea să simtă nicio durere, iar el urma

să se poată sătura de ea, înlăturând cumplita nevoie de a o vedea zâmbind, de a-i inspira parfumul, de a-i auzi vocea.

Colierul o luase prin surprindere. Iar el avusese satisfacţia de a o lua prin surprindere, deoarece ea nu se aşteptase la aşa ceva. Fusese încântat de colier. Probabil că, a doua zi, avea să-i cumpere o brăţară care să se asorteze cu el. Şi, după noaptea următoare, cercei. Apoi avea să treacă la diamante, rubine şi smaralde. Iar ea urma să aibă o colecţie care să rivalizeze cu a reginei.

Un minut trecuse. Pe toţi dracii! Cât fusese la casa de copii, încetase să mai ţină socoteala timpului. Minutele treceau infernal de încet. Era o adevărată tortură. Era mai bine să existe pur şi simplu, în loc să gândească: „Mai am de trăit o mie de minute în acest iad”. Să le numere descrescător nu era o uşurare. Să nu le numere deloc era mai bine. Timpul începuse să nu mai însemne nimic – până în noaptea în care aşteptase întoarcerea lui Sebastian şi a lui Tristan. Fusese cea mai lungă noapte din viaţa lui.

Minutarul ceasului se urni. Îi oferise destul timp lui Eve. Dacă nu era gata pentru el, avea să grăbească el lucrurile ajutând-o să fie gata.

Se opri în dormitorul în care îşi ţinea hainele, unde servitorii aveau permisiunea să intre şi să se ocupe de nevoile lui. După ce îşi scoase haina, o aruncă pe un scaun din apropiere. Eşarfa, vesta şi cămaşa o urmară. Se aşeză şi îşi scoase cizmele. Apa caldă îl aştepta în ligheanul de pe lavoar. Înainte de a o căuta pe Eve, ceruse să-i fie dusă sus. Se spălă repede. Când îşi trecu mâinile peste faţa aspră se gândi să se bărbierească, dar nu avea răbdare pentru asta. Probabil că şi-ar cresta falca sau, mai rău, şi-ar tăia gâtul. Nu, era mai bine să nu rişte.

Traversă coridorul, deschise uşa fără să bată şi se opri brusc văzând-o întinsă pe pernele de pe pat, cu părul revărsat în jurul trupului. Singurul lucru pe care îl purta era colierul. Se aşteptase să se încăpăţâneze şi în privinţa lui, la fel cum făcuse cu rochia roşie. Crezuse că avea s-o găsească în cămaşă de noapte, cu bărbia ridicată,

provocându-l să-i facă reproşuri.

Era imprevizibilă chiar şi când făcea ce-i cerea, fiindcă el nu ştia dacă avea să dea ascultare cuvintelor lui. O, era tare pricepută la acest joc de-a amanta. Dacă nu i-ar fi cunoscut trecutul, ar fi crezut că era o curtezană experimentată. Deşi poate că se simţea oarecum influenţa mamei sale.

Nu lăsase aprinsă decât o lampă, care ardea cu flacără mică, aruncând asupra ei umbre provocatoare. Îi plăcea că nu era sfioasă, că deja se simţea suficient de în largul ei cu el pentru a nu se jena.

— Te rog, închide uşa, rosti ea, iar el abia atunci îşi dădu seama că încremenise locului, cu mâna încleştată pe clanţă.

Închise uşa, îşi dădu jos pantalonii şi se îndreptă spre pat. Se gândi că şi a doua oară ar trebui să fie blând cu ea. Dar nu avea să fie. Şi-o imagina sub el de câteva ore deja. Tânjise să-i simtă strângerea fierbinte şi catifelată cuprinzându-l.

Când ajunse suficient de aproape, îi cuprinse chipul în palme, îi acoperi gura cu a lui şi fu cât pe ce să-şi piardă controlul. Gustul ei îl ameţi mai tare decât cel mai fin scotch. Trupul lui îi poruncea să-i ceară lui Eve să îl atingă, însă el nu îndrăzni de teamă că nebunia avea să-l cuprindă şi că avea să o rănească. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era s-o facă să sufere, dar ştia că deja o făcuse. În mod egoist, o purtase pe un drum care făcea improbabil ca ea să aibă vreodată soţul şi copiii pe care şi-i dorea.

Copii! Pe toţi dracii! Îşi luase protecţii pentru a se asigura că nu-i făcea copiii pe care ea nu-i dorea în afara căsătoriei, dar rămăseseră în haină. Ar fi fost bine să se ducă să le ia, dar nu suporta gândul de a o părăsi în clipa aceea.

Îşi trecu mâinile peste trupul ei, îi depărtă coapsele, simţi căldura umedă şi îşi dădu seama că ea anticipa ce avea să urmeze. El nu făcuse mai nimic, dar totuşi ea era gata pentru el. Gemetele şi suspinele ei răsunau în jurul lui.

Mâinile ei trecură prin părul lui, iar el gemu având senzaţia că ea îi zgârie pielea capului cu unghiile. „Opreşte-o, opreşte-o!” Dar n-o opri. Încă un minut. Când se scurtase timpul atât de mult? De ce însemna o eternitate când nu era cu ea, dar totuşi gonea ca un tren când erau împreună? Îşi dorea să încetinească scurgerea timpului, să-l facă să dureze o veşnicie.

Degetele ei se îndoiră, strânseră, apăsară…

Apucând-o de încheieturi, curmă sărutul. I le cuprinse cu o mână şi i le ridică deasupra capului în timp ce se urcă în pat şi se lipi de miezul căldurii ei. O sărută de-a lungul colierului, pe deasupra lui, apoi pe dedesubt. Cu mâna liberă, se ghidă şi pătrunse în adâncul ei umed. Fu tentat să închidă ochii simţind minunatele senzaţii stârnite în el, dar asta l-ar fi împiedicat s-o vadă.

Mişcându-se ritmic în ea, îşi dădu seama când extazul o cuprinse, citindu-i-se pe chip. Coapsele ei îi strânseră şoldurile. Le suportă pentru că nu dori să-i curme plăcerea. Era recunoscător că ea era atât de receptivă, că intra repede în ritmul acuplării lor.

Pierdut în admiraţie faţă de ea, o penetră repede şi dur, până când ea începu să ţipe şi să se arcuiască spre el. Abia atunci îşi dădu drumul, permise miriadelor de senzaţii izbucnite în el să-l sfâşie, să-i taie răsuflarea, să-i întunece raţiunea şi gândurile. Să-l mistuie.

*

Evelyn se temea că urma să aibă încheieturile învineţite dimineaţă. Ştia că el nu-şi dăduse seama de cât de tare o strânsese la ultimele penetrări. Prinsă în mrejele propriei pasiuni, nici ea nu conştientizase până când nu se ridicase din pat pentru a se spăla şi a-şi pune halatul de mătase pe care el i-l comandase. El îşi pusese pantalonii şi stătea sprijinit de tăblia de la capul patului, cu gleznele încrucişate şi mâncând un pateu cu carne. Tava cu mâncare se afla între ei, pe pat. Cel puţin, nu plecase

imediat. Deşi, văzându-l cum o privea, ea bănuia că aveau să mai facă o partidă înainte de asta.

— Îmi place colierul, spuse ea.

— Mâine o să-ţi aduc altul.

O spusese de parcă nu era nimic deosebit. Ci doar un obiect care putea fi dăruit. După cum ea era doar o femeie care putea fi luată.

— Mi-ai oferit deja atât de multe. Nu mai trebuie să-mi cumperi bijuterii.

El încetă să mai mestece, studiind-o de parcă o vedea pentru prima dată.

— E normal ca amantele să vrea diverse lucruri.

— Rafe, eu nu mă aflu aici pentru a obţine lucruri de la tine. Sunt aici pentru că vreau să fiu.

— Cum adică vrei să fii?

— Îmi place aici. Îmi place casa. Îmi plac servitorii. Îmi placi chiar şi tu, oricât de imposibil ar părea.

Ferindu-şi privirea, el luă o căpşună.

— Nu ţi-am dat niciun motiv să mă placi.

— Probabil că aşa este.

Doar că nu era. El o salvase de Geoffrey, o protejase, părea mereu hotărât să se asigure că ea avea tot ce-i trebuia, chiar dacă o făcea într-un mod dominator. Până şi acea atitudine dominatoare începea să-i placă.

— Ce faci când nu eşti aici? întrebă ea.

— Îţi cumpăr bijuterii.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Presupun că te duci la clubul tău. Ce faci acolo?

— Treburi plictisitoare. Mă ocup de contabilitate, calculez banii care intră, banii care ies, fac corecţii astfel încât cei care intră să fie întotdeauna mai mulţi decât cei care ies. Decid ce băutură să se cumpere, ce jocuri să fie adăugate, la care să se renunţe. Stabilesc cu care lorzi trebuie vorbit în legătură cu datoriile lor.

— Ai vorbit cu Geoffrey? Ştiu că îţi datora bani.

El încuviinţă din cap.

— Acesta a fost motivul pentru care m-am aflat acolo

în seara aia. El a vrut să-mi demonstreze că are un plan pentru a-şi plăti datoriile. Am mers doar pentru a vedea despre ce-i vorba, dar când ai intrat pe uşă… efectiv mi s-a tăiat răsuflarea.

Ea se ridică în şezut.

— Abia dacă eşti cu mine în timpul zilei.

— Ai mare grijă ca nimeni să nu ştie niciodată cât de mult îţi doreşti ceva. Asta oferă un avantaj asupra ta.

Ea încercă să nu dea cuvintelor lui mai multă însemnătate decât meritau. Semnificaţia lor era că el dorea să se culce cu ea, nu că o voia pentru cum era ea.

— Nu mi-ai spus cum te-ai ales cu cicatricea de pe coapsă.

— Nu este o poveste prea distractivă.

— Nu doresc să mă distrez. Aş vrea să aflu mai multe despre tine.

El luă tava aproape goală şi o puse pe o masă. Când reveni în pat, se întinse pe spate, îşi puse un braţ sub cap şi privi baldachinul. Ea se răsuci pe o parte şi îi studie profilul.

— S-a întâmplat după ce fraţii mei s-au întors la Londra. Sebastian îşi revendicase titlul, se întorsese la Pembrook cu mireasa lui şi îmi ceruse să am grijă de casa din Londra. Într-o noapte, am văzut o siluetă furişându-se acolo, aşa că m-am dus să-l confrunt pe intrus, înainte să apuc a-mi da seama că avea un pistol, a tras în mine.

Ea avu nevoie de câteva clipe până să înţeleagă că el credea că îşi isprăvise povestea.

— Şi mai departe ce s-a întâmplat?

El îşi întoarse capul şi se uită la ea.

— M-ai întrebat de unde am cicatricea. Aşa am căpătat-o.

— Dar cum ai scăpat? El ce căuta acolo?

— Unchiul nostru i-a angajat pe el şi pe doi tovarăşi de-ai lui să ne facă felul. Au apărut şi ei din întuneric. I-am bătut până i-am lăsat inconştienţi.

— Deşi erai rănit, ai reuşit să-i dobori pe toţi trei?

— Eram furios. Încercaseră să-l omoare pe Sebastian.

Dacă el moare, Tristan devine duce. Dacă moare şi el, eu ajung duce. Nu vreau să fiu duce.

— Cred că ai fi un duce minunat.

El se încruntă.

— N-am nicio îngăduinţă pentru înalta societate şi nici ea n-are pentru mine. Dar, pentru tine, pe de altă parte… Se răsuci spre ea, îşi strecură mâna pe sub halatul de mătase şi îi cuprinse un sân. Pentru tine, am multă îngăduinţă.

— Nu ştiu ce să zic. Lucrurile s-au petrecut foarte repede ceva mai devreme.

— Bănuiesc că se vor repeta, murmură el înainte de a se apleca şi a o săruta.

De data aceea, el avea gust de căpşune, iar ea nu reuşi să se hotărască dacă prefera gustul fructului în locul celui ameţitor al băuturii. Cel al băuturii părea să i se potrivească mai bine, pe când celălalt părea mult prea inocent pentru cineva ca el.

Fără să pună capăt sărutului, el îi desfăcu nodul cordonului şi îi dădu la o parte halatul pentru a avea acces facil la tot ce îşi dorea, şi se părea că dorea totul. Ea trebui să recunoască faptul că el era un amant atent. Înţelegând deja cum decurgeau lucrurile între un bărbat şi o femeie, era conştientă că el şi-ar fi putut satisface nevoia fără să-i pese de dorinţa ei. Deşi se gândea că plăcerea ei ar fi mai mare dacă el i-ar permite să participe – să-l ia în braţe, să se urce pe el, să se rostogolească împreună cu el –, nu-i putea reproşa că nu-i oferea totul.

Nu dorea ca mâinile să-i fie din nou imobilizate, aşa că se abţinu să-l atingă, dar îi era greu, atât de greu să nu-i simtă căldura trupului, moliciunea părului.

El se ridică brusc de pe pat, iar ea îşi înăbuşi un ţipăt de protest. Desigur, trebuia să-şi dea jos pantalonii. Cât timp el făcu asta, ea îşi dezbrăcă halatul şi îl aruncă pe podea.

Când se răsuci spre el, îl văzu stând în picioare, arătând magnific în vreme ce flacăra lămpii făcea ca lumina

şi umbra să danseze pe trupul lui. Ea se ridică în genunchi, se sprijini pe călcâie şi pur şi simplu se bucură de imaginea lui, a corpului pe care tânjea să-l atingă.

Cu un rânjet diavolesc, el îi făcu semn cu degetul îndoit. Cu ochii măriţi, ea se întrebă dacă nu cumva el reuşise să-i citească gândurile, să-i afle cea mai profundă dorinţă: aceea de a împărtăşi mai multe cu el.

— La ce te gândeşti?

— Vino aici.

Ea se trase spre marginea patului şi dădu să coboare, dar el o opri punându-i o mână pe umăr.

— Întinde-te pe spate, cu picioarele jos.

Ea se gândi că ar fi extrem de expusă şi că, deşi el deja îi văzuse tot trupul şi o atinsese peste tot, dându-i ascultare urma a se simţi vulnerabilă. Dar cum să-l refuze? Se întrebă când anume dorinţele şi nevoile lui începuseră să fie mai importante decât ale ei. Făcu ce-i ceruse, se întinse pe spate şi privi baldachinul.

El îşi trecu mâinile calde şi aspre peste trupul ei, iar ea îşi aţinti privirea în ochii lui. Cel puţin, îi permitea să-l atingă cu privirea.

— Eşti perfectă! rosti el.

— Ai grijă că începi să vorbeşti ca în poeziile pe care le deteşti.

— Eşti mult mai în largul tău cu mine decât am sperat că vei fi.

Era mult mai în largul ei cu el decât se aşteptase să fie. Dar simţi că în privinţa lui nu se putea spune nici pe departe acelaşi lucru. O, când era vorba despre contact intim, cu siguranţă el nu avea nicio reţinere în a o pătrunde, dar ea tânjea să-i vadă sufletul, să-i găsească inima.

Îngenunchind, el îi depărtă cu delicateţe coapsele şi îşi îngropă faţa în buclele ei fine. Ea suspină extaziată. Îşi dorea din tot sufletul să-şi frece tălpile de spinarea lui, să le pună pe umerii lui. Îşi lipi limba de buza de sus şi se strădui să se concentreze asupra propriei plăceri care se intensifica, în loc să se gândească la ce i-ar putea oferi lui.

El făcea magie cu limba, dându-i ocol şi mângâind-o. Of, afurisit, afurisit om! Încântată de senzaţiile care o răscoleau, îşi înfipse degetele în aşternut. Fantastic, fantastic! Se întrebă dacă el nu o strica pentru a nu mai fi a altui bărbat. Avea impresia că începea să înţeleagă de ce o femeie era distrusă dacă ajungea în pat cu un bărbat înainte de a se căsători. Oare, după ce cunoscuse un bărbat, o femeie stricată îl compara mereu pe următorul cu cel de dinainte?

El îi frământă sânii cu mâinile, iar senzaţiile ei se triplară, ameninţând s-o copleşească, să-i aducă lacrimi în ochi. Era atât de bine! N-ar trebui să îngăduie aşa ceva, dar nu mai putea refuza darul pe care el i-l făcea în clipa aceea, după cum nu putuse refuza perlele.

Când crezu că nu avea să mai suporte, trupul ei se arcui ridicându-se de pe pat înainte de a se prăbuşi într-un vârtej de plăcere care o făcu să ţipe. Pe sub pleoapele coborâte, îl văzu ridicându-se ca un fel de zeu apărut din dorinţă, având pe chip o mască a hotărârii, cu nările fremătând, cu ochii arzând de dorinţă – de dorinţă pentru ea. Cuprinzându-i coapsele, el o trase mai aproape înainte de a o pătrunde cu o singură mişcare fermă.

Era fascinată de mişcarea ritmică a şoldurilor lui, de vălurirea abdomenului său plat. Îl vedea mult mai clar din acea poziţie – încordarea fălcilor, încleştarea dinţilor, legănarea părului pe frunte. Muşchii braţelor lui se contractară când o aşeză mai bine, când îi ridică picioarele.

Dându-şi capul pe spate, el scoase un mârâit înfundat şi se mai împinse în ea de câteva ori. Trupul îi era acoperit de o peliculă fină de sudoare. Ochii îi erau strâns închişi, gura întredeschisă, respiraţia sacadată. Deşi i se păru de neconceput, ea se gândi că el nu fusese nicicând mai frumos – într-un mod barbar. Neîmblânzit, necivilizat. Feroce.

Când el deschise ochii în cele din urmă, în ei strălucea victoria unui cuceritor. Trase adânc aer în piept înainte de a ieşi încet din ea. Cu picioarele slăbite, ea se trase la locul

ei. El se prăbuşi pe pat şi, încă respirând anevoie, privi baldachinul. Ea se întrebă dacă avea voie să-i pună mâna pe piept şi dacă avea să-i simtă inima bubuindu-i cu furie.

Unul din ei trebuia să spună ceva. Dar ea rămase tăcută, ghemuită pe o parte, şi pur şi simplu se uită la el întrebându-se la ce se gândea.

*

Ea avea să fie pierzania lui. Era diferită de celelalte. Încercă să se convingă că asta se datora inocenţei ei, faptului că era amanta lui şi trebuia să fie altfel.

Dar de fapt era vorba de ea, de esenţa ei, nu de eticheta pe care i-o pusese el pentru a o face mai puţin primejdioasă. Era vorba de modul în care avea încredere în el, de felul în care se deschidea faţă de el, de modul neafectat în care îi răspundea. Chiar şi acum, era onestă şi pură.

Se temea că avea să ajungă să ţină la ea. Iar aceea era calea spre dezastru.

Răsucindu-şi capul într-o parte, descoperi că ea adormise. Cât de delicat putu, fără s-o deranjeze, luă plapuma şi o înveli încet. Ea suspină uşor şi se cuibări sub ea.

El simţi o durere tăioasă în piept, de parcă inima încetase să-i mai bată. Dorea cu disperare ca ea să se cuibărească lângă el, ca mâna să i se odihnească pe pieptul lui, ca respiraţia ei să-i unduiască părul de pe trup.

Ce prost era! Trebuia să înceteze cu astfel de gânduri zănatece. Ea nu era altceva decât o utilitate, una foarte încântătoare, desigur, însă nu reprezenta decât modalitatea de a obţine ceva, nu acel ceva. Totuşi, ea îl distrugea. După ce avea să fi terminat cu ea, avea să-şi ia altă metresă. Descoperise că îi convenea să aibă o femeie la dispoziţia lui. Când simţea nevoia, ea era acolo.

Problema era – în cazul ei cel puţin – că nevoia apărea tot mai frecvent. Nu-şi mai petrecea la club atâta vreme cât

trebuia, îşi jură că, în seara următoare, nu avea să vină acasă până la miezul nopţii.

Urma să recapete controlul asupra sieşi, asupra situaţiei.

Capitolul 15

Deoarece, dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi crezut că era nebună, Evelyn se strecură afară din casă şi ieşi în noapte fără să spună nimănui – cu excepţia cameristei, care o ajutase să se îmbrace – despre planurile ei. Luminile din grădină nu licăreau, ci erau stinse, astfel că numai luna îi ghidă paşii până la zidul îndepărtat. Când Rafe plecase în după-amiaza aceea, îi zisese că avea să se întoarcă târziu, aşa că nu-l aştepta să vină până după miezul nopţii.

De obicei, noaptea simţea cel mai acut singurătatea. În timpul zilei, se auzeau huruitul trăsurilor şi tropotul cailor pe stradă. Auzea zarva oamenilor care treceau pe-acolo, a copiilor care alergau şi râdeau. Dar, după căderea întunericului, se aşternea liniştea, totul devenea tăcut, iar ea îşi petrecea timpul ca un bibelou aflat pe poliţa şemineului, care aştepta să fie luat şi admirat, studiat, atins.

Însă în seara aceea singurătatea era şi mai rea, deoarece existau sunete. Atât de multe zgomote minunate! Trăsurile veneau una după alta pe stradă, şi, când se uitase pe una dintre ferestrele unui dormitor de la etaj, le văzuse cotind pe lunga alee a reşedinţei de alături. Vecinii dădeau un bal.

Nu reuşise decât să-i întrezărească pe oamenii îmbrăcaţi în haine elegante. Erau prea departe pentru ca ea să discearnă detaliile. Necăjită, se îndepărtase de geam. Ea nu avea să participe niciodată la o petrecere atât de fastuoasă. Nu avea să primească niciodată invitaţii. Nu avea să fie niciodată bine-venită în casele decente. Avea să

fie întotdeauna o proscrisă, pentru că, oricâte bunuri ajungea să aibă, nu avea să poată schimba niciodată circumstanţele în care se născuse. Iar asta avea să umbrească totul în viaţa ei.

Din cauză că acele gânduri triste ameninţau să pună stăpânire pe ea, se dusese în dormitorul ei şi o chemase pe Lila. O oră mai târziu, în umbrele grădinii, asculta muzica purtată de adierea vântului, îşi imagină că uşile de la terasă erau deschise, îngăduind ca aerul să-i răcorească pe musafirii care valsau pe duşumeaua lustruită. Fu tentată să ia o scară, s-o sprijine de perete şi să se uite spre casa vecinilor, dar nu mai era un copil care să nu ştie cât de nepoliticos era să spionezi prin găurile din gard. Aşa că se limită la a asculta şi a-şi imagina.

Auzi oameni vorbind, şoapte amestecate cu suspine uşoare. Fără îndoială, plimbări de îndrăgostiţi. Iubitele erau acceptabile, amantele, nu. Nu părea deloc corect, dar exista îngăduinţă când inima era implicată. Muzica se stinse. Îi păru rău, teribil de rău. Poate că avea să angajeze o orchestră care să cânte pentru ea şi pentru Rafe, într-o seară. Lui nu părea să-i pese de cum îi cheltuia ea banii. Preocupările lui erau legate doar de ce se petrecea în dormitor.

Acordurile vioaie ale unui vals plutiră peste zidul grădinii. Legănându-se în ritmul muzicii delicate, îşi ridică braţele aşa cum o învăţase instructorul de dans, punându-şi o mână pe umărul unui imaginar gentleman înalt, imaginându-şi-l punând mâna pe talia ei şi strângând-o uşor – secretul împărtăşit că exista ceva intim între ei. El îi luă cealaltă mână şi începu s-o conducă învârtind-o prin grădină, cu ochii aţintiţi într-ai ei, pentru că era prea îndrăgostit de ea ca să se uite în altă parte.

Se înclină într-o parte, se răsuci, iar gentlemanul ei imaginar căpătă formă, o mână solidă cuprinzând-o de talie, o mână caldă cuprinzând-o pe a ei. Rafe! Fără să greşească un pas, el o conduse pe pajişte în perfect acord cu muzica. Ea nu-şi amintea când pusese mâna pe umărul

lui. Poate pentru că deja se aflase la înălţimea perfectă ca el să se strecoare sub ea. Susţinându-i privirea, Eve îi zâmbi uşor.

— Nu mă aşteptam să vii înainte de miezul nopţii.

— Nici nu plănuisem să mă întorc până după miezul nopţii.

— Şi totuşi, iată-te!

— Iată-mă!

— Probabil crezi că sunt o gâsculiţă pentru că dansez în grădină.

— Cred că eşti frumoasă când dansezi în grădină, luna luminându-te exact cât să te facă să pari misterioasă. Vocea lui fusese joasă, plină de patimă. Mirosea a tutun şi a whisky. Porţi rochia roşie.

— Am sperat că nu vei remarca.

— Îţi place.

— O iubesc. Naiba să te ia! Ai ştiut că o s-o port.

El rânji, dinţii strălucindu-i ca mărgăritarele în lumina lunii.

— Aşa am sperat. Îţi vine chiar atât de bine cum mi-am imaginat.

Muzica se opri, şi, când începu următoarea melodie – un cadril –, ei continuară să valseze. Era atât de caracteristic lui. Era hotărât să nu se conformeze, ci să facă exact ce dorea, iar el evident prefera să valseze.

— N-am mai dansat niciodată cu un gentleman.

— Nici acum nu dansezi cu unul.

Ba dansa cu unul. El se considera un derbedeu, un om de nimic, dar firele bunătăţii erau întreţesute în materialul grosier al caracterului său.

— N-am fost niciodată la un bal, îi spuse ea. Cei de alături organizează multe?

— Acesta este primul pe care îl dau la Londra.

— Se pare că au atras mulţi oameni.

— Pentru că reprezintă o curiozitate.

— Cine sunt?

El doar clătină din cap şi o privi cu intensitate.

— Vrei să mergi?

În dormitor. Acolo ajunseseră să-şi petreacă tot timpul, dar, cu toate că era minunat când el era cu ea, Evelyn îşi dorea uneori mai mult.

— Aş vrea să mai stau câteva minute în grădină înainte să intrăm.

— Mă refeream la bal. Ai vrea să mergi acolo?

Un fior de anticipare o străbătu înainte de a reveni la realitate.

— Şi cum plănuieşti s-o facem? Să trecem peste zid? Nu te poţi duce pur şi simplu acolo. Trebuie să fii invitat.

— Am primit o invitaţie.

Ea aproape că se împiedică de propriile picioare. Strânsoarea lui se înteţi în timp ce o ajută să-şi recapete echilibrul. Fireşte că fusese invitat. Era lord. Şi, pe deasupra, disponibil. Toate mamele ar fi tăbărât pe el, străduindu-se să-l atragă spre fiicele lor respectabile. Îşi îndreptă atenţia spre zid, gândindu-se la splendoarea de dincolo de el. Era o lume spre care ei abia dacă îi fusese îngăduit să privească. Desprinzându-se de el, se îndreptă spre umbrele mai întunecate. Visase adesea să meargă la un bal, dar preţul acum… Clătină din cap.

— N-ar fi încântaţi de apariţia mea.

— Ba vor fi, altfel vor avea de-a face cu mânia mea. Îşi trecu un deget peste ceafa ei, apoi peste umărul gol. Evie, dacă vrei să mergi, te voi duce.

În timp ce ea se răsuci spre el, degetul lui rămase pe pielea ei, ajungând în scobitura de la baza gâtului.

— Oamenii vor şti că sunt metresa ta.

— Când vei pricepe că ei nu contează? Niciunul din ei nu contează, în plus, fireşte că nu vei fi anunţată astfel. Ci ca domnişoara Evelyn Chambers. Faptul că eu te voi însoţi probabil că va face câteva sprâncene să se ridice, dar asta va fi din cauza reputaţiei mele, nu a reputaţiei tale. Bărbaţii care s-au aflat la Wortham în seara aceea nu vor spune nimic. Nu vor recunoaşte public faptul că n-au reuşit să obţină premiul cel mare.

Dacă tot urma să aibă o reputaţie proastă şi să-l facă pe Geoffrey să regrete modul în care se purtase cu ea, probabil că seara aceea era la fel de bună ca oricare alta.

— Da, în regulă. Hai să mergem!

Degetul lui coborî pentru a atinge sifonul care începea chiar sub rotunjimile sânilor.

— Roşul este pentru mine. Îţi sugerez să te schimbi în rochia mov.

Şi ea se gândise exact la acelaşi lucru. Rochia roşie era superbă, dar incredibil de scandaloasă cu decolteul ei înspăimântător de adânc. Părea că, dintr-o clipă în alta, sânii aveau să i se reverse din el.

— Vin imediat.

— Stai cât ai nevoie. Ştiu din surse sigure că acest bal o să dureze o veşnicie.

*

„Sau cel puţin o să pară de parcă ar dura o veşnicie”, gândi Rafe în timp ce valetul său îl ajuta cât de mult posibil să-şi pună ţinuta formală. Rafe îşi încheie singur nasturii vestei din brocard albastru deoarece era nevoie de o dexteritate care îl depăşea pe Bateman. După ce termină, Rafe îşi băgă braţele în mânecile fracului negru pe care acesta i-l ţinu.

— Nici nu-mi mai amintesc când v-aţi îmbrăcat ultima dată atât de formal, spuse Bateman periind cu pricepere scamele de pe haină.

El îşi dorea să n-o fi făcut nici acum. Nu ştia ce-l apucase de-i zisese lui Eve că avea să o ducă la blestematul acela de bal.

Plănuise să se întoarcă acasă târziu, dar nu stătuse la club decât o oră până ce se pomenise că se gândea la ea, întrebându-se ce făcea. O găsise valsând în grădină. Singură. Nici nu-şi amintea când traversase pajiştea. Se trezise brusc cu ea în braţe, mişcându-se amândoi în ritmul muzicii.

Atingerea ei era uşoară, atât de uşoară pe umărul lui, încât abia o simţise, acesta fiind motivul pentru care o putuse îndura. Ignorând consecinţele, aproape că îi spusese să se ţină mai bine de el, să-l apuce strâns cu degetele. Oare avea să fie altfel cu ea? Putea fi ea diferită de oricare altă femeie?

Nu ştia. Nu conta. Nu avea să rişte.

Pentru că avea prea multe lucrurile pe care nu i le putea împărtăşi, se decisese să-i ofere acel bal.

*

Evelyn se ghemuise adesea în capul scărilor şi privise cum contesa, în rochie de gală, coborâse în hol, unde contele de Wortham o aştepta. Întotdeauna se gândise că tatăl ei era cel mai frumos atunci când o însoţea pe contesă la un bal sau la teatru. Însă Rafe efectiv l-ar fi pus în umbră pe conte. Când era îmbrăcat în haine de seară, era devastator de minunat. Bănuia că doamnele aveau să se înghesuie să danseze cu el. La acest gând, fu străbătută de un fior de gelozie. Aveau să fie genul cu care el s-ar însura, şi, când asta avea să se întâmple, fără îndoială că el avea să se despartă de ea. Dacă nu, avea să plece ea, deşi asta ar însemna să renunţe la tot. Nu avea să-l împartă cu o altă femeie care să-i încălzească patul. Fu tentată să-i spună că se răzgândise, că nu mai voia să meargă la bal. Dar îşi dorise prea mult timp să participe la o astfel de petrecere pentru a renunţa la visul ei. În plus, era posibil să nu mai aibă o altă ocazie.

Reputaţia ei încă nu era complet distrusă, dar, după ce avea să fie, uşile care nu i se deschiseseră niciodată urmau să fie zăvorâte pentru totdeauna.

Îşi imaginase mereu încântarea de pe chipul soţului ei când ea avea să coboare scările spre el, dar Rafe nu era soţul ei, iar din expresia de pe chipul lui în vreme ce o aştepta în hol nu se desluşi nimic. Doar o studie cu pleoapele pe jumătate coborâte.

Evelyn îşi dori să-şi poată ascunde şi ea gândurile la fel de bine, însă bănuia că ochii i se aprinseseră la vederea lui. Deşi îmbrăcat în fracul lui negru şi cu fiecare şuviţă de păr perfect pieptănată, tot părea sumbru şi primejdios, un om pe care nimeni n-ar fi vrut să-l întâlnească pe o alee dosnică, în toiul nopţii. Umerii lui largi erau frumos conturaţi de haină. Pantalonii negri îi îmbrăţişau picioarele lungi. Îşi puse mănuşile albe. Ale ei urcau până la coate şi erau atât de strâmte, încât, până la sfârşitul serii, mâinile aveau să-i fie fără îndoială amorţite. Dar nu-i păsa. Avea să se ducă la o petrecere formală.

Când piciorul ei încălţat cu un pantofior din satin coborî ultima treaptă şi atinse marmura din hol, el îşi luă jobenul de la Laurence şi îl puse pe cap. Când ajunse lângă el, Rafe îi oferi braţul. Mai făcuse asta o singură dată, în noaptea în care merseseră prin St. Giles, iar ea presupusese că o făcuse pentru a o proteja. Oare el credea că avea nevoie să o protejeze şi în seara aceea? Îi adresă un zâmbet strălucitor înainte de a-şi pune mâna pe braţul lui.

— Nu-mi vine să cred că merg la un bal, rosti ea entuziasmată.

— Sunt sigur că îl vei găsi cumplit de plictisitor, spuse el pe un ton glumeţ.

— Nimic din ce zici nu-mi va diminua entuziasmul.

Laurence deschise uşa, iar ei ieşiră în noapte. Ea fu surprinsă să vadă că o trăsură îi aştepta.

— Nu este departe, putem merge pe jos, zise ea.

— E suficient de departe.

Un lacheu deschise uşa, iar Rafe o ajută să urce. În vreme ce se aşeză pe bancheta moale, se gândi că, mergând pe jos, pantofii şi poalele rochiei i s-ar fi murdărit, dar faptul că se duceau cu trăsura însemna că aveau să fie nevoiţi să stea la lunga coadă formată de cele care soseau. Se temea că, dacă avea prea mult timp de gândire, urma să-şi piardă curajul.

Rafe se aşeză vizavi de ea, însoţit de minunatul

parfum masculin de tutun, lemn de santal şi bergamote.

— Ai participat la multe petreceri? întrebă ea.

— La suficiente cât să ştiu că nu-mi plac.

— Atunci, de ce mergem?

— Pentru că n-ar trebui să dansezi într-o grădină, ci într-o sală de bal.

Nimic din ce ar fi putut spune el nu i-ar fi făcut mai multă plăcere.

— Eşti sigur că nu se vor supăra că ai adus un oaspete?

— Iubito, vor fi atât de consternaţi că am sosit, încât n-ar obiecta nici dacă aş intra gol în sala de bal.

Ea râse uşurel.

— Aş îndrăzni să spun că la asta ar obiecta.

El îşi înclină capul.

— Poate că am exagerat puţin. Arăţi minunat, să ştii.

Ea îşi duse degetele la perlele dăruite de el.

— Şi tu la fel.

El râse, doar un hohot scurt, care reverberă în jurul lor.

— Vorbesc serios, replică ea puţin ofensată de faptul că el nu părea s-o creadă. Este foarte posibil să fii cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. M-am gândit la asta chiar din prima seară când te-am văzut. M-am tot uitat pe furiş la tine când vorbeam cu ceilalţi gentlemani. Îşi împleti degetele strâns, sperând ca durerea să o facă să tacă. Nu ştiu de ce ţi-am mărturisit asta. Probabil din cauza nervozităţii.

— Te asigur că n-ai niciun motiv să fii agitată, dar ar trebui să te avertizez că gazda noastră nu este un bărbat atât de frumos. A fost grav rănit în război. Are cicatrice pe faţă şi poate fi tulburător când vezi prima dată cât de grave au fost rănile.

*

— Deci este militar, nu lord.

Simţi o oarecare uşurare. Nu urma să aibă de-a face cu cei din înalta societate. Dar cum rămânea cu băieţelul? Oare fusese doar în vizită?

— Este duce.

Stomacul ei se strânse.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem.

— N-am avut niciodată impresia că ai fi laşă.

— Nu mă tem, dar nici nu vreau să stârnesc un scandal. Ai spus că este primul lor bal. Nu vreau să li-l stric.

— Nu-l vei strica.

Trăsura se legănă şi se opri. Uşa se deschise. Rafe efectiv sări afară, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Trăgând adânc aer în piept pentru a se linişti, ea îşi puse palma într-a lui. Degetele lui o cuprinseră, puternice şi hotărâte. Ea coborî şi se uită în jur, văzând numeroşi lachei grăbindu-se să-i ajute pe oaspeţii care soseau. Crezuse că toată lumea venise deja, că ei aveau să fie ultimii, dar se gândi că oamenii veneau şi plecau toată noaptea. Casa era poate chiar mai mare decât a lui Rafe. În timp ce el o însoţea pe trepte, ea spuse:

— Ei au un fiu. Uneori, îl aud jucându-se în grădină.

— Are doar doi ani. Doarme deja.

— Pari să-i cunoşti foarte bine.

— Nu chiar atât de bine.

Trecură pragul, iar el îi dădu jobenul unui servitor, în vreme ce ea privi prin holul de la intrare. Era superb. Portrete de familie se aflau pe pereţi. Chipurile aveau ceva familiar. Presupuse că erau ochii. Toţi gentlemanii aveau ochii de un albastru foarte deschis.

Însă, înainte de a apuca să se gândească mai bine, Rafe o conduse într-un coridor unde câteva cupluri aşteptau la coadă. Se uitară la el, dar nu spuseră nimic, iar ea se întrebă dacă ştiau cine era el.

— Crezi că Geoffrey e aici? şopti ea.

— Mă îndoiesc. Când am plecat de la club, era cufundat în jocul de cărţi.

Ea se bucură să audă asta. Fă îndoială că s-ar fi luat

de ea, deşi bănuia că Rafe l-ar fi potolit rapid. Îşi dori să fi cumpărat câteva perle de prins în păr, dar nu se putuse hotărî să-i cheltuiască banii, să se îndatoreze şi mai mult la el.

Apoi, trecură pragul unei uşi, iar ei efectiv i se tăie răsuflarea. Era exact aşa cum îşi imaginase. Scările coborau spre un salon enorm. Lumânări licăreau în candelabre. Un perete acoperit cu o oglindă îi reflecta pe oaspeţii care se plimbau la marginea ringului de dans. Mulţimea de flori răspândite pretutindeni impregna aerul cu un parfum îmbătător. Tavanul era atât de sus, încât în salon exista un balcon în care cânta orchestra. Vizavi de locul unde se aflau ea şi Rafe se vedeau uşile deschise spre terasă.

Aplecându-se, Rafe îi spuse ceva servitorului în livrea care stătea la intrare. Apoi, îşi puse palma peste mâna pe care ea o ţinea pe braţul lui.

— Domnişoara Evelyn Chambers, anunţă bărbatul cu o voce atât de bubuitoare, încât ei aproape că îi stătu inima în loc. Lord Rafe Easton.

Ea presupusese că el avea să se prezinte acolo drept lord, dar tot fu surprinsă să-l audă anunţat astfel. Era atât de uşor să uite că el făcea parte din acea lume, în vreme ce ea se afla doar la marginea ei. La baza scărilor, Eve văzu un domn şi o lady ridicând deodată capetele şi apoi observă chipul cu cicatrice al ducelui. Nici măcar avertizarea lui Rafe nu o pregătise pentru acel mănunchi de piele îngroşată care semăna cu ceara topită şi care cobora de sub ochiul acoperit cu un petic până pe maxilarul bărbatului. Spre deosebire de el, femeia de alături era întruchiparea perfecţiunii, cu ochi de un verde strălucitor şi cu păr ca flacăra de roşu. Zâmbi cu căldură în timp ce Evelyn şi Rafe coborâră.

Apropiindu-se, Evelyn îşi dădu seama că ochiul bărbatului avea aceeaşi nuanţă ca ai lui Rafe, precum gheaţa de pe un lac albastru cristalin. Făcu un mare efort să nu caşte gura, să nu se arate stupefiată. Nu dorea ca el

să creadă că faţa lui o surprinsese, când de fapt de vină era constatarea că era pe punctul de a-l cunoaşte pe celălalt frate al lui Rafe. Era convinsă de asta. Dacă ignora cicatricea, se vedea că semăna foarte mult cu bărbatul pe care îl cunoscuse în parc. Se simţi pe jumătate tentată să-l lovească pe Rafe cu pumnul în braţ. De ce nu-i mărturisise?

După ce se opriră în faţa celor doi, Evelyn făcu o plecăciune adâncă.

— Excelenţe.

Ducele abia dacă îi aruncă o privire, văzând probabil cu unicul lui ochi mai multe decât vedeau oamenii cu doi.

— Domnişoară Chambers, ne bucurăm să vă cunoaştem, rosti ducesa. Iar tu... Lovi cu evantaiul umărul lui Rafe. Câtă răutate din partea ta să nu ne spui că vii!

— N-am fost sigur că voi reuşi să-mi fac timp.

— Dar m-a găsit dansând în grădină...

— În grădina noastră? o întrerupse ducele.

Luată prin surprindere de asprimea tonului, Evelyn clătină din cap.

— Nu, în grădina lui. De partea cealaltă a zidului.

Ducele se uită urât la Rafe.

— Locuieşti în monstruozitatea de dincolo de zid?

— Nu. Domnişoara Chambers locuieşte acolo. Eu locuiesc în apartamentul de la club. Acum, vă rog să ne scuzaţi, dar aud că începe un vals. I-am promis domnişoarei un dans.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce a spune ceva, el îi cuprinse braţul cu degetele lui lungi şi o împinse spre ringul de dans.

— Ai fost extraordinar de nepoliticos, murmură ea.

— N-am venit aici ca să vorbim. Am venit pentru a dansa.

— De ce nu mi-ai zis la petrecerea cui venim?

— Ce contează? Ai vrut să mergi la un bal, aşa că iată-te la un bal. Un dans şi plecăm. Bucură-te de el, iubito.

În mulţimea de cupluri care dansau, el o luă în braţe, şi începură să se învârtă pe podeaua lustruită. Ea îşi dori să

rămână supărată pe el, dar apoi se decise să lase supărarea pentru mai târziu. Nu înţelegea relaţia pe care el o avea cu fraţii lui – de fapt, credea că nu avea cu adevărat o relaţie. Însă deocamdată se afla la un bal şi dansa cu un gentleman frumos. Nu dorea să strice momentul.

— De ce nu i-ai spus că te-ai mutat alături?

În regulă. Probabil că avea să-l strice.

— N-a venit niciodată vorba.

— Poţi fi cel mai enervant om…

— Care te-a adus la un eveniment pe care îl dispreţuieşte, aşa că ai putea să te distrezi totuşi.

Acele cuvinte alungară toată revolta din ea.

— Chiar îl dispreţuieşti?

— Doar pentru că îmi aminteşte de rădăcinile mele şi de faptul că au fost smulse cu mult timp în urmă.

— Însă rădăcinile revin întotdeauna la locul lor, nu-i aşa? Se întorc în sol.

— O, micuţa mea filosoafă, nu-ţi dai seama că şi ei sunt la fel de nemulţumiţi ca mine de faptul că am venit aici? Mulţi dintre aceşti domni îmi frecventează clubul. Îmi datorează mulţi bani. Câţiva îşi petrec vremea cu fetele mele. Le cunosc cele mai murdare secrete.

— Care domni?

El îi zâmbi sarcastic.

— Vrei să mă faci să nu mai fiu un bun păstrător de secrete?

Muzica se opri, iar Evelyn fu cuprinsă de dezamăgire. Urmau să plece. Presupuse că ar trebui să fie recunoscătoare pentru timpul petrecut acolo. Numai că el nu o luă de pe ringul de dans, iar, când se auziră acordurile altui vals, Rafe o conduse din nou. Ea îi zâmbi. În ciuda îmbufnării şi a văicărelilor lui, se îndoia că avea s-o ia de-acolo şi s-o ducă acasă atât de repede cum spusese. El avea să-i ofere această noapte, iar ea urma să danseze până se sătura. Era sigură de asta.

— Madame Charmaine mi-a zis că tu şi fraţii tăi sunteţi cunoscuţi în Londra doar de trei ani. Cu siguranţă, ai

clubul de mai mult timp.

— L-am luat când aveam şaptesprezece ani, dar am folosit numele Rafe Weston.

— Inteligent. Est. Vest. Dar nu te-a recunoscut nimeni?

— Aveam zece ani când noi… am dispărut, după cum cu atâta delicateţe s-a exprimat lumea. Nimeni nu ne-a căutat. Nimeni n-a încercat să ne găsească. Povestea cea mai populară a fost că ne-au mâncat lupii. Lupii, Evie! Poate pe unul dintre noi, dar pe toţi trei? Ceilalţi doi în niciun caz n-ar fi stat să aştepte să fie devoraţi. Totuşi, oamenii asta au crezut.

Păru incredibil de ofensat. Ea se gândi că nu-l putea învinovăţi pentru asta.

— Dar, cu siguranţă, după ce v-aţi întors, s-au bucurat să vă vadă.

— Nu atât de tare cum ai crede. Unchiul îşi făcuse prieteni. Noi nu eram foarte stilaţi, iar asta nu e lumea în care am crescut. Mă simt mult mai în largul meu în St. Giles.

Ceea ce ei i se păru foarte trist. El ar fi trebuit să se simtă în largul lui acolo. Ea n-ar trebui să-i ceară să mai rămână după acel dans. Aşa că se decise să profite de cele câteva preţioase momente rămase. Cu o lună în urmă, cu o săptămână în urmă, s-ar fi uitat în jur, ar fi admirat acele rochii frumoase, i-ar fi privit pe gentlemanii bine îmbrăcaţi. Ar fi studiat coafurile şi bijuteriile. S-ar fi uitat la orchestra care cânta, la flăcările licărind în candelabre. Acum, se concentra doar asupra lui. Asupra felului în care ochii lui de un albastru ca gheaţa rămâneau aţintiţi în ai ei, asupra arcuirii gurii lui, pe care îşi dorea atât de mult s-o vadă zâmbind. Asupra apăsării mâinii lui pe talia ei. Asupra delicateţii cu care îi ţinea mâna. Asupra senzaţiei din palma ei pusă pe umărul lui puternic. Asupra focului din ochii lui. În ei văzu că noaptea urma a se sfârşi cu extazul de care se vor bucura în patul ei. Nu-şi dorise niciodată să fie metresă, dar recunoştea că voia să fie cu el.

Când ultimele acorduri se stinseră, ea ştiu că avea să şi le amintească întotdeauna, alături de darul pe care i-l făcuse el: ocazia de a valsa într-o sală de bal.

— Cred că ar trebui să plecăm acum.

El o privi cu intensitate şi încuviinţă repede din cap. Apoi făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Îşi împleti degetele cu ale ei. Acel gest păru aproape la fel de intim precum împreunarea lor în pat. Croindu-şi drum prin mulţime, el o conduse pe lângă cuplurile de pe ringul de dans până când ajunseră la margine. Mâna lui o strânse mai tare pe a ei când în calea lor apărură Lord Tristan şi Lady Anne. Lord Tristan zâmbi larg.

— Am auzit că sunteţi aici. Mă gândeam că noi doi am putea să bem un pahar în bibliotecă.

— Noi tocmai plecam.

— Atât de repede? întrebă Lady Anne, vizibil dezamăgită. Se uită la Evelyn. Am crezut că ne-am putea plimba puţin. Avem atât de multe în comun.

Evelyn nu prea ştia ce să-i răspundă.

— Nu sunt sigură că avem.

— Amândouă suntem la braţul unui Lord Pembrook. Mi se pare ceva foarte interesant. Am putea să discutăm despre asta. Nu te superi, Rafe, nu-i aşa?

— Un singur pahar, rosti Tristan. Doar de politeţe.

— Nu sunt renumit pentru politeţea mea.

— Nu fi încăpăţânat. Nu-ţi cerem decât cinci minute.

Evelyn nu dori să intervină, fiind o treabă între Rafe şi fraţii lui, dar nici nu dorea ca o seară minunată să fie stricată pentru toată lumea doar fiindcă el îi dăruise un dans într-o sală de bal. Îi strânse mâna. El îşi coborî privirea spre ea şi zâmbi.

— Dacă doreşti să te duci, eu mă voi simţi foarte bine cu Lady Anne.

El suspină profund.

— Nu vreau, dar presupun că doar câteva minute de întârziere n-au ce rău să facă. Degetele lui se desprinseră de ale ei. Nu lipsesc mult.

Ea îl privi îndepărtându-se alături de fratele lui. Aveau siluete frumoase, amândoi fiind înalţi, cu umeri largi şi cu părul negru strălucind în lumina lumânărilor. Observă că oamenii întorceau capetele după ei pentru a-i privi.

— Atrag atenţia oriunde se duc, rosti Lady Anne.

— Da, am auzit că reprezintă o curiozitate.

— O, şi asta, dar cred că mai ales fiindcă sunt diabolic de frumoşi şi au un mers ce trădează siguranţă de sine. Îi intimidează pe mulţi.

Da, Evelyn îşi dădea seama de asta.

— Ai vrea să mă însoţeşti pe terasă, să respirăm puţin aer curat? întrebă Lady Anne.

Evelyn fu surprinsă de invitaţie. Era evident că Lady Anne nu înţelegea pe deplin rolul ei în viaţa lui Rafe.

— Eşti foarte amabilă, dar…

— Nici să nu te gândeşti să mă refuzi. Îşi strecură braţul pe după al lui Evelyn şi porni spre uşile deschise. Ştiu cum este să fii o curiozitate. Am fost în doliu vreme de doi ani după moartea logodnicului meu. Când, în cele din urmă, am revenit în societate, toată lumea îmi analiza comportamentul. A fost foarte enervant. Cred că avem tendinţa de a judeca mult prea mult.

Păşiră pe mozaicul de-afară şi se îndreptară spre balustrada care mărginea terasa. De-acolo, Evelyn zări în depărtare acoperişul casei lui Rafe. Zidul de cărămidă, copacii şi tufişurile o împiedicau să vadă curtea de alături, iar faptul că ambele case erau înconjurate de minunate grădini mari făcea ca distanţa dintre ele să fie considerabilă.

— Nu-mi vine să cred că aceea este casa lui Rafe, spuse Lady Anne. Noi n-am ştiut.

— Eu locuiesc acolo. Chiar n-ar trebui să te împrieteneşti cu mine.

— De ce? Pentru că eşti amanta lui? Nimeni nu este perfect pur. Te-ai simţi mai bine dacă ai şti că eu şi Lord Tristan am fost amanţi înainte de a ne căsători?

Evelyn îşi dădu seama că ochii i se măriră. Din

fericire, reuşi să nu caşte gura.

— Îţi spun asta, începu Lady Anne, fiindcă îmi dau seama ce însemni pentru el. Am fost nepoliticoasă şi v-am urmărit în timp ce dansaţi. Cred că ţine la tine, aşa că vreau să te simţi în largul tău cu noi.

Evelyn o privi chiorâş.

— Sunt foarte sigură că habar n-am despre ce vorbeşti.

— Rafe este un singuratic. Şi totuşi, iată-te! Alături de el.

— Nu e ce crezi, o asigură Evelyn.

Nu putea risca să creadă că ar putea fi mai mult deoarece ştia că el i-ar putea frânge foarte uşor inima.

— Atunci, iartă-mă. Sunt o romantică. A, uite, Mary vine spre noi. Îi cunoaşte pe lorzii Pembrook mai bine decât oricare dintre noi. A crescut alături de ei.

— Nu mai sunt băieţii pe care îi cunoşteam, rosti ducesa alăturându-li-se. Dar sunt foarte bucuroasă că Rafe se află aici, în noaptea asta. Zâmbi. Bănuiesc că ţie ţi se datorează asta.

— Am vrut doar să dansez.

— Ei bine, poate că veţi mai dansa înainte de plecare. Sebastian nu-l va reţine prea mult, dar, pentru că Rafe n-a mai trecut de mult pe la conac când Sebastian era aici, n-a putut rata ocazia de a sta de vorbă cu el.

— Am înţeles că s-au despărţit în copilărie.

— N-au avut de ales.

Iar Mary începu să-i spună povestea.

*

— De când locuieşti acolo? întrebă Sebastian.

Se aflau în biblioteca frumos mobilată şi ticsită cu cărţi. Se aşeză pe marginea biroului. Tristan se tolăni într-un fotoliu aflat în apropiere, iar Rafe se sprijini de poliţa şemineului. Fiecare avea în mână un pahar cu whisky.

— Am luat-o cu trei ani înainte ca tu să vii să locuieşti

aici. Rafe ridică din umeri. Mi-a îngăduit să-l supraveghez pe unchiul nostru.

— De ce nu ne-ai spus? Toată lumea crede că Lord Loudon locuieşte acolo, deşi nu mai stă în oraş de ani de zile, din câte am înţeles.

— N-am vrut ca unchiul să ştie că stăteam acolo, aşa că eu şi Loudon am încheiat tranzacţia foarte discret. I-am plătit o sumă anuală pentru a pretinde că acea casă încă îi aparţine. Faptul că nu mai vine în oraş înseamnă că nimeni nu-l vizitează, aşa că nimeni n-a aflat.

Totuşi, bănuia că de-acum nu mai trebuia să-l plătească.

— Dar ai fi putut să ne zici, insistă Sebastian.

— După cum am spus, în mod normal locuiesc la club. Este doar o casă. În plus, nu consider că proprietăţile mele sunt treaba voastră.

Şi nici nu dorea ca Sebastian să apară la el când i se năzărea şi să se amestece în viaţa lui, şi se temuse că exact asta ar fi făcut dacă ar fi ştiut că sunt vecini. În plus, îi plăcea ca oamenii – chiar şi fraţii lui – să ştie cât mai puţine despre el.

— Cât de bogat eşti? întrebă Tristan.

— Fac pariu că sunt mai bogat decât tine.

— Iar femeia cu care ai venit în seara asta… începu Sebastian.

— Domnişoara Chambers.

— Este metresa ta?

— O spui de parcă ai dezaproba asta. Având în vedere scandalul care a dus la căsătoria ta, mi-aş reconsidera tonul dacă aş fi în locul tău.

— Nu te învinovăţesc. Pur şi simplu, încerc să înţeleg…

Trecându-şi mâna prin păr, îşi strâmbă peticul de pe ochi şi se încruntă când îl aranjă la locul lui. Rafe nu se gândise că, după atâta vreme, fratele lui încă nu se obişnuise pe deplin cu schimbările aduse de război.

— De ce trebuie să păstrezi distanţa asta între noi, să

fii atât de secretos? Eşti fratele nostru. Nu ţi-om fi fost alături timp de doisprezece ani, dar îţi putem fi alături acum.

— Acum nu am nevoie de voi.

— Un om are întotdeauna nevoie de familia lui, murmură Tristan privind în paharul său.

— Nu aveţi de ce să vă simţiţi ofensaţi. Am fost pe cont propriu…

— Cu toţii am fost pe cont propriu.

— Nu aşa cum am fost eu. Sebastian şi-a avut camarazii de arme, tu ţi-ai avut echipajul de pe vas. „Eu n-am avut pe nimeni. Am fost complet singur”. Nu vreau să discut despre asta.

— Vreau să ştiu cum a fost viaţa ta, ce s-a întâmplat câtă vreme am fost plecaţi, zise Sebastian.

Rafe clătină din cap.

— Nu, Sebastian, nu vrei.

Sebastian bău restul de whisky din pahar.

— Am citit în ziar lucruri foarte urâte despre unele dintre casele de copii şi despre condiţiile de-acolo. Ai fost bătut?

— Ce contează?

— Deci ai fost bătut.

Rafe suspină.

— Te simţi mai bine ştiind asta? Cel puţin, niciuna din bătăi nu mi-a lăsat cicatrice. Tristan nu poate susţine acelaşi lucru.

— Nu te-aş fi lăsat acolo dacă aş fi ştiut ce se petrecea cu adevărat între pereţii ăia. Am crezut că este un loc unde au grijă de orfani şi de copiii abandonaţi. Nu că îi abuzează.

Rafe nu dorise niciodată ca fraţii lui să ştie cât de mult suferise. Faptul că nu se putuse apăra, că nici măcar descendenţa sa, de care fusese atât de al naibii de mândru, nu avea nicio însemnătate acolo îl făcuse să se simtă slab. Ba chiar înrăutăţise lucrurile, pentru că nimeni nu-l credea. Toţi cei de-acolo nu făcuseră decât să-i întărească bănuiala

că fraţii lui îl lăsaseră acolo pentru că era necorespunzător, fiindcă nu-i putea ajuta cu nimic să scape. Fiind incapabil să-şi poarte singur de grijă, era o piedică, o povară.

— Sincer, nu văd niciun rost pentru această discuţie. Nu face decât să aducă la suprafaţă ceva ce este mai bine să rămână îngropat.

Sebastian îl studie preţ de câteva clipe, timp în care Tristan cercetă conţinutul paharului său.

— Cum doreşti, spuse Sebastian în cele din urmă. Nu vom vorbi despre trecut. Dar putem să ne ocupăm de viitor. Vreau ca fiul meu să te cunoască, să-şi cunoască ambii unchi, să înţeleagă ce moşteneşte, să ştie că asta se datorează doar faptului că tu şi Tristan aţi fost dispuşi să luptaţi alături de mine pentru a ne redobândi drepturile din naştere. Trebuie să înţeleagă pe deplin moştenirea care îi este transmisă.

Rafe aproape că replică: „Nu, nu trebuie. În orice caz, nu moştenirea de la mine”. În schimb, spuse:

— După ce am plecat – „scăpat” – din casa aceea şi am ajuns la Londra, nu tot ce am făcut a fost legal.

— Ai impresia că lucrurile pe care le-am făcut eu au fost? întrebă Tristan. Am fost în marina militară a Maiestăţii Sale. Am fost pe un vas al cărui căpitan considera că trebuie să respecte legea doar când se afla pe uscat şi doar când avea chef. Pe vasul lui, el era Dumnezeu. Nu întotdeauna obţineam ce voiam pe căi cinstite.

— Dar cum a fost când ai ajuns tu căpitan pe nava ta?

Tristan clătină lichidul din pahar.

— O navă pe care am câştigat-o la cărţi. Dacă vrei să ştii adevărul, am trişat ca s-o obţin. Pentru că o doream cu disperare, doream să deţin eu controlul. Ideea este că toţi am făcut lucruri pe care trebuie să le acceptăm, dar măcar trăim ca să le putem accepta. Eu, unul, sunt bucuros pentru asta. Chiar şi să mă cert cu tine este mai bine decât să nu fii aici ca să ne putem contra.

Rafe se uită la Sebastian.

— Întotdeauna vorbeşte atât de mult?

— Mă tem că da, dar, din când în când, spune ceva ce merită auzit.

— N-ar fi trebuit să îndur povara acestei conversaţii dacă tu n-ai fi fost atât de prost dispus. Din cauza ororilor cu care s-a confruntat în război, adăugă Tristan pentru Rafe. În orice caz, nu se poate spune că am avut vieţi plictisitoare. Poate că ar trebui să considerăm că unchiul ne-a făcut o favoare.

— Nu! mârâi Sebastian în timp ce Rafe rosti:

— Niciodată!

Tristan păru foarte încântat de sine, de parcă tocmai dovedise că, în ciuda diferenţelor dintre ei, aveau şi lucruri în comun.

— Haide cu noi pe iaht, vineri.

Rafe răspunse reticent:

— O să mă gândesc.

— Ei bine, facem progrese. Tristan îşi termină băutura şi se ridică. Acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să dansez cu soţia mea.

Rafe îl urmări ieşind din cameră, apoi îşi puse paharul pe poliţa căminului.

— Şi eu ar trebui să plec.

— Nu este atât de neafectat cum pare, rosti Sebastian. Ştiai că l-am vândut?

Rafe nu ştiuse, dar, înainte de a apuca să răspundă, Sebastian continuă:

— Pentru o pungă de bani, ca să-mi pot cumpăra brevetul militar. N-a zis niciun cuvânt. După ce am ajuns pe chei. Pur şi simplu, a rămas acolo stoic şi tăcut. Asta o să mă bântuie mereu.

— Spre deosebire de mine, care m-am smiorcăit şi m-am milogit.

— Tu aveai doar zece ani. Mi s-a sfâşiat inima să te las acolo, dar n-aveam de ales decât între a te duce la casa de copii şi a te lăsa la ţigani. N-am ştiut cum altfel să te protejez. Iar pentru suferinţele pe care bănuiesc că le-ai îndurat şi în ciuda lucrurilor rele pe care bănuiesc că a

trebuit să le faci, sunt extrem de mândru că eşti fratele meu. Nu doar că ai supravieţuit, dar te-ai descurcat foarte bine în viaţă.

Rafe nu ştiu ce să spună, cum să răspundă.

— Trebuie să mă duc să văd ce face Evelyn.

— Atunci, du-te.

Rafe ajunsese la jumătatea camerei când se opri şi rosti peste umăr:

— Eşti un om mai bun decât mine. La fel şi Tristan.

Doar atât îi putu oferi fratelui său deocamdată, dar poate că era un început.

Capitolul 16

Ea era deja în cămaşa de noapte când îl auzi ieşind din dormitorul lui. Se aşteptă să vină la ea, dar, în schimb, îi auzi paşii îndepărtându-se pe coridor, sunetul lor stingându-se în timp ce el coborî scările. Se gândi să se bage în pat, dar hotărâse că povestea asta cu amanta presupunea mai mult decât ce se întâmpla în aşternut. N-o fi vrând el să fie aşa, dar era. Din cine ştie ce motiv, se înstrăinase de fraţii lui, şi, cu toate că nu voia să recunoască, asta îi provoca o mare durere.

Îşi luă halatul, îl îmbrăcă şi legă strâns cordonul în talie înainte de a ieşi din cameră şi a porni pe urmele lui. Poate că se dusese la club, dar ea spera să nu fie aşa. Ştia că era locul unde el îşi găsea alinarea, deşi Eve îşi dorea ca ea să fie cea care să-l poată alina. Nu ştia cu certitudine când ajunsese să ţină atât de mult la el. Era încăpăţânat, cu toane şi nu avea nici măcar un strop de frivolitate în el, dar, cel puţin deocamdată, era al ei.

Până se sătura de ea, intenţiona să aibă un rost în viaţa lui, nu doar să arate bine şi să fie la dispoziţia lui când dorea să-şi satisfacă dorinţa carnală. Deoarece era trecut de miezul nopţii, servitorii dormeau deja, aşa că deschise

singură uşa bibliotecii, fără a şti cum de avea certitudinea că urma să-l găsească acolo – admiţând că încă era acasă.

Era îmbrăcat într-o cămaşă lejeră de olandă şi cu pantaloni, se sprijinea cu un braţ pe poliţa căminului, în vreme ce în mâna cealaltă avea un pahar aproape gol. Privea în şemineu, unde focul era stins. Întoarse capul şi se uită la ea cu pleoapele pe jumătate coborâte.

— Du-te la culcare, Evie. Nu te voi deranja în noaptea asta.

Stomacul ei se strânse dureros, iar pieptul i se umplu cu o tristeţe care aproape că îi frânse coastele. Oare asta credea el despre ce se întâmpla între ei – că atunci când venea la ea o deranja? Oare ţipetele ei de plăcere nu însemnau nimic? Nu înţelegea că ajunsese să ţină la el? Oare ea chiar nu însemna absolut nimic pentru el?

Se apropie de masă, scoase capacul unei carafe şi o ridică.

— Ce faci? întrebă el.

— Simt nevoia să beau ceva.

Îşi turnă într-un pahar. Cu carafa în mână, se apropie de el şi îi turnă puţin lichid chihlimbariu în pahar. Simţi privirea lui întrebătoare aţintită asupra ei, dar nu îndrăzni să se uite în ochii lui. Ar fi putut-o îndepărta cu uşurinţă de la scopul ei. Puse carafa la loc pe masă, îşi luă paharul şi se aşeză într-un fotoliu din apropiere, cu picioarele strânse sub ea. Îşi ridică paharul.

— Noroc!

Bău o înghiţitură mică şi lăsă căldura să o cuprindă, să-i dea curaj.

— Să ştii că ei n-au vrut să te părăsească.

El scoase un râset gâtuit.

— Ştiu.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre şemineul gol.

— Înţeleg că asta nu face să-ţi fie mai uşor. Faptul că ştii, îl lămuri ea. Când eram mică, iar mama încă trăia, contele venea să ne viziteze. Ori de câte ori el pleca, ea stătea la geam şi plângea câteva minute. Apoi, se oprea, îşi

ştergea nasul cu batista de mătase şi spunea: „Nu vrea să ne părăsească, Evelyn, dar nu are încotro. E vorba de datorie şi de celelalte prostii de genul ăsta”. Eu mă gândeam că trebuia să existe ceva care să-i permită să rămână, iar apoi, mama a murit, iar eu am putut sta cu el.

El îşi întoarse brusc capul, străpungându-i sufletul cu privirea.

— Nu din cauza ta a murit mama ta.

— Ştiu, dar tot a fost o prostie să mă gândesc la asta. Crezi că lor le-a fost mai uşor decât ţie?

— Nu. Atenţia lui se îndreptă din nou spre şemineu. Dar nu cred că vreunul din ei a fost nevoit să facă ce am făcut eu pentru a supravieţui.

Ea mai luă o înghiţitură de scotch înainte de a-şi cuprinde picioarele cu braţele.

— Ce ai făcut, Rafe?

El clătină încet din cap.

— Nu vrei să ştii, Evie.

— Mai faci şi acum asemenea lucruri?

— Nu. Se uită urât la ea. Categoric nu!

— Atunci, poate că nu contează.

Mai luă o gură de băutură. Era uimitor cât de relaxată devenea.

— Crezi că ar fi chiar atât de groaznic să mergem pe barca fratelui tău?

— Iaht.

Ea chicoti, apoi deveni serioasă.

— Soţiile lor par foarte drăguţe. Ştiai că...? Îşi privi paharul şi se încruntă. O, e gol!

Cu paşi lungi, el se apropie de masă, luă carafa şi îi turnă încă o porţie de băutură. Se aşeză pe fotoliul aflat în faţa ei.

— Ce să ştiu?

Coborându-şi vocea de parcă astfel dezvăluirea unui secret nu mai era atât de gravă, ea rosti:

— Lord Rafe şi Lady Anne au fost intimi înainte de a se căsători.

— Da, ştiu. Toată Londra ştie. Deşi el a negat mai târziu, cred că toată lumea şi-a dat seama că negarea lui era o minciună spusă din dorinţa de a o proteja, cu toate că era mult prea târziu.

— O! Gânditoare, bău o gură zdravănă de scotch. Atunci, de ce metresele sunt văzute cu ochi răi? Dacă şi alţii o fac fără a fi căsătoriţi.

— Probabil fiindcă este vorba despre iubire.

— Tu ai iubit vreodată pe cineva?

Uitându-se la el peste buza paharului, luă o altă înghiţitură. Era o chestie nostimă, dar, cu cât bea mai mult, cu atât dorea să bea şi mai mult.

— Pe tata. Pe mama n-am cunoscut-o. A murit la naşterea mea.

Îşi trecu degetul mare peste buza de jos, o buză pe care ea îşi dorea s-o sărute. Oare ce-ar face el dacă ea s-ar ridica, s-ar apropia de el, s-ar apleca şi i-ar acoperi gura cu a ei?

— Presupun că ea a fost prima persoană pe care am omorât-o.

Cuvintele lui pătrunseră lent prin ameţeala ei letargică.

— Poftim? Nu. Nu-i vina ta că a murit. Aşa a fost să fie.

— A născut gemeni, dar n-a murit. Atunci, cu mine de ce a fost atât de dificil? Nu cred că tata m-a învinovăţit, dar eu totuşi mă gândesc uneori la asta.

— N-ar trebui. Nu aşa. Sunt sigură că ea te-a iubit. Ar fi vrut să fii fericit.

El chicoti în surdină.

— După toate câte ţi s-au întâmplat, cum poţi să rămâi atât de afurisit de optimistă?

— Nu prea mi-ar fi plăcut să fiu altfel. Îşi miji ochii. Nu mai bea. Începi să gândeşti înceţoşat.

El zâmbi, iar ea se gândi că era un zâmbet adevărat, însă îi era atât de greu să-l vadă. Camera începea să se întunece pe la margini, iar ei îi era cumplit de greu să-şi

ţină ochii deschişi.

— Cred că privirea ta e înceţoşată, rosti el, iar ea ar fi putut jura că desluşise amuzament în vocea lui.

— Cine este cealaltă persoană pe care ai ucis-o? Ai zis că mama ta a fost prima.

— Nu ştiu cum îl chema.

— Bănuiesc că a meritat-o. Altminteri, nu l-ai fi ucis.

El îşi înclină capul într-o parte, parcă pentru a o vedea mai clar.

— Nu eşti îngrozită?

Ea se strădui să clatine din cap cu fermitate, deşi acesta părea a dori să se legene din proprie iniţiativă.

— Şi eu am vrut să-l omor pe Geoffrey, cu toate că nu merita cu adevărat. Dar cred că ar fi trebuit să-l pocnesc.

— Dacă doreşti, pot aranja asta.

Ea auzi un hohot de râs. Deoarece gura lui era închisă, presupuse că era al ei.

— Am decis că de fapt îmi pare rău pentru el. Este un om slab, nu de admirat. Nu merită efortul de a-i trage o palmă. În plus, nu cred că mă pot ridica din fotoliu.

— Da, am presupus asta când ai scăpat paharul.

Ea îşi privi mâna, degetele.

— Îl ţineam în mână, nu?

— Cred că te-ai cherchelit.

Ea îşi ridică privirea şi îl văzu aplecat deasupra ei. Îşi ridică mâna şi îşi trecu degetele peste buzele lui.

— Îţi place de mine?

— Foarte mult. Ăsta-i ghinionul tău. Am crezut că mă voi sătura de tine până acum.

— Şi eu am crezut asta. Nu cred că tu te apreciezi prea mult.

— Iar tu, scumpa mea, te-ai îmbătat.

O ridică în braţe, iar ea îşi puse o mână pe umărul lui.

— N-o să te îmbrăţişez, dar aşa este ca şi cum am valsa. Îmi place valsul.

— O să te mai duc la bal.

Ea era vag conştientă de paşii lui lungi care îi purtau

afară din bibliotecă.

— Mi-ar plăcea să mergem pe barca fratelui tău.

— Va trebui să-l numeşti iaht.

— Aşa voi face, promit. Mergem?

— Nu ştiu. Nu m-am decis încă.

— Ai o monedă? întrebă ea.

— Ce legătură are?

— Ai o monedă? insistă ea.

— Da. Cea pe care ai mai folosit-o.

— Atunci, lasă-mă jos.

— O să cazi în nas.

— Nu, n-o să cad. Pune-mă jos.

El făcu aşa cum îi ceruse, iar picioarele ei atinseră marmura rece. Se aflau în holul de la intrare. Ea se clătină puţin înainte ca el să-şi pună mâinile pe umărul ei şi să o ajute să-şi găsească echilibrul.

— În regulă, scoate moneda. Tu vei da cu banul. Cap înseamnă că mergem pe iaht, pajură, că nu. De acord?

— Nu cred în a lăsa soarta…

— Ai încredere în mine. Eşti de acord cu variantele pe care le-am propus?

El o privi cu ochii mijiţi.

— De acord.

— Arunc-o în sus, dar nu te uita când aterizează.

— Atunci, de unde voi şti…?

Ea îşi puse degetele pe buzele lui.

— Nu te gândi la asta. Doar fă cum îţi spun. Se strădui să se concentreze asupra feţei lui, asupra ochilor lui. Arunc-o!

El o aruncă, apoi moneda căzu învârtindu-se.

— Nu te uita, rosti ea ridicând mâna astfel încât el să nu poată vedea moneda căzând cu un clinchet pe marmură, rostogolindu-se şi căzând pe o parte. La ce te-ai gândit în acea fracţiune de secundă de dinainte să se oprească?

— Că e ridicol.

El dădu să se urnească, dar ea îl opri punându-şi o

mână pe braţul lui. El se uită urât la ea. Fusese o vreme când asprimea privirii lui ar fi făcut-o să se retragă speriată la etaj, dar asta înainte de-a ajunge să-l cunoască.

— Tata m-a învăţat că, atunci când dai cu banul, există întotdeauna o fracţiune de secundă, chiar înainte să aterizeze, când te gândeşti că este fie cap, fie pajură. Aceea e clipita în care ştii cu adevărat ce vrei să fie. Aşa că spune-mi la ce te-ai gândit. Am văzut în ochii tăi. Ştiu că te-ai gândit fie la una, fie la alta.

— În prima seară când ai venit aici, ai dat cu banul.

— Da, dar nu ţi-am spus că, dacă va cădea cap, voi rămâne aici. De fapt, pajura însemna să rămân, aşa că te-am minţit când am zis că era cap. Dar, vezi tu, asta-i frumuseţea. Nu contează cum cade. Ce contează este cum ai sperat tu că o să cadă. Iar acesta e răspunsul. Deci, ce ţi-ai dorit, Rafe?

— Nu contează ce mi-am dorit. O ridică în braţe. O să mergem pentru că o să mă tot baţi la cap dacă nu ne ducem.

Brusc epuizată, ea îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Când te-am mai bătut eu la cap?

*

Rafe o puse cu blândeţe pe pat şi îi desfăcu cordonul halatului. Ea abia dacă se mişcă în timp ce el i-l scoase. Acoperind-o cu plapuma, se simţi incredibil de tentat să se strecoare alături de ea. Dar trecuseră ani de zile de când nu mai suporta greutatea unei plăpumi pe trupul lui.

Ea nu-l cicălea, nu se văicărea. Cu cât o cunoştea mai bine, cu atât mai clar îşi dădea seama că ea n-ar fi sfârşit în St. Giles, cum presupusese el iniţial. Ea avea o hotărâre, o forţă a voinţei care ar fi făcut-o să găsească o cale de a evita mahalaua. Rămânând cu el, alesese calea cea mai simplă, dar fusese şi cea mai inteligentă alegere. Cu atât mai inteligentă cu cât îl făcuse să creadă că soarta decisese, când de fapt ea o făcuse. Se afla acolo pentru că

ea hotărâse să rămână. Ceea ce însemna că, la fel de bine, ar fi putut alege să plece.

Îl trecură sudorile. Nu-i păsa dacă ea pleca. Ea nu însemna nimic pentru el. Nu-i plăcuse să danseze cu ea. Nu fusese încântat s-o vadă în roşu. Nu era bucuros că ea acceptase să poarte perlele de la el. Era pregătit s-o părăsească, să-şi vadă de treburile lui. Totuşi, stătea acolo, privind-o cum dormea, gândindu-se că merita un bărbat care s-o ţină strâns în braţe, răsuflarea lui mângâindu-i gâtul în timp ce ea dormea.

Şi se pomeni dorindu-şi cu disperare să poată fi el acel bărbat.

După ce stinse lampa, ieşi din cameră şi se întoarse în holul de la intrare. Moneda încă era pe duşumea, pajura făcându-i cu ochiul. Tatăl lui îi dăduse moneda, într-o dimineaţă vântoasă. „Du-te în sat şi cumpără nişte bomboane cu mentă. O să le mâncăm diseară, când îţi voi spune poveşti despre vânătorile noastre”. Apoi tatăl lui încălecase pe calul său şi se dusese la fratele lui mai mic, Lord David. Rafe nu mai ajunsese la magazinul de dulciuri. Fusese o zi rece, aşa că se tolănise lângă şemineu şi se jucase cu un cal din lemn pe care îl furase de la Tristan. Nu-i plăcea să se ducă singur în sat. Plănuise să-l convingă pe tatăl lui să meargă împreună, după ce avea să se întoarcă.

Însă doar unchiul lui venise. Servitorii fuseseră trimişi să-l aducă pe tatăl lui şi să omoare calul care îl azvârlise din şa.

Rafe frecă moneda între degete. Nu ştia de ce o păstrase atâţia ani. De nenumărate ori, ar fi putut-o folosi pentru a-şi cumpăra mâncare cu care să-şi umple stomacul. Însă o păstrase.

Nu ar fi recunoscut niciodată faţă de Eve, dar sperase să cadă cap. În acea fracţiune de secundă de dinainte de a ateriza, mintea lui şoptise: „Cap! Oricât de mult detesta să recunoască, era curios în privinţa iahtului pe care îl avea Tristan. Rafe fusese dezamăgit că Tristan îşi vânduse vaporul înainte ca el să aibă ocazia de a naviga. Dacă nu şi-

ar fi evitat fraţii, dacă nu s-ar fi izolat…

Adânc în sinea lui, ştiuse mereu că ei nu avuseseră de ales când îl părăsiseră. Dar mai ştia şi că, dacă ar fi fost mai puternic, mai deştept, mai rapid, poate că l-ar fi luat cu ei. Calităţile care îi lipsiseră îi siliseră să-l abandoneze. Era sătul să se agaţe de trecut. Totuşi, era atât de al naibii de greu să se desprindă de el.

Capitolul 17

În seara următoare, stând în umbra balconului, Rafe decise că avea să rămână la club până în zori. Asta pentru că dorea cu atâta disperare să fie cu Eve. Această nevoie de ea pe care o simţea…

Clătină din cap. Nu avea nevoie de nimeni. Doar de el. Învăţase această lecţie foarte curând după ce ajunsese la Londra. Prindea totul din zbor. După ce i se preda o lecţie, o ştia pe dinafară. Îi oferea lui Eve prea multă putere, îngăduindu-i să aibă prea multă influenţă asupra lui. Oare el chiar voia să se ducă pe iahtul lui Tristan? Sau ea era cea care dorea, iar el nu voia decât să-i facă pe plac? Când altcândva dorise să facă altcuiva decât sieşi pe plac?

Nu-i plăcea micul ei joc de-a datul cu banul. Credea că ştia şi singur ce voia. Dacă ea dăduse cu banul, ar fi trebuit să se lase în voia sorţii. N-ar fi trebuit să rămână cu el. Soarta îi spusese să plece.

În cele din urmă, avea s-o facă. Toată lumea o făcea. Toţi plecau.

Cu excepţia lui Wortham, din câte se părea. Omul pierdea cu o viteză fantastică.

— Cât datorează?

— Opt mii de lire, rosti Mick din spatele lui.

Rafe se încruntă.

— Ce idiot!

— Crede că, până la urmă, cărţile vor cădea în favoarea lui. Toţi cred asta. Ăsta-i motivul pentru care joacă.

Şi motivul pentru care Rafe nu juca. Un om nu putea controla cărţile decât când trişa. Rafe făcuse asta de câteva ori, când îşi dorise ceva foarte mult. De pildă, casa. După ce o trecuse pe numele lui, îşi liniştise oarecum conştiinţa invitându-l pe lord la un joc în particular, de la care acesta plecase cu aproape toţi banii pe care îi pierduse. După aceea, lordul se retrăsese pe domeniul lui de la ţară. Renunţase să mai fie membru al clubului lui Rafe.

Era bine ca şi Wortham să facă la fel.

— Cred că o să schimb câteva vorbe cu el, murmură Rafe.

— În biroul tău?

— Nu, în salonul de jocuri e suficient de bine.

Nu se aştepta ca Wortham să protesteze prea mult. Individul nu avea coloană vertebrală. Trebuia să plece de la masa de joc până când îşi achita, din nou, datoria integral.

Rafe coborî scara întunecată. În club erau mai multe umbre decât lumini. Acolo se consumau cel mai bine păcatele, iar păcătoşii se simţeau cel mai în largul lor. Merse printre mese. Cândva, acela fusese singurul loc unde îşi dorea să fie. Îl enerva faptul că acum tânjea să se afle în altă parte. Şi îl irita şi mai mult că unicul loc unde îşi dorea să fie – în braţele lui Eve – era tocmai acela unde nu avea să fie niciodată. Dar uneori se întreba dacă nu cumva nu era posibil să fie altfel cu ea.

Se opri lângă scaunul lui Wortham şi privi ultima mână care era jucată şi fisele care îi fură luate.

— Ar fi vremea să pleci, domnule. Cât încă mai ai câteva fise. Creditul pe care îl ai aici a ajuns la limită.

— I-o tragi fiicei tatălui meu…

Înşfăcându-l pe individ de eşarfă, Rafe îl săltă în picioare.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre ea!

— Altfel ce? Nu-mi vei mai îngădui să respir? Poate că tu vei înceta să mai respiri.

În timp ce trupul îi era săgetat de o fierbinţeală, Rafe îl îmbrânci cu putere pe Wortham. Un cuţit zornăi pe duşumea cu o secundă înainte ca Wortham să i se alăture răşchirat, cu ochii măriţi, cu faţa pământie. Rafe bănui că individul nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

Dealerul îl încălecă pe Wortham şi dădu să-i tragă un pumn.

— Nu! strigă Rafe. Nu merită.

Ştia că nu puteai să loveşti un nobil fără să ai parte de consecinţe cumplite.

— Te-a înjunghiat, spuse Mick.

— Este doar o zgârietură, dar scoate-l de-aici. Nu vreau să-l mai văd vreodată în club. Îşi strânse vesta pe el, deşi de fapt ar fi vrut să şi-o smulgă. Vă puteţi întoarce la jocurile voastre, domnilor. Distracţia s-a sfârşit.

Se aplecă, luă cuţitul, îl băgă în buzunar şi porni spre scările care aveau să-l ducă spre biroul lui şi către ieşirea din spate.

Mick îl ajunse din urmă.

— Judecând după sângele de pe acel cuţit…

— Ai grijă să se facă ordine şi totul să revină la normal. Eu mă duc acasă.

„La Eve”, îi şopti o voce firavă. „La Eve”.

*

El încă nu venise. Era neobişnuit pentru el, fiindcă, deşi spunea mereu că nu avea să se întoarcă până la miezul nopţii, se întorsese întotdeauna mai devreme. În timp ce Evelyn îl aştepta în fotoliul din dormitorul ei, îşi strânse cordonul halatului de mătase. Sub el purta o cămaşă de noapte din mătase care lucea pe pielea ei ori de câte ori se mişca. Nu văzuse niciun motiv pentru a se îmbrăca formal din moment ce el avea s-o dezbrace

imediat ce urma a trece pragul uşii. Presupunea că ar trebui să fie bucuroasă că el simţea o asemenea nevoie pătimaşă de a o poseda, dar uneori îşi dorea să aibă un răgaz mai mare să se savureze unul pe altul. Totuşi, n-avea de gând să se plângă. La urma urmelor, o dusese la bal. Se gândi că poate ar duce-o la teatru dacă l-ar ruga. Văzuse o reclamă…

Uşa se deschise brusc. El făcu doi paşi şi se opri.

— De ce nu m-ai aşteptat jos?

— Te-am aşteptat aici.

Nu-l văzuse niciodată atât de răvăşit. Respira anevoie, eşarfa îi era strâmbă, vesta desfăcută, cămaşa descheiată. Evelyn se ridică încet.

— Dumnezeule mare, ăla-i sânge? Ai omorât pe cineva?

El râse sumbru.

— Măcar mă cunoşti suficient de bine pentru a şti de ce sunt în stare.

Trase de haină. Ea auzi materialul rupându-se înainte ca el să şi-o scoată de tot şi s-o lase să-i cadă.

— Trebuie să chemăm un medic, spuse ea.

— Laurence se ocupă de asta.

Străduindu-se să-şi dea jos vesta, el făcu un pas, se clătină, apoi se îndreptă spre pat. Se aşeză greoi şi îşi lăsă capul în jos. Ea veni repede lângă el, privindu-i chipul şi pata roşie de pe cămaşă.

— O, Doamne! Ăla tot este sângele tău?

— Mă tem că da, dar nu-ţi face griji, iubito. Avocatul meu ştie că, dacă mor, tu vei primi totul. Cu excepţia clubului. Pe acela îl va primi Mick.

— Tu chiar crezi că la asta îmi stă mintea în acest moment?

— Dacă eşti deşteaptă, vei începe să te rogi pentru moartea mea.

— Probabil că sunt de-a dreptul netoată, fiindcă mă rog ca medicul să vină cât mai repede.

El o cercetă de parcă era o nouă specie de fluture

care trebuia prinsă cu un ac în insectar şi studiată.

— După toate câte ai îndurat, cum de te poţi gândi la alţii înainte de a te gândi la tine? Nu-ţi dai seama cât de importantă eşti? Că doar tu contezi?

— Nu contez doar eu. Ar fi o lume foarte tristă dacă ar fi aşa. Cu toată grija de care fu în stare, îi dădu jos vesta de pe braţe. Ce s-a întâmplat?

— Idiotului nu i-a convenit că nu vreau să-i mai acord credit.

— Ai fost atacat la club?

El ridică din umeri şi se strâmbă.

— Dar ce fel de clienţi ai?

— Wortham este membru al clubului. Ăsta ar trebui să fie un indiciu pentru tine.

Ea începu să-i ridice poalele cămăşii.

— Dar el n-ar face aşa ceva.

El rămase tăcut în vreme ce ea îi sălta cămaşa. Ea se opri, îngrozită de un gând.

— Spune-mi că n-a fost el!

— N-a fost el.

Uşurarea o cuprinse. El ridică braţele, iar ea îi trase precaută cămaşa peste cap. Atunci, văzu oribila rană din care curgea sânge. Avu senzaţia că i se face rău.

Se apropie grăbită de lavoar şi înşfăcă un prosop. Reveni lângă pat şi îl apăsă pe rană. Îl auzi trăgând brusc aer în piept.

— Nu e gravă, o asigură el. Este lungă, dar nu e adâncă. N-a atins vreun organ intern.

— De unde ştii?

— Pentru că m-ar durea mult mai tare. Idiotul nu ştia ce face. A lovit fără să gândească şi fără să ţintească. Câteva copci vor fi suficiente. Probabil că şi tu m-ai putea coase.

— Cusăturile mele sunt atroce. De fiecare dată, trebuie să descos şi să cos din nou. Probabil aş ajunge să-ţi cos laterala corpului de coapsă.

El râse scurt.

— Atunci, presupun că am făcut bine că nu te-am luat să-mi fii croitoreasă.

— Ţi-am spus că nu mă pricep la nimic. Dându-şi seama de ceva, îşi ridică privirea spre el. Trăieşti într-o lume foarte violentă, nu-i aşa?

— Nu atât de violentă cum a fost cândva.

Rafe îi evită privirea. Ea se gândi că, poate, el studia lampa, îi vedea flacăra reflectată în ochii lui.

— Ştiu că nu a atins niciun organ pentru că ştiu cum arată un corp pe dinăuntru. Când aveam paisprezece ani, am lucrat pentru un tip periculos. Îl chema Dimmick. Le făcea favoruri oamenilor sau le împrumuta bani, dar aceştia ajungeau să-i datoreze mult mai mult. Când venea vremea plăţii, ne trimitea pe vreo doi dintre noi să recuperăm ce i se datora. „Băieţii lui”, aşa ne numea. „Nu vrei să ţi-i trimit pe băieţii mei”. Înainte să ne trimită prima dată la treabă, ne-a dus la o morgă, a deschis un cadavru şi ne-a arătat unde să lovim ca să pricinuim cea mai mare durere şi unde să lovim ca să ucidem.

— Ai spus că ai omorât pe cineva. Ai făcut-o pentru el?

El se uită din nou în ochii ei.

— Nu pentru el. Dar le-am făcut mult rău unor oameni. Nu sunt mândru de asta, dar, la vremea aceea, am considerat că n-aveam altă modalitate de a supravieţui. Doi ani mai târziu, tipul a dat de necaz. Vezi tu, unul dintre băieţii lui ştia să scrie şi să citească. A consemnat în amănunt activităţile lui. Îi adresă un rânjet diavolesc. Pentru a nu duce notiţele la Scotland Yard, i-am cerut să-mi dea tripoul.

— Aşa ai ajuns să ai clubul.

El încuviinţă din cap încet şi gânditor, iar ea se întrebă cât de curând avea să se închidă din nou în sine. Era neobişnuit pentru Rafe să dezvăluie atât de multe. Probabil încerca să-şi distragă atenţia de la durere.

— Ce s-a întâmplat cu el? Unde-i acum?

— A trimis pe cineva să mă ucidă. I-am rupt braţul

tipului şi i-am spus că îi pot arăta o cale mai bună de a-şi trăi viaţa.

Ea pricepu.

— Laurence?

El încuviinţă din nou din cap.

— S-a răspândit vorba că sunt un om corect. Cei care lucraseră pentru ei au început să lucreze pentru mine. Tipul avea mulţi duşmani, aşa că, în scurt timp, n-a mai rămas nimeni care să-l protejeze. S-a auzit că a sărit de pe Tower Bridge, într-o noapte.

— N-ar trebui să te simţi vinovat.

— Nu mă simt vinovat pentru nimic. Nu câştigi nimic cu asta.

— De ce mi-ai zis toate astea?

— Pentru că, dacă mor, când vei ajunge în rai, să nu mă cauţi.

Ea simţi că trebuia să continue a se preface că niciunul din ei nu trebuia să fie îngrijorat din pricina rănii.

— Oricum nu te-aş căuta.

El zâmbi larg. Ea auzi uşa scârţâind când fu deschisă mai mult. Rafe îşi ridică privirea.

— A, Graves, am nevoie de abilităţile tale.

*

Evelyn se încrezu în dr. William Graves deoarece avea înfăţişarea unui înger. Rafe păru să aibă deosebită încredere în priceperea bărbatului în timp ce îi curăţă rana – care era mult mai adâncă şi mai urâtă decât crezuse Evelyn iniţial – şi i-o cusu.

După ce Graves plecă, ea încă tremura. Se simţi pe jumătate tentată să ia o doză din laudanumul lăsat de doctor. În mod cert, reuşise să-l adoarmă pe Rafe. Fiindcă el nu rămânea cu ea după ce… Evelyn nu ştiu ce să creadă. Nu făceau dragoste, dar totuşi ei i se păru mai mult de-atât, însă se îndoia că el simţea acelaşi lucru. Pentru că el nu rămânea cu ea, nu avusese niciodată ocazia de a-l vedea

dormind. Acum, că medicamentul îi alungase grijile şi poverile, el părea tânăr şi vulnerabil.

Şi atât de al naibii de mândru. Cum putuse să nu le permită servitorilor să intre pentru a se ocupa de el? Dacă n-ar fi avut-o pe ea? Ar fi suferit singur, fără a fi vegheat de nimeni? Ştiu răspunsul înainte de a forma toată întrebarea în minte. Da, asta ar fi făcut. Prefera să fie izolat de ceilalţi. Se străduia să nu aibă nevoie de nimeni. Nici măcar de ea.

Ea îi satisfăcea nevoile fizice, dar inima, sufletul lui rămăseseră distante, de neatins. El făcuse nişte lucruri pentru ea deoarece era de aşteptat să le facă – un bărbat îi cumpăra bijuterii amantei, aşa că şi el îi cumpărase. Pentru că ea era metresa lui, nu pentru că ar fi ţinut la ea.

Era o proastă fiindcă dorea să însemne ceva pentru el. Dar, spre deosebire de el, părea să aibă prea puţin control asupra propriei inimi. Poate că semăna cu mama ei mai mut decât conştientizase. Cu siguranţă, dacă mama ei ar fi avut de ales, s-ar fi îndrăgostit de un bărbat care ar fi putut să se însoare cu ea, nu de unul care nu putea s-o vadă decât pe apucate. Evelyn avea să fie amanta unui singur bărbat. După ce el termina cu ea, avea să găsească o cale de a se face prezentabilă. Avea să lase în urmă aristocraţia şi Londra. Avea să se ducă undeva unde nimeni nu o cunoştea şi avea să găsească iubirea. Sau cel puţin un bărbat care să pună fericirea ei mai presus de a lui. Avea să îşi împletească degetele cu ale ei când ieşeau la plimbare. Avea să o cuprindă în braţe şi să privească împreună apusul. Avea să o poarte pe braţe până în casă pentru că paşii lui erau mai lungi decât ai ei, iar el era nerăbdător să fie cu ea.

Suspină şi ridică mai sus plapuma pe trupul nemişcat al lui Rafe, strângând-o bine în jurul lui. Noaptea era răcoroasă, iar ea nu dorea ca el să se îmbolnăvească. Rana pe care o avea era de-ajuns. Doctorul

Graves îi spuse să se aştepte ca el să facă febră şi îi explicase cum îşi putea da seama dacă tăietura cusută se infecta. Îi spusese să trimită după el dacă era nevoie.

Plecându-şi capul, îl sărută uşor pe frunte, conştientă că era asudată. O îndurera să-l vadă în agonie. Avea să ia un prosop ud şi să-i şteargă faţa.

Îndepărtându-se de pat, zări hainele lui împrăştiate pe duşumea, în timp ce le aduna, stomacul i se strânse la vederea sângelui care păta albul şi se pierdea în brocardul frumos. Materialul era prea sfâşiat pentru a putea fi reparat, nu doar din cauza cuţitului – se cutremură imaginându-şi –, ci şi din pricină că Rafe se grăbise să scape de haine.

Începând s-o facă ghem, îşi dădu seama că în buzunarul vestei se afla ceva. Cu delicateţe, îşi strecură degetele în el şi scoase o cheie. Semăna foarte mult cu cea de la uşa ei, cea pe care n-o folosise niciodată, pentru că o amantă nu trebuia să-l ţină la distanţă pe amantul ei. Şi îşi dădu seama. Obiectul de aramă permitea intrarea în camera lui. Strângând cheia la piept, scăpă hainele şi întoarse capul pentru a privi spre pat.

El încă era acolo, nici măcar un muşchi nu i se clintise. Dormea profund.

Îşi îndreptă atenţia spre uşa care despărţea camerele lor. Oare ce se afla în spatele acesteia, de el ferea cu atâta hotărâre?

Făcând cât mai puţin zgomot posibil, se îndreptă spre ea cu inima bubuind, cu respiraţia întretăiată. Ajungând la uşă, îşi desfăcu degetele şi privi sângele care păta arama. Sângele lui.

Nu avea de ce să se simtă vinovată pentru că dorea să ştie absolut totul despre el. Nu era normal ca ei să fie intimi fizic, dar el să aibă secrete. Fusese de la început curioasă să ştie ce se afla în spatele acelei uşi. Acum avea să afle. Nu era ca şi cum chiar făcea ceva îngrozitor. Oricum avea să vadă camera când casa avea să fie exclusiv a ei. Aşa că de ce să n-o vadă acum?

Se uită la el pentru a se asigura că dormea. După sforăielile care începuseră, se părea că dormea adânc. Nu ştia că el sforăia. Nu ştia atât de multe lucruri despre el.

Acela era motivul pentru care dorea să arunce o privire în camera lui. Doar o privire. Oare aşternutul era negru? Oare dormitorul era plin cu globuri pământeşti?

După ce deschidea uşa, nu mai era cale de întoarcere. Se uită din nou la el. Dacă ar fi avut încredere în ea, dacă ar fi ţinut la ea, n-ar fi fost atât de misterios. I-ar fi dezvăluit totul. Însă deschiderea uşii nu indica faptul că nu putea avea încredere în ea? Chiar dacă el n-ar afla niciodată, ea ar şti.

Punând mâna pe clanţă, apropie cheia de broască…

Monştri cu zâmbete hidoase şi râsete cotcodăcite îl ţineau imobilizat şi îl băteau. Îşi dorea să-i lovească zdravăn cu picioarele, să-i lovească nimicitor cu pumnii, dar nu avea nici picioare, nici braţe. Nimic. Nu putea face nimic, nici măcar să se rostogolească. Totul îl apăsa. Pieptul lui avea să cedeze. Nu putea respira.

Auzi scâncete, ţipete de ajutor care se stingeau. El le scotea. Ba nu el le scotea. Conteniră, iar asta îl îngrozi şi mai mult.

— Sunt lord! Nu vă puteţi purta astfel cu mine! Sunt lord! Tata a fost duce! Fratele meu este duce!

Însă ei doar râseră şi mai tare, îl apăsară şi mai tare, îl înfăşurară şi mai strâns. Îl băgau într-un cocon ca acela pe care îl văzuse cândva făcut de o omidă. Înăuntru, insecta se transformase în altceva, în ceva frumos. O văzuse ieşind. Dar ştia că el nu avea să iasă din asta. Avea să se sufoce, să moară. Îşi simţea din ce în ce mai puţin corpul. El dispărea, în timp ce monştrii se măreau. Nicicând nu avea să mai existe, nu avea să scape de ei. Aveau să-l urmeze în iad.

Trebuia să scape, trebuia să se lupte. Măcar dacă ar putea să respire. Şi-ar recăpăta forţele, s-ar putea bate cu ei. Trebuia să le arate că era puternic, că nu-l puteau înfrânge. Dar plămânii lui erau pe cale să explodeze.

Aer! Aer! Nu exista aer pe care să-l respire pentru că tot spaţiul era plin cu ţipete.

Ţipetele o treziră. Dezorientată şi ameţită, sări din fotoliul de lângă pat. Dorise să-l vegheze, nu să adoarmă. Fu îngrozită să-l vadă zvârcolindu-se de parcă era prins în ghearele unui coşmar oribil.

Urcându-se pe pat, făcu eforturi disperate să-i prindă braţele care se mişcau cu sălbăticie.

— Rafe! Rafe! Trezeşte-te! E doar un vis.

— Ia-i de pe mine! Scoate-mă de-aici!

Pumnul lui agitat haotic îi izbi faţa şi o azvârli din pat, trântind-o pe duşumea şi făcându-i dinţii să-i clănţănească. Steluţe luminoase începură să-i danseze prin faţa ochilor, şi avu senzaţia că i se învârteşte capul. Făcu un efort hotărât să se ridice.

— Rafe?

Dumnezeule mare, falca o durea rău. El o privi cu un licăr sălbatic în ochi, ca a sălbăticiunii încolţite pe care ea o văzuse cândva la grădina zoologică. Parcă era posedat, luptându-se cu plapuma de parcă era un duşman.

— O, Dumnezeule mare!

Regula lui îi veni în minte cu forţa cu care o izbise pumnul lui cu câteva momente mai devreme. Lui nu-i plăcea să fie ţinut în braţe, iar ea strânsese bine plapuma în jurul lui. Când ea era bolnavă, îi plăcea să se cuibărească sub o plapumă. Dar el probabil că se simţea de parcă ar fi fost ţinut de cele mai groase braţe de pe pământ. Apucă plapuma şi începu s-o tragă de pe el.

— Linişteşte-te, linişteşte-te. Te dezvelesc imediat.

Pe măsură ce scăpa de strânsoarea plăpumii, el începu să se liniştească. După ce ea aruncă pe duşumea şi cearşaful jilav, el coborî anevoie din pat. Respirând cu greutate, privi sălbatic în jur. Ea văzu sânge prelingându-se prin bandaj.

— Unde-mi sunt hainele?

Vocea îi fusese răguşită, aspră. Încă avea pantalonii pe el. Doar nu plănuia să iasă.

— Sunt distruse. I-am cerut unui servitor să le arunce.

— Cheia mea. Trebuie să iau…

— Am pus-o pe noptieră. Am găsit-o în buzunarul vestei.

El se răsuci şi o ţintui cu o privire acuzatoare. Ea îşi dădu seama la ce se gândea el şi fu recunoscătoare că putea rosti adevărul.

— N-am folosit-o. N-am intrat în camera ta. Nu se putuse hotărî să deschidă uşa. Toată lumea avea secrete. Decisese că şi el avea dreptul la ale lui. Te rog, întinde-te înapoi pe pat, ca să-ţi pot îngriji rana.

Ignorând-o, el înşfăcă hotărât cheia şi porni împleticindu-se spre uşă. Ea nu-şi dădu seama dacă din cauza durerii, a ultimelor rămăşiţe ale coşmarului sau a efectelor laudanumului el nu reuşi cu niciun chip să bage cheia în broască. Se grăbi să ocolească patul şi să se apropie de uşă.

— Lasă-mă pe mine.

— Nu!

— Rafe, vreau să te ajut.

— Atunci, lasă-mă în pace. În cele din urmă, reuşi să bage cheia în gaură şi o răsuci. Pleacă! Pleacă!

Deschise uşa şi se strecură prin deschizătura îngustă.

— Ai nevoie de ajutor. Sângerezi din nou, rosti ea hotărâtă să-l ajute pe acest încăpăţânat şi mândru…

Se opri clătinându-se, amuţită de surpriză.

— Ei bine, acum cunoşti adevărul, spuse el, în voce desluşindu-i-se furie, resemnare, ruşine. Eşti amanta unui nebun.

Capitolul 18

Evelyn privi hainele azvârlite în dezordine peste tot, nasturii risipiţi pe podea, salteaua goală, fereastra fără perdele, duşumeaua acoperită de praf.

— Te rog, pleacă, murmură el gârbovindu-se puţin şi

apăsându-şi trupul cu mâna, fără îndoială suferind de dureri cumplite din pricina rănii.

Însă ea văzu mai mult de-atât, văzu umilinţa pe care el o simţea din cauză că ea îi descoperise secretul. Puternicul bărbat care o protejase, care îi oferise adăpost părea înfrânt, iar asta îi sfâşie sufletul.

— Nu fi ridicol. Ia loc în fotoliul ăla de lângă şemineu, iar eu o să aduc aşternuturi pentru pat.

— Nu vreau aşternuturi. Nu le suport. Se aşeză cu grijă în fotoliu. Îmi dau senzaţia că mă sufoc.

Iar ea strânsese plapuma în jurul lui. Fără să spună nimic, se apropie, îngenunche în faţa lui şi îşi puse cu delicateţe mâinile pe genunchii lui. Susţinându-i privirea, rosti:

— Nu eşti nebun.

— Uită-te în jur. Fireşte că sunt.

N-avea decât să-l contrazică până răguşea, era evident că el nu o asculta.

— Te rog, lasă-mă să-ţi îngrijesc rana.

— Bandajul este atât de strâns, că mă ucide. Trebuie să-l dau jos. Şi pantalonii. Vreau să pleci. Ea îi văzu muşchii gâtului mişcându-se când înghiţi un nod, privirea fiindu-i aţintită asupra unui punct de pe perete.

— Te rog, Eve, pleacă!

Rugămintea rostită cu voce aspră, întretăiată, aproape că-i sfâşie inima în două. Lacrimi îi înţepară ochii.

— Nu pot. Nu te pot lăsa singur în starea asta. O să-ţi scot eu bandajul şi pantalonii. Te poţi întinde pe patul meu. N-o să te mai învelesc, dar îţi pot opri sângerarea. Apoi, te vei putea odihni.

Întinzând mâna, îi îndepărtă cu blândeţe părul de pe frunte. El i-o apucă. Ea se aşteptă să i-o dea la o parte, dar el îşi întoarse capul şi o sărută în mijlocul palmei. Apoi, închise ochii, iar ea se gândi că el s-ar putea cufunda în somn ţinând-o de mână.

— Trebuie să stau câteva momente aici, şopti el.

Ea se aplecă şi ridică o cămaşă. Era sfâşiată, iar

câţiva nasturi lipseau.

— Le pot cârpi…

— Nu vreau să fie cârpite. Din când în când, le adun şi le duc la un azil de săraci. Pot să le cârpească ei.

Dacă nu cerea să-i fie reparate hainele însemna că îşi cumpăra unele noi. Presupuse că el nu dorea ca servitorii sau altcineva să întrebe cum de hainele lui ajungeau atât de zdrenţuite.

— Croitorul tău probabil te adoră.

El chicoti încetişor, sunetul vibrând prin mâna ei care era lipită de gâtul lui.

— Aşa este.

El începuse să respire mai regulat. Se părea că sângerarea încetase. O atmosferă intimă se forma în jurul lor, ceva mai profund decât orice se întâmplase în pat. Ei îi era groază să pună capăt acestor clipe.

— De obicei, oamenii nu se nasc având impresia că se sufocă. Ce s-a întâmplat?

El îşi coborî mâna în poală, încă ţinând-o pe a ei cuibărită într-a lui, cu palma întoarsă în sus. Era ca şi cum ar fi studiat liniile din ea, căutând răspunsuri sau poate doar cuvinte pentru a explica inexplicabilul.

— Nu voi spune nimănui, şopti ea. Îţi promit!

Ochii lui se închiseră, iar vocea îi sună răguşită când vorbi în cele din urmă:

— Promisiunile n-au nicio însemnătate, Evie. Pot fi încălcate.

— Nu ale mele, rosti ea cu convingere.

El deschise ochii, dar tot nu se uită la ea, degetul lui trasându-i linii în palmă. Suspină îndelung.

— Fraţii mei m-au lăsat într-o casă unde copiii erau puşi la muncă. Patroni erau nişte oameni cumpliţi. Întreţinerea unui astfel de loc era costisitoare, iar oamenii aceia fireşte că nu aveau cu ce plăti, aşa că au făcut o înţelegere cu proprietarii unei mine de cărbuni din apropiere. Înainte de răsăritul soarelui, eram treziţi, ni se dădea să mâncăm porridge cu lapte şi eram duşi în mină.

Munceam până târziu după apusul soarelui. Ajunsesem de mă dureau ochii când vedeam soarele. Îşi trecu degetul peste o linie, apoi peste o alta, de parcă îşi grava povestea în palma ei. Eu eram cărător. Duceam cărbunele pe care alţii îl scoteau din adâncuri. Era o treabă care îţi nenorocea spinarea. Uneori, aveam senzaţia că nu o să mai pot sta drept niciodată. Apoi, într-o zi, când tocmai ne ridicam poverile, cineva a strigat la noi să fugim. Eu nu eram foarte sprinten. Deşi slăbisem, nu ajunsesem atât de sfrijit cum aveam să devin. Încă nu. Aşa că m-am mişcat încet. La fel şi alt băiat. Tavanul şi pereţii s-au prăbuşit peste noi. Am rămas ţintuiţi acolo. În întuneric. Felinarele se stinseseră. Am avut noroc. Capul, umerii şi unul din braţe erau libere. Am încercat să ies de-acolo. Apoi, l-am auzit pe celălalt băiat. Din cauza beznei, nu l-am putut vedea, nu l-am putut găsi. N-am putut decât să-i aud plânsetul, scâncetele, iar apoi… tăcerea. Tăcerea lui a fost cea mai puternică dintre toate. Oricât de imposibil ar părea, răsuna în caverna aceea, în mintea mea, direct în sufletul meu. Am ştiut că murise. Şi am rămas singur din nou, convins că moartea avea să mă ia şi pe mine. Nu mai aveam aer pentru a respira.

Ea îşi dori cu disperare să-l ia în braţe.

— Dar cineva a venit şi te-a salvat.

— În cele din urmă. Nu ştiu cât timp am rămas acolo. Ore, zile, săptămâni. Sau poate doar minute. Ştiam doar că greutatea pământului, a cărbunelui şi a bârnelor aveau să mă zdrobească, aşa cum păţise celălalt băiat. Nici măcar nu ştiu cum îl chema. Nu ştiu de ce nu m-au zdrobit pe mine. Săpam cu disperare în jur, asta când nu mă luptam cu şobolanii care voiau să muşte din mine.

— Te-au mai trimis acolo, în mină?

— O, da, a doua zi. Aveam norme de îndeplinit, şi întotdeauna se găseau copii care să ne ia locul. Au trecut câteva săptămâni până să reuşesc să scap şi să vin la Londra. Oricât de înspăimântător a fost să fiu singur, era mai bine decât în mină.

— Mi-e groază că ai trecut prin toate astea.

— Cred că aversiunea mea faţă de spaţii strâmte a început după prăbuşirea minei. Uneori, îmi pierd calmul. Înainte ca tu să vii aici, când ajungeam acasă, primul lucru pe care îl făceam era să urc în camera asta, să-mi dau jos hainele şi să umblu gol până mă linişteam.

Acum, venea în camera ei şi îşi dezbrăca hainele. Ea presupuse că era o îmbunătăţire, dar tot îi venea să plângă pentru copilul care fusese el, care crezuse că moartea avea să-l ia, care auzise cum un altul fusese prins în ghearele morţii.

— Crezi că îţi vei pierde calmul dacă te iau în braţe?

— Ştiu că mi l-aş pierde. Am mai lovit fără să vreau pe cineva care a încercat să mă ia în braţe. Îşi trecu un deget peste chipul ei. Nu vreau să risc să-ţi fac rău.

— Ar fi trebuit să-mi explici toate astea mai devreme, ca să pot înţelege şi să te pot ajuta.

El se încruntă.

— Ce să-ţi explic? Că, dacă s-ar putea, aş sta gol tot timpul? Nici chiar servitorii mei nu au voie să intre aici. Este secretul meu întunecat. Nu-l împărtăşesc nimănui. Şi cu siguranţă n-am vrut ca tu să-l afli. Îşi înclină capul şi o studie. Te-am lovit?

Ea îşi atinse uşurel obrazul cu degetele.

— Cred că mai degrabă m-am nimerit în calea ta.

El închise strâns ochii.

— Of, Eve! Când deschise ochii, ea văzu în ei remuşcare şi regret. M-am străduit al naibii de mult să fiu atent să nu-mi pierd controlul.

— Nu este ca şi cum ai fi făcut-o intenţionat. Erai chinuit de un coşmar.

— Chiar nu vezi că sunt nebun, că, dacă nu mă ţin bine în frâu, risc să devin barbar?

— Văd că eşti un om care se luptă cu demonii săi. Nu este acelaşi lucru. Şi nu trebuie să te lupţi singur cu ei. Lasă-mă să te ajut.

El clătină din cap.

— Nu pot!

Ea nu-i luă în nume de rău ezitarea. Fusese singur prea mult timp. Dar între ei putea fi mult mai mult decât era. Era sigură de asta. Totuşi, trebuia să aibă răbdare. El îi spusese mult mai multe decât se aşteptase ea, dar avea impresia că nu-i dezvăluise totul.

— Te rog, vino în patul meu şi lasă-mă să am grijă de tine.

Ridicându-se, întinse mâna spre el şi aşteptă. Văzu pe chipul lui că nu se putea decide, că se lupta cu sine. Unde avea el să caute adăpost? Acolo, singur, sau la ea? Se rugă în sinea ei s-o aleagă pe ea. În cele din urmă, el îşi puse mâna în a ei şi se ridică, făcând să se nască în ea o mică speranţă că, până la urmă, avea să fie ceva mai mult între ei.

— Poate că amândoi suntem nebuni, murmură el.

*

Rafe se trezi şi, preţ de câteva clipe, se simţi dezorientat de cearşaful mătăsos de sub spinarea lui şi de baldachinul de catifea pe care îl văzu deasupra capului. Era gol ca un prunc abia născut, iar rana îi era descoperită. Copcile se întinseră când se răsuci. Şi o văzu întoarsă pe o parte, cu o mână sub obraz, cu genele lungi atingându-i cu delicateţe pielea. Genunchii îi erau ridicaţi, iar cămaşa de noapte i se săltase pe gambe. Degetele de la picioare i se strângeau şi se întindeau de parcă visa că se plimba pe o câmpie cu iarbă verde. Cu fiecare răsuflare, el îi inhala parfumul în vreme ce o privea respirând ritmic.

Ea lăsase o lampă să ardă cu flacără suficient de mare cât el s-o poată vedea clar, dar totuşi umbrele formau un văl diafan deasupra ei. Aproape că invidie umbrele. Îşi aminti cât de blânde fuseseră mâinile ei când îl îngrijiseră, atente să-l atingă cât mai puţin posibil. Cât timp mâinile ei se mişcaseră cu atâta delicateţe pe trupul lui, avusese o senzaţie nefamiliară – că era iubit. Iar sentimentul pe care îl

simţi pentru ea îl sperie teribil. Dorise să-i ceară să nu-l părăsească niciodată. Nu, nu să-i ceară. S-o roage. S-o implore.

Ea nu fusese îngrozită de ce descoperise în sanctuarul lui. Înţelesese aversiunea lui faţă de haine, nu-l crezuse nebun şi aproape că reuşise să-l convingă că nu avea de ce să se ruşineze. Era cea mai remarcabilă, cea mai bună, cea mai generoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Şi era a lui.

Până când el avea să se plictisească de ea sau până când ea avea să înceapă a căuta protecţie în altă parte. Nu că altcineva ar fi fost în stare să-i ofere siguranţa pe care i-o putea oferi el. Atâta vreme cât el era cel care punea capăt relaţiei, ea avea să rămână lângă el şi să adune o avere, devenind după aceea o femeie independentă.

În străfundurile sufletului său, în cotloanele de care nu voia să ştie, îşi dorea ca relaţia dintre ei să fi fost alta, ca ea să se afle acolo pentru că îşi dorea, nu pentru ce avea de câştigat. Dar, dacă n-ar fi existat aranjamentul lor, ea nu s-ar fi aflat acolo.

Deschizând ochii, ea îi zâmbi delicat, aproape făcându-l să se piardă cu firea.

— Bună! Cum te simţi?

— De parcă aş fi băut prea mult whisky ieftin.

— Mă îndoiesc că ştii ce gust are whiskyul ieftin.

— N-am avut întotdeauna atât de mulţi bani. Cândva, nu avusese deloc. De ce n-ai descuiat uşa când ai găsit cheia?

Ea suspină şi se întinse ca o pisicuţă care tocmai se trezise la soare.

— Pentru că era ceva ce tu doreai să păstrezi secret, iar eu m-am gândit că o amantă trebuie să respecte intimitatea bărbatului.

O amantă. Era ceva ce se interpunea permanent între ei. Faptul că ea nu se afla acolo pentru că dorea.

— Rana ta este roşie.

— Bănuiesc că va fi inflamată timp de câteva zile.

Abia dacă o simt.

— Asta pentru că ai îndurat lucruri şi mai rele. Aş fi putut avea o viaţă similară dacă nu m-ai fi luat tu.

El n-o luase. Îi oferise adăpost, dar cu un preţ incredibil. Nu se gândise la asta atunci, nu se gândise la altceva în afară de dorinţele şi de nevoile lui. Când devenise un ticălos atât de egoist de se gândea numai la el? Nu era genul de bărbat pe care l-ar fi modelat tatăl lui dacă ar fi trăit, dacă ar fi putut să-l influenţeze. Sebastian şi Tristan aduceau mai degrabă a lorzii care ar fi trebuit toţi trei să devină. Desigur, ei erau mai mari, tatăl lor fusese alături de ei mai mulţi ani. Totuşi, nu putea să nu creadă că tatăl lor ar fi fost dezamăgit de el.

Ea se ridică într-un cot.

— M-am gândit la ceva.

— Am crezut că dormi.

— Înainte de a adormi. Ce-ar fi dacă nu te-aş ţine în braţe, ci doar te-aş atinge? Dacă ţi-aş mângâia umerii şi spatele?

El închise strâns ochii şi mârâi:

— Eve, nu!

— Probabil că şi tu te gândeşti la asta. Doar atingeri uşoare, ca şi cum am valsa.

El înghiţi un nod înainte de a deschide ochii.

— Îţi voi face rău.

— Nu, nu-mi vei face. Am încredere în tine.

— Eşti necugetată.

Se dădu jos din pat, dar îl apucă ameţeala. Rămase locului câteva clipe pentru a-şi recăpăta echilibrul, apoi se duse la fereastră şi privi afară. Ar fi trebuit să se ducă în dormitorul lui, unde patul era gol, unde nu exista primejdia de a se încurca în cearşafuri sau în plapumă. Nu-i plăcea că se afla acolo, dar nici nu dorea să plece de lângă ea.

Auzi lipăitul uşor al picioarelor ei goale, dar nu-şi coborî privirea când îi simţi prezenţa alături de el.

— De ce eşti atât de sigur? întrebă ea cu voce joasă.

El nu dorea să discute despre asta. Era la fel de

cumplit cum fusese să-l audă pe băiat murind în mină. Dar ea trebuia să înţeleagă chiar dacă exista riscul să-l părăsească. Trebuia să-i mărturisească secretul lui sumbru, cel care îi rodea sufletul.

— S-a întâmplat la scurt timp după ce am ajuns la Londra. Mâncam ce găseam, mă adăposteam pe unde puteam, de obicei pe vreo alee dosnică, lângă gunoaie, într-un cotlon întunecat. Într-o noapte, m-am trezit când un bărbat m-a imobilizat şi a început să rupă hainele de pe mine… Mi-a spus să nu mă mai zbat, că nu va fi atât de rău dacă nu mă mai opun.

— O, Dumnezeule mare!

El nu se putu uita la ea – oricât de mult îşi dorea, nu putu.

— Nu-mi amintesc cum am scăpat de el, dar am făcut-o. Înainte de a apuca să-mi smulgă hainele, de a-mi face ce voia să-mi facă. Nu-mi amintesc să-l fi bătut, dar l-am bătut. L-am bătut până l-am omorât, până am fost sigur că nu va mai atinge niciodată un alt băiat.

Îi simţi degetele tremurânde atingându-i mâna, cuprinzându-i-o, strângând-o.

— Mă bucur, rosti ea pe un ton tăios.

El îşi întoarse brusc capul pentru a se uita la ea. În ochii ei erau lacrimi, lacrimi pe care el dorise să le verse în noaptea aceea, lacrimi pe care dorise să le verse când acel băiat murise în mină alături de el, dar se temuse că, dacă avea să le lase să curgă, nu aveau să se mai oprească niciodată, confirmând că era slab, devenind încă o dovadă că fraţii lui avuseseră dreptate să-l părăsească.

— Mă bucur, repetă ea. Mă bucur că l-ai omorât. Dacă le făcea asemenea rău copiilor, era soiul cel mai josnic.

— Nu înţelegi, nu pe de-a-ntregul. N-am văzut decât roşu în faţa ochilor. Nu-mi amintesc să fi făcut ce-am făcut, dar ştiu că am făcut-o pentru că nimeni altcineva nu mai era acolo. El mă ţinea, iar eu am simţit iarăşi că mă sufoc, şi am făcut ce am făcut pentru a-l da la o parte de pe mine.

— Iar de-atunci te temi să mai laşi pe cineva să te

ţină?

— Fiindcă ştiu de ce sunt capabil. Dacă îmi pierd controlul…

— Cu mine, nu ţi-l vei pierde.

— Eve…

— Cu mine, nu ţi-l vei pierde, repetă ea cu convingere. Cu mine, nu ţi-l vei pierde.

Ar fi trebuit să-i spună şi restul, dar ea îi dăduse speranţă, şi trecuse cumplit de multă vreme de când el nu mai avusese cu adevărat speranţă. Poate cu ea chiar avea să fie altfel. Simţea ceva special când era cu ea, ceva ce nu mai simţise cu nimeni, de parcă regăsise o parte din el care îi lipsise, de parcă totul putea fi posibil.

Foarte, foarte încet, mâna ei se îndreptă spre pieptul lui gol.

Mintea lui ţipă: „Nu, nu, nu!”

Dar corpul lui nu avea nicio legătură cu mintea, rămânând nemişcat, aşteptând. Ea îi susţinu privirea, cerându-i să aibă încredere în ea şi în acelaşi timp promiţându-i că nu avea să-i facă rău.

Lui nu de durere îi era teamă. Îndurase destul pentru a şti că, după ce durerea se sfârşea, el rămânea. Ce nu ştia ea era că avea puterea să-l distrugă.

Ea însemna ceva pentru el. Nu era sigur ce anume, dar ştia că ţinea la ea. Din acest motiv fusese devastat când ea văzuse temniţa lui de nebun. Din acest motiv îi refuzase atingerea. El îi putea face rău, iar, dacă îi făcea, ea avea să plece. Era suficient de puternică pentru a supravieţui fără el. El nu voia să supravieţuiască fără ea.

Acele gânduri terifiante îl făcură să se înfioreze chiar înainte ca mâna ei să se oprească în dreptul inimii lui, care bătea nebuneşte. Simţi atingerea vârfului fiecărui deget, căldura palmei. Dacă ar fi fost un om mai bun, un om mai delicat, poate că ar fi plâns. Tânjise de atât de multă vreme să fie atins, mângâiat, ţinut în braţe.

Instinctele lui cele mai primare îi permiseseră să se culce cu ea, dar mai mult de atât nu îndrăznise, de teamă

să nu-i facă rău.

Atât de încet, încât el abia dacă îşi dădu seama de mişcare, ea îşi ridică mâna pe pieptul lui, pe umăr, apoi o coborî pe braţ.

— Spune-mi dacă apăsarea te deranjează, şopti ea cu voce joasă, asemănătoare cu cea pe care el o folosea pentru a-şi calma calul.

Ar fi trebuit să fie deranjantă. Ar fi trebuit s-o îmbrâncească de s-o dea pe spate până acum. Asta se întâmplase prima dată când fusese cu o femeie. Ea îl luase în braţe, iar el o îmbrâncise. Nu o lovise cum îl lovise pe bărbatul de pe alee, dar începuse să tremure de parcă îl aruncase cineva într-un râu îngheţat. Ea îi spusese că locul lui era la balamuc. Avea şaisprezece ani şi o crezuse. De atunci, nu-i mai permisese nici unei femei să-l ia în braţe.

Cealaltă mână a lui Eve ajunse şi ea pe pieptul lui şi începu să parcurgă un drum similar pe partea cealaltă a trupului său. La fiecare atingere a ei simţea că se aprindea. Dar nu era foc, ci pasiune. Era atât de bine, atât de bine.

„Atinge-mă peste tot. Peste tot”.

Mâinile ei urcară pe braţele lui, pe umeri, apoi coborâră pe pieptul lui.

— Nu cred că m-aş sătura vreodată să fac asta.

Aplecându-se, ea îşi lipi gura de mijlocul pieptului său. Şi asta fu pieirea lui.

— Eve!

Sunetul gutural parcă aparţinuse unui om pe moarte, iar el chiar aşa se simţea. Îşi afundă degetele în părul ei, îi înălţă capul şi puse stăpânire pe gura ei de parcă era singurul care avea să-i simtă vreodată gustul. Îl înnebunea gândul că alt bărbat ar fi putut s-o cunoască aşa cum o cunoştea el.

Mâinile ei urcară pe gâtul lui, în părul lui, peste pielea capului, apoi coborâră pe acelaşi traseu. Mereu atente, deloc ameninţătoare, fără a se arăta dornice să-l cuprindă. Mângâieri prelungi, line. Fără să-l ţină, fără să-l strângă, fără să-l îngrădească.

Eliberatoare. Cum de supravieţuise fără asta? Cum de putuse crede că era suficient s-o atingă, dar să n-o lase să-l mângâie?

Mâinile ei alunecară pe spatele lui, pe fese. El scoase un mârâit înfundat în timp ce începu să-i ridice poalele cămăşii de noapte. Ea curmă sărutul, descheie nasturii cămăşii de noapte şi şi-o dădu jos. Aceasta străluci unduindu-se pe trupul ei şi căzu la picioarele ei. Evelyn păşi peste ea şi se apropie de el, lipindu-şi corpul de al lui, sânii turtindu-i-se de pieptul lui. El gemu, iar ea scoase un suspin răguşit.

— Da, şopti ea. Mi-am dorit asta atât de mult.

El o cuprinse în braţe. Nu-i trecuse deloc prin minte că îi refuza o plăcere, că ea ar dori să-l atingă, să-l mângâie. Crezuse că, dacă ea nu ştia ce lipsea în acuplarea lor, nu avea să simtă lipsa. O ţinu în braţe, pur şi simplu o ţinu în braţe în vreme ce ea îl ţinea pe el.

Se minună de plăcerea simţită. Atât de multă piele lipită de pielea lui. Mătase şi satin. Căldură catifelată. Dacă n-ar fi fost rana, ar fi luat-o în braţe şi ar fi dus-o în pat. Aşa, o luă de mână şi o conduse spre pat.

Ea se întinse pe spate, iar el o acoperi.

Nu ca înainte, sprijinit în braţe, atingând-o doar atât cât trebuia pentru a finaliza actul sexual. Cu un zâmbet senzual, ea îşi trecu vârfurile degetele peste spinarea şi peste umerii lui. Piele pe piele, mai multă decât simţise vreodată. Era îmbătător, dădea dependenţă. Cu ea, nu simţea că se sufoca.

— Apasă mai tare.

Ea îl ascultă, iar el simţi dârele pe piele, în urma degetelor ei. Îşi arcui spatele, îl undui spre ea. Nu era de-ajuns. Nu avea să fie de-ajuns până când nu se îngropa în ea, până când căldura ei catifelată nu-l cuprindea. Probabil că avea să-şi rupă copcile, dar nu-i păsa. Era pierdut în senzaţiile stârnite de ea, pierdut în ea. În albastrul ochilor ei, în blondul părului ei, în aroma trupului ei amestecată cu parfum de trandafiri.

Un licăr jucăuş apăru în ochii ei, iar ea îşi înălţă puţin capul şi îşi lipi buzele de gâtul lui. O umezeală fierbinte se prelinse pe pielea lui.

— Ah, Evie!

Ea îi împinse umerii.

— Dă-te la o parte.

El se ridică.

— Sunt prea greu?

— Nu. Îi zâmbi. Vreau să stai pe spate.

Apoi, îl potopi cu sărutări de parcă trupul lui era acoperit cu bomboane pe care ea trebuia să le culeagă. Mâna lui se încurcă în părul ei. Îşi dorea cu disperare să se contopească cu ea, s-o atingă în timp ce limba ei se învârtejea pe pielea care niciodată nu cunoscuse mângâierea unei femei. Oare şi ea dorise contopirea? Oare ce se întâmplase între ei fusese prea puţin pentru că el îi refuzase asta?

Până atunci, el nu se simţise niciodată iubit, adorat... valoros. Rămăsese atât de mult timp distant, ferit de ziduri de piatră, impenetrabil. Cu fiecare mângâiere a limbii ei, cu fiecare atingere a mâinii ei, pietrele cădeau, iar miezul îngheţat al fiinţei lui se încălzea.

Şi îl durea. Dumnezeule mare, îl durea să ştie că trăise atât de mult fără aşa ceva. Că îşi refuzase plăcerea supremă. Cu cât ea cobora mai jos şi mai jos, tot mai jos, părul i se răsfira ca un voal pe pieptul lui. Atât de fin, încât abia se simţea, dar, pentru un bărbat care nu cunoscuse alte mângâieri, parcă era o pătură de lână a cărei atingere nu putea rămâne nesesizată.

Simţurile lui se trezeau la viaţă aşa cum nu o mai făcuseră niciodată. Plăcerea începu să se unduiască prin el. Nu conta unde îl atingea, el simţea atingerea peste tot.

Ea mai coborî puţin.

— Evie! şopti el răguşit.

Ea îşi înălţă chipul dulce şi îi dărui cel mai cald zâmbet, dar totuşi el văzu hotărâre în ochii ei. Nu avea s-o împiedice să-şi atingă ţelul.

— M-am întrebat mereu ce gust ai.

Apoi ea îşi înclină capul şi îl cuprinse cu gura ei catifelată, iar el aproape că plânse de plăcere. Mâna lui îi strânse şi mai tare părul, iar cealaltă se încleştă pe cearşaf. Gemu înfundat, ca o fiară eliberată.

Atâta vreme, el crezuse că avea parte de plăcere, dar nu se compara cu ce se întâmpla în clipa aceea. Să primească un dar atât de magnific. Crezuse întotdeauna că era de-ajuns să dea. Dar acum înţelegea că a primi era o formă de a dărui. O fi fost ea inocentă în ce făcea şi poate chiar nepricepută, dar, fiindcă el nu cunoscuse altceva, fu convins că entuziasmul ei era mai mult decât ar fi găsit la altcineva, îl strica de tot cu strădania ei. Îl făcuse să se accepte mai mult decât ar fi crezut vreodată că era posibil.

O dorea mai mult decât era înţelept s-o dorească, dar încetase a-i mai păsa de înţelepciune. Era ca un om dependent de jocuri de noroc. În viaţă existau mai multe dezamăgiri decât succese, mai multe cărţi proaste decât bune, dar, când soarta îţi zâmbea, nimic nu mai conta în afară de momentul victoriei.

Se simţea vulnerabil, expus, dar asta făcea aventura mai palpitantă, înfrumuseţa momentele cu ea.

— Evie!

O ridică şi o întoarse pe spate. Sărutând-o, se gândi că simţea gustul lui pe limba ei. Era impresionat de cât de multe dorea să facă ea pentru el, de cât de mult îl dorea. Sărutând-o şi mai profund, se strecură între coapsele ei şi fu surprins să constate că era atât de umedă, atât de pregătită pentru el.

Se ridică, o pătrunse, apoi se lăsă în jos până când pieptul lui îi turti sânii. Braţele ei îl cuprinseră şi rămaseră apăsând uşor pe spinarea lui. Ar fi trebuit să transpire deja, să tremure, să simtă familiara strânsoare în piept, dar nu o simţea decât pe ea. Începu să se mişte ritmic în ea. Picioarele ei se ridicară şi îi cuprinseră şoldurile. Ar fi trebuit să obiecteze, dar era atât de minunat să se afle în coconul căldurii ei.

Înteţi ritmul. Niciodată plăcerea nu fusese atât de intensă. Niciodată, nu-l cuprinsese cu totul. Ea se înălţa pe culme odată cu el, ţipetele ei răsunând în jurul lui, trupul ei fiind cuprins de spasme sub al lui. Îi simţi muşchii unduindu-i-se. Niciodată nu fusese atât de apropiat fizic de cineva. Se gândi că nici măcar o umbră nu s-ar fi putut strecura între ei.

În timp ce ea se arcui spre el, braţele i se strânseră în jurul lui, iar forţa eliberării lui îl cutremură. Dacă nu s-ar fi aflat întins în pat, l-ar fi făcut să cadă în genunchi.

Sprijinindu-se pe coate pentru a nu o zdrobi cu greutatea lui, întoarse capul şi o sărută sub ureche.

— Ştiam eu că putea fi aşa, şopti ea.

Cuvintele ei îi răniră orgoliul.

— Înainte nu ţi-a plăcut?

Ea îi dăduse în mod cert impresia că fusese încântată de performanţele lui.

— A fost minunat de fiecare dată. Datorită ţie. Dar m-am simţit şi singură, de parcă fiecare din noi avea parte de propria plăcere în mica lui lume. De data asta, a fost ca şi cum ne-am fi desfătat amândoi în aceeaşi lume. Mi-a plăcut să te pot atinge, să-ţi simt muşchii încordându-se de efort. Mi-a plăcut să cred că poate îţi face oarece plăcere să te ating.

— Oarece plăcere? Evie, aproape că m-ai ucis. O simţi tresărind sub el şi îşi înălţă capul ca să se uite în ochii ei. Ăsta-i un lucru bun. Nu e… Dumnezeule mare, nu-i venea să creadă că vorbea cu adevărat despre asta. Îi trase părul în spatele urechii. Nu m-am simţit niciodată atât de bine. Şi mie mi s-a părut singuratic până acum.

Îşi dori să nu fi recunoscut asta, dar părea incapabil să nu-i spună totul.

— Ce-ţi face rana?

— Copcile au ţinut.

Deşi habar n-avea cum de rezistaseră în acele condiţii. Se dădu la o parte de pe ea şi se întinse pe spate – şi al naibii să fie dacă nu-i lipsea atingerea ei.

Ea se cuibări lângă el şi îşi puse o mână pe pieptul lui.

— N-o să te iau în braţe, dar tu poţi să mă iei.

El îşi coborî braţul şi o cuprinse. O strânse lângă el. În cele din urmă, auzi pufăitul ei uşor şi privi baldachinul. Simţea o strânsoare în piept. Se temu că era zidul ridicat în jurul inimii lui, care acum se dărâma.

Fără el, cum naiba avea să se protejeze?

Capitolul 19

Iahtul spinteca apa, cu nimeni alta decât Eve la cârmă. Un flăcău uscăţiv stătea în spatele ei şi o ghida. Zâmbetul ei era orbitor de strălucitor. Râsul ei era purtat de briză, iar Rafe, care şedea la pupă, făcea eforturi să nu mârâie. De asemenea, se străduia să nu vomite.

Deşi rataseră botezul iahtului, el îi trimisese vorbă lui Tristan că, data viitoare când avea să-l scoată în larg, el şi Eve ar dori să-i însoţească. Se gândise că aveau să treacă săptămâni până să fie nevoit să navigheze, dar Tristan apăruse prompt la clubul lui, cu un zâmbet drăcesc pe chip.

— Mâine! N-am de gând să-ţi dau ocazia să te răzgândeşti.

Aşa că iată-l pe iaht, impresionat de lucrătura în lemn şi de măiestria cu care fusese realizat. Când sosiseră, Tristan îi dusese într-un tur al iahtului. Sub punte, le arătase o bibliotecă, o sufragerie şi trei dormitoare, iar Rafe îşi dăduse seama că unul era pentru el, că Tristan proiectase iahtul sperând că toţi trei fraţii aveau să facă lungi călătorii împreună. Iahtul era suficient de mare pentru o călătorie confortabilă în jurul lumii.

Tristan se aşeză lângă el pe bancă, îşi sprijini coatele pe balustradă şi îşi întinse picioarele.

— Dacă îi faci vreun rău lui Mouse, o să ai de-a face cu mine.

— Am crezut că-l cheamă Martin, parcă aşa l-ai

prezentat.

Nu consideră necesar să pretindă că nu se gândea să-i tragă un pumn băiatului. Tristan ridică din umeri.

— Cât a servit pe vaporul meu, a fost Mouse. Mi-e greu să nu-i mai spun astfel. A devenit Martin abia după ce a început să fie interesat de sexul frumos. Crede că reprezintă un dezavantaj să aibă numele unei creaturi care le face pe femei să ţipe şi să se cocoaţe pe mobilă. Presupun că are dreptate. Dar este un băiat bun, motiv pentru care nu vreau să-i facă cineva rău. Îi face plăcere compania lui Eve, dar n-o să se apuce s-o curteze, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu-mi fac griji.

— Aha, atunci te uiţi urât fără niciun motiv.

Rafe se încruntă. Tristan avea talentul de a stârni rapid diavolul din el.

— Cum îţi rezistă stomacul? întrebă Tristan. Când am plecat, mi s-a părut că eşti puţin cam verde.

— Stomacul meu n-are nimic.

— Eu mi-am petrecut primele şase săptămâni atârnat peste copastia vaporului.

— De ce nu te-ai întors pe uscat?

— N-ai studiat suficient de bine globurile tale pământeşti? Când te afli pe apă, pământul nu este întotdeauna foarte aproape. Aşa că suferi în tăcere şi speri să supravieţuieşti până ajungi din nou pe pământ. Până la urmă, te obişnuieşti cu tangajul, dar, când ajungi pe ţărm, constaţi că e ciudat să nu simţi în permanenţă o mişcare sub picioare.

— Îţi lipsesc călătoriile pe mare?

Tristan îi zâmbi soţiei sale, care stătea lângă Mary.

— Nu prea. Am avut de ales între mare şi Anne, aşa că de fapt nu a trebuit să stau prea mult pe gânduri. Îmi place de Evelyn.

Rafe se încruntă.

— De parcă m-ar interesa ce-ţi place.

Tristan se uită la el şi zâmbi larg.

— Haide, Rafe! Ştii bine că te interesează. Altminteri, n-ai fi aici.

Înainte ca Rafe să găsească o replică potrivită, Sebastian se apropie şi se sprijini de balustradă.

— E un vas mult mai frumos decât cel cu care m-am dus în Crimeea.

— Şi decât cel cu care te-ai întors în Anglia, adăugă Tristan.

Rafe nu se gândise prea mult la modul cum ajunsese fratele lui să lupte în acel război.

— Abia îmi amintesc drumul de întoarcere. Am fost bolnav în cea mai mare parte a timpului.

— Te refăceai după rănile cu care te aleseseşi, îi aminti Tristan.

— Presupun. Se uită la Rafe. Trebuie să recunoşti că este foarte frumos aici. În orice caz, e mult mai bine decât la Londra.

— Nu-ţi place Londra?

— O detest. Dacă Mary n-ar insista să rămânem în oraş, aş sta la Pembrook.

— Plus că mai este micul detaliu că faci parte din Camera Lorzilor, murmură Tristan. Nu ştiu de ce unchiul şi-a dorit această responsabilitate.

Sebastian suspină.

— Mi-e greu să cred că au trecut cincisprezece ani de când a încercat să ne ucidă.

— Cincisprezece ani?

Rafe fu surprins s-o vadă pe Eve alături, având pe chip o expresie de stupefacţie totală.

— De când voi toţi… v-aţi pierdut? adăugă ea.

— De când am plecat prima dată de la Pembrook, da, confirmă Sebastian. Cincisprezece ani. Plus sau minus câteva luni. Era iarnă.

Ea îşi îndreptă privirea spre Rafe.

— Mi-ai spus că aveai zece ani.

El ridică din umeri.

— Atâţia aveam.

— Ai doar 25 de ani?

— Dar tu câţi credeai că am?

— Mult mai mulţi.

El chiar se simţea mai bătrân de-atât. Uneori, se simţea de parcă ar fi avut o mie de ani şi era împovărat de vreme.

— Este foarte greu de crezut cât de tineri suntem cu toţii, zise Sebastian.

— Vârsta se măsoară după cum îţi trăieşti anii, nu după timpul scurs, murmură Tristan.

— Ah, iar filosofează soţul meu? întrebă Lady Anne aşezându-se lângă el.

Braţul lui îi cuprinse imediat umerii, trăgând-o lângă el.

— Îţi plac filosofările mele.

Ea îi zâmbi cu blândeţe.

— Sigur că îmi plac. Reprezintă unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Rafe simţi că hainele începeau să-l împiedice a respira, deşi nu purta decât o cămaşă şi pantaloni. Tristan insistase să poarte o ţinută adecvată la bord. Poate că se simţea aşa pentru că zona se aglomerase brusc. Rafe se ridică repede, fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul, dar se redresă şi străbătu scurta distanţă până la Eve.

Mary se aşeză lângă Sebastian, iar el o cuprinse cu braţul.

Rafe se simţi brusc stânjenit că el nu o ţinea pe Eve de umeri, dar ea nu era nici soţia lui, nici iubirea vieţii lui. Nu dorea ca ea să-şi facă idei greşite.

— Se pare că ţi-a plăcut să cârmeşti iahtul.

— Martin l-a cârmit de fapt, spuse ea, iar el nu desluşi nici urmă de amuzament în vocea ei, deşi, cu doar câteva momente în urmă, fusese foarte veselă.

Cum de putea acea fărâmă de băiat să-i provoace atâta bucurie cu atât de puţin efort?

— Pământ în faţă! strigă flăcăul.

— M-am gândit să facem un picnic pe o insulă, spuse

Tristan ridicându-se.

— Pe care insulă? întrebă Evelyn. Văd mai multe.

— Fiindcă eşti musafira noastră, tu alegi.

Eve zâmbi cu atâta voioşie, încât Rafe îşi dori să-i fi oferit el darul alegerii.

*

Păturile fură întinse, fiecare cuplu având la dispoziţie câte una pe care să stea şi câte un coş de răchită plin cu mâncare şi cu sticle de vin. Perechile se aflau suficient de aproape una de ăla pentru a putea vorbi dacă doreau, dar se părea că fiecare cuplu discuta în şoaptă.

Cel puţin asta făceau două dintre el. Între Evelyn şi Rafe se aşternuse o tăcere ciudată. Ea se bucura de compania celorlalţi, dar prezenţa lor îi amintea de ceea ce nu era ea –, şi anume iubită.

Soţie.

Cu perspectiva de a avea copii.

Era recunoscătoare că ei nu o evitau, că nu o făceau să se simtă inferioară, dar o mică parte din ea îşi dorea să fi rămas pe iaht, cu Martin.

— Eşti tăcută, rosti Rafe cu voce joasă, de parcă nu dorea mai mult decât ea să-i deranjeze pe ceilalţi. Era întins pe o parte, iar în mână avea un pahar cu vin. Mai devreme, râdeai cu Martin.

Ea zâmbi amintindu-şi.

— Mi-a povestit câteva dintre aventurile lui. Se bâlbâise până îşi dăduse seama cât de mult îi plăceau ei poveştile, după care începuse să se relaxeze. Era un flăcău timid, însă ea bănuia că frânsese multe inimi. Nici nu-mi imaginez cum este să vezi atât de mult din lumea asta.

— Totuşi, acum eşti tristă. Asta pentru că trebuie să stai la Londra?

Nu, pentru că era metresă, nu soţie, dar nu era momentul potrivit pentru a discuta despre acest lucru.

— Am fost surprinsă că eşti atât de tânăr.

— Aceasta-i motivul deprimării tale?

Ea îşi dori să întindă mâna şi să şteargă ridurile dintre sprâncenele lui, dar nu se atinseseră de când se îmbarcaseră pe *Princess.* Lipsa atingerilor făcea totuşi o mare diferenţă între cupluri, şi, oricât de mult îşi dorea ea să nu fie aşa, îi pricinuise o durere în piept.

Poate că, dacă ar fi ştiut ce plănuise Geoffrey pentru ea, dacă ar fi fost avertizată cumva, ar fi găsit o altă cale. În ultimele câteva săptămâni, îşi pierduse toată inocenţa şi se simţea de parcă îmbătrânise. La vremea când luase acea decizie, păruse singura cale de urmat. Fusese înspăimântată, dezorientată, luată prin surprindere de drumul pe care o trimisese Geoffrey. Tatăl ei nu-i făcuse niciun serviciu lăsând-o în grija lui. Cu Rafe, devenise mai puternică, mai încrezătoare în sine.

Acum, ştia nu numai ce dorea, ci şi ce merita.

— Viaţa te-a silit să te maturizezi foarte repede. Ai aflat foarte devreme ce vrei şi ce nu vrei. Nu i-ai lăsat pe oameni să profite de tine. Eu nu pot spune că am făcut acelaşi lucru.

Preţ de câteva clipe, ea avu impresia că el încetase să respire.

— Tu crezi că am profitat de tine?

Dumnezeu s-o ajute, dar ea credea că da, era genul de om capabil de asta. Oare chiar era genul de bărbat care merita iubirea ei?

— Cred că o să mă duc să mă plimb.

— Eu nu vreau să mă plimb.

— Perfect, pentru că vreau să mă plimb singură.

El nu încercă s-o oprească, lucru pentru care ea îi fu profund recunoscătoare. Se ridică şi începu să meargă pe plajă, acolo unde micile valuri se spărgeau la ţărm. Îşi scosese pantofii mai devreme, ca să nu se umple cu nisip, iar acum intră în apă până la glezne. Nu-i păsa că poalele rochiei se udau. Aveau să se usuce.

Îl înţelegea pe Rafe, cunoştea în mare lucrurile care îl făcuseră să fie aşa cum era, ştia ce-l determinase să-şi

ridice un zid în jurul inimii. Ea începuse să-l dărâme cărămidă cu cărămidă, dar, chiar dacă îi găsea inima, el era lord, iar ea era fiica ilegitimă a unui conte. Era o femeie pierdută, o metresă.

— Este minunat aici, nu-i aşa? întrebă Lady Anne.

Evelyn se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— E aşa linişte.

— Briza se aude altfel aici, apa cântă propriul cântec. Eu şi Tristan mergem adesea la picnic pe diverse insule. El are nevoie de mare.

— Dar a renunţat la ea pentru tine.

Lady Anne râse uşurel.

— Eu aveam de gând să renunţ la pământ pentru el. Până la urmă, cred că am ajuns la un compromis. Niciunul din noi nu simte că a renunţat la ceva.

— Ai fost foarte bună cu mine.

— Nu este uşor să iubeşti un lord Pembrook. Toţi au dus vieţi grele. Niciunul nu a învăţat să aprecieze ce merită. Din câte am înţeles, Keswick credea că doar Pembrook este important. Pentru Tristan, marea era amanta lui, ea fiind singura care conta. Nu-l cunosc pe Rafe suficient pe bine pentru a şti ce consideră că este important pentru el.

El credea că nimic nu conta. Sau cel puţin era important pentru el ca nimic – nimeni – să nu conteze.

*

Se lăsase deja întunericul când ei se întoarseră acasă.

Pe Evelyn n-o miră că se retraseră imediat la ea în cameră şi că Rafe îşi dezbrăcă numaidecât haina, vesta şi cămaşa. Trecuse o săptămână de când ea aflase de aversiunea lui faţă de haine, o săptămână în care rana începuse să i se vindece frumos.

Ea întârzie mai mult cu descheierea nasturilor. Era mai interesată să-l studieze pe bărbatul pe care credea că începea să-l cunoască. Se gândise că el era trecut bine de treizeci de ani. În schimb, era doar cu trei ani mai mare

decât ea.

Ştia că avusese o viaţă grea, dar nu-i trecuse prin minte nicio clipă ce eforturi fusese nevoit să facă pentru a obţine tot ce avea într-un timp atât de scurt.

— Ai prefera să fii cu el? întrebă Rafe morocănos.

Ea fu luată prin surprindere de întrebare.

— Cu cine?

— Cu flăcăul acela, Martin. Mouse. Cum l-o chema. La el te gândeai când te-ai dus să te plimbi pe malul apei?

— La tine m-am gândit, recunoscu ea.

Asta îl făcu să se oprească brusc din ce făcea.

— M-am gândit la noi. Suntem foarte diferiţi de celelalte cupluri.

Aplecându-se, el îşi sprijini coatele pe coapse şi îşi miji ochii privind un punct de pe peretele din faţa lui sau poate pe fereastră.

— Nu te-am minţit niciodată. Am fost mereu cinstit în privinţa relaţiei noastre.

— Dar s-au întâmplat atâtea între noi, încât am început să mă conving singură că lucrurile s-ar putea schimba. Am îndrăznit să-mi doresc ce am crezut că nu voi avea niciodată.

El se uită în ochii ei.

— Încă mai visez să devin soţie. „Soţia ta”. Nu era sigură când începuse să se gândească la asta. Îi susţinu privirea câteva clipe, încercând să descifreze ceva în ochii lui, să vadă dacă îl îngrozea ideea sau dacă nu cumva era receptiv la ea, însă sentimentele lui erau bine disimulate. În noaptea în care fusese rănit, dărâmase zidul, dar, în nopţile care urmaseră, îl ridicase cu grijă la loc. Deşi îi permisese în continuare să-l atingă şi o ţinea în braţe când dormea, tot mai lipsea ceva, singurătatea nu se risipise complet. El nu-i spuse niciodată că o iubea – sau măcar că ţinea la ea. Nu ştia sigur cum să abordeze subiectul. Fraţii tăi şi soţiile lor au fost foarte cumsecade cu mine, însă asta doar pentru că nu au vrut să te îndepărtezi şi mai mult de ei. Eu tot o femeie indecentă sunt. Mă îndoiesc că aş fi bine primită în

casele lor dacă tu n-ai fi cu mine.

— Ei au oarece experienţă în privinţa scandalurilor. Au trecut prin aşa ceva.

— Dar se iartă atunci când este vorba despre iubire. În acel moment devine romantic, subiect de cărţi, ceva ce stârneşte suspine fetelor care încă nu-şi dau seama că nu toate scandalurile se termină cu bine.

— Al tău se va termina cu bine. Vei deveni o femeie independentă.

Eve se uită la bărbatul care îşi scotea cizmele. Stomacul i se strânse, şi fu străbătută de un mic fior.

— Tu ţii la mine?

El puse cu grijă jos a doua cizmă.

— Ţi-am dăruit bijuterii, nu-i aşa? Te-am dus pe barca aia blestemată, nu-i aşa?

— Dar nu m-ai ţinut în braţe. Îşi acoperi gura cu mâna, făcând eforturi să alunge lacrimile care îi înţepau ochii. Toată ziua a existat o distanţă între noi. Parcă am fi fost doi străini. Martin mi-a acordat mai multă atenţie decât tine.

— Poate crezi că ai fi mai fericită cu el.

— Fireşte că nu. Ştiu doar că nu sunt pe deplin fericită cu tine.

El ţâşni în picioare.

— Ce vrei de la mine, Eve? Ţi-am dat totul!

Inima ei se frânse. Clătină încet din cap.

— Nu, mi-ai dat doar ce poate fi cumpărat.

Îmbrăcat doar în pantaloni, el se apropie de ea.

— Doar nu te-ai gândit că va fi mai mult de-atât între noi. Ţi-am explicat asta în prima seară. Este mai bine să nu existe sentimente.

— Serios? Chiar aşa? Când ţi-am atins pielea, ai spus că nu te mai simţi atât de singur. Nu crezi că ar fi remarcabil să-ţi atingă ceva şi inima?

El începu să-i descheie nasturii.

— N-am o inimă care să poată fi atinsă. Nu mai am de mult timp. Şi n-am de gând să mă simt vinovat din pricina

asta.

Îi scoase rochia şi juponul şi le lăsă să cadă pe podea. Apoi, pantofii şi ciorapii. Mâinile şi picioarele ei păreau să se mişte după bunul-plac – ea nu avea niciun control asupra lor.

— Deci asta-i tot ce va fi vreodată între noi?

El rămase nemişcat, studiind-o, susţinându-i privirea.

— Aceştia au fost termenii înţelegerii noastre.

— Şi dacă nu-mi mai plac?

— Atunci, va trebui să mă străduiesc mai mult pentru a te convinge că aceşti termeni îţi sunt pe plac.

Hotărâtă şi înfometată, gura lui o acoperi pe a ei. Lacrimile se adunară în ochii lui Evelyn. Fu vag conştientă că el o ridică în braţe şi o duse pe pat, că mâinile şi gura lui îi mângâiau trupul. Se simţea precum păpuşile de porţelan pe care i le aducea tatăl ei, extrem de fragilă.

— Atinge-mă, Eve, rosti el cu voce răguşită. Atinge-mă!

Numai că ea nu putu, nu în condiţiile în care nu mai avea nicio speranţă că avea să ajungă la inima lui. Îşi dădu seama cu o claritate ameţitoare că sperase de la început să fie mai mult între ei, că îşi imaginase că era posibil ca el să se îndrăgostească de ea. Că urma să aibă parte de sfârşitul fericit pe care mama ei nu-l cunoscuse.

El se ridică deasupra ei. Ea îi simţi mădularul împingându-se în ea, căutând intrarea.

— Răspunde-mi, Eve.

Pentru prima dată în viaţa ei, nimic nu mai conta.

— Care este rostul vieţii dacă nu există speranţa iubirii?

El înjură cu asprime, îşi frecă nasul de gâtul ei, îi sărută sânii, îi tachină sfârcurile.

— Este un rost în asta. Răspunde mângâierilor mele!

Ea privi baldachinul şi îşi imagină legănarea iahtului în timp ce străbătea apele. Putea s-o ducă departe de locul unde se afla. Avea să-l lase s-o ducă într-un loc îndepărtat, foarte îndepărtat. În acea primă noapte, se întrebase dacă

avea posibilitatea de a-şi separa mintea de trup. Descoperea că era destul de uşor dacă din inimă nu-ţi rămăseseră decât nişte cioburi sfărâmate.

Cu un mârâit sălbatic, Rafe se ridică de pe ea, din pat şi se uită urât la Evelyn.

— Ştii ce aranjament avem. E prea târziu pentru regrete.

— Din păcate, mă tem că niciodată nu este prea târziu.

— Nu eşti rezonabilă.

— Merit mai mult.

— În niciun caz n-o să primeşti mai mult acolo, spuse el arătând spre fereastră înainte de a se repezi ca o furtună în dormitorul lui, trântind uşa în urma sa.

Ea se cuprinse strâns în braţe şi lăsă lacrimile fierbinţi să-i spele obrajii, dar acestea nu-i putură îndepărta durerea din inimă.

*

Rafe se lipi cu spatele de uşa care încă vibra. Nu avusese nevoie de cheie, pentru că nu o mai ţinea încuiată. Ar fi trebuit să fie deja familiarizat cu încăperea, dar tot îl luă prin surprindere. Toate hainele lui dispăruseră. Toate cămăşile, vestele şi hainele rupte. Toţi pantalonii. Toate eşarfele zdrenţuite. Toate veşmintele sfâşiate, care ameninţaseră să-l sufoce. Dispăruseră.

Eve le adunase şi le dusese săracilor.

Salteaua cândva goală, pe care dormise când credea că aşternuturile sau păturile l-ar face să-şi piardă cumpătul şi să se trezească transpirat, nu se mai vedea. Era acoperită cu velur violet. Draperiile recent puse erau trase la o parte, lăsând noaptea să intre în cameră. Niciun firicel de praf nu se vedea. Parchetul era lustruit, având un luciu frumos.

Încăperea mirosea a ceară şi a lac. Mirosea a ea.

Ea făcuse asta. Ea alungase demonii. Ea îl făcuse să

simtă din nou magia atingerii. Ea îl ajutase să înfrângă nebunia.

Se duse la fereastră şi privi afară, deşi totul îi spunea să se întoarcă în camera ei şi să-i ceară iertare, s-o facă să zâmbească. S-o facă să râdă. Asta îl supărase în ziua aceea, să vadă că un flăcău oarecare o putea face cu atâta uşurinţă să râdă, când el nu-şi amintea să fi reuşit nici măcar o dată o asemenea performanţă remarcabilă.

Îşi sprijini mâinile pe pervaz.

„Tu ţii la mine?” îl întrebase ea.

„Din tot sufletul!” ar fi răspuns el.

Preţ de o clipă, fusese băieţelul care stătuse lângă sicriul tatălui său, care îşi privise fraţii plecând, băieţelul murdar care rămăsese singur şi îngrozit în beznă.

Ea avea să-l părăsească. Dacă îi permitea să aibă putere asupra lui, avea să-l părăsească.

Nu exista suficientă bunătate în el pentru a o face să rămână, iar ea îi cunoştea secretele.

N-ar fi trebuit să ţină la ea. Ea n-ar fi trebuit să conteze pentru el.

Dar conta.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi frecă moneda între degete. Ea i-ar spune să dea cu banul, dar el n-avea nevoie să facă asta pentru a şti ce dorea.

Niciodată nu avusese nevoie de nimeni şi de nimic. Nu din noaptea în care unchiul lor încercase să-i ucidă. Nu avea nevoie de ea, dar asta nu-l împiedica s-o dorească.

Nu-şi dădu seama cât stătuse acolo, frecând moneda, amintindu-şi fiecare moment petrecut cu ea. Se gândi să se întindă pe pat, care acum arăta ca al unui om normal, însă nu voia să doarmă singur.

Îndepărtându-se de geam, porni înapoi spre uşă.

Ea era amanta lui. El făcea regulile. Avea să doarmă cu ea dacă asta dorea, iar, în clipa aceea, asta dorea. Nu avea să facă dragoste cu ea…

Gândul i se poticni în minte. Când începuse să considere că ei făceau dragoste? Când încetase să mai fie

doar sex? Când devenise relaţia cu ea mai mult decât fusese vreodată cu oricare altă femeie?

Îşi lipi fruntea de uşă. Nu reuşi să audă decât liniştea din cealaltă cameră. Oare adormise? Plânsese? Detestă gândul că ar fi putut-o face să plângă. Merita un bărbat mult mai bun decât el. El ar trebui să plece, s-o părăsească, să declare relaţia încheiată. Casa era deja pe numele ei. Se ocupase de asta înainte de a se duce să-i recupereze calul. De fapt, ea avea tot dreptul să-l dea afară.

Era o femeie care dorea mai mult decât îi putea el oferi. El îi putea cumpăra tot ce îşi dorea. Problema era că nimic din ce îşi dorea ea cu adevărat nu putea fi cumpărat, iar el ştia asta prea bine. De asemenea, ştia că nu avea posibilitatea de a-i dărui ce-şi dorea.

Îşi dori să se strecoare în patul ei, s-o ia în braţe şi s-o strângă la piept. Îşi dori s-o simtă lipită de el, cu capul cuibărit pe umărul lui, cu mâna pe pieptul lui. Încă o dată, doar o singură dată, apoi poate că avea să o elibereze.

Pentru a nu o trezi, deschise încet uşa şi intră în dormitorul ei. Îi simţi imediat absenţa. Era ca şi cum viaţa, respiraţia, bucuria dispăruseră din cameră. Nici nu trebui să se uite pentru a şti că ea nu era în pat. Nu trebui să se uite nici pentru a şti că ea nu mai era în casă.

Dar totuşi se năpusti spre şifonier şi deschise uşa cu atâta forţă, încât aproape că o smulse din balamale. Toate rochiile erau acolo: cea roşie, cea violet, cea galbenă. Toate hainele şi pelerinele.

Toate, cu excepţia hidoasei rochii negre şi a pelerinei negre pe care le purtase când venise.

— Nu!

Fusese un sunet strangulat, un ţipăt de surpriză. Se duse repede la măsuţa de toaletă şi deschise caseta de bijuterii. Toate cele pe care i le dăruise el erau cuibărite pe catifea, sclipind la el în batjocură. Doar cele două piese de la tatăl ei lipseau.

Se simţi de parcă în el ceva ar fi fost sfâşiat. Nu avea să-l părăsească. El nu avea să-i permită.

Se repezi afară din cameră şi coborî grăbit scările.

— Laurence! Laurence!

Undeva, un ceas bătu ora – o dată, de două ori, de trei ori. Era toiul nopţii. Unde ar fi putut să se ducă?

Cu părul ciufulit, cu haina pusă strâmb, Laurence apăru lângă uşa de la intrare exact când Rafe ajunse la ea.

— A cerut Eve să-i fie adusă o trăsură?

— Domnişoara Chambers, domnule? Nu.

Deci plecase pe jos. Unde se ducea?

Ieşi repede pe uşă şi coborî treptele. Nu o zări pe alee. Nu o văzu în umbrele nopţii. Fu cât pe ce să-i strige numele, dar mândria nu-i îngădui, ca să nu afle toată Londra că fusese părăsit din nou.

Capitolul 20

Rafe stătea lângă una dintre ferestrele apartamentului de la club, privindu-i pe oamenii care veneau şi plecau, încercând să nu-şi aducă aminte cât de mult o fascinaseră pe Eve. Să nu se gândească la ea era un efort inutil. Totul îi amintea de ea.

Când mergea prin casă, îi inhala parfumul. Nu mai suporta să stea acolo, nici măcar o clipă. Fiecare cameră păstra amintirea ei.

Îi era la fel de greu să se afle şi la club.

Când boxa cu Mick, se gândea la Evie luând de la el lecţii de autoapărare, în ring.

Când se uita prin salonul de jocuri, îl vedea prin ochii ei.

Când se ducea în biroul lui, regreta că nu-i arătase globul pământesc pe care Tristan îl făcuse pentru el, că nu-i spusese că se temea să-i fie fratelui său recunoscător pentru el. Că, dacă ţinea la ceva, rămânea fără acel ceva. Cea mai bună soluţie era să nu-i pese.

Astfel, era imun la suferinţă.

Atunci, de ce naiba suferea atât de tare? Pe toţi dracii, fiindcă o adora! Acela era motivul pentru care trăia o asemenea agonie, motivul pentru care nu se ocupa de club, motivul pentru care nu-i păsa câţi bani se câştigau, motivul pentru care nu-i păsa că unii îi datorau mai mulţi bani decât ar fi putut să-i dea înapoi în zece vieţi.

Ea nu avea pe nimeni, nu avea unde să se ducă. Totuşi, izbutise să dispară precum fumul luat de un vânt capricios. Dacă n-ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut că fusese o plăsmuire a imaginaţiei lui bolnave.

Trebuia s-o lase în plata Domnului, să nu-şi mai facă griji pentru ea. Ea luase decizia aceea. Ea plecase.

Dar făcuse asta fără să ştie ce simţea el cu adevărat. Plecase deoarece crezuse că el nu ţinea la ea.

Ce ticălos era!

N-ar fi murit dacă i-ar fi spus că ţinea la ea.

Scoase moneda din buzunar, o studie, îşi aminti cât de caldă fusese când tatăl lui i-o pusese în palmă. Nu credea în soartă şi în noroc. Credea că un om le crea pe amândouă, uneori din nimic.

Răsuci moneda o dată, de două ori, de trei ori. Nu avea să joace jocul ei prostesc. Dar avea să dea cu banul. Cap însemna s-o lase în pace. Pajură însemna s-o caute.

O aruncă, urmărind-o cum ajunse răsucindu-se în punctul cel mai înalt, după care începu să cadă. El ajunsese deja la jumătatea drumului spre uşă când moneda zornăi pe duşumea. Îşi dăduse seama cu toată fiinţa lui că nu conta pe ce parte cădea banul.

Avea s-o caute până avea să-i dea de urmă sau până avea să-şi dea duhul.

Coborî grăbit scările şi se îndreptă spre uşa din spate. Nu era foarte sigur de unde să înceapă. Presupuse că din mahala. Cu siguranţă, ea nu s-ar fi întors la Wortham, şi, dacă ar fi avut alt loc unde să găsească adăpost, n-ar fi rămas la el în prima noapte.

El îi spusese unde să-şi vândă bijuteriile. Îi arătase unde să caute adăpost. Da, cu mahalaua trebuia să

înceapă. Probabil acolo se dusese.

Ieşi din club, încuie uşa în urma lui şi trecu pe lângă grajduri. Îşi trimisese trăsura acasă, pentru că nu avusese de gând să se întoarcă acolo. Era un loc cumplit fără ea. Micile lucruri legate de Eve îi aduseseră o mare încântare. Nimeni nu-l fascinase vreodată aşa cum o făcuse ea.

Coti pe o alee, intenţionând să ajungă pe cea mai apropiată stradă, de unde să ia o birjă, dar şase vlăjgani îl înconjurară. Nu avea nici timp, nici chef pentru asemenea prostii.

— Dacă vreţi să vă fie bine, vă daţi la o parte şi mă lăsaţi să-mi văd de drum.

— Iar dacă tu vrei să-ţi fie bine, semnezi actele prin care îmi dai clubul înapoi.

Rafe văzu cum oamenii se dădură la o parte, iar Dimmick apăru printre ei, şi, cu toate că lumina era slabă, constată clar că era la fel de urât ca întotdeauna.

— A, Dimmick, auzisem eu că n-ai murit.

— A trebuit să mă dau la fund un pic. Am găsit un tip cam de dimensiunile mele, i-am zdrobit faţa, l-am îmbrăcat în hainele mele şi am lăsat peştii să-l ciugulească niţel. Apoi, am plătit un om cumsecade să spună: „Vai, Dumnezeule, ăsta-i Dimmick!” Poliţaii nu-şi bat prea mult capul cu de-alde noi. Dar acum m-am ridicat din morţi şi-mi vreau clubul înapoi. Şi casa ta simandicoasă. Asta o să acopere dobânda.

Stomacul lui Rafe se strânse la gândul că Dimmick ar putea să se plimbe prin casa care îi aparţinea lui Eve. Şi Dumnezeu să-i ajute pe servitori dacă Dimmick îl recunoştea pe vreunul dintre ei. Unii îi datoraseră bani, iar Rafe ar fi trebuit să-i omoare. În schimb, le oferise nume noi şi un loc unde să trăiască fără a mai fi nevoiţi să-şi încrucişeze drumurile cu ale unui om care le dorea răul.

— Mă tem că ambele proprietăţi îmi plac prea mult pentru a mă despărţi cu uşurinţă de oricare din ele. Şi, fiindcă ştiu cum procedezi, află că, după moartea mea, clubul îi va aparţine lui Mick. Totul este semnat şi parafat.

Avocatul meu are testamentul şi actele proprietăţii.

— Îmi pare rău să aud asta. În regulă, băieţi, ştiţi ce aveţi de făcut.

Aceştia se năpustiră, iar pumnii începură să zboare. Rafe se bătu cu ei cât de mult putu. Cel puţin unul, poate chiar doi se prăbuşiră, dar erau bătăuşi experimentaţi, aşa că, în curând, fu înfrânt şi se pomeni zăcând pe jos. Dimmick se lăsă pe vine lângă el.

— Într-un fel sau altul, îmi vei da ce doresc.

În timp ce era săltat în picioare, Rafe gândi: „Nu, nu-ţi voi da. Fiindcă asta ar însemna să apară posibilitatea să afli de Eve”.

*

Se pomeni într-o încăpere goală dintr-o clădire mare. Probabil un depozit. În fiecare clipă se auzeau zgomote – paşi târşâiţi, mormăieli, respiraţii, lipăit de şoareci. Rafe era legat de un scaun, o funie strângându-i pieptul, braţele şi picioarele. Mâinile îi erau libere, aflându-se pe o masă joasă. Pe ea se găseau un toc, o călimară şi un teanc de foi.

— Acum, începu Dimmick, o să scrii un nou testament, prin care îmi laşi clubul. În schimb, vei avea parte de o moarte rapidă. Ştii bine că îţi pot oferi una lentă şi dureroasă.

Rafe se uită în jur, evaluând situaţia în care se afla. Şase bărbaţi îl înconjurau. Unul avea în mână un ciocan mare. Ştia pentru ce era. Dacă s-ar fi putut elibera, probabil i-ar fi doborât pe doi dintre ei, dar pe toţi şase era greu de crezut. Aproape că râse. Când devenise atât de optimist încât putea crede că era posibil să iasă ceva bun din asta? Optimismul era de competenţa lui Eve. Regretă enorm că nu avea s-o mai vadă niciodată. Măcar o singură dată. Să se uite în ochii ei, să-i vadă zâmbetul, să-i spună… Hristoase, era un moment de-a dreptul nefericit pentru a-şi da seama că o iubea.

Şi că o iubea de ceva vreme. Mare parte din viaţa lui,

se străduise din răsputeri pentru a se asigura că nimic nu conta. Ea conta. Ea era tot ce conta.

Când ea plecase, el pierduse o parte din sine, probabil singura parte care valora ceva.

Îşi ridică mâna dreaptă şi îşi flutură degetele cât de mult îi permise funia care îi săpa în carne. Dimmick puse tocul mai aproape de el. Rafe îl luă, îl cufundă în călimară, apoi puse vârful peniţei pe hârtie şi privi cum cerneala se întinse încet. Îşi ridică privirea şi îi făcu cu ochiul lui Dimmick.

— Nu cred că o voi face.

— În regulă. Charlie, zdrobeşte-i mâna stângă.

— Dar mereu mă pui să le zdrobesc mâna importantă, mâna cu care scriu.

— Foloseşte-ţi capul. Are nevoie de ea ca să scrie.

— A, înţeleg. Bine.

Doi bărbaţi se apropiară. Unul îşi petrecu braţul pe după gâtul lui Rafe şi îi ridică bărbia, în vreme ce al doilea îl apucă de încheietura stângă, ţinându-i-o astfel încât mâna să-i fie întinsă pe masă. Rafe îşi aminti cum fusese prima dată când Dimmick îi ceruse să zdrobească mâna cuiva.

— Zdrobeşte-i mâna sau îţi rup eu braţul.

Rafe îi zdrobise mâna omului. Nu uitase niciodată sunetul osului rupt şi nici ţipătul de durere al bărbatului. Mâna nu i se vindecase bine, ceea ce îl făcea să fie unul dintre cei mai ineficienţi valeţi din toată Londra.

Privirea lui Rafe rămase aţintită în ochii lui Dimmick. Dacă izbutea să scape, urma să aibă grijă ca Dimmick să fie spânzurat. Legal. Astfel sigur nu avea să se mai scoale din morţi.

Cu coada ochiului, văzu ciocanul ridicându-se. Se încordă…

Durerea incomensurabilă îi străbătu tot trupul. Dori să fie stoic, dar nu reuşi să-şi reţină ţipătul gutural. Cei doi bărbaţi îi dădură drumul. Respirând anevoie, se uită urât la Dimmick, care zâmbea satisfăcut.

— Acum, scrie-ţi testamentul, altfel o să-l pun să te

lovească iarăşi, până îţi face osul fărâme.

— Va fi… puţin cam greu. Vezi tu, eu sunt stângaci.

Auzi urletul lui Dimmick, văzu ciocanul în mâna lui cărnoasă, îl văzu căzând…

Durerea îl cufundă în bezna cea mai adâncă.

*

Evelyn se gândi că ar fi trebuit să-i fie foame, mai ales că masa de seară pusă în faţa ei era una dintre cele mai deosebite pe care le văzuse vreodată, dar nimic nu avea gust. Luă îmbucături minuscule pentru că erau mai uşor de înghiţit.

— Nu e pe gustul tău? întrebă Mary. Îi pot cere bucătăresei să prepare altceva.

Evelyn îi zâmbi.

— Nu mi-e foame. Asta-i tot. Aţi fost atât de buni cu mine.

O primiseră în noaptea în care plecase de la Rafe. Nu ştiuse unde altundeva să se ducă, dar aflase mai devreme că ducesa era extrem de miloasă. O ţinuse în braţe pe Evelyn cât plânsese şi suspinase. Nu-l judecase pe Rafe, ci doar spusese că ea avusese dreptate să plece.

Dar, dacă acesta era adevărul, atunci de ce o durea atât de tare? De ce şedea în dormitorul ei şi se uita pe fereastră la casa de dincolo de zid, sperând să-l zărească pe Rafe? Oare el se simţea bine? Oare îi era câtuşi de puţin dor de ea?

Uneori, se gândea să se întoarcă la el, dar îşi dorea mult mai mult decât putea el să-i ofere. Tânjea după nişte lucruri esenţiale, care nu puteau fi cumpărate – iubire, o familie, fericire.

Suferise prea mult timp. Era vremea să meargă mai departe.

— Nu pot să mai profit de voi. M-am gândit ca mâine să încep a-mi căuta de lucru.

Cât timp stătuse acolo? Nici chiar trecerea zilelor şi a

nopţilor nu mai avea vreo însemnătate.

— Te vom ajuta să-ţi găseşti ceva. Ce ştii să faci?

Înainte de a apuca să-şi înşire puţinele ei talente, uşa sufrageriei se deschise năvalnic, parcă împinsă de o furtună, iar Tristan Easton intră şi anunţă fără niciun preambul:

— Cred că Rafe are necazuri.

Ducele se ridică atât de repede şi cu o asemenea forţă, încât masa se zgâlţâi.

— De trei zile, nu a mai ajuns la club sau acasă. Nimeni nu ştie unde se află.

Groaza şi un presentiment cumplit o copleşiră pe Eve.

— Nu îi stă în fire să nu treacă pe la club.

— Ai idee unde ar putea fi?

Ea clătină din cap.

— Clubul este singurul lucru de care îi pasă.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta, rosti ducele, iar privirea din ochii lui îi spuse că el credea că ea era importantă pentru Rafe.

N-avea de gând să-l contrazică în clipa aceea.

— Crezi că e posibil să se fi dus la Pembrook?

— Mi se pare improbabil, zise ea, dar totuşi nu cred că îl cunosc chiar atât de bine.

— Am fost acolo, rosti Tristan. Când eu şi Anne ne-am despărţit. M-a ajutat să mă împac cu trecutul, dar nu sunt sigur că demonii lui Rafe se află la Pembrook.

— Dacă demonii lui se află undeva, atunci acel loc este casa de copii sau St. Giles, spuse Evelyn. Laurence s-ar putea să ştie. A încercat să-l omoare cândva.

— Majordomul lui a încercat să-l omoare? întrebă ducele. Ce naiba a fost în mintea lui de l-a angajat pe individ să se ocupe de casa lui?

— Nu contează, zise Lord Tristan. O să discut încă odată cu el.

Evelyn se ridică iute.

— Vin cu tine.

În timp ce se îndreptă împreună cu Tristan şi cu

ducele – care insistase să meargă şi el –, spre casa de alături, se gândi că lui Rafe nu i-ar plăcea ca fraţii lui să afle adevărul despre viaţa pe care o dusese el cât ei fuseseră plecaţi. Dar, dacă avea necazuri, ei îl puteau ajuta, iar asta era tot ce conta. Să-l găsească, să se asigure că era teafăr.

Nu ştia de ce îi păsa atât e mult. Da, îi păsa. Din cauza acelui mic adevăr iritant că îl iubea în ciuda asprimii, a zidurilor, a distanţării. Era un om mai bun decât se credea. Îl întrezărise câteodată pe acel om.

Când ajunseră, nu se osteni să bată la uşă, ci intră de parcă ar fi fost casa ei. Laurence apăru pe o uşă, se opri brusc şi zâmbi.

— Domnişoară Chambers, v-aţi întors! Stăpânul se va simţi uşurat. Îi voi trimite vorbă la club.

— Nu-i acolo, rosti Tristan. A plecat de la club acum două nopţi. Mai devreme, mi-ai spus că nu l-ai mai văzut de trei zile.

— Da, aşa este. Nu a mai dat pe-aici, dar asta nu-i ceva neobişnuit, înainte ca domnişoara Chambers să vină, trecea şi o lună fără să îl vedem aici.

— Deci, dacă nu este nici la club, nici aici, începu ducele, unde ar putea fi?

Laurence clătină din cap.

— N-are unde în altă parte să fie. Poate în St. Giles. Dar n-ar sta mult acolo. Are oroare de locul acela.

— De unde să începem căutările?

Laurence ezită, fără îndoială ca urmare a legăturii îndelungate cu un om care avea secrete. Evelyn îi adresă un zâmbet încurajator.

— Laurence, ar trebui să-i răspunzi ducelui. El şi Lord Tristan sunt fraţii domnului Easton.

— A, da, văd asemănarea.

— Spune-i ce ştii.

— Ar putea fi oriunde în St. Giles. O să-i trimit pe servitori, să vedem ce pot descoperi.

— Nu-i nevoie, rosti ducele. Ne ducem noi acolo, chiar acum.

— Cu tot respectul, Excelenţă, dar cunoaşte-ţi mahalaua St. Giles?

— Am mai trecut pe-acolo, da.

— Noi, toţi, am trăit acolo. Dacă e ceva în neregulă, ne vom da seama.

— Toţi sunteţi din St. Giles? întrebă Evelyn deloc mirată să descopere că Rafe îi luase în casa lui.

— Da, domnişoară. Aş putea îndrăzni să sugerez că ar trebui să discutaţi şi cu Mick, de la club? El a rămas ceva mai apropiat decât mine de lumea de-acolo.

— Mulţumim pentru sfat, Laurence, spuse Evelyn. Îl vom urma.

— Hai să mergem la clubul lui, rosti ducele întorcându-se spre uşă.

Evelyn se răsuci pe călcâie pentru a-l urma.

— Domnişoară?

Evelyn se întoarse înapoi spre Laurence.

— El şi-a petrecut o mare parte din viaţă supravieţuind pe acele străzi. Nu poţi reuşi asta fără să-ţi faci duşmani, dar nu e omul care să se dea bătut cu uşurinţă.

— Eşti de acord cu Lord Tristan, crezi că are necazuri?

— Dacă nu este la club, mă tem că da. Dar o să-l găsim, într-un fel sau altul.

Ea nu dori să se gândească la faptul că „altul” însemna să-l găsească mort.

*

— A dispărut?

Aflată în balcon împreună cu ducele şi cu Lord Tristan, Evelyn privi cum Mick, managerul clubului Rakehell, îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită urât la ei, de parcă ei ar fi fost de vină pentru dispariţia lui.

Tristan îi spuse ce aflaseră de la Laurence. Mick înjură în surdină.

— Este adevărat că niciodată nu lipseşte mult de-aici.

Dar în ultima vreme a fost plecat mai mult decât de obicei, aşa că nu mi-am făcut griji. Ar trebui să-l cercetaţi pe Lord Wortham.

— Ce legătură poate avea fratele meu cu treaba asta? întrebă Evelyn.

— Într-o noapte, l-a înjunghiat în salonul de jocuri, în faţa tuturor.

Ea se holbă la el.

— Poftim? Nu! Rafe mi-a spus…

Închise strâns ochii, amintindu-şi exact conversaţia.

„— Spune-mi că n-a fost el.

— N-a fost el".

Ea scoase o înjurătură foarte nepotrivită pentru o lady, iar, când deschise ochii, văzu că toţi bărbaţii se holbau la ea de parcă până atunci crezuseră că femeile erau incapabile să rostească obscenităţi.

— Nu a pomenit numele bărbatului. Doar l-a numit idiot. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Are o părere foarte proastă despre Geoffrey.

— Pe care acesta o merită cu vârf şi îndesat, rosti Mick. Deşi nu înţeleg nici în ruptul capul cum de a avut Wortham curajul să facă asta. Un om mai laş n-am întâlnit niciodată.

— Poate că altcineva este responsabil pentru îndrăzneala lui bruscă, spuse Keswick. Am de gând să schimb câteva vorbe cu el şi să aflu.

*

În timp ce Evelyn îl urmă pe Manson prin coridor, cu Tristan şi ducele în spatele ei, fu uimită de cât de diferită i se părea casa. Cândva, o considerase „acasă", dar îşi dădu seama că tatăl ei o făcuse să fie un cămin, nu pereţii, portretele, mobila şi bibelourile – deşi acestea din urmă păreau a fi semnificativ mai puţine. Se întrebă câte obiecte vânduse Geoffrey pentru a-şi achita datoriile.

Când intrară în bibliotecă, Geoffrey ţâşni de pe scaun

şi se grăbi să ocolească biroul.

— Excelenţă, Lord Tristan, ce surpriză neaşteptată!

Ea nu putu să nu remarce că el o ignorase.

— O cunoşti pe domnişoara Chambers, nu-i aşa? îl întrebă ducele. Faţa lui Geoffrey deveni stacojie.

— Da, desigur.

— Ai fi nepoliticos dacă nu ai saluta-o şi pe ea.

El dădu neglijent din cap.

— Domnişoară Chambers.

— Domnule. Îmi permit să spun că nu arăţi deloc bine.

Slăbise foarte mult, la fel cum i se întâmplase şi ei după moartea tatălui său. Tenul lui avea o paloare nesănătoasă. Semiluni întunecate i se formaseră sub ochi.

— Excelenţă, cu ce vă pot fi de folos? întrebă el ignorând-o din nou.

— Am aflat recent că l-ai atacat pe Lord Rafe cu un cuţit.

Deşi s-ar fi zis că era imposibil, Geoffrey păru şi mai dărâmat. Bobiţe de sudoare îi apărură brusc pe frunte.

— El m-a provocat.

— Atât de grav încât să-l ucizi?

— A fost…

Se întoarse cu spatele la ei, mâna tremurându-i când şi-o trecu prin părul blond.

— Ce-a fost? îl îmboldi Tristan.

— A fost o neînţelegere nefericită.

— Unde este el? vru ducele să ştie.

Geoffrey se răsuci înapoi, cu o expresie mirată pe chip.

— Habar n-am. Dimmick nu-mi face confidenţe.

Evelyn tresări şi făcu un pas în faţă.

— Ce ştii de Dimmick?

— Cine este Dimmick? o întrebă ducele.

— A fost proprietarul clubului înaintea lui Rafe, îi spuse ea. Parcă era mort.

— Dacă a fost, s-a ridicat din mormânt, rosti el cu atâta superioritate, de parcă era mândru că ştia ceva ce ea

nu ştia.

— Ce legătură ai tu cu el? întrebă Tristan pe un ton ameninţător. Geoffrey făcu un pas îndărăt de parcă ar fi fost în primejdie.

— Eu… am împrumutat nişte bani de la el.

— Cât de mulţi?

— Prea mulţi. M-a ameninţat că mă omoară. Trebuie să înţelegeţi… că acesta-i motivul…

— Motivul pentru ce, Geoffrey? întrebă ea apropiindu-se până când picioarele lor aproape că se atinseră. Are Dimmick vreo legătură cu faptul că l-ai înjunghiat pe Rafe?

— Trebuia să-l omor. Dacă reuşeam, datoria mi-ar fi fost ştearsă.

— Ai vrut să-l omori pentru că datorai bani?

— Fie murea el, fie muream eu. Tipul ăsta, Dimmick, este foarte periculos.

— Ticălosule!

Fără a se gândi sau a plănui, cu furia urlând prin ea, îşi strânse pumnul aşa cum o învăţase Rafe şi îl lovi în faţă pe Geoffrey. Acesta se prăbuşi ca un copac tăiat, cu sângele ţâşnindu-i din nas.

Lord Tristan se lăsă într-un genunchi lângă Geoffrey.

— Se pare că i l-ai spart, scumpo.

— Şi acum ce facem? Cum îl găsim pe Rafe?

— Îl luăm cu noi la clubul Rakehell. S-ar putea să ne dea un indiciu pe care Mick să-l înţeleagă.

*

— Nu ştiu unde să-l găsesc pe Dimmick, nu ştiu cum să iau legătura cu el. Tipul apare când vrea el, scânci Geoffrey, vocea auzindu-i-se de parcă se ţinea de nas.

Era roşu şi inflamat, iar Evelyn observă că ochii i se învineţeau. Se gândi că ar trebui să-i pară rău, dar nu simţea decât dorinţa de a-l lovi din nou.

Se aflau la club, în biroul lui Rafe. Geoffrey şedea pe un scaun, iar Mick şi cei doi fraţi ai lui Rafe se uitau urât la

el.

— Auzisem că Dimmick n-a murit, spuse Mick. Dar n-am vrut să cred că zvonul e adevărat. Îi poartă pică lui Rafe. Este posibil să fie responsabil pentru dispariţia lui.

— Cum îl găsim? întrebă Evelyn.

— Nu vă faceţi griji. Am cei mai buni informatori din lume. Pe aici, domnişoară Chambers, domnilor.

Lăsându-l pe Geoffrey unde se afla şi cu un zdrahon supraveghindu-l din prag, Mick îi conduse afară din birou, spre balconul unde fuseseră mai devreme. Întinse mâna şi trase de şnurul unui clopoţel. Toată activitatea de jos încetă. Toţi îşi ridicară privirile.

— Domnilor, trebuie să vă rog să plecaţi. Trebuie să facem puţină curăţenie. Când vom deschide din nou, toate datoriile vă vor fi fost şterse. Dar trebuie să plecaţi acum, cât mai repede posibil.

Se auziră câteva mormăieli din salon, dar, curând, nu mai rămaseră acolo decât cei care lucrau la club.

— În regulă, atenţie la mine! rosti Mick. Se pare că domnul Easton a dispărut. Duceţi-vă în St. Giles şi vedeţi ce puteţi afla. Anunţaţi-mă de îndată ce aflaţi ceva, îndeosebi orice legat de un individ pe nume Dimmick. Mulţi dintre voi îl cunosc, alţii nu. Cei care nu-l cunosc să fie recunoscători pentru asta. Daţi de veste că există o recompensă de cinci sute de lire pentru oricine ne poate spune exact unde poate fi găsit domnul Easton. Asta-i tot. Plecaţi!

Toţi cei de jos se îndreptară grăbiţi spre uşi.

Mick se întoarse spre cei din balcon.

— Ar trebui să funcţioneze. Bănuiesc că vom afla ceva până în zori.

— Sunt toţi din St. Giles? întrebă Evelyn.

— Absolut toţi. El întotdeauna îi ia pe cei mai înfometaţi, pe cei mai murdari, pe cei mai răi şi le oferă ceva mai bun. Nu e niciun suflet aici care n-ar fi pierit dacă n-ar fi fost el.

— Îl cunoşti pe fratele meu de mult timp, spuse ducele mai degrabă ca pe o afirmaţie decât ca pe o

întrebare.

— De pe vremea când eram un ţânc care se lupta să supravieţuiască pe străzi. Nu avea deloc răbdare cu mine, îmi tot zicea să dispar, să-l las în pace. Dar era mereu acolo, cu pumnii pregătiţi, când am început să fiu hărţuit. M-a învăţat cum să-mi ridic pumnii şi cum să dau o lovitură zdravănă. Când mă durea burta de foame, îmi dădea câte ceva de mâncare, chiar dacă era tot ce avea. Fratele dumneavoastră are inima înconjurată de un zid de piatră, dar, dincolo de acea piatră, se află un om mult mai bun decât îşi dă el seama. Mă duc să-l caut, iar, dacă Dimmick e vinovat de dispariţia lui, Dumnezeu să-l ajute pe Rafe, după care Dumnezeu să-l ajute pe Dimmick când voi pune mâna pe el.

— Va trebui să stai la coadă, rostiră ducele şi Lord Tristan la unison.

*

Îl lăsaseră legat strâns cu funii. Fără mâncare, fără apă, fără vreo alinare. Nu-şi dădea seama cât trecuse. Zile, săptămâni. Timpul nu însemna nimic. Singurul lucru de care era conştient era permanenta durere agonizantă din mână.

Veniră să-l ia, îl duseră înapoi în acea încăpere aproape goală, îl aşezară pe scaunul de la masă, îl legară de el. Numai că, de data aceea, şi Dimmick stătea la masă, scriind ceva pe o coală de hârtie.

— După ce termin, o să semnezi cât de bine poţi, rosti Dimmick. Iar apoi iadul tău se va sfârşi.

Rafe se îndoia de asta. Nu înnebunise din cauza faptului că fusese legat. Pur şi simplu, îşi imaginase că erau braţele lui Eve care îl strângeau la pieptul ei, iar ea îi şoptea cuvinte de încurajare. „Totul va fi bine, totul se va termina cu bine!”

Minciuni. Un bărbat poate supravieţui cu minciuni. La fel şi un băiat.

— Ai uitat deja că eu scriu cu stânga?

— Eu nu uit nimic. N-am uitat cum m-ai şantajat. Îşi ridică privirea şi se uită direct la Rafe, cu un ochi închis, iar cu celălalt privind dur şi acuzator. N-am uitat cum i-ai întors pe băieţii mei împotriva mea. Chiar şi cei care îmi datorau bani au încetat să se teamă de mine, gândindu-se că îi protejezi.

Rafe n-ar fi mers chiar atât de departe încât să spună că a protejat pe cineva. Nu-i suporta pe hărţuitori, iar Dimmick fusese cel mai rău dintre ei. Faptul că îl subminase pe nenorocit îi provocase o mare satisfacţie. Acela era motivul pentru care le făcuse o ofertă mai bună celor de care depindea Dimmick. Nu o făcuse pentru ei, ci pentru propriul avantaj. Totul era mereu legat de el. Lumea lui se învârtea în jurul său.

Până când apăruse Eve. Atunci, centrul lumii lui se modificase, aproape făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Dimmick începu din nou să scrie.

— Eu, Rafe Easton, pe deplin sănătos la minte şi la trup, las moştenire incontestabilă… Cum se scrie „incontestabilă”?

Dimmick îşi ridică din nou privirea spre el. Rafe se uită la el fără să spună nimic. Dimmick suspină profund.

— Eşti un tip încăpăţânat. Charlie, ciocanul!

— I… începu Rafe, n-c-o-t-e-s-t-a-b-i-l-a.

— Mulţumesc frumos.

Rafe speră că Mick sau vreun avocat aveau să descopere cuvântul scris greşit, dându-şi astfel seama că nu Rafe scrisese testamentul. Era posibil să nu observe, dar cine ştie…?

— Incontestabilă lui Angus Dimmick dreptul de proprietate asupra clubului Rakehell…

Rafe îşi dădu vag seama că în apropiere se stârni agitaţie, că o uşă fu spartă, că se auzea ropot de picioare care alergau. Aerul se umplu brusc de ţipete şi urlete. Dimmick se ridică clătinându-se, iar o siluetă înceţoşată se năpusti asupra lui şi îl înşfăcă de gât.

— Ai îndrăznit să-i faci rău fratelui meu?

Sebastian? Ce naiba căuta acolo? Oare durerea îl făcea să aibă halucinaţii? Oare totul era un vis?

Văzu cum Sebastian îl doborî pe Dimmick şi începu să-l lovească aşa cum Rafe îşi dorise să o facă din clipa în care se pomenise legat.

— O, Dumnezeule! Ajutaţi-mă să scot funiile astea. Repede! Repede!

Brusc, o văzu pe Eve îngenuncheată lângă el, mângâindu-i faţa.

— Iubitul meu, ţi le scoatem imediat!

— Eve, şopti el cu glas răguşit.

— Sunt aici.

Mick şi Laurence tăiau funiile. El simţi cum strânsoarea slăbi, simţi că în sfârşit putea respira din nou. Când mâna teafără îi fu eliberată, cuprinse chipul ei.

— Vreau să te fac să râzi, Evie.

— Nu sunt foarte sigură că tu înţelegi ce înseamnă asta. Nu aşa se face. O, Dumnezeule, mâna ta! Este atât umflată şi de vânătă. Trebuie să te ducem la un doctor.

— Mai târziu. Întâi, trebuie să afli că te iubesc, Evie. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să-ţi dăruiesc copiii şi familia pe care ţi le doreşti atât de mult.

— Te doare, Rafe. Sărmana ta mână! Nu ştii ce vorbeşti.

— Ştiu exact ce vorbesc. Am vrut să-ţi spun mai demult. Dar nu te-am găsit.

Ochii ei se umplură cu lacrimi. Pentru că răspunsul ei avea să fie nu sau da?

— Sebastian, opreşte-te! îi ceru Tristan, iar Rafe se uită şi văzu cum acesta încerca să ferească trupul inconştient al lui Dimmick de pumnii fratelui său. O să-l omori.

— Ai impresia că-mi pasă câtuşi de puţin? Ai văzut ce i-a făcut lui Rafe?

— Rafe trăieşte. Asta-i tot ce contează.

Sebastian se lăsă să cadă pe duşumea.

— Nu-i tot ce contează. Treaba mea e să am grijă de

Rafe, să am grijă de tine şi de Rafe. N-am făcut-o cu cincisprezece ani în urmă. Pentru Dumnezeu, acum ar trebui să fiu în stare!

Rafe nu-şi dorea decât s-o ia pe Evie în braţe, s-o sărute cu patimă, iar apoi s-o ducă undeva unde puteau să fie singuri. Însă în ultimele zile se gândise mult, pentru că nu avusese altceva de făcut decât să se gândească. Se ridică pe picioarele sale slăbite şi se îndreptă spre fraţii lui, care stăteau pe jos lângă Dimmick.

Sebastian îşi ridică privirea spre el.

— Îmi pare rău, Rafe.

— N-am nevoie să îmi porţi de grijă.

— Rafe…

— Ascultă ce am de zis. N-am nevoie să îmi porţi de grijă. Pentru că sunt perfect capabil să am singur grijă de mine. Chiar dacă m-ar fi ucis, ar fi fost în condiţiile mele. Cu ani în urmă, n-ai avut de ales, a trebuit să mă părăseşti. Am ştiut mereu. Asta nu face ca lucrurile să fie mai acceptabile, dar aşa a fost să fie. Pentru că n-ai fost lângă mine să mă cocoloşeşti, am izbutit să realizez ceva în viaţa mea, să devin cineva, cineva de care nu sunt întotdeauna mândru…

— Cred că ar trebui să reconsideri asta, rosti Tristan. Partea cu mândria. Cum crezi că te-am găsit?

Rafe nu avusese timp ca să se gândească cum de ştiuseră că fusese răpit, de către cine şi unde se afla. Fraţii lui nu cunoşteau la fel de bine ca el partea întunecată a Londrei.

Tristan arătă cu bărbia spre un loc din spatele lui Rafe.

— Ai oameni foarte loiali.

Rafe se răsuci şi fu surprins de ce văzu. Servitorii lui, personalul de la clubul Rakehell – toţi se aflau acolo, fiecare bărbat şi fiecare femeie. Iar Evie era în apropiere, la o oarecare distanţă de ei, dar făcând parte dintre ei. Însă însemnând mult, incomparabil mai mult.

Ea îi zâmbi cu blândeţe.

— Am ştiut că ne vor ajuta să te găsim.

El nu se simţise niciodată atât de copleşit. Nu mai avusese niciodată senzaţia că se fărâma ceva în el. Nu mai plânsese din noaptea în care fusese lăsat la casa de copii, dar, în clipa aceea, simţea ceva fierbinte formându-se în gâtul lui.

Tristan îl bătu pe spate.

— Se pare că nu eşti atât de singur precum ai crezut întotdeauna.

— Dumnezeule, Rafe, mâna ta! exclamă Sebastian.

— Se va vindeca. Tu şi Tristan aţi suferit şi mai mult.

Şi, pentru prima dată în viaţa lui, îşi dădu seama că poate chiar aşa era.

Mick şi Laurence se apropiară de ei.

— Ce facem cu viermele ăsta? întrebă Mick.

— Duceţi-l la Scotland Yard şi predaţi-l inspectorului Swindler. Spuneţi-i că, mâine sau poimâine, o să trec să-i dau nişte informaţii.

Rafe îl cunoştea pe James Swindler pentru că şi acesta crescuse pe străzi. Ştia că îi putea încredinţa jurnalul în care notase activităţile lui Dimmick.

— În regulă. Dar cu băieţii lui ce facem? Ca de obicei?

Rafe îi privi pe amărâţii oameni ai lui Dimmick. Ştia ce însemna să te înhăitezi cu cine nu trebuia.

— Puneţi-i să aleagă între a munci în casă şi a lucra la club.

După ce Mick şi Laurence plecară să îndeplinească ordinele, punând ca Dimmick să fie luat de-acolo, Rafe îşi îndreptă atenţia spre Eve. Ea rămăsese în acelaşi loc, studiindu-l.

Sebastian îşi drese glasul.

— Eu şi Tristan vă aşteptăm afară.

Aşa cum el îi aşteptase cândva. Doi ani lungi, în care se întrebase dacă nu muriseră. În cei zece de dinainte, nici nu-i trecuse prin minte că nu avea să-i mai vadă vreodată. Dar ultimii doi, în care îi aşteptase, fuseseră cei mai lungi din viaţa lui.

În cele din urmă, rămaseră doar el şi Eve.

— Am vorbit serios mai devreme, îi spuse el. Vreau să mă însor cu tine. Făcu un pas spre ea. Ştiu că nu te merit şi că nu voi putea fi niciodată genul de om care să merite…

— Vreau să te ţin în braţe, îl întrerupse ea.

El simţi că îi explodează pieptul.

— Dumnezeule mare, Evie, vreau să mă ţii în braţe. Dar mai mult decât asta, iubito, vreau să te ţin eu în braţe. Îmi doresc cu disperare.

În clipa următoare, braţele ei îl cuprinseră pe după gât, iar ea plângea la pieptul lui. Aproape că îi frânse inima. De când avea iarăşi inimă? O cuprinse în braţe.

— O, Evie, iubito, nu plânge.

— Mi-a fost atât de teamă că ai murit!

— Sunt mult prea ticălos ca să mor tânăr, aşa că, dacă te măriţi cu mine, va fi pentru foarte multă vreme.

Ea se desprinse puţin de trupul lui.

— Ştii că de fapt doar îmi dai iluzia că am de ales, nu-i aşa? Cum să nu mă mărit cu tine când te iubesc atât de mult?

El se simţi de parcă ea ar fi luat ciocanul şi l-ar fi izbit în piept. Nicio femeie nu-l iubise vreodată.

— Mai spune o dată.

— Te iubesc şi, da, mă mărit cu tine.

El îi acoperi gura cu a lui. „Curând”, gândi el. „Foarte, foarte curând”. Înainte ca ea să se poată răzgândi.

Capitolul 21

În sala de box era mai mult întuneric decât lumină, dar în fond aşa era de obicei. Cea mai mare parte a luminii era concentrată asupra ringului unde se afla Lord Ekroth, care se uita la bărbaţii din jurul spaţiului delimitat de funii.

Rafe aranjase această întâlnire şi îl invitase pe Ekroth în ring. Păruse că acesta avea să refuze, dar Mick îl împinsese uşurel şi ridicase frânghia. Mâna lui Rafe era

imobilizată în aţele, fiind departe de a fi complet vindecată, dar cu dreapta putea lovi la fel de zdrobitor ca de obicei.

Se întrebă dacă Ekroth recunoscuse grupul de bărbaţi de pe margine. Dacă vreunul dintre ei îşi dăduse seama care era rostul acelei lecţii anume.

— Nu ne mai ţine în suspans, Easton. Ce înseamnă toate astea? întrebă Ekroth.

— Lord Rafe.

— Pardon?

— Nu Easton, ci lord Rafe Easton. Aşa ar trebui să mi te adresezi.

— N-am crezut că îţi pasă de titlul nobiliar pe care l-ai moştenit.

— M-am răzgândit. Aşa că, pe viitor, toată lumea mi se va adresa cu titlul pe care l-am moştenit de la tatăl meu.

— Foarte bine. Consideră că-i ca şi făcut.

— Splendid. Acum, să trecem la chestiuni mai importante. Ştiţi ce avem cu toţii în comun?

Cei din sală se uitară unii la alţii. Unii se foiră. Alţii clătinară din cap. Câţiva îşi feriră privirile.

— Cu toţii aţi fost la Wortham în seara în care a decis s-o trimită pe fata contelui pe calea pierzaniei.

— Şi tu ai fost acolo, rosti Ekroth acuzator.

— Da, am fost şi ştiu foarte bine ce aţi plănuit pentru femeia care îmi va deveni soţie. Iar asta mă deranjează. Mă deranjează foarte tare. Aşa că, domnilor, în seara asta vă dau de ales: fie datoriile pe care le aveţi la mine ajung la scadenţă, iar poziţia voastră în societate este distrusă, fie aveţi grijă să se afle – fără a intra în detalii – că Wortham e nedemn de fiica, sora sau verişoara oricărui bărbat. Vă veţi asigura că ajunge să fie dispreţuit, considerat un gunoi şi că toată lumea importantă îi va întoarce spatele. Dacă faceţi asta, datoriile pe care le aveţi la mine vor fi şterse, domnilor. Cu excepţia lui Ekroth.

— Dar cu mine ce-ai?

— Cu tine, lucrurile stau altfel. Ai vrut să-ţi pui mâinile pe ea, s-o umileşti, s-o distrugi cu atingerea ta scârboasă,

fără să oferi nimic în schimb.

— Am oferit cinci sute de lire.

— Ea este nepreţuită.

Ekroth îşi înălţă bărbia.

— Atunci, milord, la ce te-ai gândit ca să fim chit?

— M-am gândit să te bat măr.

*

Geoffrey Litton, conte de Wortham, intră frustrat în biblioteca lui. Aceea ar fi trebuit să fie ziua în care totul să revină la normal. În după-amiaza aceea, Angus Dimmick fusese spânzurat în public pentru câteva crime pe care le comisese. Individul fusese înspăimântător, iar Geoffrey se simţea încântat că nu-i mai era dator. Se dusese să vadă cum era spânzurat, iar apoi mersese la o tavernă pentru a sărbători cu câteva halbe. Când cârciuma se închisese, se îndreptase spre casă. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să joace cărţi, dar toate cluburile din oraş îi interziseseră accesul, comunicându-i-se că nu era bine-venit. Se aşteptase să nu fie primit la clubul Rakehell, dar faptul că nu putea intra nici la altele nu avea sens. Nu avea datorii în altă parte.

Ceva era în neregulă.

A doua zi, când vederea nu avea să-i fie atât de înceţoşată, iar capul nu avea să i se mai învârtă aşa, avea să facă din nou un tur al cluburilor şi să stea de vorbă cu proprietarii pentru a deveni membru.

În cameră era semiîntuneric. O singură lampă ardea cu flacără mică pe birou, oferind suficientă lumină pentru a se putea duce la dulapul cu băuturi şi a-şi turna o porţie zdravănă de scotch. Ridică paharul şi inhală aroma ameţitoare. Luă o înghiţitură mare, se răsuci, se dădu clătinându-se îndărăt şi, spre veşnica lui umilinţă, guiţă ca un purcel căruia tocmai i se tăiase coada.

Rafe Easton şedea tolănit într-un fotoliu de lângă şemineul în care focul era stins.

— Ce cauţi aici? întrebă Geoffrey dispreţuindu-se pentru stridenţa vocii, deşi se părea că nu era în stare să vorbească normal.

— Am venit să încasez datoria.

— N-a fost vina mea, spuse Geoffrey. Ci a lui Dimmick. A spus că, dacă vâr cuţitul în tine, mă va ierta de datoria pe care o aveam la el. După ce ar fi intrat din nou în posesia clubului, aş fi devenit membru permanent. El este de vină. Dar acum el e mort. N-ai de ce să te temi de mine.

— Nu m-am temut niciodată de tine. Şi nu dau doi bani pe faptul că m-ai înjunghiat. Ceea ce mă interesează este modul cumplit în care te-ai purtat cu fiica tatălui tău.

— Dar te însori cu ea. Am văzut anunţul în *Times.* Povestea s-a încheiat cât se poate de bine pentru ea.

Easton se ridică încet din fotoliu. Ameninţător.

— Dar dacă n-aş fi fost acolo în seara aceea? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Urma să le permiţi acelor lorzi s-o violeze.

— Nu! Se dădu îndărăt, se lovi de masă, iar carafele zornăiră. Nu, nu! Doar s-o examineze, s-o atingă. Nu să i-o tra… îşi aminti ce se întâmplase ultima dată când folosise acea expresie în legătură cu Evelyn. Nu să se culce cu ea. Şi-ar fi pierdut valoarea dacă n-ar mai fi fost virgină. Dar totul s-a rezolvat acum.

— Nici pe departe. Vei avea grijă de bunăstarea ei, după cum i-ai promis tatălui tău că vei face. Aruncă nişte hârtii pe birou. O să semnezi astea.

Geoffrey încercă să se uite la ele fără să se apropie prea mult de Easton.

— Ce sunt?

— Transferul către iubita ta soră a tuturor proprietăţilor care nu fac parte din domeniul legat de titlu, inclusiv această casă.

— Poftim? Nu! Niciodată!

Geoffrey se gândi că omul înnebunise.

— Consideră că este un cadou de nuntă făcut lui Eve. Semnează hârtiile, iar eu n-o să te bat până te omor.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi?

— Nu doar că îndrăznesc, dar îmi face chiar plăcere. Nu mai eşti membru al clubului meu şi, fără îndoială, ai descoperit că nu mai eşti primit în niciun club.

Geoffrey văzu roşu în faţa ochilor.

— Tu ai aranjat asta?

— O, am aranjat mult mai multe. Niciun lord din toată Anglia nu-ţi va permite să te însori cu fiica lui. Vei muri fără urmaşi, iar vărul tău Francis va moşteni titlul şi domeniul după ce vei muri. Până atunci, pentru aristocraţie nu mai exişti. Nu vei mai fi invitat la baluri, la cine, la petreceri. Nu vei putea decât să-ţi trăieşti viaţa pe proprietatea strămoşească, singur, fără nimeni alături, doar cu regretele că ai fost atât de lipsit de omenie faţă de Eve şi ştiind că te supraveghez permanent. Nu mă vei vedea, dar te asigur că voi şti de fiecare dată când tragi aer în piept.

— Nu vei scăpa basma curată.

Easton îi adresă un zâmbet drăcesc.

— Am scăpat deja. Semnează documentele.

Geoffrey se apropie încet de birou.

— Măcar îngăduie-mi să revin la clubul tău. O să înnebunesc dacă nu voi putea să mă distrez jucând cărţi.

— Încercă să te distrezi administrându-ţi domeniul.

— Dar jocul de cărţi e pasiunea mea.

— Este o pasiune nefericită. Ea te-a dus pe calea pierzaniei, dar tu ai decis s-o urmezi în seara în care ai oferit-o pe Eve oricui o dorea.

— Trebuie să-mi dai ceva pentru că semnez aceste hârtii.

— Îţi dau chiar viaţa ta.

Dar ce viaţă mizerabilă avea să fie.

— Aş prefera să mă ucizi.

— Se poate aranja.

Geoffrey văzu răceala dură din ochii lui Rafe Easton. Se gândi că, da, chiar putea aranja asta. Dar asta nu era ce îşi dorea Geoffrey cu adevărat. Avea să găsească un club unde să fie acceptat. A doua zi. A doua zi avea să găsească o cale de a scăpa din situaţia asta. Cufundă peniţa în

călimară, semnă toate documentele, apoi privi cum Easton le strânse şi le puse bine.

— Wortham, ai ratat ocazia de a avea o femeie minunată drept soră. Ai vrut să-i răpeşti tot ce era important pentru ea. Mi se pare foarte potrivit ca, în schimb, eu să-ţi iau tot ce este important pentru tine. Dacă nu pleci din Londra până la răsăritul soarelui, te vei pomeni la închisoarea datornicilor.

— Dar tocmai mi-am plătit datoria faţă de tine.

— Nu, ai plătit ce-i datorai lui Evelyn. Datoria pe care o ai la mine încă există, şi, fiindcă mă aflu şi în posesia hârtiilor pe care le-ai semnat pentru Dimmick, aş zice că ai o datorie considerabilă.

După plecarea lui Rafe Easton, Wortham îşi lăsă capul în mâini şi plânse pentru tot ce pierduse, pentru viaţa în singurătate care îl aştepta.

Capitolul 22

Studiindu-şi reflexia din oglindă, Rafe îşi aranjă vesta de un gri-deschis. Dura o veşnicie să te îmbraci în vremurile acelea. Mâna i se vindecase, dar mobilitatea sa nu mai era la fel ca înainte. Doctorul Graves îi îmbinase oasele cât de bine putuse. Rafe era recunoscător pentru asta. Nu-şi pierduse mâna complet. Şi învăţa să scrie cu dreapta.

Privind retrospectiv lucrurile, presupuse că i-ar fi putut spune lui Dimmick de la început că era stângaci, ca să i-o fi zdrobit pe dreapta, dar cunoştea suficient de bine gândirea întortocheată a individului pentru a şti că ar fi semnat orice i-ar fi pus în faţă, numai ca să pună capăt durerii. Dar nu dorise nici în ruptul capului să-i dea ceva ce îi aparţinea lui Evie – şi chiar lui Mick.

Aşa că acum plătea.

Dar nu atât cât plătise Dimmick.

În cele trei luni trecute de la salvarea lui, Rafe îşi

petrecuse mai mult timp cu fraţii lui şi se întreba de ce se înverşunase atât de mult să nu stea în compania lor. Beau scotch până târziu în noapte şi îşi povesteau cele petrecute în anii cât fuseseră despărţiţi. Lui Rafe îi plăcea să afle totul despre diversele locuri pe care Tristan le vizitase, despre oamenii pe care îi cunoscuse, despre culturile cu care avusese de-a face. Poveştile lui Sebastian erau mai puţin palpitante şi mai reţinute, dar îi oferiră lui Rafe o perspectivă a războiului care îl făcu să aprecieze vitejia şi sacrificiul fratelui său mai mult decât ar fi făcut-o altminteri.

Întinse braţele când valetul îl ajută să îmbrace haina neagră de zi.

— Ai văzut cadoul care i-a fost adus domnişoarei Chambers?

— Da, milord.

Rafe nu se mai strâmba când servitorii de acasă sau personalul de la club i se adresa astfel. Era fiul unui duce, fratele unui duce. Era mândru de moştenirea sa, de drepturile din naştere. În plus, dorea să fie foarte clar că domnişoara Evelyn Chambers, fiica ilegitimă a unui conte, se mărita cu un lord.

Cu un lord foarte bogat, dintr-o familie foarte puternică.

Mary insistase ca Eve să continue să locuiască la ei până la nuntă. Lui Rafe nu-i trecuse nicio clipă prin minte că Evie găsise adăpost la vecinii de alături. Era ultimul loc unde ar fi căutat-o. Iar ea ştiuse asta. Pe vremea aceea, Rafe nu s-ar fi dus acolo din proprie iniţiativă.

Spre deosebire de acum, când se ducea în fiecare zi. Îi făcea curte lui Evie aşa cum ar fi trebuit să-i facă de la început. Cu flori, cărţi de poezii şi ciocolată. O ducea la plimbări prin parc, dansa cu ea la baluri, cinau împreună în fiecare seară. Erau atât de multe lucruri pentru care trebuia să se revanşeze şi abia aştepta să-şi petreacă tot restul vieţii asigurându-se că ea nu regreta nici măcar o secundă că-i devenise soţie.

*

Evelyn îşi privi reflexia în oglinda înaltă, nevenindu-i a crede cât de frumoasă era broderia cu perle a rochiei de culoarea fildeşului pe care o purta. Nu era o nuntă discretă într-o biserică de la ţară, nu se făcea pe ascuns. Peste două ore, urma să se mărite în catedrala St. George, şi toată Londra fusese invitată.

Cu excepţia lui Geoffrey, care nu se mai afla în Londra, ci se întorsese pe domeniul familiei, după ce trecuse pe numele ei toate proprietăţile nelegate de titlu. Bănuia că Rafe era responsabil pentru asta, dar, când îl întrebase, el îi răspunsese doar: „Se ţine de promisiunea făcută tatălui tău”.

Deoarece ea nu avea nevoie de o altă casă în Londra, avea s-o transforme în sanctuar pentru femei lipsite de noroc, un loc unde puteau învăţa meserii, astfel încât să nu depindă de bunătatea străinilor.

— Arăţi minunat, spuse Mary, care stătea lângă Anne.

Evelyn se întoarse spre cele două femei, care, în curând, aveau să-i devină cumnate.

— Cred că ar trebui să fiu emoţionată, dar nu sunt.

— Fiindcă ştii că te măriţi cu un bărbat care te iubeşte, rosti Anne.

— Da, cred că mă iubeşte.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Mary o deschise şi luă un pacheţel de la servitorul care îl adusese. I-l dădu lui Evelyn.

— Este pentru tine. De la Rafe.

Ea îl luă şi se duse lângă fereastră, pentru a avea puţină intimitate. Lumina soarelui se revărsa prin geam. Avea să fie o zi frumoasă.

Despături biletul care fusese băgat sub fundă. Citi cuvintele inegale şi tremurate şi îşi dădu seama că fuseseră scrise cu mare efort.

„Ceva ce sper din suflet să nu-ţi trebuiască astăzi”.

După ce desfăcu funda, înălţă capacul. Înăuntru se afla o monedă şi, cu toate că văzuse multe asemenea şi că existau mii, ştiu că pe aceea o mai ţinuse în mână, în acea noapte de demult când crezuse că nu avea de ales. O scoase şi văzu că sub ea se afla un alt bilet, îl despături.

„Tata mi-a dat această monedă cu puţin timp înainte să moară. În dimineaţa asta, am folosit-o ca să dau cu banul. Cap însemna să mă însor cu tine. Pajură, să te iau de soţie. Pentru mine, Eve, nu se pune problema unei alegeri. Te iubesc mai mult decât viaţa. Vreau să-mi petrec toţi anii care mi-au mai rămas de trăit dovedindu-ţi asta. Dar, iubita mea, dacă tu ai îndoieli, voi renunţa la tine. Nimic nu contează mai mult pentru mine decât fericirea ta”.

Cu un suspin profund, Evelyn lipi biletul de pieptul ei. Apoi dădu cu banul.

*

Când trăsura se opri, era aproape seară. Evelyn îşi privi soţul – soţul! — coborând, iar, când ea ieşi, el o luă în braţe. Cu un mic ţipăt, ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

Fusese o nuntă minunată, o zi minunată.

Ducele o condusese la altar, unde Rafe o aşteptase avându-l pe Tristan alături. După ce ducele i-o încredinţase lui Rafe, se dusese lângă Tristan. Ochii ei se umpluseră cu lacrimi văzându-i pe cei trei fraţi, lorzii Pembrook, în sfârşit împreună, aşa cum ar fi trebuit să fie mereu.

Şi păstrându-şi obiceiul de a nu respecta convenţiile, deoarece, în mod normal, numai bărbaţii neînsuraţi aveau voie să stea lângă mire la altar.

Rafe o duse în braţe pe trepte. Uşa se deschise. Laurence îşi înclină uşor capul când trecură pe lângă el.

— Bun venit acasă, milord, milady.

„Milady”. Evelyn aproape că râse. În timp ce Rafe începu să urce scările, ea îi spuse:

— Cine ar fi crezut că fiica ilegitimă a unui conte va

ajunge o lady într-o zi?

— Tu ai fost o lady din ziua în care te-ai născut.

— Cândva, mi-ai zis că am fost distrusă din ziua în care m-am născut.

— Asta s-a întâmplat înainte de a te cunoaşte. Eram un prost atunci.

Ea se gândi că nu fusese chiar prost. Mai degrabă, precaut. Nu îndrăznise să ţină la o femeie pe care o putea pierde. O pierduse o dată. Nu avea s-o mai piardă din nou.

Uşa de la dormitorul lui era deschisă, iar el o duse înăuntru şi trânti uşa cu piciorul în urma sa. După ce o lăsă jos, ea îi dădu jos pălăria şi îşi trecu degetele prin părul lui.

— O, mi-a fost atât de dor de asta, de tine!

— Mary şi regulile ei prosteşti legate de respectabilitate. Cuprinzându-i chipul în palme, el o privi cu seriozitate, ochii lui în nuanţa albăstrie a gheţii strălucind cu intensitate. Ai dat cu banul?

— Am dat. Capul însemna să mă mărit cu tine. Pajură, să devin soţia ta. N-am avut nevoie de monedă pentru a şti ce vreau. N-am avut nevoie niciodată.

El o sărută de parcă ea reprezenta totul, de parcă ea era tot ce conta.

Hainele fură dezbrăcate una câte una, în grabă. Trecuse atât de mult, atât de foarte mult timp. Ea se gândise adesea să vină pe furiş acolo, iar uneori sperase să-l vadă căţărându-se pe fereastra dormitorului ei din casa de alături. Dar ticălosul ei, pramatia ei, derbedeul ei rămăsese un gentleman. Se debarasase de obiceiurile străzii, pe care le avusese prea mulţi ani, şi se purta potrivit poziţiei sale din înalta societate.

Iar înalta societate îi primise cu braţele deschise pe toţi trei, nu doar pe el, ca şi cum împreună erau mai deosebiţi, mai respectaţi, mai elevaţi. Fusese un fenomen interesant de urmărit. Şi, pe măsură ce locul lui devenise tot mai sigur, la fel se întâmplase şi cu al ei.

Vedea invidia de pe feţele doamnelor când călărea alături de el prin parc, vedea admiraţia când el dansa

numai cu ea la baluri.

Primea invitaţii pentru că era limpede că, dacă ea nu era poftită, niciunul dintre lorzii Pembrook şi soţiile lor nu aveau să meargă la respectivul eveniment, iar dezaprobarea lor nu era ceva de care doreau să aibă parte ceilalţi membri ai înaltei societăţi.

După ce toate veşmintele lor fură îndepărtate, se trântiră pe pat într-o învălmăşeală de mâini şi picioare. Ea era foarte recunoscătoare că el nu mai simţea nevoia de a-i imobiliza mâinile, limitându-i mişcările. Tânjea să-l atingă, să-i simtă fiecare muşchi, fiecare părticică a trupului dur. I se părea firesc ca viaţa lor împreună, ca soţ şi soţie, să înceapă acolo, în camera aceea unde el se luptase cândva cu demonii lui. Îi înfrânsese pe toţi, iar bărbatul care apăruse din cumplitele adâncuri ale iadului era cel pe care ea avea să-l iubească până la ultima suflare.

Când el îşi împreună trupul cu al ei, ea constată că niciodată nu se simţise atât de completă. Când se ridică deasupra ei şi o privi, ea se gândi că ochii lui nu fuseseră nicicând mai frumoşi, oglindind iubirea pe care i-o purta. Şi-l imagină privind-o la fel când aveau să fie bătrâni şi ofiliţi, peste cincizeci, şaizeci de ani. Erau amândoi atât de tineri. Aveau o viaţă lungă înainte.

Îşi trecu mâinile peste chipul lui. Îi vedea acum tinereţea, temperată de anii grei, dar totuşi prezentă. Îşi dori să nu fi dus viaţa pe care o dusese, dar acea viaţă îi adusese împreună. Să-şi dorească un alt drum în viaţă pentru oricare din ei ar fi însemnat să-şi dorească să nu fi ajuns unde se aflau în prezent, pentru că altminteri cum s-ar fi întâlnit dacă el n-ar fi fost un furnizor de păcate, iar ea fiica păcatului?

— Te iubesc, Evie, şopti el. Mă îndoiesc că-ţi voi spune asta foarte des, dar în această noapte ar trebui să ştii asta.

— Ştiu. Şi eu te iubesc. Din toată inima, din tot sufletul, cu tot trupul.

El începu să se legene ritmic în ea, fără să protesteze când ea îl cuprinse cu picioarele. Fără să tresară când ea îl

luă în braţe. Îl strânse cu putere când plăcerea îi cuprinse nu doar trupul, ci şi sufletul, inima, toată fiinţa.

Privirile lor rămaseră aţintite una-n alta, iar respiraţiile li se sincronizară. El conducea, ea îl urma într-un vârtej pe acorduri ritmate auzite doar de ei. Senzaţiile se amplificară în ea, o străbătură din cap până în picioare, iar şi iar, tot mai puternice, până când ajunseră la intensitate maximă, iar apoi explodară în ea, ducând-o pe culmi nemaiatinse până atunci.

Fu conştientă de ultimele lui împingeri, de trupul lui zvâcnind, de faptul că fălcile i se încleştară, iar ea văzu extazul din ochii lui. Fusese la fel de fantastic pentru el cum fusese şi pentru ea.

Se lăsă uşurel pe ea şi îşi îngropă faţa în arcuirea gâtului ei.

— La naiba, mi-a fost cumplit de dor de tine!

— M-ai văzut în fiecare zi.

— Nu aşa.

— Ador să te ţin în braţe.

— Ador să mă ţii în braţe. O sărută pe bărbie, pe ureche, pe tâmplă, apoi se uită din nou în ochii ei. O să fii foarte fericită că te-ai măritat cu mine.

Zâmbind, ea ridică o sprânceană.

— O, chiar crezi asta, nu?

El îi zâmbi plin de sine.

— O, ştiu asta! Ar fi fost o greşeală colosală să nu te măriţi cu mine.

Râsul ei fu brusc întrerupt de sărutul lui. Of, ce om arogant! Şi cât de mult îl iubea!

Epilog

Castelul Pembrook, Yorkshire
Iarna anului 1864

În noaptea aceea era aniversarea nopţii în care ar fi trebuit să moară. Dar trăiau şi aveau să facă dragoste cu soţiile lor.

Însă deocamdată, în târzia după-amiază hibernală, stăteau pe caii lor, pe culmea dealului, privind către castelul Pembrook, aflat în vale. Din locul unde se aflau, puteau să vadă rămăşiţele turnului care le fusese închisoare cu mulţi ani în urmă. Sebastian îl dărâmase încet, cu barosul, cărămidă cu cărămidă.

— Este greu de crezut că au trecut douăzeci de ani, spuse Tristan.

— Ar trebui să angajez nişte oameni să-l distrugă complet, rosti Sebastian.

— Ba cred că ar trebui să-l laşi aşa cum este, replică Tristan.

— Tu ce părere ai, Rafe? întrebă Sebastian. Ce crezi că ar trebui să fac cu el?

— Să-l reconstruieşti, să-l faci mai măreţ decât a fost. Considera că era un gest simbolic, dar se temea că s-ar face de râs dacă ar explica faptul că unchiul lor îi distrusese pe ei, că le rămăseseră doar sufletele, dar fiecare dintre ei supravieţuise şi devenise ceva – cineva – mai bun decât ar fi fost altminteri. Aşa că preferă să spună: Tu vei mai trăi mult. Moştenitorul tău va avea nevoie de un loc unde să stea până va moşteni titlul.

— S-ar putea să ai dreptate. Se pare că îi place acest loc. Îl găsesc mereu explorându-l. Poate că aşa voi face. Bănuiesc că nu trebuie să mă decid astăzi. Nu pleacă nicăieri.

— Spre deosebire de noi, zise Tristan. Presupun că ar trebui să ne întoarcem la conac. Am auzit că soţia ta a pregătit un adevărat festin pentru a serba aniversarea nopţii în care ne-a salvat.

— Pe mine, m-a salvat de două ori – din turn şi de mine însumi.

Rafe simţea că el încă era salvat, simţea asta în fiecare dimineaţă când se trezea şi o vedea pe Eve în patul

lui. De fiecare dată, era surprins şi recunoscător s-o găsească tot acolo, tot în braţele lui, zâmbindu-i şi făcându-l să râdă, dăruindu-i fii – doi deocamdată. Îi spusese că, data viitoare, avea să dea naştere unei fete. Iar el bănuia că aşa avea să se întâmple. Ea avea obiceiul să obţină tot ce îşi punea în minte.

În casa obţinută de la Wortham, înfiinţase un sanctuar pentru femei care nu aveau pe nimeni, care nu aveau unde să se refugieze. Avea grijă ca acestea să înveţe diverse meserii, iar apoi le găsea o slujbă respectabilă. Îl convinsese că era mai bine ca femeile care lucrau pentru el să se ocupe de jocurile de noroc decât să-i satisfacă pe bărbaţi. Se crease mare vâlvă prima dată când o femeie împărţise cărţi la una dintre mesele lui de joc. Dar, de-a lungul anilor, numărul membrilor clubului se dublase, iar câştigurile lui se triplaseră. Se părea că pe domni nu prea îi interesa cât pierdeau atâta vreme cât o femeie le zâmbea şi îi încuraja.

Fraţii lui rămăseseră la fel de tăcuţi ca el, iar Rafe se întrebă pe unde le umblau gândurile. Încă nu le spusese că îi iubea. Nu putea să dea glas acelui sentiment, dar Eve îl asigurase că ei ştiau asta. Participase la toate micile lor reuniuni, iar pe iahtul lui Tristan fusese de atâtea ori, că nu mai avea probleme cu răul de mare. Iar el şi familia lui îşi petreceau fiecare Crăciun la conacul lui Sebastian.

Se gândi că tatăl lui ar fi fost mulţumit dacă i-ar fi văzut.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem, zise Sebastian. Probabil că ne aşteaptă.

Fără să ezite, îşi întoarseră simultan caii şi porniră să coboare dealul în galop, îndreptându-se spre conac. Rafe le văzu pe cele trei femei aşteptându-i pe pajiştea din faţă, în ciuda frigului. Apoi, privirea lui se aţinti asupra celei pe care o iubea mai mult decât pe sine.

Zâmbetul ei era strălucitor, iar mâna ei era ridicată în întâmpinarea lui.

Calul lui abia dacă încetinise când el descălecă, o luă

în braţe şi o sărută cu patimă în timp ce ea se lipi de el. Poate că s-ar fi simţit ruşinat s-o facă dacă n-ar fi ştiut că fraţii lui îşi salutau soţiile în acelaşi mod. Apoi se gândi că nu. Nu-l interesa ce făceau ei. Era prea bucuros s-o reîntâlnească, îşi dorea prea mult atingerea ei.

O ridică în braţe şi porni spre conac. Ea râse.

— Ce faci?

— Avem puţin timp înainte de cină. Te vreau pentru mine până atunci.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Te iubesc, Lord Rafe Easton.

— Nu atât de mult cât te iubesc eu, Lady Eve.

Când ea începu să-i ciugulească urechea, el râse. Ce femeie fantastică! Intenţiona să facă dragoste cu ea înainte de cină şi apoi şi după. Nu avea să se sature niciodată de ea.

Pentru o clipă, toate globurile pe care le colecţionase de-a lungul anilor începură să se învârtească în mintea lui. Mai mult de o sută rotindu-se întruna. Căutase un loc unde să-i fie mai bine decât îi era acolo.

În cele din urmă, găsise cel mai bun loc posibil – în braţele lui Eve.

Sfârşit